Літній сезон у Таборі Пригод «Стелла Лакус» майже завершився. Емі та її молодший брат Вес уже нетерпляче чекали на повернення додому. На жаль для них, справжні пригоди лише починалися.

У ту ж мить весь табір разом із горою, на якій його збудували, перемістився в інший всесвіт, залишивши Землю позаду — натомість опинившись у набагато дивнішому світі. І одночасно з цим усі кемпери, інструктори та працівники перетворилися на дивних комахоподібних істот із невідомими силами та незрозумілими потребами.

Замість того щоб повернутися до медичної школи, Емі має нову мету: будь-що вберегти свого молодшого брата. Якби ж тільки інші кемпери не дивилися на нього… як на їжу.

Розділ 1.

Емі обожнювала Табір Пригод. Вона так любила цей табір, що вмовила свого молодшого брата поїхати туди, навіть після того, як їй виповнилося дев’ятнадцять, навіть якщо була лише вожатою.

Її брату Весу не так вже й подобалося бути в горах. Йому не приносили радості походи, заняття з виживання та пейнтбол у лісі. Але він не мав сміливості просто сказати їй «ні». Сезон майже закінчився — ще два дні, і він поїде додому.

- Марнотратство вечора, - сказала вона, просовуючись у великий намет. У Веса не було сусідів - жоден з його друзів з дому не виявив бажання їхати до табору пригод. Але це навіть було добре - так було менш незручно, коли вона заходила

провідати його. І не доводилося відповідати на дивні питання про таборові правила, адже вона просто відвідувала члена родини. - Якщо дощ посилиться, тебе тут затопить. Ми зараз робимо ескізи в будівлі для різних занять. Має бути весело.

Вес підвів очі з ліжка, що стояло просто посеред намету. Це був великий армійський намет, поставлений на дерев'яну платформу. Прозорі пластикові вікна давали змогу спостерігати, як зовні ллє дощ. Жорсткий брезент стримував частину вітру — настільки, що книжка перед Весом навіть не шелестіла сторінками.

- Я вже прибрав речі з підлоги. Усе зібрано, готовий їхати. - Він показав на рюкзак, що лежав на ліжку. - Якщо назовні набереться більше дюйма води - тоді це будуть справжні проблеми.

Вона закотила очі й підсунула стілець навпроти нього. Сонце ще не зайшло, але хмари були такі густі, що його взагалі не було видно. Лише різні відтінки сірого - місцями темніші, місцями світліші. І ставали дедалі темнішими.
- Багато хто інших з табору планує спати там. Ти впевнений, що не хочеш піти? - Вона торкнулася пальцями електричного ліхтаря, що висів на гачку над його ліжком. - Там у нас справжнє світло. І компанія.

Він відвів погляд, неспокійно ворушачись на ліжку.
- Хіба ти цього не відчуваєш, Емі?

Вона знову закотила очі. Її брат завжди був трохи дивакуватий. Але вона й сама була не краща - щоліта приїжджає сюди сплавлятися каньйонами на байдарках і знову дертися назад вгору. А він майже нічого не встиг пережити з пригод, і вже збирався додому.

- Може, тобі просто не вистачає друзів? Може, справа в цьому? Я можу зробити ескіз з тобою, якщо в тебе нікого немає. Ми могли б ще раз зробити ту саму гру з морозивом. Майже нікого з минулого року тут нема.

Він закрив книжку з роздратуванням.
- Справа не в цьому. Я міг би знайти з ким малювати, якби хотів. Але зараз не варто туди йти. Тут якесь... напруження. Хіба ти цього не відчуваєш?

Емі нічого подібного не відчувала, але чула сміх на вітрі, що доносився з центру табору. Напевно, вони вже почали.

Цього року в Емі не було власної групи - натомість вона була інструктором з «виживання», тобто постійно перебувала з різними підлітками, навчала їх в'язати вузли, будувати речі, чи ходила з ними в походи до цікавих місць. Діти їй не траплялися - в Таборі пригод були тільки підлітки.

- Останній шанс передумати, - сказала вона, встаючи й поправляючи короткі шорти, готуючись знову їх промочити. Менше тканини - це не особливо гріє, зате й сохне швидше. Лише кілька хвилин у наметі - і вона вже почала підсихати. - Я не повинна нікому казати, але після буде морозиво. Можливо, ще й фільм покажуть.

Вес уникав її погляду, та вертів у руках книжку. Вона вже повернулася, щоб піти, як раптом його рука різко потягнула її за зап'ястя. Вона відкрила рота, щоб щось сказати, але її слова заглушив оглушливий гуркіт грому. Він був таким гучним, що аж вуха заклало, таким потужним, що вона мала б осліпнути від блискавки. Але де вона?

- Зачекай, - сказав він. Або, принаймні, їй так здалося. - Ще одне…

І тоді стався спалах. Він був такий неймовірно яскравий, що Емі закричала, падаючи набік на підлогу, намагаючись закрити очі. Але це не допомогло, і біль тільки посилювався.

Перш ніж вона встигла зрозуміти, що відбувається, Емі знепритомніла.

—----------

Емі прокинулася повільно — її тіло було охоплене болем без джерела. Це було гірше за звичайний біль — Емі не могла зрозуміти, де вона і як сюди потрапила. Було сиро, темно й холодно. Ще гірше — здавалося, ніби вона була не зовсім одягнена. Її перша думка — кошмар, ніби її якось відокремили, спіймали наодинці, а потім…

Але ні. Нічого подібного ніколи не траплялося в Таборі Пригод, принаймні не в цьому. Що ж відбувається? Вона відкрила очі й зрозуміла, що її голова лежить набік. Щось темне затуляло частину зору — чорна пляма, що трохи виступає вперед.

Вона впізнала знайомий дерев’яний візерунок підлоги намету, хоча це мало що говорило. В таборі пригод було десятки, а може й сотні однакових наметів, як цей. Вона вже не користувалася ними, адже була інструктором. Отже, вона прийшла відвідати свого брата?

Щось ворухнулося позаду, щось, що, здавалося, відгукнулося на її усвідомлення. Задоволене дзижчання — рій кульбаб поблизу? Звучало схоже, але значно голосніше, ніж могло б бути у

справжніх комах.
- Глибокий вдих, Емі. Ми встаємо.

Її руки відчувалися дивно, вони були не тієї форми. Але вона вперлася ними в підлогу під собою й спробувала підвестися у сидяче положення.

Проте руки не рухалися так, як мали б. ЗЕмість того, щоб підкинути її вгору, вона піднялася на руки й ноги, настільки, щоб могла хитко посунутися вперед. Вона мала б відчувати повну втрату рівноваги, але чомусь руки не здавались коротшими за ноги.

Щоб там не було, намет був особливо холодним і вологим. Стояння на руках і ногах мало що змінило — простір усе одно здавався занадто великим. Принаймні дезорієнтація почала відступати. Вона згадала, що робила тут — приїхала до брата, щоб заохотити його спілкуватися з іншими учасниками табору.

Але зір усе ще підводив її — важко було сфокусуватись навіть на предметах просто перед нею. Проблема була не в темряві — навіть без ліхтаря тьмяне місячне світло з віконця цілком вистачало. Отже, очі вже пристосувались. Та коли вона поглянула вниз, на свої руки, те, що побачила, не мало жодного сенсу.

Там не було гладкої шкіри з натяком на м’язи, вибудувані за сезон активного спорту. Натомість — вуглисто-чорна поверхня, значно блискучіша, ніж могла б бути навіть найжирніша шкіра. Подекуди виднілися ще й якісь вм’ятини, чи мітки — що зовсім не вкладалося в логіку. ***Що зі мною сталося?***

Її дезорієнтація швидко минала, інакше вона б запідозрила галюциногени. Але мислила вона ясно. Її мозок був у порядку - це відчуття не працювали.

- *Весе!* - гукнула вона, тим самим голосом, яким зазвичай зверталась до таборовиків, що збилися з дороги. - *Де ти?!*

Вона різко замовкла через кілька секунд, очі розширились. Її голос звучав дивно, відлунюючи у горлі, ніби вона проковтнула шматок пластику. Що відбувається? Емі спробувала знову підвестися, піднятися в повітря - і цього разу майже вдалося.

Але її центр ваги був повністю зміщений. Щось заворушилось на її спині, знову задзижчало, намагаючись утримати її в рівновазі. Та за мить вона знову гепнулася на підлогу, приземлившись не з м’яким звуком тіла, а з дивним клацанням.

- *Неправильно… все не так…* - прошепотіла вона собі під ніс. Чим більше вона бачила й чула власне тіло, тим більше згадувала Кафку. Їй треба було побачити, що з нею сталося, а потім шукати допомоги.
Схоже, ти мав рацію, Весе. Щось погане таки наближалося.

Вона ще кілька разів спробувала встати, перш ніж остаточно здалася. Її тіло просто не могло рухатись у звичний спосіб - ще одна болюча деталь, з якою доведеться змиритись. У неї більше не було рук - лише чотири ноги, і як руки, так і ноги були не чутливі. Піднісши одну ближче, вона переконалась у тому, що вже відчувала: блискуча чорна поверхня, під твердим ребром - м’якша, чутлива ділянка. Більше схожа на кінське копито, ніж на щось комахоподібне, незважаючи на інші деталі.

Нарешті вона знайшла те, що шукала - одна з металевих блискучих опор намету, хромована. Вона спотворювала її відображення майже так само, як і реальність, витягуючи чужорідне обличчя. І все ж риси були чіткими.

Непрозорі зелені очі, набагато більші, ніж мали б бути на людському обличчі. Але попри їхній розмір, вони були надто

чужі, щоб видаватися невинними чи доброзичливими. Придивившись, вона побачила багато окремих фасеток - як у мухи.

Решта тіла виглядала не краще. У її «руках» були отвори, а з рота стирчали гострі ікла. Вона вже знала, що стоїть на чотирьох кінцівках, але відображення показувало їй тіло, створене саме для цього. Її спина була покрита блискучим панциром, який розкривався на складних органічних з’єднаннях, щойно вона про це подумала.

З-під нього вийшли крила - прозорі, із тисячами витончених прожилок. Немов мініатюрні сніжинки зі скла.

Емі зойкнула від несподіванки й відскочила від опори. Її крила сЕмі собою склалися назад, і тепер, коли вона знала, що саме відчуває, могла їх чітко відчути - захищені твердим панциром на спині, але готові розправитися за потреби. Абсолютно огидно.

У порівнянні з цим усе інше було майже очікуваним — хвилясті, комахоподібні риси, чорна блискуча тканина з зеленими акцентами, подібними до її очей. Єдина інша дивина - ті сЕмі отвори.

Її ноги й хвіст (так, тепер у неї був хвіст) виглядали так, ніби вона програла бій діркопробивачу. Боже знає, як це мало працювати з її скелетом - якщо він у неї взагалі був. Але принаймні не було ані крові, ані нутрощів. Її тулуб і очі залишились цілими.

Її одяг лежав позаду, зірваний чи просто знятий. Але вже не було нічого, що варто було б прикривати на грудях. У коней все це розташовано деінде.

Але ж я не кінь. Я - чийсь кошмар про коня після сотні таблеток Бенадрилу.

Вона озирнулася в пошуках чогось, чим можна було б прикритись, але швидко здалась. Її майка і шорти були тепер абсолютно марні. Сумка Веса все ще лежала на його ліжку, поруч із ще кількома речами. Куртка та спортивні штани, в яких він був.

Я ж не одна, правда?

Захистити себе було важливо, але ще важливіше переконатись, що з її братом усе гаразд. Можливо, вони зможуть пройти це разом.

Вона обережно визирнула з намету. Дощ повністю припинився, разом із бурею. Небо було чистим, всіяним тисячами зірок. Але знайоме бурштинове світло табору все ще горіло, ведучи до центру. Вона чула голоси звідти - багато голосів. Веселі сміхи зникли, як і жваві розмови, які вона очікувала почути після вечора розваг. *Вони теж змінилися?*

Емі поки проігнорувала їх, оглядаючи схил у пошуках ознак брата.

Вона не побачила нічого. Але коли заплющила очі, відчула напрям, в якому він пішов. У повітрі залишився аромат - ледь вловимий цитрусовий запах, що нагадував цікавість, змішану з гіркуватістю страху. Вона миттєво зрозуміла, що це означає, з тією ж впевненістю, з якою знала: вона *мусить* знайти брата.

Вес, напевно, зараз просто божеволіє. Вона теж могла, якщо не знайде якогось сенсу в усьому цьому. Не дозволивши собі вагатись, вона кинулася в ліс.

Розділ 2.

Емі більше не могла *бігти* - принаймні, як раніше.

Її дивне нове тіло не виглядало пораненим, незважаючи на отвори в ногах. Вона не бачила, щоб із них текла кров чи щось гірше. Але те, що вона не вмирала, ще не означало, що з нею все гаразд.

Вона шкутильгала крізь чагарники, які тепер здавалися значно вищими, ніж вона пам’ятала. Трава і польові квіти сягали їй майже до колін. Там, де не було стежок між деревами, рослинність ставала настільки густою, що вона могла повністю зникнути в ній. Частина Амí хотіла саме так і піти - нишком, крадькома, а не просто посеред відкритого простору.

Зовні не було видно жодних інших людей - принаймні біля намету її брата. Далі схилом тяглися інші намети, але Вес туди не пішов. Він не з тих, хто звертається до когось по допомогу. Якщо щось пішло не так - він тікає і намагається сам усе вирішити.

Не цього разу. Ми вирішимо це разом.

Емі навіть не подумала виймати ліхтарик - місячного світла було більш ніж достатньо, щоби все бачити. А ще важливіше - його було досить, щоб вона змогла помітити слід, який залишив її брат. Стежка до *Оглядової Скелі* - найкоротший з кількох туристичних маршрутів поблизу табору, що вів до скелястого виступу приблизно за півмилі від початку.

Звідти відкривався чудовий краєвид на табір уночі й на всю долину вдень. Вес міг там сховатися й помітити всіх, хто наближається, ще задовго до того, як ті дійдуть.

Раптом гучномовець засичав і скрипнув - так голосно, що Емі здригнулась, а її вуха мимоволі притиснулись до голови. Це не допомогло, але стало ще одним дивним відчуттям, яке вона не вміла пояснити.

- Усім таборцям і працівникам просимо негайно прибути до багатофункціонального корпусу. Будь ласка, зберігайте спокій.

Емі не впізнала голос за тоном. Але, можливо, це через дивну інтонацію - він звучав так само природно, як і її власний. Слухати це було неприємно, мовби хтось шкребе нігтями по склу.
І я тепер звучатиму так само жахливо.

- Негайно прибудьте до багатофункціонального корпусу. Не панікуйте.
Після ще одного скрипу система замовкла.

Значить, інші теж пережили те саме. І це було і добром, і лихом - добре, бо їй не доведеться ховатися від інших таборців. Вони всі в цьому разом, у цій неможливій ситуації. Але чи це сталося тільки в таборі *"Пригод"* , чи весь світ прокляло якесь зловісне божество?

Вона проігнорувала наказ - і прискорилася, прямуючи вгору стежкою. Гравій був неймовірно незручним для її копит, але альтернатива - йти болотом. Хоча по слідах збоку стежки було видно, що саме так і пішов Вес.

Вона знайшла його саме там, де й очікувала - біля оглядового майданчика. Він сидів на великому валуні, прямо за дерев'яною огорожею, яка відділяла від прірви майже у двісті футів.

- Вес! Вес, чому ти втік?

Ховати свій голос не мало сенсу. Можливо, якби в неї було більше часу, вона змогла б натренуватися звучати по-людськи. Але спочатку треба вижити.

Він підвів очі, повернувши голову, щоби подивитися на неї. У ту мить усі Амíні страхи щодо її голосу зникли. Побачене врізалося в пам'ять назавжди - принаймні, якщо вона проживе досить довго.

Її брат мав таку ж загальну будову тіла - щось на кшталт комахоподібного коня з величезними очима й прозорими крилами. Але на цьому схожість завершувалася. ЗЕмість вугільно-чорного кольору його тіло було ніжно-помаранчевим, і, мабуть, виглядало б яскраво на сонці. На крилах не було жодних отворів, а коли вони розкривалися у подиві - відблискував майже мінеральний блиск.

Поруч із ним на скелі лежало кілька пухнастих грудочок - більших, ніж мали б бути. Амí бачила їх багато разів раніше, але ніколи так близько до людини. Вони були надто обережні, щоби підпускати когось - і з поважної причини. Кажани не є великими чи сильними істотами, й будь-яке пошкодження їхніх крил означало голодну смерть.

Там було двоє - величезні, пухнасті створіння, що здавались приблизно фут заввишки. Але Емі ще не звикла до масштабів свого нового світу, тому не могла довіряти власним оцінкам. Може, вони просто здавались більшими.

Вес також був без одягу, як і вона. Але він приніс із собою книгу, яка лежала поряд з одним із кажанів на скелі.

- Я намагався тебе розбудити, - сказав він. - Але ти не відповідала. Я хотів трохи все роздивитися, поки ти не прокинулась.

Емі повільно наблизилась, стежачи за тваринами. Вони були не лише більші, ніж вона пам’ятала, але й... доброзичливіші. Її крила розкрились сЕмі по собі - від хвилювання. Так само, як раніше.

- Тебе не хвилює, що ці створіння можуть тебе вкусити?

Можливо, вона вже божеволіє, але їй здалося, що один з кажанів обернувся до неї, оскаливши зуби на мить. Наче зрозумів її слова - і образився.

- Вони виглядають дружніми, - відповів Вес, повертаючись до краю прірви. - Ти повинна це побачити. Вид звідси неймовірний.

Вона підійшла з іншого боку, щоб розмістити Веса між собою і кажанами. Сподіваємося, дивні комахи не можуть підхопити сказ. Комахи - не ссавці. Але й коні - не комахи...

- Ти серйозно? Вес, ти себе бачив? Ти бачив мене? Це тебе не лякає? Ми ж чудовиська.

Він кивнув неуважно, відсторонено.

- Мабуть. Я бачив і страшніше. Поки ти не вийшла, я думав, що це просто дивний сон. Але справа вже не лише в нас, бачиш? - Він підняв одну ногу й вказав вниз, за край.

Емі підійшла ближче, подивившись у напрямку, який він показував. Спершу її вразила неймовірна чіткість зору. Навіть уночі вона без зусиль бачила весь табір і навколишні гори. Щось залишилося незмінним, а щось - ні.

Табір "Пригод" прокидався. Десятки істот рухались у темряві - жодна з них не виглядала як звичайна двонога людина. Групи на чотирьох кінцівках вибігали з наметів, рухаючись у збуджених зграйках у бік багатофункціонального корпусу. Яскраве бурштинове світло, що лилося звідти, освітлювало все надто добре - навіть заважало сконцентруватися на горах навколо.

Але треба було бути з пов'язкою на очах, щоб не помітити очевидного. ЗЕмість краєвиду на Лейквілл далеко внизу, вона бачила лише під'їзну дорогу, що тягнулася на невелику відстань від табору. Та раптово впираючись у вершину гори, якої тут не мало бути.

- Наче якийсь бог узяв нас за шкірку й перекинув в інше місце, - прошепотіла вона. - Ти ж розумний, Вес - ти всі ті книжки читаєш. Що могло таке спричинити?

Вес хіхікнув, але, помітивши її погляд, одразу стримався. Він підвівся, і кажани, що сиділи поруч, схвильовано змахнули крилами й знялись у нічне небо. Вони не відлетіли далеко - Емі помітила, як їхні очі світились із найближчих дерев. Її нові відчуття були надто гострі, щоби щось могло сховатися від неї в темряві.

- Якби було більше книжок про людей, які перетворюються на жуків, можливо, щось і мало б сенс. А так - я не знаю, що відбувається. Лише впевнений, що це - не сон. - Він зосередився, і його крила розкрилися, з-під зеленкуватого, наче полірованого, панцира на спині. Крила затріпотіли вгору-вниз, наче він спробував злетіти. Звісно, нічого не вийшло.

- Я сподівався, що це сон, щоби все зникло. Але не зникне. - Він торкнувся однією ногою до огорожі й трохи натиснув.

Якщо ще досі зміни в масштабі їхніх тіл не стали очевидними, то тепер це точно було ясно. Паркан, який мав би сягати йому лише до пояса, тепер був на рівні його голови — якщо не зважати на гострий ріг і напівпрозорий плавник, що тягнувся від чола й по голові назад.

Паркан трохи захитався, скриплячи в місці натиску.

- Тут розхитаний вузол. Я стільки разів сюди піднімався. Навіть дрібниці тут ідеальні. Не думаю, що це якась копія табору з "Шоу Трумена". Навіщо було так старатися зробити все правильно - і водночас повністю зіпсувати наші тіла?

Унизу знову зашипіла й затріщала гучномовець. Звук був дещо приглушений через відстань, але без грози Емі все одно чітко розрізняла слова:

- Кемпери та персонал. Ви не сЕмі. Будь ласка, не намагайтеся залишити територію. Пройдіть до багатофункціонального корпусу, ми допоможемо вам.

Емі лише пробурчала у відповідь:

- Вони, мабуть, хочуть, щоби я допомагала з натовпом. Містер Альбрехт точно мене звільнить, якщо мене не буде після такого.

Вес знову засміявся, голосніше, ніж раніше:

- Ти серйозно думаєш, що твоя робота ще має значення? Подивися вгору, Емі. Які зірки ти бачиш?

Вона підкорилася. Не знаючи чому, Емі сіла на задню частину свого тіла, як тварина. Це ще й дозволяло приховати всю ту дивну звірину частину - залишити її притиснутою до землі, де її не було видно. Поки вона сиділа обличчям до співрозмовника - можна було прикидатися, що все нормально.

- Вони, е-е... здаються чіткішими, - нарешті сказала вона. - Майже немає засвічення від Лейквіла. Може, й зовсім немає. А ось світло від табору все одно дратує. Напевно, ми б і без нього обійшлись.

Його хвіст сіпався з боку в бік. Він складався з однієї прозорої перетинки, як і та, що тягнулася вздовж спини. Кожного разу, коли хвіст ударявся об кЕмінь, лунав різкий тріск, але Вес, здавалось, цього не помічав.

- Це інші сузір'я. І справа не лише в різниці між північною та південною півкулею. Є кілька знайомих візерунків, але все не там, де має бути.

- Треба поговорити з консультантом Норманом, - одразу сказала вона. - У нього в обсерваторії. Якщо ти це помітив, то й він мав помітити. Можливо, телескоп покаже нам більше.

Але це було ще одне нагадування, що їм треба повертатись. Що б там не сталося з Табором Пригод Стелла Лакус, це було щось значно більше, ніж просто брат і сестра, які перетворилися на різних жуків.

Вона відступила від урвища, зачепивши його ногу своєю. На дотик вона була м'якшою, ніж очікувалось, але без рук тримати рівновагу було складно, і вона почала ковзати повз нього.

- Нас кличуть до багатофункціонального корпусу. Може, там хтось знає, що насправді відбувається. Це може бути… тест зброї, або магічне закляття, або…

- Магія? - перепитав він обурено. - Не вигадуй, Емі. Як би це все не здавалося абсурдним, але має бути якесь пояснення. - Він звільнив свою ногу й повернувся до неї, поки вона повільно відступала. - Йди без мене. Я ледве терплю натовп, коли всі вони ще люди, а тепер це просто якісь потвори. Я залишуся тут і стежитиму за ситуацією. Якщо табір вибухне - лети сюди, і ми втечемо разом.

Вона закотила очі:

- Серйозно думаєш, що в горах нам буде краще, ніж серед інших, хто переживає те саме? До речі, ще ж сезон полювання на оленів. Відійдемо занадто далеко - якийсь мисливець подумає, що ми хворі тварини, і застрелить нас.

Він знову захихотів:

- Ти ж інструктор з виживання, Емі. Якщо хтось і зможе впоратись сам, то це ти. Хіба твої навички нічого не варті?

Вона підняла одну дивну ногу й торкнулася його плеча. Він залишався вищим, попри їхні метаморфози. Можливо, причина була в тому, що він не був її віддзеркаленням, але дивитися на Веса не здавалося таким огидним. Відсутність дірок робила його вигляд менш схожим на щось гниюче.

- Якщо щось станеться - код від мого корпусу 43-19. Зайди в мою кімнату й зачинись.

Він кивнув:

- Якщо наше перетворення на огидних жуків не означає, що тут з’явилися й тварини, які їдять огидних жуків - я б не хвилювався. Інші кемпери навряд чи становлять загрозу, ми ледь ходити можемо. Я бачив, як вони спотикаються один об одного, щоб лише дістатись до БФК.

Вона відпустила його за кілька секунд, потім почала відходити в бік стежки. І лише коли відійшла на достатню відстань, нарешті обернулася, хутко побігши назад тим самим шляхом. Не хотілось

повертатися до нього спиною, доки не буде дерев, за якими можна сховатись.

Розділ 3.

Емі прямувала просто до будівлі, перетинаючи табір із дедалі сильнішим відчуттям мети. Її брат був у безпеці, і певний час вона могла розраховувати, що так і залишиться. Вес не дуже ладнав із людьми, зате вмів лишатися непоміченим. До того ж, пара очей за межами табору могла стати в пригоді.

Що ми побачимо звідти, коли зійде сонце? Можливо, Лейквіль усе ще був у підніжжі гори, просто прихований через шок і дезорієнтацію. А може, вони дрейфували на космічному кораблі або на платформі, що трималась на спині гігантської черепахи. Зважаючи на власну трансформацію, Емі, певно, повірила б майже в будь-що.

Весь шлях назад вона не була на самоті. Що ближче до центру табору - то ширші ставали стежки і більше ставало наметів. Вона помічала інших таборян, які тривожно просувались вгору малими групами.

Вона не впізнала жодної людини, але й не чекала цього. Жоден із них уже не був людиною. Вона бачила десятки таких самих чорних комах з зеленими панцирами і зеленими очима. Ті самі прозорі крила.

Вони були різних розмірів і мали інші дрібні відмінності, за якими з часом, певно, можна було б їх розрізняти. В усіх були плавці на головах, і ті дуже відрізнялися - у когось короткі, у когось - широкі, майже до рогів. У когось коротші роги, більше отворів у ногах, у когось менше.

Жоден із них не був помаранчевим, і в усіх були пошкоджені ноги. Вона відчула дивне відчуття товариства серед цих комах. Кожен із них був огидний і нелюдський - як і вона. Вони не могли її засуджувати за те, чим були самі.

Можливо, половина колишніх таборян натягнули на себе величезний одяг. Але той зовсім не пасував до широких задніх ніг, хвостів чи складних зчленувань панцирів. Вони, може, й виглядали менш ніяково, ніж почувалася вона, зате постійно почіплялися та спотикались, коли йшли. *Можемо, напевно, придумати щось краще для цих тіл, але де взяти тканину?*

Емі могла на певний час відкинути своє збентеження, адже багато хто перебував у такому самому стані, як і вона, а головне - їхня мета була вижити. Про зайве можна буде подумати потім, коли з’ясується, що, чорт забирай, взагалі відбувається.

Перетворення стерло майже всі індивідуальні риси. Жоден із комах не виглядав старшим або молодшим за неї. Вона навіть не могла відрізнити хлопців від дівчат - принаймні не без того, щоб вдивлятися, чого їй зовсім не хотілося. Вишикувати їх у ряд - і вони здавалися б майже однаковими братами й сестрами.

Вони говорили дуже мало, і з того, що вона чула - лише налякані шепоти. Хтось вважав, що їх прокляли, інші припускали, що стали жертвами якогось дивного випробування зброї. Жодне пояснення не здавалося правдоподібним. Можна було уявити собі біозброю, але навіщо створювати зграю огидних інопланетних комах?

Багатофункціональна будівля була найбільшою в усьому таборі, оточена десятком менших. Тут проходили всі види активностей — від справжніх пригод на стежках до нудних лабораторій з робототехніки та біонауки, в яких її брат проводив більшість часу. Були й інші споруди: медпункт, басейн, житло для персоналу, офіси та крамниці.

Це було єдине місце з повністю асфальтованою територією, і всі вогні тут були увімкнені. Не лише в самій багатофункціональній будівлі, а й в офісах і клініці.

Містер Альбрехт, можливо, й не розумів мемів, зате він умів підтримувати порядок у таборі. Багатофункціональна будівля була повністю переоблаштована, коли Емі підійшла. Вхідні двері були навстіж відчинені, а біля них стояв складаний стіл, за яким сиділи дві комахи на стільцях. Усередину вели дві черги - окремо для кожної статі.

Емі терпляче дочекалася своєї черги, спостерігаючи, як комаха за столом запитує ім’я кожного, хто заходить. Чим частіше вона чула, як та повторює одне й те саме питання, тим більше їй здавалося, що вона впізнає голос.

- Я Емі Блайт, місіс Альбрехт, - промовила вона, ще до того, як та встигла щось сказати. - Шеф знає, що тут відбувається?

Комаха перегорнула роздруківку перед собою, потім відклала її і взялася за набагато коротший список персоналу. Вона поставила галочку навпроти одного імені, тримаючи ручку в роті. Це виглядало так само незручно, як і неточно, а сторінки були вкриті безладними каракулями.

- Ніхто нічого не знає, - визнала вона. - Але ми намагаємось розібратись разом. Увесь персонал на сцені, іди туди. Зараз маємо повно панікуючих таборян.

Повно панікуючих комах, подумала Емі. Але не стала її виправляти, лише швидко рушила крізь двері в простору залу.

На великому екрані крутився мультфільм від Дісней - яскрава історія про риб. Кілька десятків таборян сиділи перед ним, загорнуті в ковдри й спальні мішки. Вона не побачила звичної розділової лінії між “дівочою” та “хлопчачою” сторонами - та й хто тепер узагалі міг сказати, хто з комах ким був?

Комах-істот було значно складніше розрізнити, ніж людей. Єдине, що вирізняло когось — це одяг. Дехто носив його, а дехто ні.

Значно більше таборян не звертали уваги на фільм. Вони стояли, ходили туди-сюди або тулилися в невеликі групки. Біля стіни стояли кілька великих контейнерів із морозивом — вкритих інеєм і вже початих. Навколо - жодної зацікавленої душі.

Можливо, й добре, що Вес не пішов із нею, подумала Емі. *Він ненавидів би такий натовп.* Вона пробиралася крізь залу, прислухаючись до знайомих голосів. У юрбі вона помітила кількох своїх улюблених таборян - кілька стояли біля вікна. Перед ними лежав рюкзак із різними речами для походів, і вони шепотілися між собою.

Емі уповільнила хід, придивляючись. Майже всі мали глибокі, чоловічі голоси. Ті, хто ходив у походи та займався виживанням у дикій природі, здебільшого були хлопцями. Вона знала кожного з них на ім’я - принаймні зазвичай. Жоден із них не намагався пристосувати одяг до нового тіла.

- Як тримаєтесь, шукачі пригод? - запитала вона, зупинившись біля їхнього столу.

- Емі? - Кілька з них обернулися до неї.

- Ти теж змінилася, - сказав один, показуючи на шість телефонів, розкладених на столі між ними. - Подивись, що ми робимо.

Вона підскочила ближче, зупинившись, щоб роздивитися. Якщо його голос не дав їй достатньо підказок, то ця сцена точно б усе пояснила. На кожному телефоні було запущено додаток, якого вона раніше не бачила. Один був підключений через кабель, оголений до контактів, на кінці якого стирчала флешка.

- Що це таке, Рік?

Його крила нервово задрижали, і він відвів погляд. Очевидно, те, що його впізнали, дещо вибило його з колії.

- Ну, ем… Зараз ніхто не має зв’язку. Але є додаток, який створює mesh-мережу між тими, хто його встановив. Ми можемо надсилати повідомлення, телефонувати. А якщо хтось отримає справжній сигнал, то зможе поділитися ним з всією мережею. Ми раніше користувались ним… для дозволених речей. Але тепер, думаю, всім варто його мати.

Вона простягла копито і поплескала його по спині - так само, як би зробила це з тугим вузлом на мотузковому мосту.

- Молодець, Рік! Певно, ваші телефони весь цей час лежали в чемоданах і чекали надзвичайної ситуації. Але якщо це не надзвичайна ситуація, то що тоді? Я принесу свій телефон пізніше, я теж хочу його встановити. І для мого брата також.

Рік засяяв. Вона не могла побачити це по очах - їхні обличчя не так виражали емоції. Але вона відчувала це, як тепло, що піднімається від асфальту в спекотний день.

Саме в ту мить Емі усвідомила, скільки емоцій вона здатна відчувати. Над усім приміщенням нависала тінь - гнітючий тиск, ніби з кожного кута за ними хтось стежить. Посеред страху й тривоги спалахували невеликі острівці інших почуттів - як-от гордість Ріка. *Мабуть, я все це вигадую. Звісно, люди будуть налякані й дезорієнтовані після того, що сталося. Мені не потрібні надприродні відчуття, щоб це зрозуміти.*

- Не лізьте в халепу, - сказала вона, відступаючи від групи. - Побачите когось із моїх – хапайте їх. Навіть тих, хто надто боявся залишатись на ніч. Домовились?

У відповідь пролунали кілька стогонів, але стільки ж і кивків. Їм могли не подобатись її вказівки, та не кожен інший наставник проводив ночі з дітьми в саморобних укриттях високо в горах, де в темряві нишпорили звірі. Таке плавання братство не створює.

Емі швидко проминула екран з проєктором і рушила до сцени. Персоналу в таборі вистачало для звичайних надзвичайних ситуацій, але як така невелика команда могла впоратись із цим?

Тут, на сцені, більшість комах майже не відрізнялись від учнів унизу. Процес, який перетворив їх на жахливих істот, стер будь-які розпізнавальні риси. І якщо комахи старіли, вона цього не бачила - жодних сивин чи зморшок у створінь, у яких не було ні волосся, ні шкіри.

Вона впізнала містера Альбрехта по боксерці в стилі мілітарі й куртці, які додавали йому авторитетності - єдиної, яку його однакове з усіма тіло не могло дати.

Зі звуків було зрозуміло, що хтось із офісного персоналу звітує йому про інвентар. Вони стояли трохи осторонь - більшу частину сцени займала група комах приблизно її віку, багато з яких були не в кращому стані, ніж таборяни внизу. Вони шепотілися, плакали, тулилися в купки - на межі десятків нервових зривів.

Та не Емі. Допоки в неї була мета, вона могла зосередитись. Дивина ситуації могла почекати.

Вона пробралася до передньої частини сцени, ближче до наставників, хоча й була наймолодшою з них. Якщо говорити про лідерство, то вона з цьогорічною зміною були б останніми в черзі. Але вона мала знати.

- Старлінк повністю мертвий, сер. Наземні лінії - теж нічого. Жодної відповіді на жодній радіочастоті. Взагалі нічого.

Вона вмостилась на землю просто за містером Альбрехтом, біля переднього ряду наставників. Вона впізнала голос того, хто говорив. Нейт Коннерс, айтішник табору, так схуд, що з нього вийшло б три різні комахи. Навіть звучав він здоровим, попри нечіткий, неживий відгомін у голосі.

- Мені потрібні хороші новини, Нейте. У Пригодницькому таборі Стелла Лакус майже тисяча наляканих людей. Що ми їм скажемо?

- Ну, е-е… - Нейт поглянув у бік, потім в інший. Жоден з інших співробітників не озвався на підтримку. - Енергосистема все ще працює. Цистерна, здається, повна. Добре, що ми перейшли на автономне живлення минулого року?

- Так, ці налякані діти будуть просто в захваті від того, що можуть посидіти в кондиціонованому приміщенні, поки ми поступово не перетворимося на розплавлені калюжі плоті, - з гіркою іронією відповів хтось інший.

Хтось прочистив горло, привертаючи увагу. Коли вона заговорила, Емí впізнала її — це була пані Мартінес, головна кухарка табору.

- Сезон мав закінчитися через два тижні. Саме стільки їжі в нас у морозильнику. Може, протягнемо три тижні, якщо декому доведеться голодувати. Якщо фургон із продуктами не приїде, таборянам це не сподобається.

- Записав, - сказав містер Альбрехт. - Наразі треба зосередитись на безпеці всіх присутніх. Завтра поговоримо про інші способи зв’язку із зовнішнім світом. Інвентаризаційна група, перевірте запаси пального й доповісте мені. Автобуси не варіант, але, можливо, зможемо на «Хамві» дістатися до Лейквіля зранку по допомогу.

- Якщо нас, звісно, одразу не розстріляють, - додав хтось інший. - Боже, ким ми стали?

- Ми ж не знаємо, чи те саме не сталося і в Лейквілі, - зазначив хтось.

Емі могла б промовчати. Вона не займала таку важливу посаду, щоб її думку тут рахували. За кілька хвилин їй просто скажуть повертатися до таборян і заспокоювати всіх. Але Емі не приїжджала б до Пригодницького Табору роками, щоб мовчати зараз.

- Лейквіля там немає, - сказала вона, підвівшись і зробивши крок уперед. Її голос видав її, і вона побачила, як кілька комах із її боку сердито на неї зиркнули. Вона їх проігнорувала. - Дорога веде до траси, а далі обривається.

Кілька комах обернулись до неї, зокрема й містер Альбрехт. Він не сердився - принаймні так, щоб вона це прочитала. Взагалі важко було зрозуміти, чого хоче комаха.

- Звідки ви це знаєте, наставнице Блайт?

Якби це була армія, її б, напевно, вже накричали - але це не армія. Вона всього лише наставниця, яка вчить дітей будувати укриття та в’язати вузли.

- Перше, що я зробила, коли прокинулась, - це піднялась до оглядового пункту, - сказала вона впевненіше. - Небо зараз чисте. Там, де має бути долина, інша гора. Лейквіля там немає.

Містер Альбрехт тихо вилаявся.

- Ну це… не найкраще. Гаразд, слухайте усі. Наставники - робіть те, що підказує ваша посада. Не дайте табору розвалитися.

Зранку збираємось на сніданок із призначеними групами. Потім розселимось по наметах і кабінах.

- Офісні працівники, а також наставники Пул, Рейєс і Блайт – зі мною. У нас багато роботи.

Розділ 4.

Це була важка ніч.

Не лише для Емі — порівняно з більшістю інших таборців, вона справлялася просто чудово. Але з майже всіма, хто спав в одному приміщенні, вона чула все.

Вона не могла заснути. І судячи з кількості голосів і шорохів у темряві, вона була далеко не єдина. Як взагалі можна почуватися комфортно в тілі, яке не має жодного сенсу? Як би вона не крутилася, тіло не здавалося її власним. Вона була в'язнем у камері, яка постійно рухалася разом із нею, випереджаючи кожну спробу втекти.

Не відчуваючи втоми, вона нічого не могла вдіяти, окрім як знову і знову прокручувати в голові слова містера Альбрехта зі зборів. Вона не могла заснути з тією наївною надією, що дорослі й керівники все владнають. Вона точно знала: ніхто в таборі не має ані найменшого уявлення, що відбувається, і тим паче – як це виправити.

Розумні й досвідчені дорослі не запропонували нічого кращого, ніж вона з молодшим братом придумали в лісі. Усі сподівання персоналу зводилися до того, щоб зв’язатися з федеральним урядом або якоюсь співчутливою організацією.

Вона не могла повернутися до брата тієї ночі. Але серед усіх страхів, що панували в таборі, був один, значно глибший.

Він виглядав інакше. Абсолютно всі - і таборяни, і персонал - одразу звернуть на нього увагу. Його неможливо було видати за одну з численних чорних комах. Але справжня різниця полягала в причині цього.

Розбудити табір вранці проблем не було. Ще до світанку загальне роздратування досягло межі, і всі підвелися. Засвітились лампи, і таборяни повільно попрямували до душів.

- Сніданок у звичайних групах, - гукнув інший наставник. Це був наставник Пул, найстарший і найдосвідченіший серед них. Учора ввечері він кидав на неї злі погляди за те, що вона втручалася не у свої справи.

Але коли вона змішалася з натовпом, то вже не привертала уваги. На відміну від молодшого брата, вона виглядала приблизно так само, як і всі інші постраждалі.

Оскільки за нею не було закріплено жодної конкретної групи дітей, сніданок був ідеальним моментом, щоб зникнути. Вона тихо відійшла від натовпу, пірнувши у дерева й залишивши позаду повільну процесію до душових. Спочатку рухалась обережно, аж поки не відійшла досить далеко, щоб ніхто не шукав її. Потім спробувала побігти — і миттєво впала обличчям у землю, ковзаючи по брудному гравію.

Що ж, це було неприємно. Вона підвелася, хитко стоячи на ногах, і вирішила рухатися повільніше.

Отже, мої інстинкти бігу – тепер неправильні. Треба буде запам’ятати.

Намет її брата був на північному краю табору, майже найвище на горі. Це означало, що там мало хто ходив. Ті кілька істот, яких вона зустріла дорогою, майже не звертали на неї уваги. Скільки з них — таборяни, які хотіли втекти від клаустрофобії в натовпі? Скільки — наставники, зайняті власними справами?

Емі не зупинялася, щоб запитати когось.

Вона й не очікувала, що намет буде зайнятий – зважаючи на те, наскільки жахливо пройшла її ніч. У Веса - справжнє безсоння, тож ця трансформація точно не сприяла відпочинку.

Вона почула його хропіння крізь полотно ще до того, як підійшла до намету.

Щасливий мерзотник.

Вона не хотіла його будити, не якщо він нарешті отримав сон, якого їй не вистачало. Але він мав знати, що відбувається. Вона зупинилася біля його намету й постукала по металевій трубці своїм новим, дурнуватим копитом.

- Вес. Вес, нам треба поговорити.

Їй довелося кілька разів постукати, щоб він перестав хропіти. Він пискнув, заворушився в наметі, потім застогнав.

- Емі?

- Ти там одягнений? - Її очі металися навколо, шукаючи, чи хтось не підглядає. - Сонце вже сходить. Тобі треба знати, що сталося.

На обрії виднілася лише тонка смуга - яскраво-помаранчеве світло повільно розтікалося горами. Вперше в житті Емі не могла оцінити цю красу. Вона була надто знервована.

- Звісно ж ні, - сердито відповів він. - Одяг більше не підходить, пам’ятаєш?

- Точно. - Намет не був зав’язаний, клапани просто перекривалися один через одного. Вона розсунула їх носом і прослизнула всередину.

З моменту її останнього візиту в наметі панував безлад. Акуратно спаковані речі брата тепер валялися всюди: одяг, снеки та туристичне спорядження були розкидані без жодного порядку.

Через менший розмір Вес усе ще вміщався в спальний мішок. Він сів на розкладушці, виглядаючи настільки заспаним, наскільки це можливо. Відчуття втоми передавалося - майже заразне. Але чому це не діяло на інших таборян? Судячи з їхніх нарікань, Емі здогадувалася, що мало хто зміг заснути.

- Тебе всю ніч не було, - сказав він. - Припускаю, це означає або щось хороше, або щось погане.

- І те, й інше. - Вона швидко переповіла все, що знала, хоч інформації було й небагато. - Ніхто не розуміє, що відбувається. Містер Альбрехт поки тримає всіх у спокої. Але я не впевнена, як довго ще це триватиме. Наразі здається, ніби в нього є план, але це брехня. Немає мобільного зв’язку, супутникового зв’язку, телефонних ліній. Ми повністю ізольовані тут нагорі.

Він похмуро кивнув.

- Подай мені той великий пластиковий пакет.

Вона глянула вниз і закотила очі. Або намагалася - її очі вже працювали інакше. Щоб зосередитися на чомусь, тепер потрібно було докласти зусиль. Вона не відчувала руху очей і не мала відчуття, що якась частина їх чутливіша за іншу. Дивні жучі штуки.

- Ти ж знаєш, що їжу в наметі тримати не можна.

Вона взяла пакет зубами й підняла його на розкладушку поруч із ним. Пакет був набитий снеками до краю. Емі поставила його і продовжила, ігноруючи, як Вес копирсається в пакеті.

- План залишається тим самим – просити допомоги. Коли зійде сонце, вони спробують виїхати одним із джипів. Вони всю ніч працювали над тим, щоб адаптувати педалі під наш розмір.

- Напевно, решта світу буде у захваті від знайомства з жахливими жучими монстрами. - Він нарешті відкрив пакет, висипавши вміст на розкладушку: великі батончики мюслі, упаковки в'яленого м'яса і фруктові снеки. - Хочеш щось?

- Ні. - Вона відмахнулася, навіть не замислюючись. - Я не голодна. Але є ще дещо, що ти маєш знати. Веслі, я не знаю, як краще це сказати, але ти… інший. Я не бачила жодного іншого таборянина чи члена персоналу, хто виглядав би, як ти.

Він перестав возитися з батончиком і просто поклав його в рот, розірвавши обгортку гострими зубами. Їв він жадібно, майже ковтаючи той величезний батончик на очах у неї. Запах від тієї штуки – як він це взагалі витримував?

- І що, це погано? Ми всі потвори. Яка вже різниця, хто якого сорту?

- Ні, але… - Її крила розкрилися і затремтіли нервово. Вона вже впізнавала це відчуття, разом із легким підйомом, який воно давало. Або, може, їй це тільки здавалося – бо ж створіння з крилами *мали б* літати. - Ми всі – однакові потвори. Весь табір - чорні жуки, як я. Не зовсім однакові – є дрібні відмінності. Думаю, з практикою я могла б впізнавати людей за зовнішністю. Але ти… ти виділяєшся щойно вийдеш з цього намету.

- Це дивно. - Він замислено почухав постіль перед собою, потім вибрав ще один батончик і почав його розривати. - Цікаво, чому так. Можливо, через те, що я був сам, але ж ми були разом під час бурі. Я впевнений, десятки інших таборян теж були надворі.

Вона кивнула.
- Я прикрила тебе перед твоїм вожатим, сказала, що ти зле почуваєшся і що я за тобою пригляну. Можливо, тобі вдасться деякий час триматися в тіні, перш ніж хтось помітить. Вони ще тільки розбираються з наслідками - схоже, нижня частина табору не потрапила під вплив, тож у нас немає ані озера, ані деяких будиночків унизу. Здається, кілька таборян утекли в ліс після бурі. Вони збираються послати декількох із нас шукати їх. Я теж у списку.

- Якщо хтось і зможе їх знайти, то це ти, - сказав він, жуючи сухий мюслі-батончик. - Як думаєш, ми скоро прокинемось від цього кошмару?

Запах був настільки огидний, що вона відступила, розправивши крила. Її плавники теж розкрились, ніби підсвідомо намагаючись зробити її більшою поруч із чимось таким відразливим.

- Ти впевнений, що хочеш це їсти? За запахом - наче воно згнило повністю, коли ми… перейшли.

Він закінчив жувати й відмахнувся:
- На смак нормально. Може, чорні жуки просто не люблять мюслі.

Вона навіть не подумала про таку можливість. Обоє трансформувалися, то чому їхні вподобання мали залишитись однаковими?

- А, і ще дещо. Дай мені свій телефон. Є один хлопець у моїй групі, Рік – він може встановити програму, щоб телефони спілкувались між собою без веж. Я потім поверну його тобі.

Він показав на одне конкретне місце в купі речей:
- Ось там. Не уявляю, як нам узагалі користуватись телефонами без пальців.

- Дуже обережно, - була її єдина відповідь. Насправді це було ще огидніше, ніж як користувалися ними люди. Скільки разів вона брала свій телефон до вбиральні – а тепер його доводилося тримати в роті?

Вона витягла невеличку сумочку з його речей - ту саму поясну торбинку, над якою всі інші студенти насміхалися. Вона ідеально підходила, щоб сховати телефон і закріпити на плечах, не заважаючи крилам.

Щойно вона збиралася вийти з намету, Вес зліз із ліжка й зупинив її, поклавши руку їй на плече.
- Ти впевнена, що хочеш іти туди сама, Емі? Ти ж втратила не менше за мене. Ні мами, ні тата, ні… людяності. - Він засміявся, вона – ні.

Вона відчула сльози ще до того, як вони з’явились. Вона не мала дозволити йому це бачити – не зараз, коли він покладався на неї. Але навіть якщо вони тепер обидва потвори… він усе одно був її братом.

Вона обійняла його, все її тіло тремтіло від стримуваних ридань. Її тіло було не пристосоване до цього, і звук, що вирвався з неї, став ще одним нагадуванням, наскільки все стало неправильним. Високий трельний звук, наче звуковий ефект динозавра з фільмів «Парк юрського періоду».

- Пробач, що взяла тебе з собою цього року, малий, - прошепотіла вона. - Ти мав би бути вдома, садити квіти чи… чим ти там займаєшся в своєму саду. Проводити час зі своїми ботанськими друзями. Бути вдома з мамою і татом.

Він обійняв її – так незграбно, як тільки можуть обійматися брати й сестри.
- Може й так. Але тоді б ти була тут одна. А з цим я теж не зміг би змиритися.

- Ти цього не знаєш. - Але сперечатися було безглуздо. За кілька секунд вона відпустила його, глибоко вдихнула. Витерла очі, але не відчула вологи. Вона більше не могла плакати.

Але їй усе одно стало легше, значно легше, ніж після будь-якого сну. Багатьом іншим таборянам, майже всім, доводилося стикатися з цим наодинці. Але не їй.

- Я скажу про тебе медсестрі, коли буду там. Вона, мабуть, захоче тебе оглянути. Але той факт, що ти інший - можливо, саме це і є ключем до виходу. Може, ти зберіг якийсь людський секрет.

Він хіхікнув:
- Якщо я розкрию цей секрет, я тобі скажу. Але якщо чесно… - Він позіхнув, і крила розкрились одночасно з ротом. - Я йду назад спати. Розбуди, якщо станеться щось божевільне.

Щось божевільне чекало на неї просто за межами намету.

Сонце вже піднялося достатньо високо, щоб залити гори яскраво-помаранчевим світлом, що спадало від вершин до підніжжя. Вид був не такий вражаючий, як з оглядового пункту. Вона не могла бачити долину, навіть якби захотіла.

Але дещо вона все ж побачила. Перед табором, замість долини, височіла ще одна гора. Табір «Пригода» вже не був на краю гірського хребта - тепер він опинився прямо посеред нього.

Якщо вона достатньо напружувала зір, або принаймні уявляла, що мружиться, то могла розгледіти щось за дві вершини звідси. Село, втиснуте в скелі, з повваленими навколо деревами. Над ним підіймався дим тонкими стовпчиками, а між приземкуватими кам’яними будинками сновигали фігури.

Принаймні вони були не самі.

Розділ 5.

Це не було складним завданням – повернути таборян, які заблукали.

Емі чудово знала стежки навколо табору пригод «Стерла-Лакус», навіть краще, ніж більшість старших наставників. Вона знала,

куди, ймовірніше за все, могли втекти налякані діти, і не потрібно було шукати сліди копит у багнюці. Але навіть без цього вона змогла б виконати своє завдання.

Втім, ті, хто тікав, залишили по собі не лише сліди на землі, а й інший, менш помітний, невидимий слід. Такий самий, як той, за яким вона ішла, коли вперше прокинулась і шукала Веса на Оглядовому майданчику. Це було моторошно, можливо, навіть огидно – але Емі відчувала їхній страх.

Можна було сказати, що чим сильніша емоція, тим глибший слід воно залишає. Там, де Вес відчував лише легку цікавість, деякі з цих таборян були буквально паралізовані жахом. Тільки такий страх міг змусити когось втекти від можливого притулку й бігти у дику місцевість.

У пошуку брали участь шість наставників, включно з нею. На її плечі була прикріплена шипляча рація. Добре, що мобільний зв’язок і до катастрофи був тут жахливий — у таборі давно користувалися портативними раціями, аби координувати дії персоналу. Це означало, що зв'язок не припинився, і не потрібно було нічого змінювати.

На початку дня зниклими вважали понад сотню таборян. Ніхто не знав точно, скільки з них перебували в тих будиночках, які «не прийшли» разом з табором, тож точної кількості, кого ще шукати, не знав ніхто.

Усього вони знайшли вісьмох дітей і одного працівника. І третину з них привела назад саме Емі.

Вона повертала їх до багатофункціональної будівлі, де співробітники з досвідом роботи зовсім інших типів консультантів намагалися дати їм хоч якесь заспокоєння. Якщо нічого іншого – це хоча б допомагало побачити, що табір наповнений іншими

чудовиськами. Ніхто не міг вважати себе єдиним «покараним», якщо всі довкола були такими ж.

Лише надвечір пошуки завершилися, і решті пошукової команди дозволили відпочити. Але не їй – Емі викликали до офісу табору на ще одне засідання керівного персоналу.

У кімнаті було менше людей, ніж минулого вечора. Із наставників залишився тільки Пул, кількох офісних працівників теж не було. Замість двох рядів стільців стояв лише один.

Від минулої зустрічі містер Альбрехт встиг отримати пару штанів, окрім своєї військової кашкети. Дизайн був грубим, з простими вирізами для хвоста і нерівними штанинами. Але вони сиділи на ньому, незважаючи на його чужопланетне тіло. Це одразу змусило Емі занервувати, як і кількох інших.

Вони вже не всі були голими. Чому ж вона досі не мала одягу?

Хоча б хтось поставив глечик з крижаною водою біля стіни. Вона осушила кілька склянок, хоч і довелося нести їх ротом. Ще одна хвиля сорому.

- Підемо по колу, - сказав містер Альбрехт, щойно всі сіли. - Дехто зараз виконує важливі завдання, які я не хотів переривати. А ще… деякі воліють уникнути відповідальності.

Він подивився навколо, втикаючи на кожного з присутніх пильний погляд своїх комашиних очей. А може, це мав бути не осуд, а підтримка?

- Я знаю, яка велика спокуса зламатися, здатися, втекти. Ваша витримка досі - це більше, ніж можна було очікувати від будь-кого. Дякую вам.

Якщо всі здаватимуться з такою швидкістю, то скоро ця кімната спорожніє зовсім.

- Найважливіше - перше. Комунікація, Нейт?

Він похитав головою.

- Погані новини стають ще гіршими, пане Альбрехт. Немає сигналу, жодної відповіді на будь-якій радіочастоті – взагалі жодних радіохвиль. Ми мали б ловити тут сотні каналів. GPS-сигналу також немає – на жодному з пристроїв, які я перевіряв. Я можу уявити лише три пояснення.

Містер Альбрехт нетерпляче махнув крилом.

- Перше – хтось навмисно вивів з ладу усі GPS-пристрої в таборі, залишивши інші їхні функції недоторканими, - сказав він, постукуючи копитом з дірками по столу. - Друге – щось пошкодило всю мережу GPS-супутників. Сонце могло б це зробити, але в такому разі, думаю, електросистема табору також вийшла б з ладу. Але жодних пошкоджень немає, лише перегорів запобіжник на реле, що живило ті зниклі кабінки. І третє – супутників там більше нема. Ми не там, звідки прийшли, і нам нікому дзвонити. І вже ніколи не буде.

По групі прокотилася хвиля страху й занепокоєння. Лише кількома словами, але Емі відчула, наскільки важкою була емоційна напруга. Страх за майбутнє, за родину й близьких, які тепер недосяжні, страх за те, що буде з табором без постачання. Це росло, як тиск у приміщенні, загусаючи в тиші.

- Це… тривожна думка, - сказав пан Альбрехт. Його спокійні слова трохи втихомирили ці нестримні почуття – принаймні

настільки, щоб вони не вирвалися з-під контролю. - Що з іншими нагальними потребами? Пані Мартінес?

Вона тихо вилаялася, бурмочучи кілька іспанських слів, половину з яких Емі змогла зрозуміти. Під усім цим відчувалися гнів і розпач.

- Усе, що не є м’ясом, зіпсувалося. Усе, що було в морозилках, усе сушене – теж. Навіть борошно, яке мало б зберігатися роками. Навіть алкоголь. Ось чому не було сніданку і обіду. Забудьте, що я казала про два тижні. У нас набагато менше.

- Не викидайте нічого, - сказав пан Альбрехт. - Це здається мені… підозрілим. Навіть якщо ми не можемо це їсти, можливо, зіпсована їжа згодиться для чогось іншого. Якщо припущення пана Коннерса правдиве, доведеться думати про довгострокову перспективу. Наші авантюристи ще молоді, але вони розумні й хоробрі, раз уже потрапили сюди. Я не маю наміру падати й приймати жорстокий вирок долі. А ви?

Він знову обвів присутніх поглядом, очі його світилися енергією. Так само, як вона раніше відчувала розпач, зараз ця рішучість проникла в усіх присутніх. Рішучість пана Альбрехта була для неї бажаною протиотрутою до страху.

- Чудово. Тепер до інших деталей. Нам вдалося проїхати близько двох миль по трасі, перш ніж шосе закінчилося. Схоже, що те, що сталося, ненавмисно вразило табір, а вирвало з собою овальну частину гори, яка включає більшість табору та деякі нижні об'єкти. Заправка залишилася, хоч і була зачинена на ніч. Що до пошукової команди? Ви знайшли щось корисне?

Емі зрозуміла, що всі погляди тепер спрямовані на неї. Жоден інший наставник не був достатньо важливим, щоб потрапити на

цю зустріч. Але з такою швидкістю, як персонал залишав табір, можливо, це був радше тягар, ніж привілей.

- Є місто – за кілька гірських вершин. Не знаю точно, наскільки далеко, бо цих гір раніше не було. Але видимість там дуже добра, тож… можливо, п’ятдесят миль? Удвічі менше, якби ми могли літати.

Вона глянула через плече на свої крила, які відкрилися з-під захисної оболонки у відповідь на її думку.

- Як думаєте, вони взагалі повинні працювати? Виглядають надто складними, щоб бути рудиментарними.

- Вони не можуть підняти тіло нашого розміру, - сказала медсестра з важким, невиразним європейським акцентом, який Емі не змогла визначити.

- Те ж саме казали про джмеля, - додав Нейт.

Половина кімнати застогнала. Емі посміхнулася, ховаючи дурнувату усмішку за копитом. Це спрацьовувало краще, коли в ньому не було дірки.

Медсестра повністю його проігнорувала.

- Я не спала всю ніч, робила заміри. Рентген, аналізи крові. Нічого хорошого. Те, що й слід було очікувати. У нас немає кісток, немає людської крові. Очевидно, МРТ-апарата теж нема, і я не можу робити розтини. А якби й могла – не знаю, що б там побачила. Якщо у вас є якісь ліки, навіть аспірин – не приймайте. Біологія настільки інша, що ми не маємо жодного уявлення, як вони подіють.

- Тобто ми без ліків, - містер Альбрехт постукав копитом по столу, роздратування наростало. - Без знеболювального. Без способу лікувати гарячку чи інфекції.

- Якщо й доведеться випробовувати щось, то лише коли буде загроза життю, - сказала медсестра Собол. - Але в нас немає хірурга. Максимум, що я можу зробити – це накласти шви чи знерухомити зламану кінцівку. Та в нас навіть немає шкіри чи кісток, тож моя роль… поки що незрозуміла.

Він тяжко зітхнув.

- Я покладаюся на вас, пані Собол. Дякую за вашу працю.

Зустріч тривала ще десь годину. Вони розглядали кілька варіантів — обговорювали, як зайняти всіх справами, які зміни внести в таборі. Емі майже не мала чого додати, хоча все одно була вдячна, що її допустили. Якщо тільки авантюристи не вирішать скинути своїх лідерів, ці наради означали бути серед перших, хто знатиме, що робити далі, і що ще вдалося з’ясувати.

Зрештою, єдина зміна – це анонсоване приготування страви з залишків замороженого м’яса. Але Емі це майже не хвилювало. Вона все ще не відчувала голоду.

Було ще світло, коли вона рушила до будівлі піонерії. Це приміщення стояло на краю табору. Поряд – відкрита ділянка з різними рівнями висоти, де закопані у землю жердини імітували дерева, а імпровізовані укриття трималися на незрозумілому клеї. Сама будівля — це був звичайний металевий ангар з електричним освітленням і великою кількістю складів.

Усередині вона побачила з десяток жуків, усі працювали. Спочатку вона навіть не зрозуміла, над чим. Повсюди лежали

клапті тканини, рулони брезенту, мотузки й інші речі, які важко було ідентифікувати. Підлоги не було видно зовсім.

Але після кількох секунд підглядання в дверях вона зрозуміла, на що дивиться: рюкзаки, торби, всілякі сумки. Тобто те, що від них залишилося. Її вихованці були посеред процесу їх переробки, один нещасний жук стояв у центрі, служачи моделлю. Декілька інших обіймали його по колу, знімали мірки за допомогою мотузок, або обрізали тканину за розміром.

- Ви, бачу, не байдикуєте, - схвально сказала вона. - Що це у вас тут?

Хтось виступив уперед. Вона не впізнала жука за зовнішністю, але жовто-чорний шарф був їй знайомий. Маркус – найстарший і найдосвідченіший з її групи. Він досяг такого рівня в скаутах, що вона ніколи йому нічого не викладала, натомість покладалася на нього, щоб допомагав їй керувати, коли поруч не було інших інструкторів.

- Ми хочемо бути готовими тікати будь-якої миті. А це означає – вміти нести припаси. Ми намагаємося зробити сумку, яку ці тіла зможуть носити.

Вона зберігала нейтральний вираз обличчя – або принаймні намагалася. Приховати занепокоєння на обличчі було легше, ніж стримати крила від раптового розкриття.

- Це хороша ідея. Економно використовуйте все, що маємо, не витрачайте тканину даремно. Коли в таборі закінчаться запаси, на цьому все. Можливо, ми більше ніколи нічого не отримаємо.

Тоді всі таборята кинули роботу й оточили її в дверях. Вони хотіли знати все, що вона знає – про майбутнє табору, про плани

керівництва. Вона не знала більшості відповідей, а ті, що знала – краще було не озвучувати.

Але мовчати про все – значило втратити довіру. З огляду на тріщини, що вже починали з’являтися в адміністрації табору, їй рано чи пізно доведеться на них покластися.

- Не вся їжа зіпсувалась, - сказала вона, вибравши одну корисну річ із того, що знала. - М’ясо ще придатне. Думаю, ми, можливо, стали… облігатними хижаками? Сьогодні на вечерю готують щось, що ми зможемо з’їсти.

- Добре, я вже просто з голоду мру, - сказала дівчинка, одна з наймолодших у групі. Навіть у неї голос був спотворений, як у чужопланетного комахоподібного.

- Тоді треба подумати про пастки, - сказав Маркус. - Я походив навколо табору, в горах повно дичини. Риба в річці теж є – якщо вона нам підходить.

- Подивіться, що зможете зробити, - відповіла вона, оглядаючи їхню роботу. - Мені подобається, що ви придумали. Ріку, ти закінчив із телефонами, які я залишила?

Жук, нічим не відмінний від решти, звалився зі складного стільця ближче до задньої стіни. Там у стіну було встромлено з десяток телефонів, підключених до хитросплетіння зарядних пристроїв. Один-єдиний ноутбук стояв поруч, на ньому він повільно щось друкував.

- Ще б пак! Хоча деякі деталі ще налаштовую. У сучасних телефонів дуже слабкі антени. Але можна зробити базовий вузол для mesh-мережі з великою антеною. Якщо встановити її високо, сигнал дістане куди завгодно в межах прямої видимості.

Емі взяла два телефони й засунула їх у свій наплічник.

- Маркусе, подивися, чи можеш домовитись про зустріч Ріка з дітьми з робототехніки. В них коробки всякого «розумного» приладдя. Може, разом щось придумаєте.

- І ще дещо. - Вона знизила голос і з острахом поглянула назовні. Але в лісі нікого не було. Звичних звуків табору не чутно. Не лунало пострілів із тиру, не було сплесків із басейну. Голоси, що все ж долинали, були приглушені – як і їхні. - Я приведу сюди свого брата. Знаю, він був занадто боягузливий для ночівлі на природі. Але він… я не впевнена, що можу довірити його комусь іншому. Впевнена, ми знайдемо, чим його зайняти.

Розділ шостий.

Емі мала б здогадатися, що розмова з її гуртківцями буде найлегшою частиною. Вони відчайдушно потребували когось, хто дасть їм вказівки та пояснить ту божевільну реальність, у якій вони опинились. Емі не могла пояснити того, чого сама не знала, але принаймні могла надати цьому хаосу відтінок порядку й легітимності.

Коли нарешті настала вечеря і вона змогла перевірити, як її брат, то знайшла намет порожнім. Більшість його речей залишалась на місці – але це майже нічого не означало. Жоден одяг не допоможе йому злитися з іншими, чи захистить у горах.

Слід, за яким вона могла б піти, цього разу не було видно, але це не мало значення. Вес був її братом, і вона могла здогадатися, куди він подівся. Його друзі з табору мали бути на робототехніці… але це означало б з’явитися в самому центрі табору, виглядаючи як кольоровий набір цукерок, а сам він туди ніколи б не пішов. Що тоді залишається?

На оглядовому пункті ніхто не ворушився, і він уже був там раніше. Куди ще він міг податися?

Вона вирушила стежкою, що вела вниз із гори, а не вгору. Вона не йшла просто до табору, а навскоси в ліс. Якщо йти нею досить довго, можна було дійти до огорожі території та до траси.

Зараз там ніхто не їздив, лише кілька старих автобусів і джипів стояли в гаражі. Але на дорозі їх не було. Емі йшла дорогою аж до огорожі, де два відрізки металевої сітки розходилися якраз настільки, щоб людина могла протиснутись. Для них, у їхніх нових розмірах, це було зовсім просто — так само, як і для оленів чи інших великих тварин, що вільно заходили до табору й виходили з нього.

Було щось дивне в тому, щоб іти гравійною службовою дорогою, а потім вийти на справжню цементну трасу, що вела на з'їзд з автомагістралі. Яскраво-зелені відбивні знаки повідомляли про напрямки, а також: **«Пригодницький Табір Стелла Лакус, Послуг немає»** .

Її брат сидів просто обабіч дороги. Цього разу поряд із ним була ціла сімейка скунсів — дорослий і рядок маленьких дитинчат. Вони всі глянули на неї, коли вона підійшла, але не втекли.

Запах був не такий вже й поганий, як вона очікувала. Вони ще не бризнули на Веса, і не виглядали наляканими.
- Що ти робиш із дикою природою? - спитала вона. - Наступними будуть пуми?

Він підвів погляд, крила наполовину розкриті. Сонячне світло лише підкреслювало його помаранчевий відтінок, плавці на спині здавалися такими, що світяться. З її крилами такого не було. Але от тварини відреагували саме на неї. Малюки заметушились і втекли через дорогу, ведені матір'ю.

Емі спостерігала за ними, з полегшенням – що все не переросло в конфлікт. Вона б його й не починала. Тільки коли вони зникли з поля зору, вона підійшла до брата.

- Що ти тут шукав?

Він знизав плечима.
- Сподівався, що хтось проїде повз, мабуть.

Вона сіла поруч, почуваючись маленькою і зморщеною на його тлі.
- Це була б катастрофа для всіх нас. Тебе викрали б якісь хіллбіллі, подумавши, що ти чарівний олень, що говорить.

Він засміявся:
- Мабуть, так і є. Дивний інопланетний жук-олень. Але я хотів хоч щось зробити, допомогти. А в таборі я нічого не вмію. У мене немає твоїх навичок, і інші таборята не рівняються на мене. Але, можливо, я можу бути очима в потрібний момент, помітити те, що інші пропустили.

Були ще речі, яких він їй не казав. Під його словами тліла тривога, страх — і ще щось дивне, чого вона не могла точно визначити.

- Я не знаю, як це сказати, Вес… але в тебе не було відчуття, ніби ти… знаєш, що думають інші?

Його голова сіпнулася вгору миттєво, він зустрівся з нею поглядом. Незалежно від того, що він сказав, відповідь була «так».

- Я не був поруч із такою кількістю людей, як ти. Але я завжди знаю, як ти себе почуваєш. У сім’ях є таке відчуття.

Вона закотила очі:

- Я не про звичайне. Я маю на увазі справжнє чуття. Типу як у птахів – магнітне чуття, або як змії бачать в інфрачервоному. Таке відчуття, ніби в нас є ще один сенсор, який ми використовуємо, самі того не розуміючи. Я ж обидва рази тебе знаходила саме так — просто… відчула, куди ти пішов.

Він різко підвівся, зробив кілька нервових кроків по бетону.

- Можливо, ти маєш рацію. Я справді відчуваю щось нове, чого раніше не було – можливо, це емоції інших. Я ще не бачив інших таких, як ти, зблизька, але схожість у всіх є. Як думаєш, може, ми просто на різних стадіях… життєвого циклу? У багатьох комах бувають радикальні трансформації. Може, ти – личинка, а я – доросла форма.

Цього разу розсміялася вже вона – енергійно й щиро:

- Ти – доросла форма? Медсестрі Собол – тисяча років. Мені здається, вона ще союзних солдатів у Першій світовій лікувала.

Він, схоже, справді засмутився через її сміх. Відійшов назад, його обличчя сіпнулося в дивній гримасі. Майже як від болю, але не зовсім.

- Так, ти, мабуть, маєш рацію. Дурна теорія. Що б це не було – справжній вік тут ні до чого. Я не такий уже й розумний, але й не дурень. Тоді чому я один виглядаю настільки інакше?

Вона легенько поплескала його по спині копитом:

- Я все одно тебе люблю, Вес. Навіть якщо ти схожий на веселку.

Він знову посміхнувся, з полегшенням. І вона точно знала – це було щиро. Він справді боявся, що вона перестане його любити лише тому, що він інакший.

- Думаю, ховати тебе за межами табору вже трохи безглуздо, - продовжила вона, поки все не стало ще більш незручно. - Я поговорила зі своїми з «Піонерії». Вони знають, що ти інший, і триматимуть на тебе око.

Він напружився, усмішка зникла миттєво. Від цього їй стало майже фізично зле – здавалося, її нутрощі перекручує провина. Дивно.

- Ти розповіла про мене іншим? Я ж ховався!

Вона розкрила крила, відступивши на крок:

- Не просто комусь. Я не стала казати пану Альбрехту – мені це здалося неправильним. Але мої хлопці – найкращі. Я не казала нічого конкретного, тільки те, що хочу тримати тебе в тіні, поки не зрозуміємо, чому ти інший.

Вона понизила голос:

- Якщо тільки ти не плануєш красти гвинтівку зі стрільбища, то мати моїх учнів на своєму боці – це найкраще, що може бути. Вони не просто тут, щоб лазити по скелях і плавати все літо.

Якщо я дам сигнал – ми всі разом зникнемо в лісах і залишимось там. Вони за мене, тож допоможи мені зробити їх і своїми.

- Думаєш, це щось змінить? - спитав він. - Тут цілий табір людей, Емі. Думаєш, усе піде по «Володарю мух»? Мені не подобається, наскільки буквально це може статися.

Вона усміхнулась, але його обличчя залишалось серйозним. Так само серйозними були й емоції, які він випромінював.

- Я не знаю, чи табір витримає. Ми з різних місць, ми не армія, в нас майже нічого спільного. Пан Альбрехт уже насилу втримує персонал разом. Я не знаю, що буде, коли їжа закінчиться. Якщо нам швидко не допоможуть – усе розвалиться. Я не можу подбати про всіх. Але я хочу подбати про своїх дітей. Будь ласка, не ускладнюй мені це.

Він застогнав, і їй не потрібно було надлюдських здібностей, щоб прочитати його роздратування.

- Це погана ідея, Емі. Але, мабуть, не гірша за те, щоб ховатися на околиці табору й сподіватися, що ніхто не помітить. Гаразд, піду з тобою.

Дорога назад до табору була не з коротких. Але замість того, щоб іти прямо туди, Емі жестом вказала на трасу.

- Я чула, що заправка все ще тут. Хочеш сходити подивитися? Альтернатива — повертатись на вечерю, але я не голодна.

Він плеснув себе по боці копитом, очі здивовано округлились:

- Не голодна? Не знаю, що за дурниці ти зараз говориш. Я просто вмираю з голоду. Але я виберу їжу із заправки, а не марш

до їдальні під поглядами Бога і всього табору. Ходімо.

Вони йшли разом узбіччям дороги, тримаючись гравію. Емі вже не раз робила цю саму прогулянку – і точно не переконувала молодого працівника заправки дати їй алкоголю, яким вона *ніколи* не ділилася з іншими вожатими після відбою для табору. Але навіть із вуличними ліхтарями, які тепер не світилися, заблукати було неможливо — йти просто не було куди більше.

- У таборі все працює на сонячних панелях? - запитав він, коли вони проходили повз ще один темний ліхтар. Ніяких ознак пошкоджень, ніяких тріщин чи розбитих ламп — просто повна темрява. - Ти знаєш, скільки у нас енергії? Наскільки вистачає на ніч?

Вона похитала головою:

- Мене це ніколи не цікавило. Знаю лише, що всі ці панелі поставили після мого першого року. І вони досі працюють. А це значить, що вода також є - поки дощить, і ніхто не приймає довгих душів. Хоча персонал трохи хвилюється з цього приводу — верхній резервуар у таборі іноді поповнювали міською водою. Але водовозів тут уже точно не буде.

Заправка теж не стала винятком – всередині не було жодних ознак життя. Жодної машини перед входом, холодильники вимкнені.

- Як ми потрапимо всередину? - запитав він. - Я не хочу нічого ламати. Воно таке велике, здається… якимось важливим артефактом. Ікона реальності. Можливо, майбутні покоління будуть приходити сюди паломництвом до священної заправки Pilot.

Вона штовхнула його плечем копитом і кивнула в бік будівлі:

- Нічого святого в тухлих буріто. Сподіваюся, Букер залишився внизу гори, а не втягнувся у це божевілля.

Вона підійшла до задніх дверей, на яких висів простий кодовий замок. Простий — для людських пальців. Їм довелося працювати вдвох: Вес тримав замок копитом, поки вона крутила його зубами. На смак було огидно — жир, стара пластмаса — але нарешті клацання, і замок впав. Вона відчинила двері.

Всередині складське приміщення, завалене коробками з логотипами знайомих брендів — звідти визирали снеки. Хоч будівля й була ціла, але стан усередині був далеко не ідеальний. Морозильна камера перетворилася на калюжу із суміші розталого морозива, а секція з підігрітою їжею смерділа так, ніби могла подарувати одразу з десяток хвороб. А минула лише доба. Можливо, ще можна щось з'їсти?

Але вона не була настільки голодною, чи взагалі голодною.

- Подивись, чи знайдеш щось, що тобі смакує, - сказала вона. - Але нічого алкогольного.

Вона зсунула наплічник убік, розстебнула блискавку зубами. Рухалась повільно, обережно, щоб не зачепити телефони всередині. - Давай наберемо всього. Я їстиму те, що і ти, тож вибирай на свій смак.

Вони заходили всередину, заповнюючи наплічник до відмови - білковими батончиками, гранолою та всім, що не потребувало холодильника. Емі зупинилася перед стендом із в'яленим м'ясом, згадуючи, що казала Собол під час наради. Але тут її щось відволікло – яскравий спалах світла за темними вікнами.

- Чорт, - прошипіла вона, махаючи в бік задніх дверей. - Ходімо, Вес. Схоже, ми не перші, кому спала на думку ця ідея.

Вона знову махнула, але він не зрушив з місця.

Нарешті вона подивилася у вікно разом із ним – і її щелепа відвисла.

Зовні стояли двоє. Вони дивились на заправку, як на артефакт стародавньої цивілізації. Ще кілька днів тому вона б назвала їх тваринами — схожими на маленьких коней із контактного зоопарку.

Але її погляд на світ змінився. Вони мали хутро замість блискучого хітину і звичайні ссавцеві очі. Але за основною будовою тіла - не такі вже й відмінні.

- Це тут, Світі Дропс. Порушення причинності походить просто з того пагорба.

Розділ сьомий.

Емі жестом показала брату пригнутися, пильно стежачи, як загадкові постаті зникають дорогою далі. Вона тримала їх у сховку всередині будівлі, поки ті не відійшли настільки далеко, що їх більше не було чутно. Лише тоді вона зняла рюкзак з плечей і висипала на підлогу всі снеки, що були всередині.

- Вони виглядали дуже дивно, - пробурмотів Вес. - Не такі, як ти, чи я. Думаєш, вони з якогось іншого табору? Або знизу, з долини?

Вона проігнорувала питання, обираючи з-поміж їжі предмет, який шукала: рацію. Їй довелося добре впертися копитами, щоб натиснути кнопку - але вона вже не раз це робила. Вона перемкнулася на аварійний канал. Там же хтось досі слухає, правда?
- Табір «Стелла Лакус», це Емі Блайт. Прийом.

Коротка пауза – лише кілька секунд. Потім з рації пролунав тріск:

- Прийом, Емі. Що трапилось?

Вони дізнаються, що ми були тут. Вже нічого не вдієш.

- Ми бачили двох незнайомців, що піднімались із гори. Прийом.

Коротка пауза з іншого боку.

- Звучить як хороші новини! - сказав голос. Вона майже певна, що це був Нейт. Хто ще радше сидів би в радіорубці, ніж допомагав би людям у таборі? - Можеш уточнити? Як вони виглядали? Прийом.

Питання мало очевидний підтекст, навіть якщо раніше вона б не подумала про це. Він хотів знати - вони були людьми чи ні?

- Саме тому я використала цей канал. Вони не схожі на нас, але й не люди. Я не зовсім розумію, на що дивлюся. Схожі на коней, але не комахи. Вони говорять нашою мовою… і мають дивні здібності. Здається, вони просто з’явилися з нічого. Прийом.

Цього разу пауза була значно довшою. Коли з іншого боку нарешті відповіли, вона почула кілька голосів, що шепотілися одночасно. Слів розібрати не вдалося, але це й не було потрібно – Емі й так здогадалася, про що йдеться.

- Ти кажеш, вони з’явилися на місці? Де саме?

- Трохи далі за заправкою Shell. Вони пройшли повз кілька хвилин тому й ідуть у бік табору. Їх двоє – ви точно не сплутаєте.

Ще через секунду в ефірі пролунав інший голос. Вона одразу впізнала містер Альбрехта.

- Повтори, міс Блайт. Ти бачила двох незнайомців, очевидно з іншого виду, але вони говорять тією ж мовою. Вони з'явилися нізвідки, так само, як ми, коли табір «Стелла Лакус» перемістився у це… місце. Вони зараз прямують до табору. Вони здавалися небезпечними?

Вона вагалася. Як вона могла давати оцінку, коли на кону – безпека всього табору? Поки вона думала, Вес уже почав нервувати. Він відступив до дверей, явно прагнучи піти.

І вона його не звинувачувала.

- У них не було зброї, принаймні я її не бачила. Вони… здавались наляканими. Можливо, трохи вороже налаштованими. Це має сенс?

Як і питання про те, чи були вони людьми, – це теж було не зовсім пряме запитання. Усі на тому боці знали, що таке відчувати чужі емоції. Як вони могли не знати?

- Так, - відповів містер Альбрехт. - Не потрапляй їм на очі, Емі. Я сам зустрінуся з ними. Кінець зв'язку.

Радіо стихло, залишивши їх наодинці з рівномірним капанням талого морозива.

- Їх не хвилює, що ми були тут? - здивовано запитав Вес.

Вона знизала плечима:

- Усе одно це ніхто не їстиме. Хіба що пальне, яке ми не можемо відкачати без сифона, і трохи електроніки. Потрібен зарядний для телефону?

Він глянув на полицю.
- Тобі не шкода красти? Я маю на увазі… - Його крила розкрилися і забрязкотіли знервовано. Принаймні, ця дивна мова тіла була йому спільна з іншими комахами. - Я не люблю красти.

- Можемо лише молитися, щоб власник і весь їхній персонал не були поблизу табору «Стелла Лакус», коли нас вирвало з реальності, - пробурмотіла вона. - Ми нічого тут не вкрали. Хтось украв цілу гору.

Це, здається, його влаштувало. За кілька секунд він вибрав найбільший, найтовстіший повербанк - із сонячною панеллю зверху.
- Завжди хотів собі такий. У тебе є місце в рюкзаку?

Вона щойно його звільнила, тож місця було багато. Відірвала пластикову упаковку, поклала батарею всередину, а зверху повернула м’ясні снеки. Доведеться спробувати їх, коли буде більше часу.

- Вони мали вже пройти повз. Можемо повернутися.

Разом вони вибралися через задній вихід. Вона зупинилася, щоб знову защепити замок і зачинити двері. Може, це допоможе уникнути підозр. Якщо тільки їм вдасться заховати снеки...

Радіо було причеплене ззовні рюкзака, налаштоване на аварійний канал. Їм не вдалося побачити, як дивні відвідувачі дістались до табору «Стелла Лакус». Але принаймні вони це почули.

- Бачу, ідуть, - сказав Пул. - Двоє, як Емі й казала. Прийом.

- Два коні, - хтось поправив.

- Виходжу з джипа, - сказав пан Альбрехт. - Перемикаюсь на гучномовець. - Його голос трохи віддалився, ледь спотворений фоновими перешкодами.

- Вітаю! Якщо ви прийшли допомогти - Боже, як нам цього треба. Чи ви… - Потім тиша.

- Підтвердіть, вони щойно зникли?

- Зникли, - сказав Пул. - Ви це відчули? Наче спалах… тепла. Ми можемо відчувати радіохвилі?

- Чорт забирай, - сказав містер Альбрехт. - Вони мене побачили, я впевнений. Щось пробурмотіли один одному, і той, що з рогом… вони просто зникли. Виглядали наляканими до смерті. Гірше, ніж більшість наших таборівців тієї ночі, коли ми прибули. Думаю, той із рогом навіть обмочився.

Ніхто не засміявся.
- Це недобрий знак. Що робимо?

- Збираємо всіх на збори. Це очевидно. Є багато інших проблем. Спочатку треба забезпечити їжу. Потім воду, а тоді… Я хочу, щоб усю вогнепальну зброю для тренувальної стрільби облікували, разом із повним інвентарем набоїв. Зустріч персоналу за дві години. Усі — на місцях. Кінець зв'язку.

В рації запанувала тиша.

Її брат подивився на неї з досадою.
- І це все? Навіть не поговорили з нами? Навіщо було взагалі

приходити?

- Не знаю, - відповіла вона, зупинившись і знявши рюкзак. - Візьми це. Занеси все моїм піонерам, попроси допомоги заховати наші речі.

- Навіщо?

- Може, й дарма. Але що далі, то більше я думаю, що вони мають рацію - краще бути готовим тікати. Ці двоє коней просто з'явилися нізвідки. Що якщо вони можуть привести сюди армію так само?

- Я… не знаю, - зізнався він. - Напевно. Хоч вони й не здавались такими. Трохи боятися нас – логічно. Я сам злякався, коли побачив себе в дзеркалі! Може, якби вони затрималися і поговорили з нами, то не були б такими наляканими. Можливо, ми й справді могли б отримати допомогу.

Вона не поділяла цього оптимізму, але сперечатись не бачила сенсу. Та хай будуть якнайбільш пригнічені через те, що не можуть контролювати. Це ж, безумовно, покращить їхнє життя!

Вона була присутня на нараді персоналу того вечора, але зрештою там не вирішили нічого нового. Так, ці загадкові прибульці могли бути доброзичливими, або ж розвідниками перед вторгненням. Ніхто не знав, і, можливо, ніколи не дізнається.

Переважно ж говорили про те, як усі голодні.

- Одного прийому їжі на день недостатньо, пане Альбрехт, - сказав Пул. - Утримувати порядок і так складно після того, як ми

всі перетворилися на чудовиськ. Що буде, коли всі почнуть голодувати?

- Я теж це відчуваю, - відповів пан Альбрехт. До його фірмових джинсів додався ще й піджак, що робило його значно подібним до людини, ніж решту. Лише кілька елементів одягу – і вже така авторитетність. - Можете запитати в кухні - я не беру ні додаткових порцій, ні окремих прийомів їжі.

Пані Мартінес рішуче кивнула.

- Це правда. Я вже ловила кількох таборців, що намагалися пробратися до кухні. Можливо, варто приставити когось стежити за морозильником. Але є ще одне — рисоварки, можливо, електричні, як і мікрохвильовки, але плити працюють на пропані. Як тільки він закінчиться…

По кімнаті прокотився загальний стогін. Емі мовчки дивилася. Вона відчувала голод від усіх присутніх – у різному ступені. Чому ж вона сама не відчуває нічого подібного?

- Нам потрібно визначити, як наші організми сприймають інші запаси, - нарешті сказав пан Альбрехт. - Сестро Собол, знайдіть добровольців, які голодні. Пані Мартінес, працюйте разом. Булки для вечері сьогодні не спричинили проблем — подивіться, як далеко ми можемо розтягнути наші запаси. А для решти — треба шукати ще.

Він перевів погляд на Емі.

- Ти була біля заправки. Її вже пограбували?

Вона похитала головою. Технічно це могло бути неправдою, але по суті – ні. Вони переважно взяли снеки для її брата.

Він теж голодний. Я єдина, хто не відчуває голоду. Що зі мною не так? - подумала вона. Варто, мабуть, почати змушувати себе їсти. Якщо якась дивна частина її трансформації пригнічує апетит — це не до добра.

- Полиці не поповнювали з вечора перед тим, як ми… - Вона зупинилась. - У нас є назва для цього? Коли ми всі перетворилися на монстрів?

- Перехід, - озвався хтось із мистецьких інструкторів. - Хотіли назву без негативного відтінку або самоненависті. Оскільки ми явно десь в іншому місці, ця назва підійшла.

- Відтоді, як стався Перехід, - продовжила Емі, - задня кімната виглядала добре запасеною. Кілька коробок з яловичими джерками. Там були й інгредієнти для кухні — хот-доги та інше. Можливо, ми ще встигнемо дістати це, перш ніж усе зіпсується?

Пан Альбрехт вибрав кількох з присутніх і відправив їх із дорученням принести все, що зможуть. Одна лише згадка про додаткову їжу була достатньою, щоб тимчасово зупинити всю нараду, доки вони не пішли.

Тільки б не скотитися тут до історії Доннерів. Ми досі будемо тут узимку?

- Треба було подумати про це раніше, - сказав пан Альбрехт, коли всі знову зосередилися. - Ми не можемо ігнорувати жодне джерело їжі. У нас тут тисяча двісті людей. Як ми їх прогодуємо?

Емі вже не дуже уважно слухала далі. Ідеї варіювалися від теплиць і польових насаджень до організованого рибальства в

річках і озерах, а також мисливських загонів, що вирушали б у гори.

- Популяції мисливців-збирачів ніколи не досягали таких розмірів в одному місці, - сказав хтось. Вона навіть не помітила, хто саме. - Якщо ми будемо покладатися лише на рибу і дрібну дичину, то дуже швидко вичерпаємо всі ресурси навколо й залишимося ні з чим.

- Може, слід відправити всіх геть? - припустив хтось інший. - Малі групи, можливо, виживатимуть краще.

- Малі групи підлітків, - втрутилась пані Альбрехт. - Я розумію, що ви всі високо оцінюєте наших таборівців, але не забувайте - це діти. Вони не мають навичок, щоб вижити в дикій природі. Вони приїхали сюди, щоб ходити в походи, лазити по скелях і плавати, а не збирати ягоди в лісі.

Мої діти це можуть , подумала Амі. *Хоча толку з того небагато. Вони ж не можуть цього їсти.*

- Роз’єднання – крайній захід, - сказав пан Альбрехт. - Ми не знаємо, у якому світі знаходимося, чи це інший час, інше місце. Ми не знаємо, що чекає нас внизу під горою. Знаємо лише, що є інші… але не знаємо, чи вони нам друзі, чи вороги.

- Наш найкращий шанс на виживання - це те, що людство робило завжди: працювати разом, об’єднувати навички й захищати одне одного. Усі ідеї, які тут пролунали, - слушні. Ми спробуємо все: полювання, рибальство, сільське господарство. Інструктори, перегляньте своїх таборівців і розподіліть їх за цими напрямками. Також запишіть добровольців із медичним досвідом, на кухню і на загальні роботи.

- Чітко поясніть їм: від завтра всі харчуються в межах своєї робочої групи. Ми одразу задаємо тон: кожен повинен робити свій внесок. Працюватимуть лише по кілька годин на день. Решту часу я хочу зберегти звичне дозвілля: кіновечори, лазертаг, усе, що допоможе їм відволіктись.

А як ми взагалі маємо грати в лазертаг без рук?

- Це ж підлітки, - сказав Пул. - Деякі не захочуть співпрацювати. Хтось може втекти. Або щось гірше.

- Переконайте їх не робити цього, - відповів пан Альбрехт. - Продовжуйте вести облік відвідувань. Я хочу знати відразу, якщо хтось зникне. Але ми не витрачатимемо більше ресурсів на те, щоб утримувати тих, хто хоче піти. У нас є їжа, є обіцянка тепла, прихистку й товариства. Зосередьтеся на тому, що ми маємо, а не на тому, чого бракує.

План був добрий — принаймні найкращий з того, що можна було вигадати в таких умовах. Але чи буде цього достатньо?

- Є ще дещо, - озвалась Емі.

Усі в залі обернулися до неї, явно не очікуючи нічого, крім мовчання. Але якщо був шанс сказати це — то саме зараз. Деякі дорослі глянули на неї роздратовано, інші — з подивом. Вона підвелася.

- Я знаю, що здається, ніби всі в таборі перетворилися на однакових комах, але це не зовсім так. Я знаю одну людину, яка виглядає інакше. Достатньо інакше, щоби це помітили.

Деяке роздратування змінилося зацікавленістю. Хоч у декого вона ще бачила сумніви — та зупинятись не збиралася.

- Поясни, - сказав пан Альбрехт нейтральним тоном, не видаючи емоцій. - Хто це і чим саме відрізняється? Це може мати значення.

- Мій молодший брат, Веслі. Він… - вона почала пояснювати: його незвично яскраве забарвлення, але й схожість з іншими комахами. Потім дістала телефон і показала директорові табору фото, яке зробила з братом – хотіла колись викласти його в соцмережі, коли цей жах закінчиться і їх повернуть додому.

Пан Альбрехт переглянув фото, поворушив телефон у копитах і передав його медсестрі.

- Особливо зверніть увагу на цей випадок, Собол. Його варто запросити на обстеження разом із усіма іншими добровольцями. Його відмінності можуть виявитися незначними, а можуть — і важливою підказкою. Я… впізнаю твого брата під час сніданку завтра, Емі. Поклич його перед усім табором. До того часу нехай не ходить сам. Ти ж знаєш, як буває з дітьми.

Вона кивнула й забрала телефон від медсестри.

- Д-дякую, директоре.

Вона сіла назад, нервово ковтаючи повітря — але всередині її переповнювало полегшення.

Слава Богу, що в таборі є хтось при тямі, інакше ми б уже були приречені.

Розділ восьмий.

План пана Альбрехта щодо збереження єдності табору протримався протягом наступних двох тижнів – більш-менш. Емі швидко опинилася в складі мисливської групи разом із багатьма своїми піонерами, вирушаючи щодня в глушину в пошуках дичини. Вони здебільшого використовували пастки та силки,

приманюючи здобич тим, що самі не хотіли їсти. Але Емі завжди носила на плечі одну з табірних рушниць — на випадок більшої здобичі. Та такого шансу поки не траплялося.

У найкращому випадку їм вдавалось вполювати кролика або кількох білок. Можна було б подумати, що дика природа тут багатша, якби не те, що це вони стали меншими.

Це було криваве ремесло, адже тварини зазвичай ще були живі, коли їх знаходили, й марно борсалися в пастках.

Зазвичай один із хлопців добивав їх з лука або каменем. У цьому не було нічого приємного. Емі не просто бачила, як помирають ці істоти — вона це відчувала. Вони, може, й не були людьми, але випромінювали той самий жах, той самий біль у момент смерті.

Може, тому так багато корінних релігій поклоняються тваринам, на які полюють.

Зате це означало, що вона робила свій внесок у забезпечення табору. Щодня вона поверталася з походу з тушами, ведучи за собою з пів дюжини гордих таборівців. Вони вже почали здобувати репутацію в Стелла Лакус. У вільний час вони виготовляли намиста з таборових запасів, додаючи або позначаючи намистини кожного разу, як їх пастка приносила здобич.

І без жодного втручання з її боку вона спостерігала, як її підопічні поступово піднімалися на вершину нової таборової ієрархії. Звісно, комахи, які працювали над розширенням курника, також робили свою справу. Але обіцянка яєць у віддаленому майбутньому — це не те саме, що шмат м’яса в сьогоднішньому рагу.

Людей було більше, ніж справ, тож найнижчу сходинку займали ті, кого спрямовували на прибирання, підмітання чи будь-яку іншу роботу, аби *якось* долучитись. І лише тоді вони мали право на вечерю.

Її брат був серед останніх. Веслі не витримував ні мисливства, ні навіть участі в розстановці пасток. Його перший вихід у ліс став і останнім. Ґрунт був поганий для землеробства, і з того, що уявляється як велика бригада робітників, лишилося два десятки, які плекали теплицю з травами й кілька експериментальних грядок.

Якщо все піде добре, ці культури підуть на корм курям. Шкода, що в таборі не було свиней чи корів.

Та все ж Емі щоночі приходила до брата на вечерю. Отримати вегетаріанський пайок з кухні було зовсім неважко — достатньо лиш попросити. Ніхто не хотів його їсти, тож їжа просто псувалася.

Більшість прийомів їжі більше не відбувалися в актовому залі — кожна трудова група їла окремо. Для мисливців це означало, що їжу привозили на візку до павільйону Піонерії перед настанням ночі. Їхні намети вже стояли поруч — попри деякий опір з боку інших інструкторів, ніхто не став їм на заваді.

Це мало сенс — бути поруч із тими, з ким живеш за одним графіком і робиш одну справу.

Тільки її брат виглядав недоречно в цій компанії. Він не мав намиста з трофеями й привертав до себе здебільшого незручні погляди.

- Шикуйсь! - гукнула вона, заходячи всередину. Хтось вимкнув старий проектор, кілька дітей закрили ноутбуки. Інші припинили точити списи чи вирізати древки для стріл. - Сьогодні останні хот-доги. Насолодіться останнім смаком жахливої їжі з автозаправки.

Усі вишикувалися. Без жодного наказу черга сформувалась за заслугами — ті, хто нещодавно вполював кількох тварин, стали на початок, а ті, хто лише працював із пастками в таборі — позаду. Її брат стояв останнім.

Та це не мало значення — вона завжди приносила стільки порцій, скільки потрібно.

Навіть кількох тижнів вистачило, щоб з’явилися перші ознаки знесилення. Її діти виглядали… стрункішими, особливо ті, що були повнішими. Якщо вона й сама почала худнути — у дзеркалі цього не побачиш.

Часом вона сідала з найкращими мисливцями попереду. Але сьогодні було видно, що Веслі щось тривожить, тож вона приєдналася до нього ззаду. Поставила свою тарілку поруч із його, усміхнулась:

- Як справи на домашньому фронті?

Він похитав головою.
- Все розсипається по швах. - Він поворушив хот-дог, а тоді накинувся на нього, мов голодний звір.

Вона терпляче чекала, не торкаючись власної їжі. Поки вони їли, Емі залишалася насторожі, спостерігаючи, чим займаються її вихованці. Її дивні нові відчуття дозволяли вловлювати всі їхні емоції, навіть із заплющеними очима. Було багато болю — туга

за домом, жаль, приховане відчайдушне безсилля. Але переважали позитивні почуття — захоплення від полювання і полегшення від дружби та спільної праці.

Всі вони тепер були вигнанцями, відірваними від родин і друзів. Але принаймні не самі.

- Тут не так уже й погано, - сказав Веслі за кілька хвилин. - Але як вони на мене дивляться, Емі… - Він здригнувся. - У медсестри Собол цілий список відмінностей, але це не допомагає зрозуміти чому. Я ж мав би бути таким же жуком, як і ти, але ні.

Вона потягнулась через стіл і поклала копито на його. Це було не так підтримуюче, як могла б бути справжня людська рука, але іншого вибору в неї не було.

- Якщо хтось почне чіплятися - одразу клич нас. - Вона підвищила голос, обводячи поглядом кімнату. - Ніхто не сміє чіпати мого брата, ясно? Ви переглядаєте за ним.

Декілька голів закивали. Вона відчула щиру підтримку — хоч і з домішкою прихованої ворожості. *Їм не подобається, що він не полює разом з усіма.*

Але, принаймні зараз, їхня лояльність до неї перемогла.

- Він наш талісман! - хтось вигукнув. - Наша удача! У стрілецької команди є рушниці, але ми їх все одно обійшли. Скільки в нас уже балів, Коллін?

- П’ятдесят один проти тридцяти восьми, - відповів Коллін. Він був один із небагатьох, кого більше цікавив ноутбук, ніж вечеря. Хоча йому варто було поквапитись із їжею, якщо не хотів, щоб її перехопив якийсь інший жук. - Удача, ага.

Веслі опустив очі.

- Ну, бувають і гірші ролі. Може, мені варто справді ходити з вами на полювання з помпонами. Міг би підбадьорювати команду.

Вона засміялась і підсунула йому свою тацю.

- Можеш і справді налякати дичину, Вес. Але, гадаю, ти чудово справляєшся й так. Робиш… - Вона запнулася. - Чим ти зараз займаєшся?

Він кинув погляд на її порцію — і одразу ж проковтнув її. Не чекав дозволу — після стількох вечорів це вже стало звичкою. А вдячність, яку вона відчула від нього, була солодшою за будь-який стейк.

Може, я й помру з голоду — але Вес повернеться додому. Чого б це не коштувало.
Ще трохи — і голод мав би дати про себе знати. Але не сьогодні.

- Інтранет, - відповів він. - Я не такий технічний, як ті діти з робототехніки. Не знаю, як працює їхня нова антена. Але писати сторінки — це легко. Я використовую шаблон, додаю інформацію про те, що ми робимо в таборі. Останні кілька днів оцифрував фільми — здається, це називається ріпати? Було б круто, якби ми могли дивитися їх, де б не були. Хоча я б краще просто повернувся додому.

Вона підвелася, перейшла на його бік столу й обійняла його копитом за плече.

- Я теж, Вес. Я теж.

Вони посиділи так кілька секунд. Мисливці не були такими вже ніжними між собою. Але хай їдять траву, якщо думають, що вона не буде поводитись як сестра біля свого виснаженого брата.

Коли вона підняла погляд, побачила, що всі на них дивляться — але емоції, які вона відчувала, були дивні. Вона відчула голод — той самий, що завжди з'являвся, коли вона поверталася з вечерею.

Читати емоції по очах жуків було значно важче, ніж по людських обличчях. І все ж, здавалося, дивилися вони не на неї. Увагу привертав Вес.

Вона нахилилася ближче, знизивши голос до шепоту:
- Коли ти казав «дивно», ти мав на увазі отаке?

Він кивнув мляво:
- Ага. Це не весь час. Але стається частіше з кожним днем. І я думаю… а раптом я – ваша їжа?

- Ні, - різко відказала вона. Занадто голосно, щоб цього не почули. Але їй було байдуже. - Ти – не чиясь їжа, Вес. Ми фактично однакові, просто з деякими дрібними відмінностями. Ти такий самий, як ми, тільки… без отворів. І з більш гнучкою дієтою. Нам просто треба краще розібратись, ким ми стали.

Вона підняла очі й помахала Ріку.
- Гей, Рік. Я от що хотіла запитати!

Той швидко підійшов. Він був сором'язливішим за більшість її вихованців — і це було на краще. Чим довше тримати стільки підлітків разом в одному місці, тим важче стримувати…

неслухняність.
- Що таке, Емі?

- Ти ж досі чергуєш у таборі, слухаєш радіо, як я просила?

Він кивнув один раз.
- І слідкую за внутрішньою мережею. В системі типу mesh немає повноцінного адміністратора. Але я бачу все, що відкрите для всіх.

Це означало, що він мав доступ до всієї бібліотеки медіа, яку допомагав збирати її брат, а також до маленьких сайтів і загальної дошки повідомлень. Це був своєрідний масовий чат, де таборяни могли спілкуватися і виплескувати свої емоції. Формально його використання було заборонене, але містер Альбрехт потай заохочував це. Бо так працівники табору могли без фільтрів дізнаватися, що справді відчувають діти.

- Якісь нові відкриття про жуко-коней? Що з тією дівчиною, яка казала, що може робити магічні трюки?

- Вона більше нічого не писала, - відповів Рік, вистрибуючи на лаву навпроти них. - Але я трохи порився. Медсестра зняла її з роботи й забрала до себе в медчастину. З того часу вона не виходила.

- Я чув, Едріан казав, що вчиться літати, - додав хтось інший. - Було б круто, правда? Замість того, щоб дертись до пасток, можна було б просто прилетіти зверху!

- Або ми могли б полетіти до інших гір. Там, де ті будівлі – можливо, вони зможуть продати нам їжу.

Вона підвелася:
- Якщо хтось розбереться як, усі ми будемо тренуватися, поки не навчимося. І зробимо це краще за всіх у таборі. Ми ж не дозволимо якійсь іншій групі нас випередити, правда?

- Ні! - вигукнули вони. Усі розмови про її брата чи його незрозумілі особливості зійшли нанівець, забуті.

Принаймні ще на одну ніч.

Так минув ще один тиждень. Їжі ставало дедалі менше, а прийоми їжі — рідшими. Загальне захоплення в таборі згасло, поступившись місцем пригніченому смиренню. Літо нарешті поступилося місцем осені. Ночами ставало холодніше, і здобич у лісі було знайти важче.

З усім цим вона могла змиритися. А от з тим, як почали ставитися до її брата — значно важче.

Поза її мисливською групою жуки перестали з ним спілкуватися. Їй доводилося супроводжувати його табором, якщо він хотів кудись піти. Відчуття голоду поруч із ним тепер було не лише в її учнів — майже кожен це відчував. У строкатості його забарвлення було щось таке, що вирізняло Веса серед усіх інших.

Але саме директор табору зрештою переконав її, що час діяти, коли викликав її до свого особистого кабінету.
- Міс Блайт… - Він жестом запропонував їй сісти. - Поставити це питання легко не вийде. Але ти була однією з найнадійніших тут із самого початку. Ти тримаєшся краще, ніж дехто вдвічі старший.

Вона кивнула, приймаючи запропоноване місце.
- Якщо це через наші менші результати - ми працюємо над цим.

У нас уже є ідеї, як виходити далі без…

Він підняв одне копито, зупинивши її:
- Річ не в тому. Я впевнений, ви з цим впораєтеся — не буду вдавати, ніби розумію це краще. Це стосується твого брата.

Розділ десятий.

- Веслі? - перепитала Емі, спантеличено. Вони були наодинці в його кабінеті. Містер Альбрехт усе ще носив одяг — один із небагатьох працівників, кому було не лінь. Сама Емі перешила дощовик на найвологіші дні, але на тому все. Уже за кілька днів після “Переходу” склалося чітке розділення: “таборові” носили одяг, ті, хто виходив у дику місцевість — мандрував болотом, багнюкою, іноді ночував надворі — носили тільки найнеобхідніше.

- Я знаю Веса, він би не створював проблем. І досі виконує свою частину роботи разом з іншими мисливцями.

Поруч із кимось на кшталт містера Альбрехта, який зберіг так багато людяності після всього, що сталося, було трохи лячно. І водночас надихаюче. Містер Альбрехт цокнув язиком із несхваленням:

- Я чув інше. Але я викликав тебе не через це. Скільки їжі постачає одна людина — не єдина наша проблема. Йдеться про невикористані ресурси. Я вже не раз обговорював це з медсестрою Собол. У твого брата є… унікальні мутації. Його здатність долати наші дієтичні обмеження може свідчити про… щось таке, чого я сам не розумію.

- Я викликав тебе, щоб попросити: переконай його добровільно звернутися до медпункту для подальших досліджень. До нього ставитимуться добре, і ми зможемо отримати інформацію, яка, можливо, врятує весь табір від голоду. Ти ж сама знаєш, які у нас шанси на те, що курячих яєць вистачить на зиму.

Вона зберігала нейтральний вираз обличчя. Залишалося сподіватися, що це стосуватиметься й її емоцій, бо стримати їх вона вже не могла. Глибоке дихання. Спокій.
- Тобто ти хочеш, щоб він… ліг у клініку і більше не допомагав мисливцям?

Він кивнув:

- Знаю, це звучить жорстко, несправедливо. Він нічого поганого не зробив. Ти несеш тягар десятка дітей, ведеш мисливську команду. Але що нам робити, коли перед нами перспектива голодної смерті посеред альпійської зими? Ми мусимо дізнатися, чим він відрізняється. Це означає більш глибоке вивчення.

- Я поговорю з ним, - збрехала вона. - Це ж його вибір. Я не можу змусити його.

Вона й справді нікого не могла змусити. Щонайменше дюжина дітей зникла, разом із кількома працівниками. Всі вони пішли вниз із гори й більше не повернулися.

- Це хороший початок, - сказав він. - Можеш передати йому це. Переконай його піти добровільно. Але зрозумій: якщо він відмовиться… усе стане дуже неприємним для всіх. Коли йдеться про виживання тисячі дітей і сотень дорослих, я не буду ризикувати життями.

- Я… так, - пробурмотіла вона, здригнувшись і підвівшись із місця. - Я поговорю з ним. Він має прийти завтра зранку?

Він кивнув:

- Пробач, що доводиться це просити, Емі. Ти зробила для табору “Стелла Лакус” величезну роботу після Переходу. Я навіть не знаю, де б ми були без тебе.

Вона поспішила вийти з кабінету, перш ніж видасть більше, ніж уже встигла. Щойно її копита торкнулися гравійної доріжки — вона побігла, мчала вгору до павільйону “Піонерів” так швидко, як тільки дозволяли її безногі, обрубки-кінцівки.

Її крила дзижчали під час бігу, і іноді їй навіть здавалося, ніби вони ось-ось піднімуть її над землею. Але то, мабуть, лише уява — вона щоразу падала назад на землю майже одразу.

Він, мабуть, знає, що мені це не подобається. Скільки він може відчувати?

Вони не могли читати думки — цього Емі навчилася за останній місяць. Але навіть базові емоції були доволі інформативними. Її

невдоволення і бунтівні настрої не могли бути для нього невидимі, правда ж? Він мусив розуміти, що це означає.

Але по рації вона не почула нічого, поки бігла. Зрештою, вона задихалась і змушена була сповільнити темп, коли дісталася будівлі. Сам факт того, що вона бігла, уже привернув увагу інших таборян — у “Стелла Лакус” головною цінністю була стабільність.

Її мисливська команда не спала, попри пізню годину. Вони вже давно відмовилися навіть від удавання сну й використовували цей час для відпочинку чи спілкування. З одним винятком.

Вона помахала учням, пробігаючи повз, але проігнорувала їхні явні жести поспілкуватися. У неї була важливіша справа.

Вона переобладнала прибиральну комірчину в будівлі під спальню для себе і брата — тобто фактично для Веса, бо сама спала не більше двадцяти хвилин за ніч. Переважно це було місце, де вона зберігала записи і могла побути на самоті, коли тиск ситуації ставав надто сильним.

Вес уже спав усередині, згорнувшись у гамаку. Вона тихо зачинила за собою двері й обережно торкнулася його плеча.

- Вес. Вес, не лякайся. Але мені треба, щоб ти прокинувся.

Він сіпнувся, й різко сівши. Принаймні, спав він неглибоко і не зреагував панічно.

- Емі? Що сталося?

- У тебе ще зібраний той рюкзак із туристичним спорядженням? - прошепотіла вона.

Він не відповідав кілька секунд. Поки вона чекала, ввімкнула світло — Вес зашипів і відсахнувся, засліплений. Принаймні електрика ще працювала, як і обігрів. Коли прийде зима й їжі не залишиться, вони принаймні сидітимуть у теплі за затишними вікнами.

- Можна ж було без цього! - роздратування в його голосі перейшло в злість. Він був ще досить сонний, щоб переважало збентеження. - Що відбувається?

Вона застрибнула на табуретку біля його гамака й заговорила зверху:

- Я щойно вийшла з розмови з Альбрехтом. Він хоче, щоб я вмовила тебе добровільно піти в медпункт.

Він застогнав, але все ж сів рівніше.

- Це… погано? Я не проти допомагати хворим дітям. Знаю, що там є неприємні речі…

Вона тихо вилаялася:

- Я не про це. Я маю на увазі — тебе будуть досліджувати.

- А… - зітхнув він. - Що ще їм потрібно? Я ж уже дозволив їм брати аналізи, знімки, рентген…

- От саме! І все одно… Альбрехт думає, що ти — ключ до порятунку табору. Він почав говорити про “вище благо”. Я не хочу вірити, що він може тобі зашкодити, але… схоже, він готовий на все, аби дізнатися, чим ти відрізняєшся.

Злість і роздратування Веса миттєво змінились на страх — потужний, сирий страх. Тепер він розумів, чому вона розбудила його посеред ночі. Як тут заперечиш?

- Мені кінець.

- Ні, - вона тицьнула йому плечем у бік. - Якщо він хоче тебе, йому доведеться спершу пройти через моє мертве тіло. Вставай, бери куртку і все туристичне спорядження, яке маєш. Нам треба йти звідси.

Він ще був сонним і повільним, але послухався. Вибрався з ліжка й підійшов до комоду. Його рюкзак уже був зібраний. Її — завжди, бо вона часто вирушала в багатоденні мисливські походи. Вона закинула його на плечі, потім витратила ще кілька хвилин, щоб спакувати те, що зазвичай залишала: кілька книг з дому, фото батьків, зарядний пристрій до телефона… усе це пішло до спорядження.

Вес завмер, дивлячись на неї. В очах блищали сльози. Він затнувся, перш ніж нарешті зміг вимовити:

- Т-ти… ти йдеш зі мною?

Вона відчула щось приголомшливе. Це було найситніше, найпотужніше відчуття, яке вона коли-небудь переживала — наче найкраща трапеза в її житті. Вона відчула його любов, вдячність і відданість, такі щирі, що здавалося, вони стали майже відчутними у повітрі. Це були глибокі почуття, на які здатна лише людина — від когось, хто був певен, що приречений.

- Тобі не обов’язково це робити. Тут усі тебе люблять. У тебе є вихованці, які покладаються на тебе. Ти…

Навіть без цього дивного відчуття вона б не змінила свого рішення. Емі поклала копито йому на плече і подивилась в очі.

- Ти мій брат, Вес. І ти опинився в Таборі Пригод тільки тому, що я тебе вмовила. Що б не сталося — я тебе звідси заберу.

Вона зняла з гачка його змінену куртку і, нахилившись, затягла ремені на його плечах, допомагаючи йому вдягтись.

- Ти справді думаєш… що нам вдасться втекти? У Стелла Лакус так багато людей. Вони знають гору, у них є джипи! І ще той вертоліт…

- Він не витрачатиме все пальне тільки на пошуки тебе, - сказала вона, поплескавши його по плечу. - Я бачила, як працює Альбрехт. Він перевіряє всі варіанти. Твоє дослідження — не остання надія, а лише один із напрямів. Він знайде інший спосіб допомогти Стелла Лакус. – І нас із тобою там уже не буде.

Неймовірна енергія, яка виходила від Веса, не згасала з часом. Вона поглинала її, і втома відступала, страх зникав, поступаючись місцем очікуванню. Її крила намагалися розкритися, та сідельні сумки їх стримували.

Тоді це помітив Вес. Він нахилив голову, і дискомфорт зіпсував потік тієї енергії.

- Щось не так, Емі? Ти якось дивно на мене дивишся.

Вона різко похитала головою, намагаючись очистити думки.

- Щось щойно сталося, але потім розберемось. Зараз — головне втеча, гаразд?

Вона відчинила двері — і опинилася обличчям до обличчя з півдюжиною мисливців. Вони не були вдягнені для бою — деякі були в піжамах, інші взагалі без одягу. Але кожен стояв із відкритим ротом, ніби щойно вийшов з бенкетного залу на найкраще святкове застілля у світі.

Вони дивилися крізь неї — на Веса. Ікла назовні, слина текла. І чому б ні? Одна страва на день — цього було замало для будь-кого в Стелла Лакус. Її підопічним ще трохи щастило, бо вони “випадково” втрачали (а потім готували і з’їдали) м’ясо понад свою норму.

- Привіт усім, - сказала вона, змушуючи себе говорити дружнім тоном. - Не звертайте уваги. Я просто йду на нічну прогулянку з братом.

Вона зробила крок уперед, і мисливці розступилися без спротиву. Але майже одразу знову почали змикатися навколо нього.

Чорт.

- Він не може полювати, - сказав Маркус з іншого кінця кімнати. Він був одним із небагатьох, хто не підвівся зі свого місця. Перед ним на столі лежало кілька саморобних пасток і її запасна рація. Вона слабо світилася червоним і зрідка видавала шипіння зі статикою. - Ти маєш сказати нам правду, Емі. Йдеться про наказ, який щойно надійшов від директора табору.

Наказ? Її власна рація весь цей час була вимкнена, захована в рюкзаку. Вона, звісно, мала слухати! Альбрехт був досить

дурний, щоб просити її допомоги. Але щойно він відчув її спротив...

Вона відштовхнула Веса назад, ставши між ним і рештою хлопців. Чим довше вони чекали, тим більше його вдячність перетворювалася на страх, а мисливці ставали настороженішими. Це не була зграя скажених піраній. Як і ті риби, лють її учнів була значно перебільшена.

- Він що, сказав щось про мій арешт?

Це спрацювало. Кілька мисливців здивовано підняли очі, ніби не розуміли, чому взагалі встали. Вони почали відступати, а інші біля відчинених дверей зайшли всередину.

- Лише його. Вони хочуть, щоб Веса доставили в медпункт. Сказали, що він… заражений смертельною, заразною хворобою.

- І завдяки брехні по рації ніхто не дізнається, що це повна нісенітниця, - закінчила вона. - Нічого подібного. - Вона поглядом закликала брата рушити до дверей. Вхід був лише один, але зараз він був відкритий. - Послухайте. Вони хочуть його досліджувати, може, навіть розтин зробити… Я не знаю. Але я забираю його з табору. Ви зупините мене?

Мисливці переглянулися. Занурений у ноутбук Рік, впевнений Маркус та ще кілька інших. Вона знала їх усіх на ім’я і довіряла їм у походах у гори.

Як один, вони розступилися, звільняючи шлях до виходу.

- Я не хочу, щоб ви були у цьому співучасниками, - сказала вона. - Тож я наказую вам відійти. Дайте нам піти! Якщо в мого брата і є хвороба, то... - Так, вона могла скористатися цією дурною

брехнею. - Тоді логічно, що я хочу відвезти його в карантин у лісі. Ви просто звикли мене слухатися — і підкорились.

Маркус простягнув копито і вимкнув рацію. Потім підвівся.

- Ти впевнена, що не хочеш, щоб ми пішли з вами? Якщо в таборі все так погано, може, й нам варто втекти. Ми легко себе прогодуємо.

Але він думав не тільки про їжу. Вона була всього на рік старша за Маркуса – і відчувала, що він відчував. І якби не боролась зараз за виживання, можливо, відповіла б взаємністю. Чи він би це відчув?

- Ні, - прошипіла вона, поспішаючи до дверей. - Я знаю, що ви змогли б. Ви всі в кілька разів кращі за решту табору. Саме тому ви маєте залишитися. Без вас вони можуть померти з голоду. Мені треба, щоб ви тримали табір на плаву, поки я… не повернусь із допомогою.

- Якщо вона взагалі існує, - буркнув хтось. Але його швидко заглушили схвальні вигуки інших.

Рік жестом вказав на її рюкзак:

- У тебе там телефон?

Вона кивнула:

- А в мого брата є сонячна батарея. Не ідеальна, але ми зможемо лишатися на зв’язку через інтранет, якщо будемо недалеко.

Він поспішив до стіни, витягнувши звідти акуратно складений шматок металу з дротами в пакеті:

- Візьми це теж! Вес знає, як ним користуватись — він серйозно покращить радіус зв’язку. Все залежить від погоди та потужності передавача, тож доведеться експериментувати. Але краще мати, ніж не мати.

- Добре. - Вона розстебнула рюкзак, дозволивши йому покласти все всередину. Вони могли б ще щось сказати, якби не почули рев двигуна. Джип наближався — мабуть, із підкріпленням від охорони Альбрехта.

- Маркус, подбай про всіх, поки мене немає. Всі інші — слухайтесь його. Він і так півчасу всім керував. Я… спробую знайти спосіб допомогти, коли мій брат буде в безпеці.

Не даючи собі часу на роздуми, Емі схопила брата за копито і потягла у ніч. Вона плакала, біжучи — жуки теж вміють плакати.

Розділ десятий.

Емі бігла.

До Транзиту вона ніколи не була спринтером і не цікавилася витривалими видами спорту. Вона поїхала до Стелла Лакус через любов до дикої природи, а не через бажання ганяти туди-сюди по визначеному маршруту.

Але тепер вона щодня бродила лісом, перевіряючи пастки в пошуках здобичі. Вона вже роками ходила в походи, лазила по

горах і сплавлялася на байдарках — саме в цьому таборі. Вона знала ці гори так, як мало хто ще міг знати.

Якби вона тікала сама, то не сумнівалася — переслідувачі швидко загубилися б у лісі. У табору Стелла Лакус було кілька джипів і навіть копії її карт стежок, але що з того, якщо стежки ледве достатньо широкі, щоб там пройшла сарна, не те що авто?

Але вона була не сама.

Вес тримався поруч десь дві хвилини, перш ніж впав на землю, задихаючись. Він підвів на неї погляд — у розпачі, що застиг на обличчі.

- Ти маєш… іти без мене, - видихнув він. - Вони хочуть тільки мене. Якщо я здамся добровільно, ти зможеш втекти.

Вона зупинилася, вилаявшись під ніс. Кинулась назад, підсунувши голову під його тулуб, щоб підняти. Він усе ще був трохи більший, але не набагато важчий. Вона поставила його на копита й рушила вперед:

- Ми просто маємо рухатися, - пробурмотіла вона. - Якби я була готова тебе кинути, то й не тікала б із самого початку. Допомагай мені!

Він слухняно потягнувся за нею, шкутильгаючи стежкою. Вона обрала одну з найменш відомих — ті, куди вони змушені були заходити все далі й далі, оскільки дичини поблизу табору ставало все менше. І що важливо — ця стежка була надто вузькою та крутою, щоб навіть джип зміг проїхати далеко.

Можливо, це й допоможе, але цього недостатньо. Вони йшли ще кілька хвилин, поки вона не відчула перші емоції за спиною. Агресія, рішучість і амбіція, яскраві, як полум’я страху.

- Вони можуть… нас відчувати, так? - спитав Вес. У його голосі не було особливої невпевненості. Як би не працювали ці дивні почуття, радіус у всіх був приблизно однаковий. Якщо вона відчувала переслідувачів…

- Їх небагато, - прошепотіла вона у відповідь, підганяючи його. - Може, здадуться? Я відчуваю… трьох.

- Думаєш, ми зможемо відірватись? Навіть попри наші емоції? - запитав Вес з надією.

Ні. Саме тому рушниця висіла зовні, а не була запакована в рюкзак.

- Вони можуть здатись, - повторила вона, змусивши його змінити напрямок. Була хоча б одна перевага від того, що вони відчували переслідувачів — можна було тікати у протилежний бік.

- Дивись під ноги, - продовжила вона. - Далі почнеться кам’янистий схил, одразу за поворотом. Вони можуть його не помітити.

Навіть попри попередження, їй довелося схопити Веса за копито, щоб той не злетів униз по крутому схилу. Вони ковзали й дряпалися по камінню, а Емі весь час мріяла просто розправити крила й полетіти.

Але якщо й тестувати нові здібності, то точно не тоді, коли тікаєш від озброєних переслідувачів.

Скеляста ділянка була складнішою для орієнтування, навіть за повного місяця й чутливих до світла очей комах. Це означало, що чим далі вони йшли, тим ближче наближались переслідувачі. Вона чула щонайменше три голоси, що кричали разом. Чи то вони вигукували про “порятунок” Стелла Лакус, чи про те, що зроблять, коли їх наздоженуть — вона не знала.

Нічого з того, що вона відчувала, не було доброзичливим. Але вона тримала голову низько й подала знак Весові зробити те саме. Вона не вірила, що ті зважаться стріляти по втікачах. Чи могли?

У таборі ще нікого не вбивали. Містер Альбрехт не наказав би їм це зробити…

Вони щойно обігнули поворот за схилом, коли почули перший крик:

- Ми знаємо, що ти там, Емі! Припини тікати, віддай хлопця! Це наказ Альбрехта!

Вона не зупинилась, а лише підганяла брата щосили. На жаль, рухався він не так уже й швидко.

Але вони вже відчували її. Ховатись не мало сенсу.

- Ми йдемо! - крикнула вона у відповідь. Переконати їх особисто було неможливо — вона не впізнавала цього голосу. Це точно не був хтось із її мисливської групи. - Просто розверніться й повертайтесь! Якщо продовжите нас переслідувати, можете постраждати! Ніхто не знає цю гору краще за мене!

- Хтось дізнається! - вигукнули їй у відповідь. - Не тікай, Емі! Директор хоче тільки твого брата! Про тебе він нічого не казав!

Вони перейшли на біг. Вес задихався, але все одно тягнувся вперед. Страх — потужний стимул.

- Що робити? - запитав він у паніці. - Вони… все ще за нами!

Вона кивнула, хоча й слабко.

- Думаю! - Вона уявляла собі схил, який усе різкіше спускався в долину. Скоро він мав з’єднатися з сусідньою вершиною, у найвіддаленіший точці їхніх досліджень.

Ми не можемо бігти вічно. Вона пригадала розташування всіх їхніх пасток — петлі, ями, металеві капкани. І тоді народився відчайдушний план. Можливо, приречений, але це був єдиний шанс Веса.

- Тут є річка. Я покажу тобі, куди бігти, гаразд? Тут часто проходить дичина, ми встановили багато пасток. За річкою схил знову йде вгору, до наступної вершини.

Він кивнув. Вона вже відчувала, як її слова діють. Мати план — будь-який план — вже додавало надії.

- Те інше місто… думаєш, вони нам допоможуть?

Вона кивнула:

- Варто спробувати. Воно так далеко, що ми можемо виявитися просто не варті погоні. Як тільки відійдемо від табору — ми в

безпеці. Люди знають лише цю гору. Ми були такі…

Її перебив жахливий звук — глухий грохіт. Каміння посунулося і тріснуло, за ним пролунали болісні крики, а тоді — глухий хрускіт.

Краще б вона не відчувала емоцій — тоді вона б не відчула сплеску болю й страху… а потім — різкого зникнення. Лють спалахнула в двох інших переслідувачів, спрямована прямо на неї.

За мить тишу прорізали постріли — кілька тихих трісків із табірних гвинтівок під 22 патрон.

Кулі летіли в її бік — значно ближче, ніж мала би дозволити темрява. Але дерева й каміння були надто густими, щоб у них могли справді поцілити.

- Ти труп, Емі! Як і Дейві! Ти знала, що так буде!

І коли він це сказав, вона абсолютно точно знала — він справді це мав на увазі. Це була не погроза. Вона відчувала його лють так само, як і запах зеленкуватої крові, що стікала схилом.

- Ми майже на місці! - крикнула вона, підганяючи брата. - Бачиш пластмасових метеликів на деревах?

Він кивнув. Поміж панікою й задиханістю це було все, на що він був здатен.

- Вони вказують шлях! Іди між ними — і не натрапиш на пастки! Біля річки є петлі, сітки й ще гірші речі. Вони про них не знають!

За кілька секунд вони досягли місця. Запах сосен і каменю доповнився пахощами живої трави, дерев і вологого повітря від прозорої води.

Їхні переслідувачі тепер теж бігли. Вона відчувала їхній біль — то була не лише лють на неї, а й травми після падіння. Але цього було недостатньо, щоб заглушити їхній гнів.

- Інший бік карти не позначений, - сказала вона, коли вони досягли першого з пластикових метеликів-орієнтирів. - Просто йди вгору схилом. Тримайся серед дерев, наскільки зможеш. Якщо доберешся до того містечка, ніхто з переслідувачів тебе вже не відчує. Там надто багато людей.

Він зупинився, витріщившись на неї.

- Чому… ти говориш так, наче прощаєшся?

У відповідь вона скинула рушницю з плеча. Вона й сама не знала, як саме це зробила — усі її копита досі були в багнюці, твердо на землі. Але вона відчула пальці, що охоплюють знайоме дуло. Вона вимкнула запобіжник і крутанула зброю.

- Вони не думають тверезо, Вес. Якщо я залишусь, то зможу сховатися біля річки й виманити їх у пастки. Як тільки вони попадуться — я наздожену тебе.

А може, зроблю ще щось…

Постріли знову прорізали ніч — кілька черг у її бік. Вона чула, як кулі врізались у дерева, одна з них навіть відскочила від великого річкового каменя.

- Біжи, Вес! Якнайдалі звідси!

Сльози текли по його обличчю. Він кинувся до неї й обійняв у смішний, властивий цим істотам спосіб — поклав голову їй на шию.

- Я люблю тебе, Емі. Ти повинна вижити.

Вона знала це — так яскраво, що аж боляче. Наче прожектор у темряві, яскравіший за ліхтарі на гелікоптері Альбрехта. Забути про голод — було так гаряче, ніби її крила танули.

- Я теж тебе люблю, Вес. - Вона штовхнула його щосили, стоячи по щиколотки в річці. - А тепер біжи! У нас більше нема часу!

Він переплив через воду. Йому це далося не надто легко, але все ж він вибрався на інший берег і зник на схилі, тікаючи в темряву.

Він навіть нічого не сказав про рушницю. Вона глянула вбік і побачила її досі там — вона слабо світиться блакитним по краях. Вона навіть могла розрізнити пару рук — знайомий силует. Як вона це робила?

Не було часу з’ясовувати. Вона повернулась до найнебезпечнішої частини річки, де течія йшла повз очеретястий берег. Тут було десятки петель, а також важкі металеві капкани.

Вони розставили їх для вовків — тих, що вони іноді чули, як виють вночі.

Сьогодні ще жодного не зловили, і вона була за це вдячна. Це означало, що переслідувачів нічого не попередить — поки не

буде надто пізно.

Вона була тут, коли їх розставляли, тому знала, чого уникати. Вона зайшла у воду, перетнула річку і сховалася за великим валуном.

Вона знову закріпила рушницю на спині — і світіння зникло. Добре — принаймні вона не стане легкою мішенню. Емі присіла низько, викликаючи в собі страх. Вона стримувала впевненість і рішучість, які передав їй брат — вони могли б відлякати переслідувачів.

Натомість вона зосередилася на жаху. Вона не знала, що робити, не знала, що з нею буде, коли ці двоє жуків її наздоженуть. Залишалося тільки ховатися й сподіватися, що її не знайдуть.

- Це не спрацює! - хтось крикнув з іншого берега. - Може, на Землі ще б прокотило! Але ж це Транзит! Можеш хоч світитись у темряві!

Вона пригнулася ще нижче, згорнувшись біля валуна. Кілька пострілів просвистіли над головою й ударились у дерева.

Скільки патронів вони взяли? Містер Альбрехт точно не послав найрозумніших.

- Я не хочу з вами битися! - крикнула вона у відповідь. - Просто дайте нам піти!

У відповідь — навіть не слова, а рик, сповнений люті. Хтось увійшов у воду, прямуючи до неї.

- За Еквестрію!

Але цей крик долинув не з річки, і не з лісу — він лунав із неба. Бойовий виклик двох голосів — чоловічого й жіночого. Всупереч здоровому глузду, Емі озирнулася, насмілившись визирнути з-за валуна.

І встигла побачити найнеймовірніше у своєму житті — двох літаючих коней, що падали з неба в блискучих золотих обладунках із списами, націленими просто на двох кривавих жуків.

Річка перетворилася на поле бою.

Розділ одинадцятий.

Емі не була боягузкою. Насправді, вона була готова залишитися й битися, щоб дати братові шанс утекти, навіть коли ця можливість здавалася мізерною, а його шанси на порятунок — примарними. Не було нічого, чого б вона не зробила, аби захистити свою родину, навіть якщо це означало ризикувати власним життям.

Але зараз нападали не на її брата. Натомість незнайомці з неба спустилися на тих, хто щойно намагався її вбити.

Замість того щоб долучитися до бою, Емі тихо опустилась за камінь, якнайнижче до землі. Вона не втекла — бо втеча могла б привести ворогів до її брата. Але вона й не втручалася.

Навіть без прямого огляду бою, Емі відчувала всю його лють. Не відчувати її було неможливо — не з тією емоційною хвилею, що миттєво накрила її.

З одним можливим винятком, відчувати емоції своїх людських товаришів по табору та наставників було складно — для цього потрібні були зосередженість і концентрація. Вона навчилася читати їх майже досконало, адже мала опікуватися цілою групою хлопців, чия психіка поступово руйнувалася в ізоляції.

Але ці істоти, ким би вони не були — зовсім інша справа. Ніякої тонкощі не потрібно. Навіть не дивлячись, Емі чітко знала, де вони знаходяться. Вона відчувала потужну суміш ворожості й страху в їхніх думках, що поступово зливалися в рішучість.

Їхня інтенсивність була настільки потужною, що вона майже не відчувала інших жуків. Вони були лише тінями справжніх емоцій, бліді імітації.

Вона відчула мить сліпучого болю, коли постріл з дробовика влучив в одного з нападників, і той рознісся луною по дикій місцевості. Свідомість того зникла за лічені секунди. Тим часом другий бився з двома жуками. Вони спалахнули люттю, і вона почула жахливий звук — метал різав плоть.

- Це ти її покликала?! - закричав жук, лютий. - Вона зрадила табір, продала нас якимось… небесним чудовиськам?! Вам не втекти! Подивись на свою подругу — її броня не вартувала нічого!

Знову гримнув дробовик — вдруге й востаннє, як вона очікувала. Це був двоствольник, цілком спортивна зброя. Хто ж міг подумати, що його доведеться стріляти по чарівних літаючих конях?

Затріщав метал — пастка спрацювала. Жук закричав, щось впало у воду.

- До біса тебе! - закричав він. - Це була змова! Думаєш, вони не дізнаються? Думаєш, вони не…

Вона почула ще кілька вологих хрускотів — її уява одразу заповнила ці звуки жахливими подробицями. Незнайомці билися до смерті з монстрами, які хотіли викрасти її брата — а з нею зробити ще гірше.

А потім вони впали в річку, бездиханні. Щось знову хлюпнуло — лише одні кроки по воді.

- Пастки… - прохрипів низький чоловічий голос, слабкий від болю. - Здається, це їхні…

Він зробив ще кілька кроків. Вона чула, як щось волочилося водою, а потім — добралось до протилежного берега.

- Свята Селестія… Гейл, ти… ти маєш прокинутись.

Голос був переповнений болем, кожне слово давалося важко. Але їй не треба було слухати — його муки випромінювалися настільки сильно, що вона їх відчувала. Але ці емоції стрімко згасали.

Він помирає.

Емі нарешті визирнула з-за валуна, прижмурившись у темряві.

Це був не перший раз, коли вона бачила цих дивних істот — а другий. Обоє в сяючих обладунках, обоє вкриті червоною кров'ю. Самка лежала на спині, знесилена, а її товариш даремно намагався зупинити кровотечу. Дарма — її влучно вразила шрапнель прямо в обличчя. Декілька куль влучили в шолом, але він не закривав усе.

Якби Емі досі споживала їжу, вона б, мабуть, зараз блювала.

Жеребець зрештою впав набік, важко дихаючи. Кров капала з-під нього, просочуючи багнюку багряною калюжею. Але в нього було не так погано, як у іншого коня — броня на його нозі поглинула більшу частину удару, лише кілька дробин пробили захист.

- Напевно, шрапнель зачепила артерію, - сказала вона, виходячи з-за каменя. Вона залишила свою рушницю, що безсило звисала з плеча. Ця істота вже не становила загрози. - Ти стікатимеш кров'ю, якщо ми не зупинимо це.

Кінь різко повернувся до неї, намагаючись підвестися на копита. Але в нього вже не було сил, і він знову впав у річковий мул із глухим плюскотом. Поряд у землю встромився кинджал, руків'я стирчало вгору, відбиваючи бліде світло місяця на його обличчя. - Убий мене тоді… чудовисько. Як убила… гвардійку Ґейл. Вбий нас за те, що захищали свій дім.

Кров капала з його рота, і слова стали нерозбірливими. *Якщо я наближусь, він усе ще може вдарити.*

- Спокійно, - сказала вона, підіймаючи рушницю в повітря і відкладаючи її вбік на траву, подалі від нього. Вона досі рухалась, коли вона цього хотіла — можливо, коли боротьба за виживання скінчиться, Емі розбере, як саме це працює. - Спокійно. Я не хочу нікого вбивати.

Вона кинула погляд на річку, де пливли тіла двох вбитих головорізів. Їх уже почало зносити течією, фарбуючи воду в синій. *Стелла Лакус* навряд чи колись дізнається, як вони загинули.

- Вони б убили мене – а ти врятував мені життя. Дай мені повернути послугу. - Вона розстебнула наплічник, витягла аптечку і підняла її. - Бачиш? Я підготувалась. У мене було цілих три місяці досвіду як EMT перед початком цього таборового сезону! - Вона криво всміхнулась. Прибулець не поділяв її почуття.

Натомість вона відчула хвилю відчаю, що охопила його. Аґресія й страх виснажили його надто сильно.
- Не прикидайся, перевертню. Немає сенсу брехати. Просто добий мене.

Вона наблизилась і витягла кинджал, поклавши його на берег.

Вона присіла, щоб опинитись на одному рівні з його очима — і завмерла. Він міг бути інопланетянином, але в його очах було більше людського, ніж у будь-кого в *Стелла Лакус* . Яскраво-зелені, зіницями розширеними від болю й страху. Жодні слова не

могли б переконати його в її щирості — не поки вона виглядала як якась ярмаркова потвора.

- *Стелла Лакус* не зможе знайти нас тут. Жоден джип не проїде так далеко… ми в безпеці хоча б на цю ніч. Мені потрібно перетягнути тебе на сухе. Коли зроблю це — зможемо зупинити кровотечу. Я зараз допоможу тобі підвестись. Якщо нападеш — знатимеш, що вбиваєш дівчину, яка намагається врятувати тобі життя. А для таких у пеклі є окреме місце.

Його паща відкрилась від здивування. Страх залишався домінантним, але щось нове з'явилося поруч із ним. Вона збила його з пантелику.
- Я не довіряю тобі, - сказав він. - Але… вибору небагато. Так… слабко.

- Я знаю. - Вона поставила аптечку трохи вище по березі, де ґрунт вирівнювався в широку чорну плиту каменю. Потім підійшла з боку його пораненої ноги. - Один з моїх учнів зламав ногу минулого тижня. Я несла його отак. Притулись до мене… ось так.

Він послухався. На одну страшну мить її накрила хвиля його злості. Він був значно вищий за неї, значно сильніший. Може, він просто розчавить її в своїх обладунках — помруть обидва.

Але ця думка зникла. Вона вивела його на камінь, і щойно ступила на нього — він упав. Його кров усе ще текла.

- А тепер витягни цю ногу, - скомандувала вона.

Емі придушила нудоту й страх, зосередившись повністю на істоті перед собою. Його тіло було таким яскравим — яскраво-зелене, з жовтими плямами під бронею. І, звісно, вкрите кров'ю.

Вона знову наділа налобний ліхтарик, вивернувши яскравість на максимум, потім розгорнула аптечку. Їх було так мало в таборі — за її привласнення, можливо, їй більше докорятимуть, ніж за рушницю.

- Який… вид… перевертня хоче рятувати життя поні? - прошепотів він. Але він уже не намагався рухатися. У нього просто не лишалося сил, аби напасти, навіть якби захотів.

- Морфін, - пробурмотіла вона, знімаючи пластиковий ковпачок із голки. Ще годину тому виконати все це на самоті було б для неї майже неможливо — але завдяки Весу вона ніби знову мала руки. Вона притиснула шприц до іншої ноги й зробила укол. Це була лише її найкраща здогадка — але, здається, спрацювало. Його риси обличчя миттєво розслабилися. І це було добре, бо далі буде боляче.

Аммі працювала майже дві години. Вона витягала шматочки дробу й уламки обладунку. Під сліпучим світлом LED-ліхтаря та при слабкому місячному сяйві вона зшивала поні, клей за клеєм, нитка за ниткою.

Її частина замислилась: *Коли ж я почну слабнути від утоми?* Вона бігла майже всю ніч, а тепер проводила найінтенсивнішу медичну процедуру в житті?

Але слабкість не приходила. Її рухи залишалися точними, розум — пильним. Вона прислухалася до будь-якого шуму по той бік річки — а ще гірше, до ревіння гвинтів вертольота. *Стелла Лакус* мала тисячу галонів QAV-1 для цієї машини — чи не вирішать вони вперше злетіти без пальців?

Очевидно, ні, бо мотора вона так і не почула. Можливо, варто було зупинитись і забрати радіо в одного з мертвих, поки їх не

понесло течією. Але Аммі не мала часу. Вона відчувала, як життя вислизає з-під її копит. І цей поні не міг чекати.

За годину він втратив свідомість. Їй не треба було перевіряти пульс — поки вона відчувала життя під собою, вона не припиняла працювати.

Зрештою, вона завершила. Промила рану перекисом водню і втомлено притулилася до берега.

- Ну що, небесний коню. Якщо я колись повернуся додому, мене точно переведуть з випробувального терміну в штат. Або стану ветеринаром. Ще не вирішила.

На її здивування, кінь розплющив очі. Поки вона працювала, довелося зняти з нього броню — вона лише заважала й могла приховувати нові рани. Його погляд був слабкий, він ніби дивився крізь неї.

- Гвардійка Ґейл, - прошепотів він, язик ледве ворушився. - Мені наснилося… щось дуже дивне. Що ти загинула… а перевертень-лікар мене рятує… Так холодно. Чому мені так холодно?

- Ти втратив багато крові, - прошепотіла вона. - Тобі потрібні рідини. Їжа. І сон. Було б добре розпалити вогонь, але я… я збиралась так поспіхом. Здається, сірники залишились у мого брата.

Кінь знову заплющив очі.

- Не може бути. Ти… завжди тримаєш кресало. Ніколи не йдеш у ліс без нього. Компас, кресало, закляття на воду. Який же ти… солдат.

Кресало. Вона підвелася, залишивши його лежати на камені. Можливо, він і не замерзне. Але якщо їй вдасться знайти щось, аби його зігріти, чи хоча б скип’ятити воду — це значно збільшить його шанси.

Вона повернулась до берега, де лежала його крилата напарниця. Вона не рухалась з того часу, як він переніс її туди.

Емі обережно зняла з її обладунків торбинку. Уже хотіла піти, але зупинилася, нахмурившись. Ця кобила була незнайомкою — і, можливо, якби вони зустрілись за інших обставин, то спробувала б убити Емі. Але її втручання врятувало їй життя. Вона заслуговувала на більше, ніж стати здобиччю для вовків.

- Твоя броня, сподіваюсь… утягне тебе на дно, - сказала вона, повертаючись до тіла. - Пробач. У нас немає часу на поховання. Ґейл — так, здається, він тебе назвав? Я тебе не знаю, але мені шкода, що ти загинула тут.

Розділ дванадцятий.

- **«Мені шкода, що ти загинула тут».**

Ці слова здавались чужими на її язиці, такими ж дивними, як і кінь, на якого вона дивилася. Цієї ночі загинули четверо. Усе через те, що Альбрехт захотів схопити її брата й розчленувати.

Вона штовхнула, але кінь був значно важчий, ніж здавався. Емі довелося підповзти до самого тіла, прориваючись крізь багно. Темно-червона кров бризкала їй на шкіру, змішуючись із крижаною водою.

Щось… сталося. Аммі не була певна, що саме. Це виснажило її більше, ніж години лікування пораненого коня на березі.

Це не йшло від тіла — радше від неї самої. Якийсь рефлекс пройшов крізь усе її тіло, змушуючи кожен м’яз напружитися. Навколо спалахнуло світло, таке яскраве, що на мить засліпило.

Вона не могла цьому опиратись — усе скінчилось ще до того, як вона встигла збагнути.

Багно нарешті піддалося, і з останнім поштовхом тіло попливло за течією, як і два попередні. Як вона й очікувала, вага металу потягла його вниз — воно швидко зникло під поверхнею.

Можливо, це й не було гідним похованням — далеко не тим, на яке заслуговувала та, хто помер заради своєї країни. Але Емі не могла дати їй більше. Вона зупинилася посеред річки, схилившись, щоб змити кров і слиз зі свого тіла. Не лише з убитого пегаса, а й з пораненого, якого вона рятувала вже багато годин.

Вода відчувалась інакше. Вона вже не так боляче холодила, і не проходила примарно крізь її ноги. Щось було не так? Її крила вражали найбільше — замість того щоб ковзати крізь воду, як раніше, тепер вона тягнула її за собою, ніби справжнє пір’я.

Вона вийшла з води, обтрусилася й подивилась на своє відображення. Але навіть її очі тепер важко фокусувалися. Те, що раніше було яскраво освітлене місячним сяйвом, тепер занурилось у глибоку тінь.

Вона побачила лише обриси — і те, що побачила, змусило її закричати. Вона розправила крила й відскочила від води. Але пір’я залишалося з обох боків. Навіть її голос звучав інакше.

Вона подивилася вбік — і побачила знайому пару крил. Тих самих, що були в мертвої кобили. Тієї, яку щойно штовхнула в річку.

Я щось зробила. Та магія… це була кров? Але чому тоді нічого не сталося, коли я лікувала жеребця? Я ж була вся в його

крові…

Емі повільно повернулася до берега й вдивилася у відображення. Якщо підійти ближче, її очі нарешті зосередились на ньому, спотвореному водою.

Те, що вона побачила — було обличчя незнайомки. Але без жахливих ушкоджень від дробовика. Вона була такою, якою виглядала б та кобила, якби її не вбили.

Вони мають бути мертвими?

Не було з чим порівнювати. Можливо, вона перетворилась на якогось вампіра, який краде зовнішність у загиблих? До сьогодні в *Стелла Лакус* ніхто не вмирав. І навіть якби в них була така здатність — вони б ніколи не дізналися.

Він, мабуть, замерзає.

Про наслідки вона подумає пізніше. Зараз — треба діяти. Емі забрала сумку й рушила назад.

Вона не запалила вогонь біля річки, де його світло було б видно з табору. Вона знайшла невеликий виступ, зібрала хоч щось сухе і почала працювати викраденим кресалом.

Це зайняло б у неї кілька хвилин, якби її дивна нова здатність ще працювала. Але здатність примушувати речі літати — зникла. Довелося все носити ротом або балансувати на спині. Добре, що вона вже місяць це робила — інакше нічого б не вийшло.

Невдовзі багаття палало в колі з каміння. Вона зібрала свої речі, а потім повернулася за пораненим.

Його очі були відкриті. Але боятись, що він помре — не було причин. Вона все ще відчувала його — ледь-ледь, але живого.

- У нас є вогонь, - сказала вона. - Перенесемо тебе ближче. А потім спробуємо відновити рідини, добре?

- Ґейл… - повторив він, дивлячись на неї. - Але ні. Я бачив, як ти… померла. Ти не Ґейл. Це був не сон.

Вона зупинилась, залишаючись поза досяжністю. Цей інопланетянин був ще не в стані становити серйозну загрозу. Але це не значило, що треба бути безтурботною.

- Це не сон. Моє ім’я — не Ґейл. Я — Емі. А твоє?

- Еммі… - повторив він. Ще кілька разів, трохи змінюючи вимову. Вона не виправляла. - Це… ім’я перевертня? Емі? Я думав… щось лютіше. Гризозуб. Руйноплоть. Крадолюб. Отаке.

Вона хіхікнула. Але швидко зупинилася — він явно не поділяв жарту.

- Ні. Емі Блайт. Мій брат – Веслі Блайт. Ми не ті, за кого ви нас маєте. Перевертні… я не знаю, хто це. Це довга історія. Я розповім, якщо ти виживеш до ранку.

Вона підійшла обережно, готова відскочити при найменшому натяку на агресію. Але її не було. Життя, яке вона врятувала, принесло принаймні краплю довіри. Вона знову сперлась на його плече, як раніше, і вказала:

- Не став ногу з мого боку. Шви можуть не витримати — і тоді тобі кінець. Весь тягар — на мене, добре?

Він кивнув, і вони поволі рушили до вогню. Добре, що вона його запалила — кінь був значно холоднішим, ніж раніше.

Він звалився, щойно вони дісталися до вогню, і повз до нього, поки не опинився поруч. Емі ще трохи його підштовхнула, щоб не підповз занадто близько й не обпікся.

- Ось. Ближче — не можна, як би не спокушало. І ще… тримай.

Вона витягла з сумки пляшку й відкрутила ковпачок зубами.

- Я змішала це ще перед втечею.

Він примружився, очі звузилися.

- Синє. Отрута вулика? Тому ти… мене врятувала? Щоб зробити одним із себе?

Вона закотила очі й піднесла пляшку до його рота.

- Ні, це «Пауерайд». Ти втратив багато крові — тобі потрібна вода, електроліти, залізо. Ну, принаймні, я так думаю — у тебе була червона кров. Не як у мене, не гемолімфа. Принцип той самий. Просто пий.

Спочатку він відвернувся, але вона наполягала, поки він нарешті не зробив ковток. А за кілька секунд осушив усе до дна.

- Таке солодке. Ну, принаймні, якщо ти… зіпсуєш мене… це не буде на смак як отрута.

- Бо там майже самий цукор, на жаль. - Вона кинула погляд через плече, у бік табору. - Якби ти не вбив двох наших, - *і не за Веса* - я б повернула тебе до нашого лікаря. У нас є маленька клініка, майже як лікарня. Ти б одужав. Але вони б могли дізнатись, що ти зробив. І тоді… все пішло б погано.

Вона витягла другу флягу, відкрутила кришку. Це була остання вода, що в неї залишилась, технічно — але вона могла легко набрати ще. Він узяв і випив.

- Треба було… залишитися на своїй горі, - нарешті сказав він. - Ніхто не мусив воювати. Ви намагалися втекти… в Еквестрію. Там був лише наш патруль, але… хтось мав вас зупинити.

Вона розгорнула сідельні сумки на землі й сіла незграбно поряд. Все ще незручно, але їй не було потрібне зручне місце — лише трохи перепочити після цієї важкої ночі.

- Я не знаю, про що ти, - сказала вона. - Ми не з цього світу. І вже точно не з цієї гори. Я не маю виглядати як потворне чудовисько. Транзит перетворив звичайних людей на… кого б ми не були. Це жахливо. І всі ми хочемо додому.

Вона сперлася головою об коліна. Тепер вони були м’якіші, ніж раніше — замість чорного панцира тепер там була шерсть. Це краще. Світлі блакитні кольори були приємніші. Ґейл виглядала навіть мило, хоч і була конем.

Він спостерігав за нею через вогонь, мовчки. Переважно він відчував біль, але під ним залишалася недовіра, яка не слабшала з часом.

- Усі поні… знають, як ви брешете. Ви не вмієте нічого іншого. Ви брешете, щоб годуватися. Я не забув. Ти зараз брешеш. Ґейл

мертва, а ти… носиш її обличчя.

- Якби знала, як зняти — не носила б, - різко відповіла вона. - І я жодного разу не збрехала тобі. Я могла залишити тебе помирати, піти за братом. Він, мабуть, вже добрався до того міста, на сусідній вершині. Сподіваюсь, із ним обійдуться краще, ніж ти зі мною.

Він заплющив очі, опустився поряд з вогнем.

- Тоді чому… ти мене врятувала? Звідки перемінник узагалі знає, як це робити? Ви тільки берете, руйнуєте, отруюєте.

Вона махнула хвостом у бік табору. В голові промайнуло десятки історій — як пояснити. Але всі вони були б неповними.

- Бо це… правильно, - зрештою відповіла вона. - Ти врятував мене — ті, кого ти вбив, хотіли зробити зі мною жахливі речі. Я була б мертва, коли вони б закінчили… - вона замовкла, здригнувшись від відрази. Вона не хотіла знати подробиць, але її чутливість не дозволяла інакше. Вона знала точно, чого вони хотіли.

- Ти врятував мені життя. Якщо буде на те моя воля — я врятую твоє. А далі побачимо.

Але він уже не слухав. Кінь тихо захропів.

Емі не спала цієї ночі. Як і завжди. Щойно впевнилася, що її супутник не помре — вона знову набрала води й ретельно вимила річкове каміння. Жодного сліду — щоб ніхто більше не міг натрапити на їхній слід.

Вона тримала рушницю біля себе до самого світанку — про всяк випадок, якщо *Стелла Лакус* вирішить надіслати ще одну групу. Але цього не сталося. Кілька разів їй здавалося, що чує далекі голоси, що кричать у горах, але жоден не наблизився.

Із сонцем вона нарешті змогла краще роздивитися, як виглядає тепер сама. Дивно, але заволодіння тілом іншої зробило її більш схожою на людину. Ці коні були ссавцями і загалом мали вигляд звичайних тварин — хутро, ясна, знайомі репродуктивні органи. Пір'я було незвичним, але воно природно переходило в шерсть на спині, поступово змішуючись із добре розвиненими м'язами.

І ми вже знаємо, що вони вміють літати. Вони спустилися з неба в металевій броні. Можливо, ідея про «перевертня», що літає, не така вже й нереальна.

Вона не знала, котра година, коли її супутник нарешті прокинувся. Ще не полудень, але сонце вже піднялося високо.

- Пити, - хрипко промовив він. - І… може, поїсти трохи? Хоч щось?

Вона знову дала йому флягу, а потім почала качати ручний фільтр, щоб наповнити її ще раз.

- Ти досі не сказав мені свого імені, небесний коню.

Вона дістала запечатану упаковку батончиків мюслі — приготовану для брата, але Вес пробачить їй.

- Я Емі. А ти..?

- Тейлслайд, - сказав він, закочуючи очі. - Можеш навіть не намагатися мене допитувати. Я… не знаю нічого, що могло б бути цінним.

Вона розгорнула один з батончиків і простягла йому. Він обережно принюхався, а потім з'їв усе за пару укусів.

- Полуничний? Хіба перемінники таке їдять?

- Ні, - зізналась вона. - Я не збираюся тебе допитувати, Тейлслайде. Я думала залишити тебе тут, але… мені не подобається вигляд твоєї ноги. Я не кину тебе вмирати від зараження. Це означає, що мені доведеться довести тебе до того міста.

- *Мазерлоуд* , - сказав він. Уперше його голос прозвучав без підозри. Переважно він був виснажений, але там зароджувалося щось більше. Маленький натяк на вдячність. Вона починала ламати його опір.

Вона нагодувала його всім пакунком, по одному батончику, потім дала ще одну повну флягу. Потім наповнила її для себе, а сміття й спорядження загиблої солдатки склала в свої сідельні сумки.

- Якщо ти мене туди відведеш, - почав він, - я можу сказати їм, хто ти. Вони виженуть тебе з міста. Або там уже є гвардійці, і тоді… тебе атакують.

Вона знизала плечима.

- Дай мені… ось тут, під твоєю ногою.

- А як же моя броня?

Вона похитала головою:

- Подивись на мене. Думаєш, я зможу нести тебе і ще тридцять фунтів сталі? Вона закопана в ямі під тим великим деревом, що там, де біля кореня росте колюча акація? А тепер, солдате, марш.

Розділ тринадцятий.

Вони йшли годинами — стільки, що земля під ногами стала кам’янистою, а дерева зустрічалися дедалі рідше. Емі сумнівалась, що Тейлслайд зміг би йти далі, якби вони не натрапили на дорогу. Це зробило шлях довшим, зате підйом — легшим.

Хай ким би він не був — чужопланетним кінь-істотою — Тейлслайд невдовзі нагадав їй одного зі своїх хлопців: впертого, що не хотів визнавати, коли біль стає надто сильним, і що йому потрібна перерва.

На щастя для нього, вона могла читати його емоції і точно знала, коли варто зупинитися. Вона тримала темп саме такий, щоб завжди знаходити затінене місце для відпочинку.

Сонце вже хилилося до заходу, коли вдалині з’явилися перші контури міста. Тут були шахтні входи і терасні будинки з простих

кам’яних цеглин. І не тільки — тут були живі істоти.

Не люди, як вона вже частково здогадувалась. Інакше ще вночі прийшли б служби з охорони тварин або, може, лісники. Жодного знайомого обличчя, жодного знайомого виду. Але вони ще були далеко.

- Фінішна пряма, Тейлслайде, - сказала вона. - Ще трішки. Ми майже на місці.

Він більше не міг дивитися їй у вічі. Його погляд був затуманений, а кроки — невпевнені. Але він ішов. Можливо, просто машинально, але йшов.

Їй було байдуже, наскільки вона виснажена, чи які похмурі перспективи на нього чекали. Одним чи іншим способом, але вона врятує цього дурного коня.

Коли вони наблизилися до вулиць міста, місцеві почали помічати їх. Назустріч вийшло щонайменше з пів дюжини занепокоєних мешканців.

Жоден з них не був одягнений у щось, що вона вважала б «людським» одягом. Хтось мав куртки або сідельні сумки, але жодних нормальних штанів. Їй було вже надто байдуже, щоб перейматися.

- Що трапилося? - запитала старша кобила без крил, з безліччю зморшок на морді і товстими окулярами. За ними ховалися суворі, проникливі очі. - Казали ж, туди ходити більше не можна.

- Так і є, - відповіла Емі. Вона повільно розвернулась, щоб травмована нога Тейлслайда була ближче до неї. - Я зробила

все, що могла, щоб надати йому допомогу, але я не хірург. У вас у місті є лікар?

Не встигла вона договорити, як хтось уже підкотив дерев'яний віз. Автомобілів тут не було, тож віз тягнув поні. Їй було байдуже — головне, що вони під'їхали, допомогли Тейлслайду піднятися й залізти. Потім подивилися на неї в очікуванні — мовляв, ти теж ідеш?

Гаразд, Вес зачекає ще кілька хвилин. Вона вилізла у віз, сівши поруч із ним. Люди в натовпі перемовлялися — питали, хто вони і що тут роблять. Вона мало що розібрала, окрім одного виразного запитання: як це їх досі не з'їли перемінники?

- До роботи, всім! - вигукнула та ж сама кобила, що зверталась до неї, і розмахнула ногою. - Я прослідкую, щоб їм надали належну допомогу. Ви дізнаєтесь, що сталося, щойно я сама з'ясую. А тепер розійшлись!

Натовп розсіявся, як діти після прочуханки. Хоча кожен із них був більший за неї. Тіло, яке вона позичила, було вищим за її справжнє.

- Я — Стерн Гуф, наглядач Регіональної компанії з розкопок та видобутку корисних копалин «ФлімФлем», - сказала вона. Коли віз рушив, вона єдина йшла поруч. І схоже, вона знала, куди йти. Не до гільйотини чи шибениці — принаймні, поки що.

Будівлі нагадували ті самі ковбойські містечка — старе місто золотошукачів. Дешеві, діряві, тріщали при кожному пориві вітру. Більше уваги було приділено розташуванню рейок і металевих візків, що котилися по них, ніж дорозі.

- А хто ви?

Вона глянула на супутника, але Тейлслайд знову заплющив очі.

- Це Тейлслайд, - відповіла вона. - А я — Емі.

- Анемоні, - перепитала Стерн, помилившись. - Ну що ж, Вінг Флауєр, ласкаво просимо до Мазерлоуду. Пробач за цікавість, але краще я запитаю зараз, передам усім, і не доведеться кожній кобилі в місті розповідати одне й те ж.

Емі кивнула втомлено. Тепер, коли вона нарешті сиділа, до неї почало доходити все виснаження, яке досі не могло прорватися крізь адреналін. *Ми це зробили.* Її нічна боротьба, сходження вгору — усе це було не дарма, якщо цей солдат виживе.

- Розкажу вам усе, що захочете, але спочатку хочу бути певна, що Тейлслайдом опікується хтось розумніший за мене. Його нога, схоже, вже інфікована. Я впевнена, що витягла весь дріб, але вона була у воді. Хтозна, що туди потрапило.

Стерн кивнула:

- Звісно, дівчинко. Спочатку до лікаря, а потім поговоримо.

Вони кілька хвилин ішли мовчки, поки Емі обмірковувала значення почутого слова.
- *Колтфренд* ? - нарешті перепитала вона.

- Авжеж, - підморгнула їй Стерн. - Я бачила той погляд у кобили не раз. Колись і сама не була така іржава, як ці рейки.

Емі, можливо, й розсміялася б, якби мала на це сили. Але натомість лишила рота закритим — якщо прибульці самі запропонують пояснення, їй не доведеться нічого вигадувати.

З останніх сил вона зосередилася на тому, щоб залишатися уважною — раптом побачить брата. Вес напевно вже дістався міста. Він не міг іти всю ніч без сну, зате йому не довелося тягти напівживого солдата гірською стежкою.

Хоч вона й шукала яскраво-помаранчеву куртку зі світловідбивальними смугами, та ніде її не було видно. Принаймні Вес не сидів у клітці і не висів на шибениці.

Зрештою, вони дісталися до однієї будівлі, зовні не дуже відмінної від інших — окрім великого червоного хреста та напису *«Польовий шпиталь — Майнінг Мазерлоуд»* .

Погляд Емі затримався на написі. Було щось дивне у тих літерах — чи, може, у самій гарнітурі? Але потім вона почала допомагати знімати Тейлслайда з воза, і ця дрібниця вилетіла з голови.

Інтер’єр більше відповідав епосі, до якої вона відносила цю архітектуру — аж до молодого фельдшера, що працював сам і тхнув тютюном.

Сподіваюся, ці поні хоч знають про існування мікробів, Тейлслайде, інакше ти приречений.

Молодик у клініці мав не просто куртку — на його лобі був ріг, подібний до тих, що були у всіх жуків зі Стелла Лакус. Але цей був рівний, гострий, без дірок.

Він користувався ним так само — щойно вони увійшли, одразу підняв Тейлслайда в повітря та переніс на каталку.
- Знову аварія на шахті? - буркнув він, нудьгуючи. Аж поки не побачив ногу пацієнта. Й одразу замовк.

Його щелепа ледь не впала.
- Матінко поні! Що з ним сталося?

- Вибух, - відповіла Емі. - Кілька уламків гарячого свинцю пробили ногу. Один зачепив артерію. Я його зашила, але…

- Це зробив пегас? - перебив він, вже котячи каталку до операційної, стилізованої під стару добу. Там була велика скляна перегородка і підняті лави для глядачів.

Але запах спирту перекривав тютюн, тож, можливо, йому можна довіряти. *Наче в нього є вибір.*

- Ага, - підтвердила вона, знизуючи плечима. Її крила повторили жест, хоч і повільніше — все-таки в них тепер було більше маси.
- Я маю трохи медичної підготовки. Перша допомога в скаутах, кілька семестрів медучилища, три місяці фельдшерської практики.

Вона понизила голос:
- Я знаю, що не маю належної кваліфікації. Але він стікав кров'ю. Джгут коштував би йому ноги.

Фельдшер підняв лупу з полиці, оглянув шви, потім обережно поклав назад.
- Ви не шахтарі. Це робота військових. І слова, якими ти кидаєшся… Ти гвардійка. І він теж.

Стерн Гуф стояла тихо у коридорі. Вона не втручалась, і стояла досить далеко, щоб її можна було й не помітити — якби не здатність Емі відчувати емоції. В основному це була цікавість із легким відтінком підозри.

Від лікаря ж вона відчувала тільки захоплення. І воно смакувало доволі приємно.
- Так, - сказала вона. - Там сталося… дещо. На кордоні. Був вибух — це все, що вам треба знати.

- Вибух, - повторив він, дістаючи з шафи кілька флаконів. Вони мали підписи, хоча для неї вони були дивними: *«відростити лисину»* , *«зцілення переломів»* … Ну, принаймні, інструкції прості.
- Він втратив багато крові, і, схоже, є інфекція. Якщо він із гвардії, ми… використаємо регенеративний. Це нормально, Стерн?

Вона махнула копитом:
- Я виставлю рахунок гвардії, Сорбонсе. Не шкодуй нічого — врятуй йому життя.

- Добре, - пробурмотів лікар, прибираючи кілька флаконів назад у шафу, а натомість дістався металевий ключ. Він відчинив нижню шухляду, витяг звідти два флакони з м’якої оксамитової підкладки. Обидва світилися — настільки яскраво, що їх було видно навіть у повітрі. - Мені потрібен трохи простору для роботи, міс…

- Анемона, - підказала Стерн. - Ми з нею вип’ємо чаю, поки ви зайняті. Солдат у надійних копитах, Вінг Флауер. Я бачила, як Сорбонз творить дива.

Навіть якби він не міг цього зробити — більше вона вже нічого не могла вдіяти. Емі нахилилась і поклала копито поруч із плечем Тейлслайда. Він цього разу навіть не відкрив очей.

- Я ще ніколи не втрачала жодного з моїх дітей, - прошепотіла вона. - Не будь першим. Тримайся.

Потім вона розвернулась і поспішила з кімнати. Переступити поріг — значило передати відповідальність за життя Тейлслайда іншому. Вона зробила все, що могла. Тепер можна було зосередитися на братові.

Але Стерн не дозволила їй просто піти. Вони перейшли до сусідньої кімнати, де кобила заварила чай. Саме так — *кобила* . Цей елемент кінської лексики вже закріпився в її голові, як і жеребці, лошата, мабуть, і кобилки теж. Вона зверталася до натовпу: “кожен поні”.

Емі вже вкрала тіло. Тепер їй доведеться викрасти й мову, якщо не хоче себе виказати.

Чай виявився смачнішим, ніж вона очікувала. Трав’яний, із незвичним смаком. Але разом із ним вона відчула знайоме відчуття — миттєву важкість у шлунку, як від нездорової їжі.

Перетворення не дає мені їсти те, чого не могла раніше. Треба не забути це. Вона сьорбала повільно. Вистачило кількох ковтків, щоб справжня втома почала даватися взнаки.

- Це вже дало мені відповіді на багато питань, - сказала Стерн. - Але сподіваюсь, ти розумієш — кобила на кордоні має відповідальність. Я повинна знати, що *насправді* там. Чи в небезпеці Мазерлоуд? Чи мені вже готувати евакуацію?

Емі глянула на двері, але більше нікого не було. Останнє, чого їй хотілося — це спричинити паніку в країні, про яку вона нічого не знає.

- Ви про… чейнджлінгів? - перепитала вона. Голос її був ледве чутним, наче саме питання могло спричинити проблеми.

Стерн кивнула:
- Вони напали на твого колтфренда, так?

- Ми… - Як відповісти так, щоб не розпалити ворожнечу до табору Стелла Лакус? Але і збрехати не могла — тоді поранення не мали б сенсу.

Вона на секунду замислилася. Стара кобила, схоже, й очікувала, що Емі обдумуватиме відповідь.

- У чейнджлінгів на тій горі немає армії. Вони не хочуть вторгнення в Мазерлоуд. Вони… здебільшого просто розгублені. Не знають, як опинилися на цій горі. Не знають, що таке Мазерлоуд. Вони навіть жодного разу не бачили поні.

Судячи з реакції кобили, слово “поні” вона вжила правильно.
- Але вони бачили тебе, - відповіла та. - Що сталося на нашому кордоні?

Емі ще більше знизила голос — тепер це був майже шепіт:
- Жоден із тих, хто нас побачив, не вижив, міс Стерн. Я сподіваюсь, що ми дали чіткий сигнал — попередження чейнджлінгам у таборі Стелла Лакус, що їм не раді поза їхньою горою.

- Табір Стелла Лакус, - повторила поні, обережно вимовляючи незнайомі слова. - Підозрюю, що ти не мала мені про це говорити, гвардійко. - Вона піднялась. - У мене ще є обов’язки, але я подбаю, щоб вам знайшли нічліг і дали провізію — поки телеграма не дійде до застави в Агаті.

Емі теж підвелася й подякувала:
- Дякую. Є ще одне… - Не було легкого способу сформулювати це питання. - До того, як на нас напали, я шукала… не

чейнджлінга. Когось іншого. Яскраво-помаранчевого, ось такого зросту. Дружелюбного, трохи сором’язливого. Але це не поні.

Вийшло дещо плутано, але вона сказала, що хотіла.

Стерн зупинилась і замислилася:
- Можливо, щось чула. Запитаю в місті, повернуся з відповіддю вранці.

Чи зможу я так довго чекати?

Розділ чотирнадцятий.

Емі мовчки сиділа біля вікна, спостерігаючи за рухом у місті. Вона могла б утекти, сховатися серед міста — але така спроба здавалася марною.

«Мазерлоуд» мав, може, три великі вулиці й дюжину будівель, розкиданих по скелястому схилу. Зникнути в натовпі тут було б неможливо. Хіба що вона змогла б змінити зовнішність.

Чи було викрадення тіла незворотнім?

Обличчя, що дивилося на неї з відображення у склі, не було її власним. Але й не було тим дурнуватим жуком, яким вона залишалась протягом останнього місяця. Із цих двох варіантів — цей був кращим. Її риси стали витонченішими, замість різких. Найголовніше — в неї більше не було тих порожніх фасеткових очей. Це був прогрес.

Інопланетна істота, що була конем, померла, щоб вона отримала це тіло — це правда. Але спусковий гачок натиснула не вона.
Я вкрала твоє тіло, Ґейл. Але я врятувала твого напарника. Сподіваюсь, ти зможеш пробачити мені.

Двері грюкнули, й у дверному отворі знову з’явився Сорбонз. Він жестом запросив її всередину, і вона пішла за ним. Свої сідельні сумки вона залишила в сусідній кімнаті — але якщо місцеві й вважали їх дивними, то нічого не сказали. Можливо, вони припустили, що це якесь військове спорядження.

Тейлслайд лежав на лікарняному ліжку біля стіни. Хоча до нього не було підключено жодних сучасних датчиків, з однієї ноги все ж ішла крапельниця — до неї була приєднана герметично закоркована скляна пляшка з прозорою рідиною.

Коли вони підійшли, його очі були відкриті, повністю свідомі. Найдивніше — його поранена нога лежала поверх тонкої ковдри, й Емі не бачила жодних слідів травми. Ні облисіння, ні слідів ран.

- Не знаю, якою ниткою ти шила… - сказав лікар, підходячи ближче до ліжка. - Я оглянув його після регенерації – але нічого не знайшов. У Кантерлоті тепер магічні шви?

Емі знизала плечима:
- Використала те, що було в наборі першої допомоги. А де ж тоді рана?

Тепер вже лікар втупився в неї з розгубленістю, яку вона одразу розпізнала — йому це було незрозуміло.

- У нас є зілля для лікування найгірших поранень, - пояснив він. - Я дав йому достатньо, щоб він до ранку встав на копита. Але коли забиратимеш його — не дозволяй повертати до служби принаймні тиждень. Свіжозцілена плоть легко рветься, якщо перенапружити магію.

- Я не дозволю, лікарю, - озвався Тейлслайд. Тепер він говорив чітко, без жодної затримки. Його погляд одразу впав на Емі — і

вже не полишав. Він її пам’ятав.
Чи не настав зараз момент, коли доведеться тікати?

- Передам його у твої копита, як тільки закінчить ще один літр, - продовжив Сорбонз. - Поговоріть, проведіть час з розмовами. Я буду в кабінеті, якщо щось.

Він зник у коридорі, залишивши двері відчиненими.

Емі вмостилася на задні ноги біля ліжка. Хоч ковдра була — вже добре. Не буде ризику побачити більше, ніж хочеться.

- Ти справді це зробила, - нарешті порушив мовчання Тейлслайд. - Дотягла мене аж до Мазерлоуду. Врятувала мені, чорт забирай, життя.

Вона кивнула, тихо відповідаючи:
- Я ж обіцяла.

- Я… не розумію тебе, - прошепотів він, з розпачем у голосі. - Ти в небезпеці тут. Навіть у Мазерлоуді всі знають, що зробили твої в Кантерлоті. У кожного є хтось, кого вони втратили під час вторгнення. Тисячі поні — зникли.

Він вірив у те, що говорив. Але цього разу в його голосі вже було не лише обурення — у ньому було щось інше. Хвиля турботи. Турботи — про неї.

- Я ніколи б не «вторглася» кудись, - відповіла вона. - Я тут, щоб врятувати брата. У тебе є брати чи сестри, Тейлслайде?

Він кивнув:
- Три сестри. Усі молодші.

- Тоді ти розумієш, як я себе почуваю, - сказала вона. Її щоки стали вологими від сліз, але вона не могла зупинитися. - Це моя провина, що він тут. Він мав би зараз лежати в теплому ліжку вдома, в Портленді. Але я вмовила його поїхати зі мною в табір. Через мене він у небезпеці.

Вона схлипнула, витерши обличчя копитом. Хутро впоралося з цим краще, ніж гладкий чорний панцир.

- Сподіваюся, поні з Мазерлоуду не напали на нього, як ти… але ніхто про напад не згадував. Боже, якщо він загинув, поки я була відволічена…

Вона відчула щось на плечі — його нога. Та сама, поранена. Але крові більше не було.

- Що ж ти за чейнджлінг такий? - прошепотів він.

- Я не чейнджлінг! - захлипала вона, але не відсахнулась. Скільки часу минуло з тієї миті, як хтось її обіймав? - Я людина. Тобто… я мала б нею бути. На мене наклали прокляття. Ти дивився «Принцесу та жабу»? Так от, я — найгидкіша, найпошарпаніша жаба, яку ти тільки бачив.

- Я… вірю тобі, - відповів він.

Вона відчула це майже раніше, ніж почула. Його співчуття. Переважно жаль, та водночас і вдячність, і здивування. До неї, а не до викраденого тіла. Це наповнювало її більше, ніж будь-які наїдки, які давали шахтарі.

Позаду залунали кроки, і лікар знову з’явився у дверях.

- Здається, фізрозчин вже увесь увійшов. Я б залишив тебе на ніч, але політика компанії — не маю права, якщо ти не при смерті. Але є гарна новина. Для вас готовий барак — зовсім поруч дорогою.

Емі кліпнула й озирнулася через плече. Жеребець усе ще тримав її. Вона швидко відступила, прижимаючи вуха до голови. Тепер півміста думатиме, що вони пара.

- О! Це чудово, лікарю. Щиро дякую за все.

Той пройшов повз неї, зняв крапельницю й заклеїв місце пластирем.

- Я свою роботу зробив, Анемоне. На жаль, твоя тільки починається.

Він підніс маленьку тканинну торбинку, всередині дзвеніло скло. Із горлечка стирчав великий сувій.

- Тут інструкції для тебе, або для того, хто вас замінить. Нехай п’є стільки, наскільки йому це неподобається, і щоб сеча була прозора. Через втрату крові — йому треба щонайменше кошик буряків. У будь-якому вигляді, як завгодно — але не нехтувати.

Він понизив голос:

- Багато хто думає, що все зцілення — в магії. Але справжнє зцілення дає тіло. Дай йому все необхідне, й він буде як новенький. Але якщо зараз зекономити — організм виснажиться, намагаючись зцілитися. Зрозуміла?

Емі кивнула. Буряки, не яловичина. Можливо, у цьому світі взагалі не було корів.

- Я прослідкую.

- Добре. Пару днів спокою, й він знову зможе літати. Але не пускай у небо раніше. - Він підняв ковдру, ступив убік. - Я серйозно, Тейлслайде. Ти відчуваєш себе добре, але насправді ти як губка, що полежала на сонці. Якщо перенапружиш тіло — звалишся. А в повітрі це небезпечно.

Тейлслайд підняв крило в привітанні:

- Розумію, лікарю. Ця юна кобилка дотягнула мене аж сюди — думаю, вона й далі не дозволить мені дуріти.

Він зліз із ліжка. І, незважаючи на кулю у нозі менше доби тому, зумів спертися на неї.

Ці інопланетяни можуть і не мати нашої медицини… але, можливо, вона їм і не потрібна. Вони просто… регенерують.

Її розум заповнили можливості, про які вона раніше навіть не сміла думати. *Можливо, вони зможуть вилікувати мене. Зняти прокляття. Повернути людей у таборі до норми.*

Я ж пообіцяла дітям, що знайду спосіб їм допомогти.

І тут вона згадала про телефон у сідельній сумці — і про ту примітивну металеву антену, якою ловила сигнал до внутрішньої мережі Стелли Лакус.

Може, варто сьогодні глянути, чи працює.

У Веса теж мав залишитися телефон! Якщо він у місті — я можу просто написати йому!

Чому вона не згадала про це раніше, впродовж тих годин очікування? Але лаяти себе було пізно — Тейлслайд ще був слабкий. Він зробив усього кілька кроків, і вже стало ясно, наскільки йому важко.

Емі підійшла ближче. Цього разу він підняв крило — і поклав його їй на плече.

З жуком таке б не спрацювало — але крила «пегасів» були значно міцніші.

Ззовні на них чекав привітний старий шахтар — з киркою й без кількох зубів. Він провів їх трохи вгору схилом, до ряду ідентичних бараків. Вони були далекі від розкоші — але мали справжні вікна й двері, що зачинялися.

Він подав їй ключ, тримаючи його у копиті. Як і більшість містян, він не мав ані крил, ані рогу. Насправді, ріг вона бачила лише у лікаря.

- Витрати покриває Корона, - сказав він. - Квартирмейстер уже знає про ваші потреби. Отримаєте найкраще, плюс усе, що лікар скаже. Якщо потрібно ще щось — дім на горі, з садом, то дім наглядачки.

І от, так просто, він пішов, спускаючись униз по схилу. Емі вже відчувала по запаху з його рота, куди саме він прямує — до однієї з небагатьох будівель у місті, де ще світилося. До бару.

У будинку вже палало світло — крізь щілину у дверях пробивалося світло вогню. Тейлслайд поглянув на нього, примруживши очі.

- Думав, що вже попрощався з життям у таких місцях, коли вступив до гвардії. Знову жити на землі…

Емі повозилася з ключем, та зрештою здалася — користуватись копитами було марно. Вона просто взяла ключ у рот і повернула у замку. Її щоки почервоніли, але Тейлслайд не звернув уваги. Здається, робити щось ротом тут було цілком нормально.

Всередині все виглядало краще, ніж вона очікувала — як посередній мотель. Один великий ліжак у кутку з чистою, хоча й простою постіллю. Принаймні була окрема ванна кімната, і навіть душ із умивальником.

Але замість електричного світла — справжнісінькі газові лампи, важкі металеві світильники з тьмяними вогниками. Тейлслайд, здається, знав, як їх увімкнути — кімната наповнилася тим самим м’яким помаранчевим світлом, що й вулиці зовні.

Немає дивану, подумала вона. *Добре, що я прихопила спальник.*

- Я… навіть не уявляв, чого чекати, коли мене направили охороняти «Гору Чейнджлінгів», - пробурмотів він, хитаючись до столу і жадібно споглядаючи на важкі скляні ємності з їжею.

Від кількох страв йшло тепло. Їхній запах мав би бути приємним. Але був у ньому якийсь легкий, ледь вловимий присмак — трохи зіпсоване, як у всього «не-м’яса» в таборі.

Та й м’ясо теж пахло подібно… тільки ще й блювоту викликало.

- Я подбаю, - сказала вона, дістаючи тарілку з шафи. Потім по черзі відкрила кожен контейнер і поставила поруч. - Не можу сказати, що й сама чекала… всього цього. Зараз мав би починатися новий навчальний рік. Я б вивчала — щось з медсестринства. А замість цього… подивися на мене.

Вона поклала сідельні сумки біля себе, витягуючи з них усе, поки не дісталася до телефону. Вмикла його і понесла до столу. Стільців не було, тож довелося сісти просто на килим навпроти Тейлслайда і його бенкету.

- Ти схожа на мою командирку, - прошепотів він. - Смілива, сильна… Ґейл померла як героїня. Ти… ти казала, чому ти взагалі там була?

Екран засвітився. «Mesh мережа: 2 пристрої. 1 нове повідомлення:»

Емі — сподіваюся, ти отримаєш це. Я добрався до міста. Люди тут здаються доволі привітними. Трохи дивні. Вони дуже злякалися, коли спитали, чи я чейнджлінг, тож я сказав — ні. Сказав, що я келпі.

Сподіваюся, з тобою все гаразд. Я чув постріли… думав повернутися, щоб допомогти. Вибач, що не зробив цього. Слухай, коли будеш підходити до міста, краще не заходь. Я спитав, і, здається, «чейнджлінг» — це їхнє слово для того, ким ти стала.

Вони знають, що ми з наступної гори, і дуже нас бояться.

Я розпитав, і мені знайшли роботу — доглядаю курей. Фермер тільки що виїхав. Я в безпеці, добре? Не

хвилюйся за мене. Не треба кидатися рятувати.

Емі знову розплакалася. Тейлслайд відклав їжу, стурбовано глянувши на неї:

- Щось сталося?

Вона похитала головою:

- Мій брат. Він у безпеці. Я… зачекай хвильку, я тільки надішлю йому повідомлення.

Сигнал був дуже слабкий — дзвінок точно не пройде. Але вона могла витягнути стилус і написати коротке повідомлення:

Я теж у безпеці, Вес. Я поруч. Якщо зможеш — прийди до мене. Я в найвищому бараці на Сталевій вулиці. Покладу щось у вікно, щоб ти впізнав. Спитай про Тейлслайда.

Вона відкинулась назад, дивлячись, поки на екрані не з’явилося: **Доставлено** .

Тоді вона посміхнулась — так щиро й широко, що знову залилася сльозами.

Розділ п’ятнадцятий.

- Он той шматок металу… - сказав Тейлслайд, нарешті відклавши тацю. - Це заклинання? Таке, що працює навіть без рогу?

Ніщо не могло зіпсувати Емі настрій у цей момент — Вес був живий. З усім іншим вона розбереться згодом.

- Магія? Ні. Це машина. Як вона працює — неважливо. Якщо в когось є така сама, вони можуть обмінюватись повідомленнями. Мій брат у місті.

Вона світилася від щастя, очі були прикуті до екрану. Повідомлення вже було доставлене. Можливо, Вес саме зараз друкує відповідь.

- Я майже можу повірити, що ти поні, - пробурмотів він. - Ти поводишся як гвардійка… але говориш, як якась лошиця. Було б легше тобі довіряти, якби ти не носила її обличчя.

Його погляд став відстороненим, він відкинувся на спинку, більше не поспішав із їжею.

- Та зброя була… миттєвою смертю. Якби чейнджлінги використовували таку жахливу магію під час вторгнення, не знаю, чи ми б виграли.

Якщо Тейлслайд і намагався зіпсувати їй настрій, то в нього це непогано виходило.

- Це теж не магія, - сказала вона, нервово зиркаючи на сідельні сумки. Її рушниця щільно притискалась до тканини, обриси були помітні навіть крізь застібнутий мішок.

- Якби я могла виглядати по-іншому, Тейлслайде, я б це зробила. Але я не знаю як. Я не намагалась скопіювати вашу командирку. Просто не хотіла залишати її тіло вовкам. Це здалося… неправильним.

Він дивився на неї. Вона могла відчувати його емоції — підозра, але й цікавість. Навіть легкий струм вдячності навколо — це було приємніше за всю їжу між ними.

- Ти чейнджлінг, що не є чейнджлінгом. Ти перетворилась на Ґейл, але не знаєш, як перетворюватись. Скільки ще таких протиріч у тебе?

Вона знизала плечима:

- Дай мені ще трохи часу в цьому світі — точно з’явиться ще парочка. Або краще допоможіть нам повернутись додому. Ніхто на тій горі не хоче бути жуком і не хоче вторгатись у вашу країну. Ми просто хочемо повернутись.

З’явилося нове повідомлення — коротке, просте:

Мені дали роботу, не можу підвести. Шукатиму тебе під час обіду.

Емі закотила очі, але швидко відписала: “Окей”, — і вимкнула телефон. Це було типово для Веса — не розуміти, або навіть не задумуватись, у яку небезпеку він потрапив. Але якщо місцеві не вважають його чейнджлінгом, може, йому справді нічого не загрожує. Вони ж добре піклуються про Тейлслайда й мене.

Тейлслайд не бачив, що вона читає. Він позіхнув і підвівся від столу.

- І що це… за світ у вас такий? Ви з Безплідних Земель, як та королева, що напала? Безлюдне, спустошене місце без кохання?

Вона теж підвелася — не тому, що мала куди йти, а щоб бути поряд із Тейлслайдом, якщо раптом йому знадобиться допомога. Але він прямував тільки до ліжка.

- Можливо, є підлітки, які говорять про нього саме так, - відповіла вона. - У нас є свої проблеми, але всі ми хочемо повернутися. В Еквестрії є якась магія, яка могла б відправити нас додому?

Тейлслайд заліз у ліжко. Він зсунувся на край, залишивши інший бік вільним для неї. Вона просто стояла й дивилася, обличчя палахкотіло. Добре, що він не міг відчувати її емоції.

- Я не той поні, якого варто питати. Потрібен єдиноріг — хтось із роками магічного досвіду. Може, у Королівській бібліотеці є щось таке. Можливо… - він позіхнув. - Можливо, варто запитати у принцес, тільки ти… щойно вторглася. Вони ж тебе до Тартару пошлють.

Вона здригнулася. Емі не до кінця розуміла, що це означає, але підтекст був зрозумілий.

- Тобто Еквестрія вважає, що чейнджлінги — це не просто вид, а ціле урядове утворення? Що не може бути хороших і поганих окремо?

Він повернувся в ліжку, дивлячись на неї.

- Після вторгнення жодного живого чейнджлінга не було захоплено. Але ми знаємо, як ви працюєте — вам потрібне кохання для виживання. Ви — паразити, які не створюють магію самі, а тільки відбирають її в інших.

Він потягнувся, вмощуючись під ковдрою.

- Все, що я знаю — це те, що нам розповідають, коли ми вас охороняємо. Про королеву Кризаліс і її злих чейнджлінгів. Вони прийшли в Еквестрію по їжу, бо у Безплідних Землях її замало. Коли немає любові для поглинання, ви їсте тільки м’ясо, яке ледве підтримує життя.

Можливо, Емі мала б образитися на все це. Тейлслайд говорив про неї так, ніби вона належала до якоїсь злої раси, винної у злочинах, про які вона навіть не чула. Але хоча історія й могла не співпадати, фізичний опис її виду мав сенс.

Вона не потребувала їжі протягом цілого місяця, у той час як інші страждають. Вони могли їсти тільки м’ясо — то, може, саме плоть давала їм хоч якусь енергію? Або це був якийсь спосіб витягувати життєву силу — так само, як вона, мабуть, робила це з Веса?

Але Вес не виглядав виснаженим. *Якщо я паразит, хіба я не повинна шкодити «господарю»?* На Еквестрію справді вторглася ця раса — не дивно, що деякі факти могли перекрутитись. Пропаганда у воєнний час не переймається правдою, важливе лише утримати підтримку населення. *Він думає, ми живимось лише любов'ю. Але я відчувала ситість і від інших речей — вдячності, радості, захоплення, турботи.*

Щоразу, коли Вес відчував щось добре до Амі, її голод слабшав, натомість приходила сила. Його вдячність за її самопожертву досі підтримувала її — навіть через кілька днів.

Можливо, я не знайду відповідей у поні. Потрібно знайти одного з тих «злих» чейнджлінгів, якщо я хочу дізнатися правду.

- Скажи… - прошепотіла вона. - Здається, ніби я тільки беру? Я теж паразит?

Він кліпнув на неї очима, зморено.

- Можемо поговорити зранку? Ти, мабуть, одна з обраних Луною, раз не спиш досі. - Він знову поплескав місце біля себе на ліжку копитом. - Завтра я розповім усе, що зможу. Все, що… не поставить Еквестрію під загрозу.

Він справді очікував, що вона ляже з ним. Її крила розгорнулись у різні боки, вуха притислися назад. Її стосунки колись починалися й із меншого… але не тоді, коли вона жила на позиченому тілі, в тилу ворога.

Хоча… вона знала, що таке привабливість, і як виглядає голод за ласкою. Він вважав її привабливою, можливо… але нічого глибшого там не було. Це був не якийсь дивний спосіб зваблення

по-понівськи — він просто очікував, що їй буде приємно спати разом.

Емі похитала головою:

- Лягай. Мені не треба стільки відпочинку, як тобі. Я…

Але вона не договорила — він уже спав.

Вона могла б вийти в нічне місто й спробувати знайти брата… але він, напевно, також спав. Емі приглушила світло для свого товариша, але йому було байдуже. Він спав так глибоко, що вона не відчувала навіть снів.

Емі не знала, як точно працює супутник Ріка. Але в неї була надрукована інструкція, і вона могла слідувати їй. Направити на табір, забезпечити чисту лінію огляду, під’єднати до акумулятора, потім приєднати кабелі, з’єднані паянням і перемичками, і нарешті — до телефону.

Після кількох болісних секунд налаштування на екрані з’явилася стартова сторінка внутрішньої мережі.

Вона натиснула на посилання з новинами табору, готуючись до найгіршого. *Що ж вони написали про мене та Веса?*

> *«Адміністрація табору розшукує “Емі та Веса Блайтів”, — говорилось у останньому повідомленні. — Вважаються озброєними та небезпечними, можуть утримувати заручників або гірше. Якщо вони вийдуть з вами на зв’язок — не вступайте у контакт. Негайно повідомте Директора Альбрехта.»*

Ага, і не згадаєш, що ті, кого ви надіслали за нами, намагались нас вбити? Можливо, вони знайшли тіло того, хто зірвався зі скелі? Але некрологу не було — може, вовки знайшли його першими.

Звісно, будь-який контакт із «дітьми» міг поставити їх у небезпеку. *Скільки Альбрехт знає?* Можливо, він стежить за їхньою дошкою повідомлень, шукає натяки, що вона з кимось спілкується. Якщо написати — їх можуть допитати, або запідозрити в зраді.

З іншого боку, можливо, він і гадки не має. Емі ввела адресу тієї невеличкої мисливської дошки, і побачила, що там вирує активність. Її підписники були вкрай схвильовані. Дехто сумнівався, чи не зрадила вона Стеллу Лакус навмисно. Але більшість були критичні до офіційної версії — вони бачили, як вона тікала з табору, охоплена страхом за Веса.

Емі перейшла зі своєї звичайної особи в анонімний режим. Вона підозрювала, що Рік побачить її наскрізь — хто знає, яку технічну інформацію містить кожне повідомлення? Сподівалася, що Альбрехт цього не зможе.

> *«Вид, у який ми перетворилися, називається “чейнджлінги”, - написала вона. - Наше основне джерело живлення — позитивні емоції, а не м’ясо. Ми можемо змінювати свою зовнішність, щоб імітувати інших. Також можемо керувати об’єктами за допомогою рогів з точністю, що не поступається або навіть перевищує людські руки.*
>
> *Наша гора була перенесена в країну під назвою “Еквестрія”. Її населення — ссавці, схожі на коней, які називають себе “поні”. Вони знають, що ми тут, і*

патрулюють кордони, стежачи, чи ми не намагаємося втекти.

Декілька хлопців, яких прислали впіймати мене, загинули від рук цих вартових. Вони бувають щонайменше трьох типів: ті, що вміють літати, — “пегаси”, ті, що мають ріг, як у нас, і володіють телекінезом — “єдинороги”. Третій тип не має ані рогу, ані крил, і, здається, не має магічних здібностей. Не знаю, як вони називаються.

Поні вірять, що всі чейнджлінги належать до ворожої імперії, яка нещодавно вторглася в їхню столицю, спричинивши кровопролиття й глибокий страх. У разі зустрічі вони будуть надзвичайно агресивними. Ми маємо навчитися контролювати свої сили, перш ніж залишати Стеллу Лакус або контактувати з ними.»

Вона довго друкувала це стилусом — але в неї була ціла ніч, а її товариш мирно спав. Не потрібно було турбуватись і про дітей — їм також не потрібен був сон.

На відповідь пішло майже двадцять секунд — повідомлення передавалося повільно. Як тільки воно з’явилося в стрічці, решта обговорень завмерла. Під ним з’явилися емодзі — здивування, сумніви, подив.

Зрештою, хтось підписаний як *Маркус* написав:

«Ти впевнена в цьому?»

«Цілковито», - відповіла вона. - «Я покажу, як виглядають місцеві. Коли я не виглядала як чейнджлінг, вони були привітними та відкритими.»

Вона відступила від камери та зробила незграбне селфі. Завантаження зображення зайняло майже дві хвилини, навіть після обрізки.

Відповідь була бурхливою — десятки реакцій, напівжартівливих і серйозних. Схоже, принаймні половина її «дітей» уже слідкувала за розмовою. Усі — прикуті до екранів.

> *«Ти ж знаєш, хто ще це читає», - написав хтось анонімно. - «Він досі шукає тебе, навіть після того, як загинули Гарсія та інші.»*

> *«Я знаю. Але мушу поділитися тим, що дізналася. У нас немає іншого способу отримати ці знання. Я надсилатиму все, що можу. Один із місцевих вважає, що десь може бути спосіб повернути нас додому. Але для цього мені, можливо, доведеться вирушити далеко. Я вирушу на пошуки.»*

Після цього вона вже не встигала читати — хтось просив більше подробиць, хтось сумнівався, дехто жартував, що “кінь набагато миліший, ніж жук”.

Але одне приватне повідомлення прийшло безпосередньо від Ріка.

У ньому був довгий текстовий файл і коротка примітка:

> *«Дотримуйся цих інструкцій, щоб надсилати приховані повідомлення. Вес знатиме, як ними користуватись.»*

Так. І чому я не подумала про це раніше? Навіть якщо більшість із того, що вона написала, — це важлива для всіх інформація,

все одно можна було поширити її безпечніше. Але тепер вже пізно — назад нічого не відкрутиш.

Вона не стала відповідати, просто зберегла файл і заховала все назад у сідельні сумки. До сходу сонця лишалося кілька годин — після короткого сну, можливо, у неї буде час спробувати розібратися, як працюють її здібності.

Розділ шістнадцятий.

Емі прокинулася у своєму спальному мішку з першим променем світанку. Погляд на телефон підказав, наскільки це було дивно — година з половиною сну, значно довше, ніж вона звикла. Дивно. Але її поні-товариш ще спав, тож у неї ще був час потренуватись. Вона прокралася у ванну кімнату, опустила жалюзі, а потім повернула лампу на повну яскравість.

У ванні було дзеркало, тож вона могла бачити своє тіло під час спроб.

Якби ж тільки вона знала, як саме має зробити щось неможливе. Змінити зовнішність — певно, так. Це все одно що хтось сказав би їй почати метати магічні стріли по всьому Мазерлоуду.

Тейлслайд говорив про це так, ніби для жука це природно — він чекав, що вона зможе це зробити, навіть нічого не знаючи. І справді — вона вже робила це раніше, не розуміючи як чи чому. Можливо, вона й справді могла просто уявити себе кимось іншим — і ось уже стала ним.

Це була не кров. Кров Тейлслайда була на ній першою, як і багатьох тварин, яких вони вполювали. Але вона жодного разу не перетворилася на них.

Вона пригадала ту ніч, коли в ній було стільки енергії під час втечі. Впевненість Веса дала їй силу робити речі, які здавалися

неможливими, як-от рухати об’єкти думкою. Та сила випадково змусила її змінитися. Але тепер вона мала зробити це навмисно.

Вона зосередилась на чомусь маленькому — змінити колір волосся. Якщо зможе перефарбувати його з білого на яскраво-рожевий — це вже початок. Спершу дрібні деталі, а там дійде і до більшого.

Процес викликав головний біль. Спочатку вона лише дивилась на себе в дзеркалі, морщачи лоба в марній концентрації. Зрештою, світло ззовні стало достатнім, щоб вимкнути лампу й працювати під променями сонця.

Тейлслайд, певно, вже скоро прокинеться. Час закінчується.

Це нагадувало підготовку до іспиту на ранок, коли мозок перетворюється на кашу. Але замість підручника чи конспекту в неї було лише дзеркало й розмитий опис сили, якою вона користувалась один раз у житті.

Хтось заворушився в сусідній кімнаті — Тейлслайд сів на ліжку, потягуючись, проганяючи залишки сну.

Амі здригнулася, в ній миттєво спалахнув інстинктивний страх і дискомфорт. Вона в небезпеці?

Навколо неї спалахнуло світло — яскравіше, ніж ранкове сонце. Вона відчула, як із неї вивільнилася сила — в такий спосіб, якого не знала жодна людина. У її глибині був резерв, досі переповнений енергією. Вона витратила частину — і приземлилася.

Її копита торкнулися підлоги, і очі адаптувалися до світла. У дзеркалі на неї дивилося інше обличчя.

Вона трохи нагадувала Соубонза, але була явно жіночою. Нижчого зросту, з рожевою шерстю. Її грива й хвіст були світло-рожевими, майже білими. І навіть відмітина на стегні була інша — спрощена аптечка.

Кроки пролунали за дверима, потім — стукіт.

- Там хтось є? - буркнув він, ще напівсонний. - Треба... в туалет...

Замка не було. Двері відчинились, і там стояв Тейлслайд, витріщившись на неї. Цього разу вона була майже на голову нижча за нього.

Він дивився на неї, очі ще затуманені сном і здивуванням.

Емі швидко вийшла з дороги, прослизнувши повз нього в кімнату.

- Йди! Я просто… пробувала те, про що ти казав.

Коли він вийшов кілька хвилин по тому, виглядав значно бадьорішим. Він подивився на неї з дверей, мовчки. Нарешті сказав:
- Ти - Емі? Та, що врятувала мені життя?

Вона кивнула, важко опустившись перед столом.
- Так. Я хотіла використати ніч із користю… навчитись робити те, про що ти казав — наслідувати інших.

- Я ніколи не бачив цю поні раніше, - пробурмотів він, підійшовши до столу. Почав перебирати залишки їжі, викидаючи зіпсоване й вибираючи, що ще згодиться. Шахтарі залишили їм провізії на двох.

- Де ти її зустріла?

- Ніде, - відповіла Емі, відвівши погляд. Його емоції були набагато сильнішими, ніж минулої ночі. Він дійсно починав одужувати, завдяки старанням Соубонза. - Я не намагалась нікого скопіювати. Я просто спробувала змінити колір волосся. І навіть це не вийшло.

Емі не могла читати чужі емоції, коли була переповнена власними. Вона зробила це — без жодної підказки! Якби ж тільки вона могла зрозуміти, *як* саме це вдалося, щоб повторити. Або хоча б зупинити це.

- Мінявці можуть більше, ніж просто копіювати, - прошепотів він. - Маленька єдиноріжка-медсестра, яка ховалася під час бою, а потім вийшла, щоби врятувати мені життя. У це я міг би повірити. Краще дивитись, ніж на мертву командирку. Тепер я не чую її голосу.

Йому не дуже вдалось приховати правду. Вона йому подобалась! Інопланетянка йому подобалась — хоча це ж була не вона. Усе це тіло було фальшивкою — від рогу до кінчика хвоста.

Вона мала б сказати йому зупинитися. Але Емі бачила, яким сильним він був перед лицем смерті, і знала, що він відчуває до неї. Вона не могла — бо й сама не хотіла, щоб він зупинявся.

Вона мовчала, поки він їв. Ззовні пролунали свист і слабкий крик: - Усім увага! Сніданок за десять, робота за тридцять!

- Я… мабуть, у біді, - прошепотіла вона, коли звуки вщухли. Але шум пробудженого міста лунав звідусіль, відлунюючи між горами. День скоро розпочнеться.

Він засміявся:
- Я б розповів їм про тебе, якби думав, що ти загрожуєш Еквестрії. Але тепер я бачу — ми помилялись. Жуки можуть бути добрими. А нова поні… можливо, ти саме те, що потрібно Мазерлоуду. Можеш залишитися тут, влаштуватись у клініку.

Ти хочеш, щоб я залишилася поруч , - зрозуміла вона. *Ти хочеш знову мене побачити.*

Але він не наважувався сказати це вголос. Він просто продовжував розбирати контейнери з їжею, викидаючи зіпсоване. Але досі був шалено голодний і з'їдав усе, що здавалося їстівним.

- Мені треба дізнатися, що з моїм братом, - нарешті сказала вона. - Я маю знати, чи буде йому безпечно жити в Мазерлоуді. Його безпека для мене — понад усе.

Він знизав плечима:
- Не вірю, що кажу це… але, мабуть, можна знайти спосіб представити цю єдинорожку Мазерлоуду, щоб ніхто не підозрював. Тобі треба з'явитися з півночі. Звідти до Агата далеченько, але можна зробити вигляд. Просто забруднись добряче, пошкреби трохи сідельні сумки, скажи, що заблукала в дорозі, але ти — медсестра, яка почула, що в містечку потрібні лікарі. Побачать, як ти працюєш — і перестануть ставити питання.

Це звучало надзвичайно просто, коли він так це пояснював. Медсестра, ймовірно, отримувала б непогану платню — вона могла б її заощаджувати й використовувати для дослідження тієї сили, яку поні називали «магією».

- Ну? - підбадьорив він. - Було б добре, якби ти знову стала Ґейл. Вилети з міста в будь-якому напрямку, а потім зайди з півночі. І не розмовляй зі мною, коли прийдеш — я сам тебе знайду.

Він справді хоче допомогти мені. Ця проста думка зігріла її зсередини — як і його турбота. Його занепокоєння, що її можуть схопити — давало їй більше сил, ніж будь-яка симпатія.

- Звучить правдоподібно, - сказала вона. - Єдине… я не вмію літати, і не впевнена, чи зможу знову змінитися. - Вона глянула вниз, туди, де мали б бути крила. Шкода, що в єдинорогів їх немає — крила були такі зручні для вираження емоцій, які ніхто більше не міг зчитати.

Хтось постукав у передні двері. Пролунав голос Стерна:
- Міс Анемоне? У мене для вас повідомлення, чи можу я зайти?

От лайно. Амі скрикнула й затремтіла — страх знову вибухнув у ній яскравим зеленим спалахом. Коли він згас, тіло знову змінилося. Вона глянула через кімнату на Тейлслайда — той кивнув, хоч і з тривогою в очах.

- Міс Анемоне? - наполягав Стерн. - Я б не турбував вас після такої ночі, але йдеться про телеграму від Королівської Гвардії. Ви мусите її почути!

Амі рвонула до ванної. За нею в повітрі залишився вихор пір’їн, коли вона різко зачинила двері.

Тейлслайд усе зрозумів:
- Міс Анемоне щойно зайшла в душ! - гукнув він у відповідь.

Вона повернулась до крана і ввімкнула воду. З душу бризнула холодна — гарячої тут просто не було. Вона не заходила під струмінь, лише перетнула кімнату до дверей, зупинившись біля дзеркала.

Цього разу вона виглядала як… Тейлслайд? Або, може, як його молодша сестра. У неї була така ж зелена шерсть, як у нього, й трохи яскравіша рудо-помаранчева грива. Волосся — точно його зачіска: коротке, військове, з таким же коротким хвостом. Клеймо на стегні знову змінилося — тепер це були схрещені мечі.

Двері в кімнату відчинилися, і вона почула голоси з іншого боку. Вуха напружилися, притиснуті до дверей. На щастя, дерево було тонке, і вона могла підслухати розмову.

Вони перекинулися ввічливостями, і Стерн явно з полегшенням привітався з Тейлслайдом, радий, що той живий.

- Я, на жаль, не можу чекати на неї, - сказала вона за кілька хвилин. - Мені треба керувати шахтою. Але ця телеграма — гадаю, вона для вас обох. Передай їй, щоб обов’язково прочитала.

Вона пішла, й двері зачинились за нею. Запала коротка тиша, потім хтось постукав у двері ванної:

- Емі? - запитав він. - Ти досі виглядаєш як мій двійник?

Вона трохи прочинила двері:
- Я не хотіла виглядати так! Я запанікувала!

І це вже вдруге я змінилася через страх. Може, я можу використати це.

Він розчинив двері повністю. Емі відвернулась, підійшла назад до душу. Вона поклала копито на ручку, але вагалась. Можливо, пройде чимало часу, перш ніж вона знову зможе помитися. Варто б скористатись.

- Це була гарна ідея. Може, ти закриєш двері? Я швидко.

Але він її проігнорував, простягнув їй аркуш паперу. Вміння тримати його в крилі було справді вражаючим.

Це був невеликий прямокутник з надрукованим текстом. Її мозок трохи поплив, коли вона почала читати — як і щоразу, коли дивилась на вивіски в Мазерлоуді. Але попри цей дивний ефект, слова вона змогла розібрати:

«МАЗЕРЛОУД. ВІДДІЛЕННЯ -(СТОП)- ОТРИМАНО ПОВІДОМЛЕННЯ ПРО ПОРАНЕНИЙ ПАТРУЛЬ -(СТОП)- ВІЙСЬКОВИЙ ТРАНСПОРТ ПРИБУВАЄ СЬОГОДНІ ДЛЯ ЕВАКУАЦІЇ -(СТОП)- ПЕРЕКАЗ ЗА ЛІКУВАННЯ НАДІСЛАНО -(СТОП)-»

Емі кілька разів прошепотіла слово *«сьогодні»* , кожного разу воно здавалося дивнішим. *«Військовий транспорт»* прибуде вже сьогодні. Вони очікують забрати двох поранених військових поні.

- Як думаєш, коли вони приїдуть? - її голос був тонким.

- Мабуть, відправлять шлюп із бази в Агаті. Якщо вирушать просто зараз — будуть тут до полудня.

- Бляха, - прошепотіла Емі, повертаючи йому листок. Вона знову перетнула ванну кімнату й вимкнула душ.

Розділ сімнадцятий.

Емі залишалося небагато часу.

- Цілий військовий транспорт прямує сюди, - пробурмотіла вона, втупившись у телеграму. Вона лежала на підлозі ванної кімнати, усе ще чітко видима, попри всю свою абсурдність. Не було часу замислюватися, як вона взагалі розуміє місцеву мову. Достатньо було змісту. - Мені кінець.

Чому я думаю, як героїня з фільму жахів?
Емі метнулася повз Тейлслайда прямо до столу. Її телефон усе ще лежав там — якщо Стерн і здалася дивною ця штука, то вона про це нічого не сказала. Емі ввімкнула його, поки її поні-супутник неквапливо кружляв навколо.

- Може, і нам обом кінець, - сказав Тейлслайд, зупиняючись і дивлячись у відкрите вікно. - Хтось, схожий на одного з їхніх офіцерів, врятував мене, а потім зник. Її родина має дізнатися правду.

Телефон нарешті увімкнувся. Вона дивилася на екран, поки запускалася програма.
«Mesh підключено. 1 пристрій.»

Це означало, що телефон увімкнений і готовий, але немає з ким з’єднатися. Телефон брата був вимкнений.

Вона взяла стилус у рот і швидко надрукувала повідомлення:
«Весе — сьогодні приїжджають еквестрійські солдати. Нам треба тікати. Я знайду тебе, потім — втікаємо. Якщо побачиш це повідомлення, дай відповідь.»

Вона сховала стилус назад, а потім почала складати речі в сідельні сумки, починаючи зі спального мішка.

- Варіант очевидний. Скажи, що пам’ятаєш, як Гейл загинула, бо це правда. А потім ти був надто непритомний, щоб зрозуміти, що

я мала бути мертвою. Коли побачив мене сьогодні — одразу зіштовхнувся, і я змінилась прямо перед тобою, напала й утекла. Вони одразу повірять, що це витівки злого перевертня.

Тейлслайд похитав головою:
- Ти не нападеш на мене, Емі. Я бачу це — ти ніколи раніше не завдала шкоди жодному поні. Не думаю, що ти взагалі здатна на це.

Що ти бачиш у мені, чого я не бачу сама? Може, поні теж можуть читати емоції?

- Якщо доведеться захищати брата — я зроблю все. Але я не хочу нікого кривдити. Я просто хочу, щоб він був у безпеці.

Чи можу я залишити його тут, у Мазерлоуді, поки шукатиму інформацію про наші здібності? Але якщо вони подумають, що в місті ховається перемінник, він буде першим, кого схоплять. Він виглядає як жук — просто дружніший за нас.

- Я щось придумаю, - сказав Тейлслайд. - Може, навіть правду. Але я не знаю, яка вона. Саме такі жуки, як ти, вбили Гейл.

Вона рефлекторно похитала головою:
- Ви напали першими. Гейл убила одного з них, перш ніж вони взагалі зрозуміли, що відбувається. Потім Гарсія вистрілив у неї, а ти — в нього…

Вона замовкла, схопившись за живіт. Повторення цієї сцени викликало в ній хвилю відрази. Вона пам’ятала кров, оголені нутрощі — і жуків, і поні — які налякали б будь-кого.

Це була війна — в усій своїй жахливій оголеності.

- О, Селестіє… ти маєш рацію. І вони були схожі на тебе? Ми напали на них без жодного слова, а вони… захищалися.

Він осів на підлогу, втупившись у свої копита. Умить його впевненість змінилася на відчай. Потужна провина накрила його, затьмаривши всі думки.

Емі застібнула сідельні сумки, знявши їх із підлоги. Вона ще не одягла їх — можливо, доведеться знову змінитися.

- Ти, мабуть, забув, - почала вона. - Але ті двоє… вони хотіли мене вбити. Коли закінчать бавитися. - Вона знову затремтіла, в горлі стояла жовч замість слів.

- Ти врятував мені життя. А вони — ні. Вони не представляли увесь табір. Вони були… бандитами. Вони полювали на мого брата, бо він був інакший. Мені шкода, що хтось загинув, але не гризи себе через них.

Зовні щось загуділо — далекий гул двигуна. Вони обидва завмерли, втупившись у стелю. Першим заговорив Тейлслайд:

- Емі — це цеппелін. Летить швидко. Якщо такий шум — буде тут за… кілька хвилин. Вони, мабуть, вирушили ще вночі.

Вона більше не мала часу на роздуми.

- Ти казав, що принцеси можуть знати, як повернути нас додому, - сказала вона, швидко натягуючи сідельні сумки. Вони трохи тиснули — навіть пегас був більший за жука. Але вона втиснулась у них. - Чи є хтось інший? Хтось, хто не вб’є мене?

Він лише раз похитав головою.
- Не єдиноріг. У Кантерлоті є бібліотека з потужною магією – Королівський архів. Але там суворий доступ, і тобі потрібна підписана записка від бібліотекаря із зазначенням, яку саме книжку ти шукаєш.

Він підняв копито і поклав їй на плече.
- Можемо просто спробувати сказати правду. Я скажу, що ти врятувала мені життя — можливо, тебе навіть приймуть принцеси.

Емі, можливо, погодилася б — кілька тижнів тому, до того, як містер Альбрехт наказав своїй особистій армії вистежити її та повернути Веса будь-якою ціною. Можливо, він і не наказував нападати. І поні, мабуть, не стратили б її як військовополонену.

Вона похитала головою й відступила від нього.
- Назви мені місто. Достатньо велике, щоб я могла загубитися там на якийсь час. Не таке маленьке, де всі знають одне одного, як Мазерлоуд.

- Агат поруч, - сказав він. - Більше за це місце. Там є база Королівської гвардії. Але це справжнє місто — десять тисяч поні й, може, з десяток гвардійців. Багато хто приїжджає й від'їжджає.

- Де саме?

Він пояснив, швидко надавши напрямки. Вони були не надто корисні, бо описували маршрут у польоті, а не пішки через гори. Але були орієнтири, дороги, що з'єднували міста. Їй не доведеться таборувати всю дорогу.

- Бувай, Тейлслайде, - вона обійняла його. - Я довела тебе сюди живим, як і обіцяла. Тепер твоя черга залишитися в безпеці — я

ще нікого зі своїх хлопців не втратила.

Вона обернулася до дверей і вибігла на вулицю. Вона ще чула його голос, але не слухала. Тепер він сам по собі.

Вулиці були переповнені поні — здебільшого міцні шахтарі, що піднімалися вгору дорогою до входу в велику шахту. Дехто ніс обладнання, інші штовхали важкі візки.

Багато хто обертався на неї, шепочучи з подивом:
- Королівська гвардія прибула ще вночі, - сказав хтось.
- Я її бачив. Це інша поні, - відповів інший.

Емі пішла вниз по схилу, якомога швидше. Чим більше навколо було людей, тим легше було розчинитися у натовпі.

Вона побачила дирижабль високо в небі. Тейлслайд не брехав — справжній цеппелін летів у їхньому напрямку. Він був менший, ніж вона уявляла, менший навіть за той, що колись бачила на змаганнях Goodyear. Але пасажирський відсік був більший, ніж мав би бути. Може, вони якось інакше тримають повітряні кораблі в повітрі?

Не було часу думати про це. Чим далі вона була від свого бараку, тим безпечніше почувалася. Хоча куди б вона не пішла, вона все ще була чужинкою. Поні піднімали голови, хоч вона просто йшла. Невже в Мазерлоуді ніколи не буває відвідувачів?

- Вибачте, - вона вибрала навмання когось, хто самотньо штовхав важкий візок угору. - Я чула, що в місті є ферма. Не підкажете, як пройти?

Поні виявився літнім самцем із зморшкуватим обличчям і візком, повним старих ліхтарів. Він зупинився, примруживши очі крізь

товсті окуляри, а потім вказав:
- Навіщо такій молодій леді ферма?

Але вона не стала слухати — одразу рушила підтюпцем у вказаному напрямку.

Людей тут було занадто мало — за кожним поворотом були нові погляди шахтарів, які йшли на роботу.

Цеппелін не мав місця для посадки, принаймні не в самому місті. Але коли він почав знижуватись, Емі зрозуміла, що його мета — величезна металева вежа біля вершини. *Біля носа є трос. Він буде швартуватись.*

Емі продовжила спускатися з гори, дотримуючись отриманих вказівок. Досить далеко, щоб грубі кам'янисті стежки поступилися місцем рідкісній траві й поодиноким кривим деревам. Досить далеко, щоб, нарешті, вона знайшла ферму.

Важко було її не впізнати — завдяки міцному дерев'яному паркану по периметру. Але ще більше — завдяки яскраво-оранжевій і жовтій фігурі, яка поралася біля тварин.

Ну, принаймні, курей. Коней на фермі не було — слава Богу. А то як би виглядали земні коні у світі маленьких кольорових *розумних* поні?

Навколо нікого не було, хоча за вікнами фермерського будинку тремтів помаранчевий відблиск вогню. Сподіваємося, вони не помітять її.
- Весе! - крикнула вона, пробігаючи повз будівлю. Вона перейшла на галоп, інстинктивно розправивши крила, коли мчала до огорожі.

Пташник був обгороджений тонкою металевою сіткою, а не високими дерев’яними парканами, крізь які можна було б прослизнути. Тож огляд був вільний.

Він підвів очі, потім поставив відро з кормом, яке тримав.

Вес був у порядку. Вона не побачила на ньому жодних ознак травм — ні великих, ні дрібних. За ним слухняною вервечкою ішов десяток птахів, з рівнем інтелекту, якого вона ще ніколи не бачила у свійських тварин. Здавалося, вони навіть слухали її.

- Вес, - повторила вона. - Це я, Емі. - Вона зупинилася біля огорожі й опустилась на одне коліно, тяжко дихаючи після довгого бігу.

Десь високо вгорі залізо дзенькнуло об залізо, коли дирижабль пришвартувався. Вона побачила блиск ще однієї золотої броні. Двоє крилатих поні зависли біля носа корабля у формах, подібних до тієї, що була на Тейлслайді тієї першої ночі, і керували посадкою.

Він роззявив рота, втупившись у неї. Потім глянув на знайомі сідельні сумки — і розслабився.
- Як ти це зробила? І… зачекай, чому ти тут? У мене ще цілий список справ, які треба зробити, перш ніж я зможу тебе провідати.

І просто так він знову підняв відро в роті й поніс його до годівниці, де висипав корм для птахів, що вже чекали.

Емі йшла поруч, з іншого боку огорожі. Вона ще важко дихала, але з кожною секундою відновлювалася.
- У мене немає часу… пояснювати, - видихнула вона. - Весе, нам треба тікати негайно. - Вона вказала крилом на дирижабль.

Саме в цей момент з нього вилетіла четвірка поні в броні — прямували в місто. Поки що не до ферми…

- Це військовий корабель. Якщо ці поні знайдуть тебе, вони тебе вб’ють. Розумієш?

Він кинув порожнє відро, очі розширилися. Його здивування миттєво змінилося на страх. Її братик міг бути трохи надто добрим, трохи надто довірливим. Але дурним він не був.
- Що ми робимо?

- Є щось, що ти хочеш узяти? І це близько? - Він показав униз по дорозі, на маленький барак через вулицю. Дуже схожий на той, де жила вона, тільки менший і ще занедбаніший. В одному вікні не було скла, його замінили важкими дошками.

- Ти впевнена, що вони… справді це зроблять? - запитав він. - Вони ж дали мені роботу. Поні тут здаються такими милими.

Вона кивнула. А потім… піднялася в повітря. Ненадовго — короткою дугою перелетіла огорожу й приземлилася поруч із ним у багнюці. Вона навіть не зрозуміла, як це зробила — все сталося миттєво. Емі взяла його копито у своє, потім почала тягнути.
- Я все поясню дорогою. Якщо скажу зараз — нас спіймають, поки я договорю.

- Фермери будуть так злі на мене… Принаймні, коли я звільнявся з Макдональдса, то відпрацював свої два тижні. - Вес зітхнув. - Вибачте, курочки. Сподіваюся, ще колись побачимося.

Розділ вісімнадцятий.

Вдруге за три дні Емі тягнула свого брата в ліс.

Цього разу не було реву джипа, що переслідував їх табором, ані криків розлючених голосів десь у далині. Вони й не тікали через хащі — в них була гравійна стежка, якою можна було йти. Якщо Емі триматиме в пам’яті вказівки Тейлслайда, то, ймовірно, зможе дістатися до Аґату без зупинок.

Якщо, звісно, Вес витримає.

Її брат не мав такої витривалості, як вона, й довго бігти не міг.
- Я маю… перепочити трохи, - прохрипів він за хвилин десять. - Можемо зупинитися?

Вона швидко окинула поглядом ліс навколо, потім вибрала щільний гай осторонь від стежки. Зійшла з дороги й махнула йому:
- Сюди. Хочу впевнитися, що нас не видно згори. Нам варто залишатися в лісі ще принаймні кілька годин. Поки дирижабль не полетить.

Відтоді як вони покинули Мазерлоу, вона більше не бачила повітряного корабля. Його солдати, мабуть, уже прочісували місто, шукаючи перемінника. Імовірно, того, хто вбив одного з їхніх.

Дерева можуть не врятувати, якщо вони справді рішучі. Чудодійне «магічне» лікування Еквестрії працювало проти них — замість того, щоб лише стабілізувати стан Тейлслайда, воно майже повністю його вилікувало. Не було сенсу везти його до лікарні для повного одужання.
Чи залишаться вони в Мазерлоу на кілька днів, прочісуючи ліси?

Залежить від того, що Тейлслайд їм скаже.

Вес зупинився біля струмка й нахилився, щоб напитися.
- Гей! - зупинила його Емі й простягнула флягу. - Не пий сирої води. Якщо зловиш діарею, нам кінець.

Він узяв флягу й жадібно напився.
- Це несправедливо, - пробурмотів він. - Мазерлоу була безпечною. Вони прийняли мене. Навіщо їм це все руйнувати?

У неї не було простої відповіді. Це справді несправедливо.
- Я багато чого дізналася про цей світ, Весе. І більшість — не на нашу користь.

- Але не все ж погане. Ти перетворилася на лебедя. Це круто. Хоч і голос у тебе тепер трохи не такий… не як у сестри. Ну, говориш як Емі, але голос глибший і менш… лунає.

Вона закотила очі.
- Тобто звучить більш нормально. І я почала задумуватися — може, ти теж здатен змінюватися? Чи це лише для чорних жуків. Хочеш спробувати перетворитися на мене?

Він окинув її поглядом і скорчив гримасу:
- Перетворитися на дівчину? Ні, дякую, Емі. Половина табору вже й так думає, що я гей. Не хочу підливати масла у вогонь.

Вона лагідно поклала копито йому на плече:
- Весе… Я не думаю, що ми найближчим часом повернемося до Стели Лакус. Хіба що я знайду спосіб повернути всіх додому. І знаєш що — такий шанс є! Хочеш почути?

- Звісно. - Він допив воду й передав флягу. - Йдемо повільніше. Розкажеш усе дорогою. Я розкажу, що знаю, чого ти не знаєш.

Так і зробили. Попри його скарги, вони не повернулися на стежку. Там було занадто відкрито, і їх могли помітити патрулі з неба. Можливо, вони ризикнуть, якщо Вес навчиться робити те, що вміє вона. Але поки що їм потрібен був прихисток. Коли з'являвся просвіт у кронах, Емі задирала голову й шукала в небі літаючих поні.

Їх було легко помітити — золотий блиск броні виказував їх здалеку. І навіть коли ті пролітали повз, не затримуючись, не побачити їх було неможливо. Її здатність відчувати емоції не сягала так далеко, як зір, тому вона не знала, чи саме її шукають. Але кого ж ще?

Щоразу, як їх помічали, Емі штовхала Веса в найближчі тіні, стежачи крізь гілки, поки поні не зникали вдалині.

І поки вони йшли, вона розповіла йому все. Вес був трохи молодший, але не дитина. Якщо вона й могла на когось покластися — то на нього. Вона почала з сутички, смерті Гарсії, атаки поні. Потім — ніч, проведену поряд із Тейлслайдом, коли вона рятувала його життя.

Усе, що сталося в Мазерлоу — окрім, хіба що, її почуттів до незнайомця, або захоплення, яке відчувала від нього. Можливо, це було просто хибне тлумачення чужих емоцій. Вона вже надто довго сиділа в таборі, от і все.

- І тоді ми втекли, - закінчила вона, не надто переконливо. Їй знадобилася майже година, аби все переказати — з купою зупинок на запитання. Все одно говорити більше не було про що.

- А ти не шкодуєш, що не пішла з ним? - спитав Вес. - Він казав, Еквестрія може тебе вислухати. Може, ти б змогла поговорити з їхнім президентом. Домовитися про Стелла Лакус.

Вона зітхнула.
- Якби Гарсія не вбив одного з їхніх вартових, можливо, я б погодилась. Але навіть якщо вони лише захищалися — для кожного, хто мене схопить, я буду зручною мішенню для помсти. Вони втратили друга, і на мені легко зігнати злість. А якщо мене вб’ють — я не зможу тебе захистити.

Вона простягнула до нього копито й провела ним по його дивних плавцях.

- Та годі вже! - Він відштовхнув її. - Ти не повинна бути вищою за мене. Це твоє вміння копіювати — нечесне.

Вона розтягнулась у дурнуватій усмішці:
- Тоді чому б тобі самому не спробувати? Я не знаю, чи в тебе вийде. Але знаю, що не обов’язково виглядати точно як хтось інший. Перший раз у мене була точна копія. Але згодом — вже не зовсім. Оця поні зараз — трохи схожа на того пегаса-гвардійця, з яким я була. Але жіноча версія. І ще я була єдинорогом…

Вона згадала те відчуття — вже втретє. У цьому процесі було щось інстинктивне, але здебільшого — свідоме. Все залежало від уявлення, і якщо вдасться його точно відтворити, трансформація вдасться.

- Як думаєш, варто нам повертатися до табору? - нарешті спитав Вес. - Схоже, що цьому світу не подобається, коли ми бродимо де заманеться. Якщо нас тут усе одно не раді бачити, може… дозволити містеру Альбрехту забрати мене?

- Навіть не думай, - різко відповіла вона. - Навіть якби Гарсія не намагався мене вбити, я б усе одно тебе туди не повела. А після того, що сталося — це було б повним божевіллям. Я бачила ті повідомлення — вони думають, що ми тримаємо Гарсію в заручниках. Вони можуть узагалі не повірити в те, що ми розкажемо їм про Еквестрію.

Емі стиснула щелепи, дивлячись униз по схилу. Був пізній післяобідній час. Вона сподівалась, що подовжені тіні допоможуть їм не потрапити на очі.

- Ти думаєш, нас справді можна повернути назад?

Їй знадобилась хвилина, щоб відповісти. Хотілося збрехати без роздумів — але перед нею був Вес, а не її учні. Вона не боялася,

що зірве злість розгніваного натовпу.
- Раніше я б сказала: ні. Бо інших світів не існує. Очевидно. Але… цей світ — існує. Тож, думаю… можливо. Можливо, це реально. Тут є магія.

Вона розгорнула свої пір’ясті крила й злегка змахнула ними. У повітря не злетіла, але відчула легкість. З цим ще можна було працювати.

- Тобто, до Стелли Лакус ми не повертаємось. І що тепер? - спитав він.

- Крок перший — спробуємо знайти спосіб тебе сховати, - відповіла вона. - До Аґату — кілька днів пішки, тож матимемо час. Табірний побут, брат із сестрою. Повно часу на практику! - Вона посміхнулась. Вес відповів — слабкою, але щирою усмішкою.

- Припустимо, все йде ідеально. У мене теж магія, круто. І що тоді?

- Змінюємо вигляд і дістаємось до Аґату, - сказала вона. - З того, що я бачу, цей світ працює дуже подібно до нашого. Нам знадобиться робота. Принаймні мені точно. Це допоможе залишитись непоміченими. Підзбираємо трохи грошей. А поки — я питатиму бібліотекарку про магію.

- А може, я цим займатимусь? - запропонував Вес. Він розправив крила й відвів погляд. - Тільки не сприйми це неправильно! Ти розумна, Емі. Але ти не технар. Нас двоє — кажу, давай розділимо обов’язки.

Що завгодно, аби зменшити навантаження на неї, було б корисним. Вона кивнула:

- Що саме пропонуєш?

- Якщо я зможу змінюватися — дозволь мені займатися дослідженням. Я можу вдавати студента чи щось подібне. А ти — ховай нас і шукай дах над головою. Ти добре ладнаєш із людьми, ой — з поні. Зможеш переконувати, якщо я не дуже з цим впораюсь — ніхто й не помітить. Від розумних не очікують, що з ними буде легко спілкуватися.

Це дійсно трохи полегшувало ситуацію. Емі поплескала його по плечу:
- Гарний план. Згодом нам потрібно буде назбирати достатньо грошей, щоб поїхати до столиці цієї країни — Кантерлоту. Тейлслайд казав, що всі потрібні нам секрети ховаються у їхній версії Бібліотеки Конгресу. Можливо, навіть доведеться туди пробиратися. Але якщо так — ми вже ідеально оснащені!

Вона підстрибнула на пеньок поруч і прийняла театральну позу:
- Нас називають “чейнджлінгами”. Ідеальні шпигуни, що вміють ховатись!

- Можливо, лише один з нас — чейнджлінг, - відповів він. - Люди з Мазерлоу бачили мене й не подумали, що я перемінник. Може, в мене немає таких сил, як у тебе. Мені потрібно їсти справжню їжу, а не емоції.

- Ми цього не знаємо, - заперечила вона. - Окрім мене, ніхто більше не мав можливості харчуватися емоціями. Я, мабуть, харчувалась твоїми, а мої емоції недостатньо… якісні, щоб ти міг харчуватись ними у відповідь. Побачимо, як ти почуватимешся серед поні. Можливо, вони зможуть тебе підживлювати.

Він здригнувся.
- Ні, дякую. Я краще трави та жуки їстиму, ніж почуття, якщо вже

на те пішло. Ми ж у формі коней, тож… має спрацювати. До речі про траву — можна ще один батончик мюслі?

Вона зітхнула.
- У нас… їх більше нема. Зате є в’ялене м’ясо, ось.

Вони продовжували йти з піднесеним настроєм аж до настання темряви. Коли сутеніло, Емі втратила перевагу у зорі перед братом, і довелося зупинитися на ночівлю. Колись вона навчиться змінювати форму за бажанням і зможе обирати зручне тіло для ночі, а потім знову повертати “денну” форму, коли доведеться бути серед поні.

А поки що вона навіть поставила намет — справжній табір. Без вогнища, звісно — з огляду на невідому кількість переслідувачів не варто було світити їм свій точний табір з неба. Емі досі не чула, щоби цеппелін повернувся в Аґат. Це означало, що загін пошуку міг бути ще десь поблизу.

Поки брат спав, Емі знову розклала маленьку супутникову тарілку, скерувавши її у бік Стелли Лакус. Цього разу з'єднання тривало довше, але зрештою внутрішня мережа завантажилась.

Новини не тішили.

«Двоє загинули від руки першої вбивці Стелли Лакус — Емі Блайт» , — писалося у заголовку. Вона не хотіла читати далі, але не змогла стримати цікавість. Краще б утрималась.

Уся сторінка була суцільною брехнею: вигадана історія з «викладенням свідка» від «надійного анонімного джерела». Жодного фото, жодного доказу. Просто купа вигадки про битву в печері, що завершилася «драматичним убивством» Гарсії та іншого громили. Навіть згадували про нещасний випадок, який

забрав життя ще одного «хороброго солдата», що нібито послизнувся й впав під час напруженої сутички.

> *«Емі — надзвичайно небезпечна. Ми не знаємо, що спровокувало її на вбивства, але знаємо одне: у Стеллі Лакус ніхто не в безпеці.»*

Вона, ймовірно, вже невдовзі вийде з зони дії внутрішньої мережі. Якщо тільки Вес не знає, як зібрати підсилювач, а Стелла Лакус не покращуватиме власну потужність передавача. Треба було вимкнути телефон і не озиратись.

Емі не мала б піддаватись на це — але не втрималась. Вона відкрила список контактів, знайшла приватну адресу директора табору й надіслала:

> *«Я їх не вбивала, придурку. Але мені байдуже, що ти про мене кажеш — я тебе врятую, навіть якщо доведеться тягти з криками й лайкою.»*

Розділ дев’ятнадцятий.

Емі не очікувала відповіді з табору. Її брат спав, а вона — ні, тож що їй залишалося, як не розряджати батарею, гортаючи внутрішню мережу. Вона чудово розуміла, що та не працюватиме довго, щойно зникне пряма видимість на гору. Коли вона добереться до Аґату, доведеться повертатись сюди кожного разу, як захоче написати своїм дітям.

Якби на горі не було охорони, я б, може, спробувала витягти їх. Але ми не можемо всі годуватись емоціями одного перемінник, інакше вони б не голодували в таборі.

Щоб Стелла Лакус протрималась досить довго, аби Емі встигла звернутися до принцеси по допомогу, їм потрібно було чимось харчуватись. М’ясо поки що рятувало, але надовго цього не вистачить. Скільки ще риби можна виловити з річки, скільки дрібної здобичі — з пасток, перш ніж усе вичерпається?

Та Емі не лише хвилювалась тієї ночі. Вона знову тренувала свою магію. Точний механізм зміни форми для неї все ще залишався туманним, але їй не потрібна була ідеальна майстерність, щоб скористатись ним. Якщо вона зможе перетворитися на якусь іншу, випадкову поні — таку, яка не викликатиме підозр, коли вона прийде до Аґату, — цього буде достатньо.

Та думка про Веса не полишала її. Він не виглядав, як пересінник зі Стелли Лакус, але це не робило його поні. Чи приймуть його в Аґаті так само добре, як у Мазерлоу?

Емі не вдалося прийняти жодної іншої форми за кілька годин практики — але, коли вона вже була на межі виснаження, їй вдалося досягти прориву. Після, здавалося, нескінченних зусиль, вона опустилася на підлогу печери, дозволивши собі розслабитися. І саме тоді змінились не лише м’язи. Її хутро зникло, тіло стиснулось і повернулося до знайомої — хоч і огидної — форми.

Отже, я все ще можу стати жуком. Але вона вже знала, що її початкова форма залишалася під усіма масками — вона це зрозуміла ще в Мазерлоу.

Вона почала нервово ходити колами біля входу в печеру, намагаючись стримати тривожну енергію. Найменше, чого вона хотіла — це розбудити Веса перед ще одним важким днем у дорозі.

Це не було випадково! Обидва попередні рази, коли вона змінювалась, трансформація була скоріше інстинктивною реакцією на стрес. Як у восьминога, який змінює колір, щоби злитися з каменем, або як у хамелеона, що імітує листя навколо.

Я можу це контролювати. Від цього відкриття вона мало не відволікла увагу — майже проґавила миготливий індикатор повідомлень на телефоні. Проходячи повз супутникову тарілку, вона помітила стабільне червоне світло — нове повідомлення.

Вона підняла телефон у повітря — цей жест уже ставав для неї природним. Це було легше, ніж трансформація, і менш виснажливо. Щоправда, торкатись екрана магією вона не могла — відчуття «пальців» ще не означало їхню наявність.

Взявши стилус, вона відкрила повідомлення. Контакт не мав імені, лише заголовок: *«ДИРЕКТОР ТАБОРУ»*

Сам Альбрехт прочитав її повідомлення — і відповів:

«Якщо це не ти вбила тих людей, Амі — то хто?»

Мабуть, вона марнувала час. Це ж той самий чоловік, який був готовий експериментувати на її браті в ім’я спасіння Стелли Лакус. Той самий, хто відправив на неї трьох найгірших людей у таборі. Їй хотілося відповісти, що їм тільки краще без цих бандитів, але вона стрималась.

> *«Місцеві виставили військовий периметр навколо гори, де стоїть табір. Я втекла з братом, і ми його перетнули. Прибули двоє Королівських Гвардійців, убили твоїх головорізів, але самі були надто поранені, щоб добити мене. Ми з Весом втекли під час хаосу.»*

Жодне слово — не брехня. Водночас, не було сенсу розповідати Альбрехту, що вона врятувала того самого жеребця, який вбив когось із табору. Той чоловік намагався її вбити — вона не збиралася про нього плакати.

Думати про Альбрехта як про якогось старого застарілого технофоба — було помилкою. Можливо, він не до кінця розумів, як працює внутрішня мережа — але користуватись нею вмів. Відповідь прийшла за лічені секунди. Вона уявила, як він скликає загальні збори й наказує технічному персоналу придумати, як її відстежити.

Але їм це не вдасться. Цілий еквестрійський військовий корабель тепер стоїть між мною і Стеллою Лакус.

> *«Чому я маю вірити в цю вигадану історію?»*

Вона надіслала посилання на фотографії, які вже показувала своїм дітям. На цій відстані вона навряд чи могла переслати зображення напряму, коли навіть текст ішов кілька хвилин. Але знімки вже були завантажені.

> *«Бо мені немає сенсу тобі брехати. Ми з Весом прямуємо до іншого поселення місцевих. Ти не зможеш нас дістати.»*

Після того повідомлення відповідь не надходила довго. Емі перевірила, чи вимкнений у неї GPS — хоч яка з того користь. Наскільки вона знала, жоден пристрій тут ніколи не ловив GPS-сигнал.

«Навіщо взагалі щось писати?» — нарешті надійшла відповідь. — *«Ти покинула Стеллу Лакус напризволяще. То тікай уже.»*

Вона мала б просто залишити це без відповіді. Якби Емі справді всіх покинула, вона, можливо, так і зробила б. Але її діти все ще були там, а цей чоловік — їхня єдина надія на виживання. Може пройти кілька місяців, перш ніж вона дістанеться тих, хто зможе допомогти, і зуміє їх переконати.

« *Бо я хочу, щоб ти протримався достатньо довго, щоб я змогла повернутися з допомогою. Я дізналася речі, які вам варто знати. Їжа здається зіпсованою, бо ми живимось емоціями — позитивними, я думаю. Але не власними, а тільки тими, що належать тубільцям. Ми — паразити.»*

Вона виклала все інше, що встигла дізнатися за час своєї подорожі: про ймовірні межі, які охороняються, що дізналась про Еквестрію, та які можливості мають перемінники. Вона написала все — крім подробиць про порятунок Тейлслайда, і в якому напрямку та в яке місто вони з Весом прямували.

Можливо, це було більше, ніж слід. І точно більше, ніж Альбрехт заслуговував — після того, як зрадив її брата. Але вона все одно це розповіла. Бо якщо хтось і мав рішучість рятувати дітей Стелли Лакус, то це був саме він.

До того часу, як її останнє повідомлення дійшло, сонце вже почало сходити на сході. Навколо літали пташки, а з мішка заворушився брат. Незабаром він прокинеться, і їм доведеться рушати далі.

На неї чекали ще повідомлення від Ріка і кілька від Маркуса. Читати їх зараз часу не було, тож вона відклала їх на потім.

- Що ти робиш, Емі? - спитав Вес, нарешті виходячи з печери. - Я вже все спакував, як ти просила. Ти впевнена, що тобі варто виглядати так сьогодні?

- Ні, - зізналася вона. - Але я перетворювалася на жука набагато рідше, ніж на когось іншого. Розберуся із цим, поки ми дістанемось до Аґату.

Брат став поряд, поглянувши на супутникову тарілку.

- З мисливцями балакаєш?

- Варто було б, напевно. Хоч би вони мене вислухали. - Вона востаннє поглянула на екран, але нічого нового там не було. Почала складати обладнання. Завдяки левітації це зайняло лічені хвилини — згорнути тарілку з триногою та від’єднати кабелі.

Їхній резервний акумулятор уже блимав червоним, коли вона вимкнула прилад і сховала його. Ще одна проблема, яку треба

якось вирішити.

Їй стало трохи легше, щойно вони рушили в дорогу. Їй завжди ставало краще, коли вона йшла — принаймні так здавалося, ніби вона рухається до розв’язання проблем. Вес теж, здається, був у кращому настрої — початковий жах втечі зі Стелли Лакус уже почав стиратися з пам’яті.

Вона лише дякувала долі, що він не бачив бійки на березі річки. Знала, наскільки це могло б його зламати. Вес був надто добрий і вразливий, аби бачити таку жорстокість без наслідків.

Вони спускалися з гори, не зустрічаючи нікого іншого. Стежка була, й Емі перевіряла її кожні кілька хвилин, щоб не збитись із маршруту. Але по самій стежці вони майже не йшли — надто добре її було видно з неба, а летючі поні ще могли їх помітити.

- Може, добре, що ти знову стала жуком, - сказав Вес під час обіду. - У те нове місто поні ми ж не можемо зайти, якщо ти виглядатимеш отак. Тож можеш розповісти мені, як ти змінюєшся, поки це робитимеш.

Вона зморщила ніс, почувши його слова, й нахилила голову набік.
- Ти говориш так, ніби це щось, що я можу пояснити. Але все сталося спонтанно. Вперше — коли я торкнулася крові, дивлячись на мертвого поні. Цей варіант одразу відпадає. А вдруге…

Минулої ночі вона намагалася це зробити знову. Зосереджувалась на волоссі…
- Потрібен певний стан розуму, щоб це спрацювало. Це дуже схоже на левітацію. Всередині є сила, вона чекає, коли ти нею скористаєшся. Я намагалася змінити колір волосся, і…

І вона уявила, яким би було її життя, якби воно не зруйнувалося. Уявила, як прибуває до Мазерлоуду та працює медсестрою, як і хотіла на Землі. Уявила, як виглядає ця поні, як би вона себе почувала.

Вона згадала. Нижча за Тейлслайда, струнка, зі світлою шерстю й к'юті-маркою у вигляді аптечки.

Вона відчула, як сила покидає її — так само, як це було вночі. Частково — з її волі, але здебільшого — інстинктивно. Її огорнуло зелене сяйво, і вона впала назад на стежку. Раптом стала вищою за брата, а лямки її імпровізованої сідельної сумки ледь трималися на ній.

Вес витріщився. Довго просто мовчки дивився, поки нарешті не видав:
- Це вже хтось інший. А голос теж змінюється?

Він легенько торкнув її плече копитом, відчуваючи м'яку шерсть.

- Так, - відповіла вона. - Мабуть. Є якийсь акцент, не знаю звідки. Думаю, я уявила, що вона з багатої родини. Батьки оплатили їй навчання.

- Ти… вигадала персонажа, - закінчив за неї Вес. - Це… неймовірно! Це ж найкраща суперсила в світі!

- Не захоплюйся. - Ця вигадана медпрацівниця хоча б мала ріг, яким можна було користуватись. Емі трохи підтягнула сумку, послабивши лямки за допомогою магії. Але їй все одно було трохи незвично — без крил вона не могла виражати емоції, як звикла.

- Але, Емі, ти можеш змінюватися. Ти можеш виглядати як кінь, так? То чому не як хтось інший? Чому не як людина?

А що як справді? Ця думка тепер не даватиме їй спокою, поки вона не спробує — спокуса повернутись до нормального життя… Але Емі поки що встояла. Виглядати по-людськи змусило б її почуватись краще, та жодну з проблем це не вирішить.

- Потренуюсь ще трохи, перш ніж спробувати, - сказала вона. - Я не знаю, скільки сили це забирає, і скільки я можу витратити. Спробуй ти!

Він відступив на крок:
- Добре. Але якщо вийде — нікому з мисливців не кажеш, добре?

Вона кивнула. Їй пощастить, якщо взагалі коли-небудь ще побачить мисливців — не те що розповісти їм про перші спроби Веса.

- Це як вчитись чомусь новому. Нормально впасти з велосипеда на перших спробах.

Вес заплющив очі… Потім скривився й похитав головою.

- Майже вийшло. Таке відчуття було…

- Вийде. - Вона поплескала його по плечу й рушила далі. - Продовжуй пробувати в дорозі. Якщо впораєшся до того, як ми дійдемо до Аґату — стане набагато простіше.

Емі навчилась перетворенню всього за кілька днів практики. Наскільки ж складніше це може бути?

Розділ двадцятий.

Надії Емі на магію Веса не справдилися. За наступний день походу у них було вдосталь зупинок — і ще більше часу для практики її брата.

Було багато головного болю, багато роздратованих реплік через її тиск. Але жодного реального перетворення. До другої ночі він відштовхнув її, випромінюючи розчарування.
- Все! Емі, я не думаю, що можу! Можливо, в тебе і в мене різні

здібності. Ми навіть не знаємо, чи я взагалі такий самий жук, як ти!

Не було сенсу питати, чи він справді намагається — Емі відчувала його розпач і чудово розуміла, що більша його частина спрямована на самого себе.

Вона підняла копита й відступила.
- Гаразд, Вес. Я зупинюся. Просто це ставить під питання, що ми робитимемо, коли дійдемо до Аґату.

- Те саме, що й у Мазерлоуді, - відповів він. - Просто скажемо, що я не чейнджлінг, і я хочу знайти роботу. Думаю, ти дарма нервуєш, сестро. Місцеві добрі, побачиш сама.

Довго чекати не довелось. Вони провели ще одну ніч у її наметі, доїли останні похідні запаси — і перед обідом нарешті побачили Аґат.

Місто було саме таким, як описував Тейлслайд — розтягнутим по долині, яку воно частково перетворило під себе. Замість низьких гірничих халуп Аґат починався з фермерських будинків на широких полях, а ближче до центру ущільнювався в багатоповерхову забудову з мощеними дорогами.

- Що ти там бачиш? - спитав Вес, нахилившись до її телефону. Вона тримала його в повітрі магією, використовуючи цифровий зум, щоб роздивитись місто крізь дерева.

- Велике. Приблизно як Фейрв'ю, - відповіла вона й повернула йому екран.

Вес примружився:
- Жодної машини. Тракторів на полях теж нема. Виходить, поні

тягнуть усе самі. Який тут узагалі рік?

Емі вимкнула телефон і сховала.
- Не думаю, що це має значення. У них є магія — можливо, їм просто не потрібне те, що є в нас.

Вес знизав плечима:
- Логічно. Тобто план той самий? Я йду як студент, а ти заробляєш нам на життя? І я дізнаюся все, що зможу, про магію з інших світів?

Вона кивнула, і вони знову рушили в дорогу. Цього разу — вже по гравію, що вела прямо в місто. Їх незабаром помітять поні, але іншого вибору не було. Вона все ще мала образ тієї самої медичної єдинорожки, який тренувала кілька днів тому.

Сподіваємося, цьому місту медсестри потрібні не менше, ніж попередньому.

- Ми навряд чи знайдемо тут те, що шукаємо, навіть якщо є бібліотека. Потрібно буде їхати в їхню столицю, в їхню Національну бібліотеку. Але спершу нам хтось має дати дозвіл, або доведеться пробиратися самостійно. Не найкращий спосіб завести друзів, якщо ми хочемо поговорити з їхнім президентом.

Вони пройшли повз перший фермерський будинок — і жоден солдат не вибіг їм назустріч. Поля засівали знайомі культури — пшениця й кукурудза на кам’янистому ґрунті.

На невеликому місточку через річку вони зустріли перших поні на шляху — двоє фермерів везли вози з продуктами в місто.

Один застиг, побачивши Веса. Інший удав, ніби не помітив нічого, і продовжив тягнути віз із яблуками.

- Доброго дня! - сказала Емі, підійшовши ближче. - Які це яблука?

Поні поглянув на неї, тоді його очі вп’ялися у Веса, і всі позитивні емоції щезли. Але до паніки ще не дійшло. Це той самий погляд, що й у Мазерлоуді?

- Ред Делішес, - сухо відповів він, не дивлячись їй в очі. - Ви з Мазерлоуду, чужинка? У вас… дивне товариство.

Вона посміхнулась, ігноруючи хвилю негативу. Звичайні поні ж не повинні нічого такого відчувати, правда ж?
- Так. Це мій… друг. Знаю, виглядає дивно, але… - Вона знизила голос до шепоту. - У нього вроджений дефект. Як бачите, шерсть не росте. Йому дуже соромно, коли я про це кажу.

Вес саме в цей момент насупився. Порівняно з цими справжніми поні, схожими вони не виглядали взагалі. Комахоподібні очі, прозорі крила, блискуче тіло — нічого спільного.

І, здається, поні думали так само. Один пришвидшив крок, щось пробурмотів і швидко перетнув міст. Інший стояв, як укопаний, втупившись у камінь на узбіччі.

Емі вирішила не зважати і пішла далі в місто разом із Весом. Вона йшла ближче до нього, розправивши груди. Її роздирав гнів, захисні інстинкти знову брали верх. Невже їй доведеться прориватись через це місто з боєм?

Вона тут же викинула цю думку з голови, внутрішньо лаючи себе за абсурдність. У неї був дробовик, захований у сумці, але чим він допоможе? Це налякані фермери, а не бандити з табору.

Я не дозволю Альбрехту мене травмувати. Ми втекли з табору. Ми залишили це позаду. Вони не зможуть дістати нас тут.

- Це було так само в Мазерлоуді? - нарешті тихо спитала вона. - Коли ти прийшов туди сам?

- Щось типу того, - відповів Вес, опустивши вуха й втупившись у землю. Емоційної магії Емі не потрібно було, щоб побачити біль у його очах. Вес відчував, як поні на нього реагували, і йому було боляче. - Схоже, так. А потім я зустрів ту добру фермерку, і вона дала мені роботу! Вона була непоганою. Думаю, вони просто налякані. Якби вони витратили трохи часу, щоб дізнатися, який я насправді…

Їй було не менш боляче чути це, ніж бачити, як поні відверталися від нього. Її брат зробив не більше, ніж просто увійшов у місто, а всі розступалися, ніби він прокажений із дзвоником.

- Можеш не говорити, - прошепотів він так само тихо. - Я мав більше тренуватись по дорозі. Це моя провина.

Вона торкнулась його боку копитом.
- Це не твоя вина, Вес. У тому, що поні тебе бояться, нема твоєї провини. Можливо, хіба що у тих, хто напав на Кантерлот. Якщо я коли-небудь зустріну виродків, через яких наш вид вважають небезпечними монстрами… — Але вона не змогла договорити, не зважаючи на те, скільки поні дивилися в їхній бік.

Вони увійшли в центр Аґату, і натовп на вулицях став щільнішим. У порівнянні з Мазерлоудом різниця була разюча — там усього кілька десятків будинків, тут — сотні, простягнуті в обидва боки, доки око сягало. Це було місто, де можна було загубитись у натовпі й більше не з’являтись.

За винятком Веса. Вони йшли, утворюючи острівець у потоці поні — ті розступались убік, щойно бачили його. Ніхто не кричав, не кликав гвардійців — лише мовчазна, нав'язлива обережність. *Може, цього й досить. Якщо вони його не ненавидять, то, можливо, згодом захочуть дізнатися більше.*

Вес зупинився посеред дороги, озираючись по боках. Він виглядав таким же пригніченим і беззахисним, як тоді, коли вони тікали зі Стелла Лакус.
- І що тепер?

Вона зупинилася поряд, намагаючись закрити його від усього міста. Це справді було схоже на Стеллу Лакус у багатьох сенсах — Вес був тут лише тому, що вона наполягла. Вона вирішила, що йому треба тікати з Мазерлоуду, так само, як колись вмовила його приїхати з нею в табір на літо. Як же тепер його витягти?

- Ви, - раптом пролунав голос, із натовпу до них вийшов поні. Це був земнопоні-ссавець, на цілу голову вищий заЕАмі й щонайменше вдвічі більший. На ньому була важка сумка з якогось шкіроподібного матеріалу, яка дзеленчала під час руху. А на голові — каска шахтаря зі старомодною карбідною лампою.

- Ви двоє виглядаєте загубленими. - Його очі ковзнули до Веса, але швидко повернулися до Емі. Та відчувала, що в ньому немає ані краплі страху, який струменів від інших. Лише легкий відтінок цікавості, ледь вловимий її чуттям. - Куди прямуєте?

Емі замислилася:
- Щойно приїхали, - сказала вона. - Хотіла зайти до клінік у місті, глянути, чи когось не шукають на роботу.

Їхня розмова привертала все більше поглядів від поні, які проходили повз. Невже вона справді так виділялася? В її

відображенні в касці цього поні ще було видно шерсть. Вона не обернулась назад випадково.

- Цікаво. Знаєш, я, може, знаю одне місце. - Він простяг копито, усміхаючись, хоча усмішка не торкалася ані його очей, ані емоцій. - Я Тру Проб. А як тебе звати?

Емі мала кілька днів, щоб вигадати щось, що зійде за звичне ім’я.
- Хілінг Тач? - сказала вона, наче запитуючи. - Так! Приємно познайомитись! А це мій друг…

- Вес, - сказав той коротко. І от і все з їхньою домовленістю про імена в стилі поні.

Здавалося, Тру Пробу було байдуже. Він потиснув копито Емі, навіть не намагаючись зробити те саме з Весом, просто розвернувся до бічної вулиці й махнув їм, щоб пішли за ним. У Емі не було великого вибору — вона рушила слідом.

Вона не відчувала ворожості від цього поні — а мала б, якби щось було. Їх не могли просто отак повести, щоб нашкодити — серед білого дня, на очах у сотень. То який із неї рятівник Стелли Лакус, якщо вона втекла від військових тільки для того, щоб отримати ніж у живіт у першому ж міст?

Поки вони йшли, здавалося, ніби Проб не веде їх у якийсь підозрілий район, щоб на них напасти. Аґат виглядав привітно й дружньо, в якій би частині міста вони не опинилися — будівлі були яскраво розфарбовані, поні розмовляли доброзичливо, ніде не було розбитих вікон чи графіті.

- Я маю переважно медичний досвід, - сказала вона, намагаючись звучати впевнено, хоча не почувалась так. - Але я

багато років була вожатою в таборах. Працювала і з скаутами, і з туристичними групами. Тож якщо є щось, пов’язане з активним відпочинком — я, мабуть, і з цим впораюсь.

Тру Проб озирнувся через плече, перевіряючи, чи вони досі йдуть за ним. Емі намагалася не вдивлятись занадто пильно — але не могла, бо це одразу нагадувало їй про постійно незручну місцеву "оголеність". Скільки часу знадобиться, щоб до цього звикнути?

- Не варто обговорювати це просто неба. Але це хороша пропозиція — краща, ніж будь-що, що ти знайдеш в Еквестрії, - сказав він.

Він вів їх через те, що очевидно було промисловим районом Аґату — повз фабрики з цегли зі димарями, що тягнулися в небо біля завантажених залізничних колій. Вагонетки з металевою рудою заходили з одного боку, а з іншого виходили злитки або прості литі вироби. Більшість поні тут нагадували їхнього провідника — кремезні земнопоні з неостриженими щиколотками та суворими обличчями. Поні, які легко могли б зламати Емí навпіл, якби підійшли надто близько.

Вес штовхнув її у плече, кинувши значущий погляд у бік провідника. Запитання було очевидне, навіть якщо він не озвучив його: *ти впевнена в цьому?*

Емі лише знизала плечима у відповідь, не довіряючи навіть шепоту, щоб не бути почутою. Вона змахнула хвостом по сідельній сумці, де випирав її громіздкий дробовик. Щоправда, жоден із місцевих нічого про нього не сказав, як і вона не помітила нічого схожого на вогнепальну зброю під час їхньої короткої прогулянки містом.

Нарешті Тру Проб привів їх до складу, нічим не відмінного від інших вздовж колій.

- Поговоримо всередині, - сказав він, порпаючись у зв’язці ключів. Йому довелося відкривати замок ротом, тож він нічого не міг сказати, поки вони чекали. Але зрештою він впорався, м’яко штовхнувши двері вбік.

Всередині було добре освітлено, але майже порожньо, окрім кількох важких дерев’яних ящиків. Емі не відчувала присутності нікого іншого.

Тру Проб увійшов першим, потім заштовхав двері й зачинив їх за собою. Механічний засув клацнув, фіксуючи замок так, щоб ззовні не можна було відчинити.

- Я не знаю, хто ви і що ви думаєте робити в Аґаті, - сказав він, повертаючись до них від дверей.

Яскравий, сліпучий спалах світла — і земнопоні зник. На його місці стояв чейнджлінг, майже такого ж зросту, як Емі.

У нього не було зброї, але ріг світився слабким помаранчевим сяйвом.

- Але зараз, ви мені все розкажете.

Розділ двадцяти перший.

Емі застигла, приголомшена виглядом чейнджлінга перед собою. Він був досить знайомий, щоб упізнати в ньому члена її виду — але не ідентичний таборянам зі Стелли Лакус. Його плавники були яскраво-помаранчеві замість зелених, ті самі кольори мала його магія та очі.

Ще дивнішими були передні ноги, вкриті... татуюваннями? Інакше це не назвеш — на блискучому хітині були візерунки, схожі на білі лінії, що закручувалися у щось племінне й химерне. Вони залишали легкі заглиблення на панцирі.

Емі не встигла як слід їх розглянути, бо чейнджлінг рушив до неї, вишкіривши гострі ікла.

- Покажи справжнє обличчя, - наказав він. - Твоя маскування жалюгідне; в тобі не було й натяку на справжній страх. Ти не поні.

Може, в ній — ні. Вес відступив назад і притиснувся до дерев'яного ящика. Він нічого не сказав, лише дивився на Емі з відчаєм.

Емі глибоко вдихнула, заплющила очі — і спробувала розслабитись. Але цього разу вона була не в тихому печерному притулку зі своїм братом — вона стояла перед невідомою істотою, яка могла бути або смертельним ворогом, або давноочікуваним союзником.

За кілька секунд вона знову розплющила очі, зітхнувши з роздратуванням.

- Я не намагаюсь тебе обманути — але я не можу так легко перевтілюватись, як ти. Я лише кілька днів як навчилась цьому.

Його ріг перестав світитись, і поза змінилась на менш агресивну.

- Яке плем’я надсилає мисливців із таким мізерним досвідом? Наскільки відчайдушна твоя королева? - Він обернувся до Веса, глянувши на нього з презирством. - Якщо ви думаєте, що ця вистава викличе співчуття у еквестрійців — ви помиляєтесь. Твоя подоба занадто схожа на справжню форму, кузене. Вони тебе бояться. А головне…

Він стрибнув у повітря на такій висоті, що Емі лиш залишилось лише спостерігати. Приземлився на ящик поруч із Весом, знову оголивши ікла.

- Про що ти думав, так нахабно з'являючись у мисливських угіддях у подобі якогось перекрученого вовка? Тут є королівські гвардійці. Ти що, прийшов померти — і ускладнити полювання для решти з нас? Я міг би зробити це куди милосердніше, ніж вони.

Вес скиглив і опустився на задні копита. Його крила розкрилися й знову зімкнулися, але він не зміг видушити з себе нічого виразного.

- Я... не намагаюсь... не можу...

Він з відчаєм подивився на Емí, благаючи про допомогу.

Вона не була певна, як саме це зробила — може, все завдяки несподіваності ситуації, може, через шалений страх Веса. Поні-обличчя Емі розтануло, і вона рвонула вперед, ставши між ним і незнайомцем. Тепер вона знову була найменшою істотою в кімнаті — але це було тіло, яке вона знала найкраще.

Вона пригнулася, витягла дробовик з сумки й націлила прямо в обличчя помаранчевого чейнджлінга.

- Ще раз погрожуватимеш моєму брату — і отримаєш, падло.

Жук глянув на них обох. Емі бачила, як по його тілу пробігає напруга, і вже готувалась стати вбивцею — але він розслабився. Його очі розширились, і він осів на задні копита, приголомшений.

- Він тебе любить. Як це можливо?

Емі опустила зброю, відвела її вбік.

- Він мій брат. І я його теж люблю. У тебе вдома родини не піклуються одне про одного?

Вес кивнув зі співчуттям:

- Ми не хочемо битися — ні з тобою, ні з кимось іншим. Ми просто тікаємо від тих, хто хоче нас убити. І все.

Чейнджлінг зіскочив з ящика.

- Що б це не було — прибери, кузене. Ніякого насилля тут не буде.

Емі відчула, як його ворожість зникає, і на її місце приходить щось зовсім інше. Вперше з прибуття в Еквестрію вона відчула від когось таке: благоговіння, майже релігійне — до її брата.

- Бачу, що знайшов те, задля чого мене сюди послали. Ви не з племені загарбників, - його крила забриніли збуджено, і він злетів під стелю складу. За кілька секунд повернувся, несучи у повітрі акуратно складений аркуш паперу.

Він кинув його їм під копита, розгортаючи у всі сторони. Це була карта, хоча Емí не одразу впізнала зображення. Їй здалося, що вона вгадує контури Північної Америки, але або деталізація була замалою, або ж її пам'ять про географію підвела.

- Старійшини послали мене на полювання сюди, за видінням, - він ткнув копитом у карту, на групу гір, позначену кількома знайомими назвами. Матерлоуд і Аґат були там, всередині кола, виділеного яскравим помаранчевим.

- Старійшини, - повторила Емі рівним голосом. Вона гадки не мала, що він мав на увазі під «видінням». В її уяві це могло бути як релігійний обряд, так і магія, про яку вона ще не знала. Правила цього світу точно не поспішали виявлятися.

Вес приєднався з іншого боку мапи, розглядаючи все уважно. Але мовчав — його страх перед новим чейнджлінгом був відчутний.

- У цих горах є ще одне плем’я?

Емі вагалася — але брехати іншому чейнджлінгу марно, коли він здатен читати твої емоції. Одна лише пауза вже була відповіддю.

- Ми себе так не називаємо, але... так. Он у цій долині, між Матерлоудом і наступною вершиною. Хоча... тепер там уже немає долини.

Чейнджлінг кивнув, наче задоволений відповіддю.

- Ось і ясно. Нове плем’я — зелене. З дивними здібностями, - він знову глянув на Веса. - Скільки таких, як він?

- Лише я, - відповів Вес, повністю пригнічено. - Абсолютно сам. Куди б не пішов — мене або викрадуть, або розберуть на органи.

Емі легенько відштовхнула його копитом, знову ставши між ним і незнайомцем.

- У нас немає причин відповідати на твої запитання. Чому ми повинні тобі довіряти?

Той нахмурився, переводячи погляд з одного на іншого. Потім нахилився до своєї сумки, з якої чулося брязкання, й витяг невеличку скляну пляшечку. Вона була наповнена яскравою світною рідиною, ніби всередину вилили вміст оранжевого світника.

- Візьми цю ґлеморію, - сказав він. - І моє ім’я - Пачу’а. Я тут не для війни — мене послали збирати відомості.

Емі прийняла пляшечку за допомогою левітації. Світло від неї мало гіпнотичний, магнетичний ефект. Вона не знала чому, але її тягнуло до неї. Який у неї смак?

Вона стримала бажання скуштувати поки той дивився, й поклала флакон у сідельну сумку.

- Моє справжнє ім’я — Емі Блайт. Мого брата звуть Вес Блайт. Брехати він, як бачиш, не вміє.

Вес закотив очі.

- Кажеш так, ніби це погано. Я просто не люблю брехати.

В імені «Пачу’а» було щось знайоме, щось, що вчувалося крізь його акцент. Те, чого не було в Тру Проуба, та що було невід’ємною частиною мови самого чейнджлінга. Що саме вона чула?

- Добре, - сказав той. - Щирі слова між… - він глянув на них і трохи напружено додав. - Мисливцями. Наступне питання може здатися дивним, але воно важливе. Ви пам’ятаєте інший світ?

- Так! - вигукнули обидва водночас.

Емі продовжила:

- Ти маєш на увазі Землю? Усе, чого ми хочемо — чого всі хочуть — це повернутися туди. - Вона підняла передню ногу, з дірками на ній. - І, бажано, не виглядати при цьому як виродки. Нашому світу не потрібне ще одне шоу потвор.

Пачу’а знову осів на задні кінцівки. Його благоговіння повернулося, хоча тепер змішалося з чимось іншим. З нетерпінням? Він побачив у цьому можливість — це було очевидно.

- Ви пам’ятаєте? - запитав він. - Ваша королева не розповідала вам казки про той світ — ви самі його бачили?

Обидва кивнули.

- Усі в Стеллі Лакус пам’ятають. Ми тут менше місяця. Наш табір... добре облаштований, мабуть. Може протриматися взимку. Але в ньому немає їжі. До того, як я... забрала Веса, я вела мисливців. Ми ловили рибу, ставили пастки. Жодного оленя не впіймали, але одного разу я вбила вовка.

- Мисливці, - повторив він. - Ваше плем’я вже настільки голодує, що полює на м’ясо? - Після її кивка він піднявся й почав нервово ходити вперед-назад. - Ваші предки оберігали вас, Емі — інакше ви не зустріли б мене, а когось із блакитних загарбників. Їхня королева не побачила б цінності в новій мудрості з прадавньої батьківщини. Але народ Скель — ми інші.

І тепер, вперше за весь час у Еквестрії, Емі відчула дещо нове — надію. Десь там були інші чейнджлінги, люди з того самого світу. Вони були достатньо сучасними, щоб говорити тією ж мовою, навіть якщо Пачу’а й був насичений незрозумілими культурними ознаками. Паразити в світі, що їх зневажає, не можуть дозволити собі обирати союзників.

- Чи знаєш ти кращий спосіб їх прогодувати? - Емі кинула нервовий погляд навколо, хоча, звісно, вони були самі у протяганому складі. - Гору охороняють. Еквестрійці вже знають, що ми там, і по периметру патрулюють королівські гвардійці. Вони вбили кількох наших, хто намагався втекти.

- Це ускладнює справу… але не сильно, - визнав він. - Еквестрійці осліплені своїми упередженнями. Коли вони бачать нас, то бачать болючі спогади про загарбників — скажених від

голоду, хижих. Якщо вони побачать, як ви їсте м’ясо, в них не буде жодної причини вважати, що ви інші. Але ми не мусимо бути такими. Швидкий сокіл у небі, олень, що стрибає серед дерев, або хитра лисиця, що біжить через пагорби й гілки — існує багато образів, які можна носити.

Він почав складати карту, потім прибрав її разом із флаконами, що світилися.

- Не може бути майбутнього під пильним оком нашої здобичі. Вони ніколи не дадуть вам волі розвиватися й збирати емоції вільно. Але це питання має вирішити ваше плем’я, у свій час. А наразі… я мушу повернутися до Скель і поговорити зі Старійшинами. Вони мають схвалити караван допомоги — і, можливо, переговори щодо торгівлі, якщо твоє плем’я буде не проти.

- Гадаю, у нас просто немає вибору, - зізналася Емі. - Нам йти з тобою? У мене був свій план… але тепер він здається неважливим. Ваше плем’я, мабуть, знає набагато більше про життя в Еквестрії… Ви можете позбавити нас болісного дослідження і просто все розповісти. Ви просили принцесу відправити вас назад на Землю? У вас є своя магія? Я розмовляла з королівським гвардійцем — і він вважав, що спосіб є.

Він зупинив її одним копитом.

- Я — не той, у кого треба питати. Я мисливець, не вчений. Щодо повернення зі мною — ви могли б. Але твій брат — не чейнджлінг. Чим б він не був, я не маю права порушити обітниці захисту, що оберігають Скелі. Старійшини мають вирішити щодо нього.

Емі зробила навмисний крок до Веса.

- Тоді ми залишаємося. Я не залишу його.

Він знизав плечима.

- Можливо, це й на краще. Твій брат — щось… унікальне. Більше, ніж просто прибуття нового племені. Що це означає — я не знаю. Велике й страшне. Майбутнє без полювання… я не впевнений.

Блимнуло світло — і знову перед ними стояв земний поні. Тру Проуб поправив сумку, підлаштовуючи її під своє велике тіло, й усміхнувся їм.

- Варто бути обачнішими, поки чекатимете на моє повернення. В Еквестрії діють і інші мисливці. І якщо здобич вас знайде — вона сприйме вас як загарбників. Ви вже це бачили.

- І ти просто підеш? - роздратовано вигукнув Вес. - Ти говорив із нами лише кілька хвилин! У нас мільйон запитань, і до цього ніхто не міг на них відповісти! Хіба не можеш… залишитися й пояснити, що взагалі відбувається? Або хоча б сказати, як повернути всіх додому?

Земний поні зупинився біля дверей, потім обернувся. Він поклав одне копито Весу на плече, подивившись на нього з виразом терплячого, майже батьківського співчуття.

- Кузене… це вже твій дім. Древня батьківщина — поза межами твоєї досяжності. Зроби своє життя тут вартим проживання.

Розділ двадцять другий.

Вони досі були у складі. Тепер у Емі були ключі, залишені мисливцем з іншого племені чейнджлінгів. Ця будівля, очевидно, була складом для таких, як він, але вона не знала багато деталей. Вона майже нічого не знала про інших чейнджлінгів, бо він не залишився, щоб їм розповісти.

Лише те, що вона могла вловити з тонких знаків, які він випромінював, і з дрібниць, якими ділився. Коли він пішов, то дав лише одну інструкцію: *«Чекайте темряви, перш ніж виходити. Ті, хто слідкували за тим, як твій брат сюди прийшов, до того часу вже підуть. Використайте темряву, щоб знайти прихисток».*

Який це буде прихисток, Емі не знала. Попри всю нову інформацію, яку вона отримала, Емі не могла скласти з неї корисного плану.

- Вони думають, що ми тут застрягли, - сказав Вес, присівши біля порожньої коробки. - Можливо, вони й праві, Емі. Вони залишились. Якби могли піти — пішли б, правда?

Емі б теж пішла, як і всі у Стелла Лакус.

- Можливо, вони просто ніколи не намагались поговорити безпосередньо з Еквестрією, - сказала вона. - Ми не знаємо, що

це неможливо. Те, що ми дізналися тут — нас більше, схожих на нас, інших людей, яких сюди привезли раніше.

- Якщо ми зможемо налагодити торгівлю їжею зі Стелла Лакус, тобі не доведеться більше турбуватися про своїх друзів, так? Можливо, це врятує табір від голоду достатньо довго, щоб домовитись з еквестрійською принцесою.

Вона неквапливо кивнула.

Від Пачуа не було ворожості чи зради, але вона розуміла — її власні відчуття не є доказом його чесності.

Чи не помилилась я, розповідаючи йому про табір? Він вже знав, що ми тут, щось про видіння Старійшин. Інший вид магії, якого ми не розуміємо?

- Гадаю, ми… не змінюємо свій початковий план, - нарешті сказала Емі. - Можливо, Пачуа казав правду — ми застрягли, і немає шляху додому. Можливо, нам доведеться щось тут побудувати, в Еквестрії. Але якщо це так — будувати будемо не ми двоє. Стелла Лакус не дозволить нам повернутися. Найкраще, що ми зараз можемо зробити для них — це бути їхніми очима ззовні, відправляти інформацію і, можливо, вести переговори з Еквестрією, якщо вона погодиться слухати.

Вес торкнувся її передньої ноги.

- Отже, нам все ще потрібна робота. Нам треба, де сховатися. Якось мені потрібно навчитися… робити неможливе. Просто магічно змінюватися в щось інше! Наскільки це важко?

Досить просто, якщо досвідчені мисливці навіть не обов’язково поні. Ще один доказ того, що повернення до людської форми має

бути можливим, якщо сильно захотіти.

Але, з іншого боку, якщо місцеві чейнджлінги прийшли з Землі, чому Пачуа не зробив себе людиною? Показати їй своє справжнє обличчя — чейнджлінга — було очевидно важливим кроком у переговорах.

- Хочеш, я ще раз допоможу тобі з цим?

Вес знову похитав головою, роздратований.

- Чому б тобі просто не втекти поодинці? Я складу з цих старих шкір шуби, щоб сховати, яка я потвора. Ти повернешся сюди і забереш мене, коли матимеш куди піти.

Він вагався, потім торкнувся ногою свого живота.

- І, можливо… щось поїсти?

Вона кивнула. Розділятись означало ризик, але як вона зможе знайти роботу, якщо всі бояться Веса?

- Добре, гарна ідея. Я залишу тут свої речі. - Вона поставила торбу на грубу дерев’яну коробку, потім витягла зсередини рушницю. - Тримай це під рукою. Якщо доведеться захищатися — користуйся.

Вес закотив очі.

- Від поні? Не думаю, що мені знадобиться. Вони всі мене ненавидять.

Вона обняла його.

- Вони ненавидять і мене, Вес. Це не твоя вина. Ти нічого не зробив поганого.

Він відповів на обійми, незграбно чіпляючись за неї.

- Я знаю. Але це не робить болю меншим.

Вона тримала його ще кілька миттєвостей — останній бастіон проти ворожого світу зовні.

- Можливо, нам не доведеться ховатися вічно, - нарешті сказала вона. - Пачуа — з іншої цивілізації. Навіть якщо ми застрягли, можливо, колись зможемо жити зі своїми. Тими, хто не вважатиме нас жахливими монстрами.

Вес хмикнув, а потім відпустив її. Його біль болів і їй, але одночасно дарував дивне живлення. Його віра і довіра до неї були повними. Це була та сама віра, що він випромінював у той момент, коли вона добровільно йшла на смерть, але… менш драматична.

- Піди знайди, де ми можемо сховатися, - нарешті сказав він. - Тепер нам треба ховатися не тільки від поні. Є інше плем’я чейнджлінгів, яке може спробувати скористатися ситуацією. Ті…

- «Сині», - сказала вона. - Ті, у кого є королева. Ти поки тут, можеш записати все корисне, що згадаєш? Пачуа сказав багато дрібниць, які, мабуть, важливі, і я не хочу нічого пропустити.

- Звісно. - Його ріг мерехнув, і він підняв олівця з одного боку. - Запишу. Щось, чим зайнятися. А ти? Не можеш вийти такою.

Емі вже обдумувала, якою їй слід бути на вигляд. Форма єдинорога, в якій вона була двічі, здавалася непоганим варіантом, але це було питання повторення. А що, як хтось бачив її, коли вона йшла з Весом? Чи достатньо Агейт був маленьким, щоб таке швидко рознеслося? Навіть думка про це викликала у неї сором — адже то поні помилялися, боячись Веса, а не вона. Чому вона має підкорятися їхнім очікуванням?

Вона заплющила очі, а потім відкрила їх знову, перетворившись на маленьку єдинорожку-медсестру. Якщо хтось її бачив, якщо хтось боявся через Веса — це їхні проблеми, а не її.

- Повернусь я якнайшвидше, обіцяю.

Не встигнувши засумніватися, Емі тихо вийшла з дверей на пізньо-денні вулиці Агейту. Технічно вони не дотримувались інструкцій Пачуа, але на дворі вже майже сутінки. Вес не піде з нею, тож не було сенсу далі ховатись.

Емі привернула кілька поглядів, коли вийшла з будівлі, але нічого подібного до страху, який викликав Вес. На відміну від Пачуа, поні випромінювали свої емоції так яскраво, що вона не могла їх ігнорувати.

Більшість навіть не помічали її, а ті, хто бачив, відчували те, що вона й очікувала: цікавість, занепокоєння через те, що вона могла опинитись у суворішій частині міста — і кілька, що дивилися на її прийняте тіло, напевно уявляючи такі речі, від яких їй стало б нудно, якби вона могла це бачити.

Тепер — лікарня. Це не мало бути дуже складно. За кілька хвилин ходьби вона повернулася до центру міста, залишалось лише знайти когось, хто скаже, де лікарня. Всі знали, де її шукати. Наближаючись, вона побачила будівлю, більш знайому

за конструкцією, ніж більшість. Масивна і біла, з червоним хрестом зовні — як міг існувати такий символ у цьому світі?

На жаль для неї, відмовили їй майже так само швидко. Лікарня не була такою ж знедоленою, як маленька клініка у Матерлоді — вони хотіли такі докучливі речі, як «резюме» та «рекомендації». Пропозиція почати з підмітання підлог, якщо не потрібні були медики, лише викликала дивні погляди.

- У тебе медична к’юті-марка, а не прибиральна. Повертайся, коли матимеш правильні документи.

От і все з ідеєю, що Еквестрія настільки старомодна, що не перевіряє посвідчення.

Емі залишила лікарню, не наполягаючи, тихо проклинаючи Пачуа в думках. Якби ж той жук залишився досить довго, щоб розповісти їй про суспільство, в якому вона мала «мисливити», можливо, вона знайшла б кращий спосіб сховатися.

Нагадування про небезпеку були всюди. Неодноразово вона бачила пару королівських охоронців на патрулюванні, що крокували швидко вулицею. Вони мали лише булави і здавалися дружніми з місцевими — але варто було їй показати своє справжнє обличчя, і ці коні вбили б її так само безжально, як Тейлслайд убила Гарсію.

Вона думала про інші способи заробити гроші — крадіжка, коли вона могла левітувати, не здавалася надто складною, хіба що це зробило б її розпустою для суспільства, яка навряд чи викликала б співчуття в будь-яких проханнях до принцеси.

Що б Емі не робила, це повинно було добре платити — щоб годувати Веса і мати місце, де сховатися. Вони не могли

продовжувати жити у тісному складі, не привертаючи небажаної уваги.

Вона думала піти до бази королівської охорони з високими стінами на протилежному кінці Агейту і подати заявку — бути розвідницею, мабуть, не сильно відрізнялося від солдата. Але навіть якби її взяли, це не допомогло б забезпечити Веса.

Вона опитувала кілька невеликих крамниць у місті, чи потрібні там працівники. Відповідь була однаковою — ні. Вся історія по місту була схожа: близькі шахти давали все менше і менше. Значить, менше шахтарів і менше покупців. Це означало, що будь-де, де справді наймали, матиме ту ж проблему, що і лікарня — вона не існувала офіційно, і не мала рекомендацій. Вона не знала світ достатньо добре, щоб підробити документи.

Весь цей час вона уявляла, як містер Альбрехт спостерігає за нею з-за свого високого столу, у своєму дурному кардигані. Він клацав язиком і повторював те, що сказав у тому останньому повідомленні: *вона покинула Стелла Лакус на його долю. Вона мала допомагати своїм учням вижити, а не жити тут наодинці.*

Емі йшла так довго, що майже дійшла до краю міста. Вуличні ліхтарі запалилися — справжні газові ліхтарі, запалені справжніми запальниками з довгими палицями. Під згасаючим сонячним світлом вона опинилась у найбруднішій, найбіднішій частині Агейту.

Тут половина будівель виглядала покинутою, з темними, забитими дошками вікнами. Поні в цій частині міста були трохи худішими за інших, виглядали трохи нервовішими, коли йшли.

Було лише одне виключення — яскраво освітлена багатоповерхова будівля в кінці провулку. Навіть ця будівля

потрапляла в поганий стан, з поспішними прибудовами зверху і збоку, деякі з яких хиталися настільки, що вона сумнівалася у їхній міцності. Вивіска була такою абсурдною, що Емі навіть не розуміла, на що дивиться. Що, чорт забирай, означає «орендувати друга»?

Невеликий рух у цій частині міста, здавалося, саме тут і припинявся. І внизу — ще одна менша табличка: «Хочеш стати другом? Запитуй всередині!»

У Емі стиснуло живіт, коли вона подумала, що саме за «друга» тут можуть орендувати. Але якщо в будівлі коїться щось таке слизьке, чому вона не відчуває цього? Коли поні дивилися на неї, або коли Тейлслайд навіть думала, що вона гарна, Емі це відчувала. Вона мала б потонути в потоці огидних відчуттів. Але від цієї будівлі вона майже нічого такого не відчувала, принаймні не більше, ніж від будь-якого іншого місця в місті.

Можливо, Емі не судилося бути медсестрою. Можливо, їй справді потрібна професія «друга».

Вона впевнено пішла до будівлі, посміхаючись найдружелюбнішою посмішкою, яку тільки могла змусити себе показати. Коли підійшла ближче, вона побачила трохи середину — інтер’єр був добре оздоблений, значно гарніший, ніж вона очікувала від такої занедбаної будівлі. Там були бібліотеки, фонтани, галереї і навіть невеличка сцена. Це зовсім не був бордель... це був театр! Скоріше театральний заклад, ніж щось інше.

Фойє було приватним простором із багатьма маленькими альковами і тихою музикою, що лунала зі скрипучого платівкового програвача. Більшість сидячої зали була заповнена відвідувачами — але не розпусними старшими жеребцями, яких

вона собі уявляла, що шукають супровідників. Що, чорт забирай, це за місце?

Нарешті вона дійшла до ресепшена. За ним сиділа молода земна поні, курячи сигарету, що диміла в попільниці між ними. Вона подивилася на Емі, потім закотила очі.

- Ми зараз не приймаємо нових клієнтів, - сказала вона, жестом вказуючи на переповнену кімнату. - Повернися через кілька місяців.

Емі похитала головою, вказуючи ногою назад, звідки прийшла.

- Я не клієнт. Я хочу подати заявку.

Кобила підняла сигарету, якось вміло утримуючи її на копиті, не впустивши. Вона видихнула дим прямо в обличчя Емі.

- Справді? Ну, як знаєш. - Потім вказала на вузький дверний отвір на протилежній стіні, настільки злитий із деревом, що Емі спочатку його не помітила. - Бос там нагорі. Вважаю, можеш спробувати його вразити. Селестія знає, що нам потрібні таланти. - Її очі затрималися на к'юті-марці Емі, і сумнів просто випромінювався з неї, густіший за дим сигарети. - Якщо ти на це здатна.

- Дізнаємося! - змусила себе посміхнутися Емі, так само, як неодноразово робила, це з багатьма непокірними молодими кемперами. Вона могла це зробити. Наскільки складно бути другом?

Розділ двадцять три.

Емі піднялася сходами зі скрипучого дерева, що химерно обвивали каркас будівлі. Здавалося, що їх додали вже після основного будівництва — їй доводилося пригинатися між стінами кімнат у спосіб, який жоден раціональний інженер не спроектував би. Можливо, бос і хотів мати окремий простір, але при цьому не забирав приміщення, яке заклад «Орендуй Друга» міг би використати якось інакше.

Світла не було, тільки зрідка — вікно, крізь яке пробивалося трохи денного світла. Цього було б більш ніж достатньо, якби вона все ще виглядала, як звичайно — але, будучи в тілі поні, їй доводилося мружитися й спотикатися на ходу. Коли вона нарешті дісталася до кінця, перед нею відкрилися двері до великого приміщення. Із нього тягнуло димом, що спускався сходами, але це був не майже знайомий тютюновий запах із вестибюля — щось зовсім інше.

Це нагадувало їй не брудний бар на околиці міста, а скоріше крамницю кристалів хіпі або намет із ярмарку в стилі ренесансу.
- Перепрошую? Я тут, щоб подати заявку. - Вона зупинилася біля входу, постукуючи копитом по одвірку. Напевно, було б не дуже ввічливо просто зайти без дозволу.

- Я відчув твої вібрації, - озвався голос. Чоловічий, старший, з іншим акцентом, ніж у більшості шахтарів, яких вона досі зустрічала. - Заходь. Дай на тебе глянути.

Емі натягнула найяскравішу, найприязнішу посмішку й увійшла до кабінету. І чим далі вона заходила, тим дивнішим він здавався — з одного боку стояв фонтан, навколо — полиці з дивними

книжками й ще дивнішими ароматичними паличками. Кожен дюйм стін був завішаний картинами, портретами або сувоями, на яких було зображено ту саму групу кількох поні знову і знову.

За столом зі старого дерева сидів літній поні, зморшки обрамлювали йому очі. Його шерсть була сиво-перцева, а грива та хвіст — майже білосніжні. Чи це була ознака віку, чи просто його природний колір — Емі не могла сказати. На ньому не було одягу, але це було звично. Ще одна річ, до якої їй доведеться звикати, якщо вона хоче влитися в це суспільство.

- Мене звати Емі, - сказала вона, простягаючи копито через стіл. Стіл був майже порожній, за винятком різних дрібничок. Маленьке деревце в горщику, миска з кольоровим піском і ще кілька ароматичних паличок. Як він узагалі дихає в усьому цьому?

- На вивісці було написано, що ви шукаєте чудових друзів? Я прийшла подати заявку!

Поні залишався абсолютно нерухомим так довго, що вона вже почала думати, що в нього щось з головою. Потім він випрямився, почухав підборіддя. Єдиноріг мав невелику борідку — один із небагатьох поні, яких вона бачила з рослинністю на обличчі.

- Емі. Гарне ім’я, дуже екзотичне. Мене звуть Бад Бонзер. Я — власник, директор, головний артист, консультант, цілитель енергій і багато іншого. У кожного в Еквестрії є друзі, але не кожен може задовольнити потреби моїх клієнтів. Ти маєш уявлення, чим займається «Орендуй Друга»?

Вона прикусила губу, стримуючи бажання повторити назву вголос. Судячи з тону, Бад не шукав просто ще одного

працівника на зміну. Йому потрібна була пристрасть — отже, їй доведеться її показати.

- Бути другом для тих поні, які не можуть знайти собі друга? - припустила вона. - Або, можливо, терапія для тих, хто має соціальну тривожність? Чесно кажучи, я не впевнена. Знаю лише, що багато років працювала консультантом. Переважно з молодими… поні, але я маю великий досвід із тими, хто має труднощі в спілкуванні. Це просто частина моєї роботи.

- Консультантом багато років… - повторив він, нахилившись убік. - З медичною к'юті-маркою? Відверто кажучи, я трохи здивований, що ти взагалі подала заявку сюди. У лікарнях і клініках по всій долині відчайдушно не вистачає поні. Можливо, тобі варто застосувати свої таланти там, а не тут?

Вона вмостилася перед його столом, сівши на задні ноги. Тут не було стільців — або він не очікував, що відвідувачі затримуватимуться надовго, або просто хотів, щоб їм було трохи некомфортно.

- Іноді пристрасть і талант не збігаються, містере Бонзер.
А може, я просто провела цілий день, намагаючись влаштуватися, але мене всюди відфутболили.
- Я зацікавлена в тому, щоб бути другом. Ви приймете мене?

Він насупився, підняв щось із найближчої полиці. Це була одна з щонайменше дюжини однакових книжок, кожна з яких мала однакову, схожу на шкіряне, обкладинку. Він поклав її перед собою, потім відкрив, наповнивши повітря свіжим запахом паперу й друкарської фарби. Вочевидь, це була книга, яку Бад не дуже часто перечитував.

- Коли клієнти приходять до нас, ми ніколи не знаємо, який саме Елемент Гармонії їм потрібен. Чи можеш ти розповісти мені про

випадок, коли ти уособлювала кожен із них? - Він поклав книжку й підвівся на ноги, відійшовши від столу. Поруч біля стіни стояла велика дошка. Вона була поділена на шість частин, у кожній — портрети різних істот.

Під кожним були імена й маленькі нотатки, написані надто дрібно, щоби вона могла прочитати їх здалеку.

- Більшість клієнтів шукає в друзях щось конкретне. Вони — мандрівні працівники, здебільшого, які покидають свої зв’язки в тих містах, звідки приїхали. Їхні вібрації не в гармонії. Наші друзі вирівнюють їх.

Вона обійшла стіл і підійшла ближче до дошки, настільки, щоби побачити заголовки:

- Доброта, Вірність, Щедрість, Сміх, Чесність і… Магія?

У деяких розділах було набагато більше імен, ніж в інших, особливо Доброти й Сміху. У відвідувачів оренди були прості потреби. Але як вона могла дати відвідувачу магію? Схоже, деякі саме цього й хотіли — судячи з кількох імен, розкиданих у цьому розділі.

Вона думала, що типологія Майєрс-Бріґґс — це складно.

- Якби ти приєдналася до нашої команди, який саме Елемент Гармонії ти могла б продемонструвати? - продовжив він. - Мені цікаво, як ти про нього дізналася, і що ти думаєш про уроки, які викладаються у «Діалогах Дружби».

- Я можу… - вона замовкла, переводячи погляд по діаграмі. - А чому хтось має обирати лише один? Вони ж не виключають один одного. Хоча іноді, мабуть, заважають — буває складно бути

добрим і чесним водночас, особливо щодо деяких речей. Я навіть не певна, що щедрість означає у випадку з клієнтом. Вони ж платять за мій час, правда?

Він цокнув язиком, замислившись.
- У тебе дивна вібрація, Емі. Усі чесноти одразу, кажеш? Чому б тобі не почати з того, який із Елементів надихнув тебе найбільше? І щоб було складніше — не обирай Твайлайт Спаркл. Ця принцеса — надто легкий вибір, і багато єдинорогів, що подаються до нас, помилково вважають, що можуть втілювати всі чесноти самостійно. Вони не розуміють, що Дружба — це Магія.

Вона що, говорить із лідером культу? Емі нахилила голову набік. Вона могла б і спробувати щось вигадати, назвати одне з імен із дошки. Але брехня лише погіршила б ситуацію. Їй слід бути чесною щодо своїх здібностей, навіть якщо доведеться починати з найнижчого рівня. Краще не отримати роботу, ніж швидко бути звільненою через те, що не знаєш, що робиш.

- Я не зовсім розумію, про що ви, - зізналася вона. - Елементи Гармонії? Це ж ці… чесноти на дошці, так? Я не бачу жодного, що звався б Твайлайт.

Його щелепа відвисла. Бад повільно пройшов повз неї назад до столу. Вона рушила за ним, знову сівши по той бік. Він почав гортáти сторінки книги, що світилася в його магічному полоні, з роздратованим виглядом.

- Ти навіть не знаєш, що таке Елементи Гармонії? Емі… ти справляєш враження милої молодої кобили. Можливо, з належним навчанням, ти змогла б додати позитивної енергії до нашого колективу. Але бути просто достатньо хорошою — недостатньо для «Орендуй Друга». Саме тому поні повертаються до нас знову й знову — кожен тут має щось

унікальне. Їм потрібна іскра — щось, що нагадує їм про справжніх друзів у тих містах, звідки вони приїхали.

Він рішуче закрив обкладинку й знову вмостився на місці.

- Я не відчуваю цієї іскри від тебе, Емі. Не думаю, що ти сюди впишешся.

Ще один провал. Вона повернеться до того складу, до мізерних запасів їжі, до брата, який узагалі не мав би бути в такій ситуації. Вона його врятувала, але надовго? Вони не протримаються до повернення Пачу'а з експедицією дружніх перемінників. Без їхньої допомоги Стелла Лакус, ймовірно, приречена теж.

Я не можу цього допустити.

Емі підвелася, зробивши театральний крок назад від столу.

- Визнаю, містере Бонзер — я не навчена як слід. Я новенька в Еквестрії, я не знаю ще вашої культури, ваших традицій. Я могла б вивчити їх — але ви праві, у цьому не було б нічого унікального. Проте, можливо, ви щось упускаєте. Ви хочете іскру? Можливо, у мене є щось таке, чого ніхто інший у «Орендуй Друга» не має.

Він склав копита на столі, дивлячись на неї серйозно.

- Що ж це, міс? Якщо я щось пропустив — прошу, покажи. Я не хочу судити, не відчувши всю енергію, яку ти сюди принесла. Якщо маєш якусь іншу резонансну особливість — покажи її. Що робить тебе особливою?

Це дуже погана ідея.

Емі заплющила очі, глибоко вдихнула — і змінилася. У спалаху зеленої магії Гілінґ Тач зникла, поступившись місцем зовсім іншій поні — пегасці, яку вона придумала, копіюючи Тейлслайда. Вона розправила крила з розмахом і впевнено підійшла до столу.

Бад застиг на місці, мов закам’янів. Його емоційна маска нарешті тріснула, і Емі відчула справжні почуття. Переважно — шок, щедро приправлений страхом. І ще щось… те, чого вона не могла визначити. Але тепер вона вже не могла зупинитися.

- У тебе є працівники для кожної з чеснот, - промовила Емі. - Хтось краще підходить для одного типу дружби, хтось для іншого. Але ж є клієнти, яким потрібен особливий підхід.

Вона знову сконцентрувалась — цього разу зміна сталася швидше. Вона не вигадувала нічого нового, лише копіювала юну поні, яку сьогодні зранку бачила у шкільній групі. Та дівчинка була надто мала, щоб бути її ученицею з табору. Але її здібності, схоже, про це не турбувалися.

- Батьки приводять сюди дітей? - запитала вона. - Гадаю, дітям було б простіше порозумітися з ровесником. Але ж ти не можеш найняти справжню дитину, правда?

Вона вдихнула — і змінилася знову. Відчувала, як сили швидко танули, витрачаючи більше магії, ніж коли-небудь з часу, відколи вона їх відкрила. Вес залишив їй великий запас енергії, але він не безкінечний. Не якщо перетворюватися кожні кілька секунд.

Цього разу вона обрала земну поні — одного з тих старателів, яких бачила в місті з важкими сумками інструментів і втомленими обличчями.

- А якщо шахтарів, хто не довіряє тим у кого є крила й роги? Думає, ті не знають, що таке справжня робота. Що ж, тобі пощастило — тепер у тебе є хтось, хто може виглядати саме так, як вони очікують.

У її голові крутилася ще одна ідея, але вона зупинилась і сіла на задні ноги. Виснаження від стількох перевтілень стало надто сильним, потрібно було перепочити.

- М-можливо, не варто так швидко. Краще б клієнти не знали, що я на таке здатна. Деякі секрети краще тримати за кулісами. Бо я ж…

- Перемінник, - прошепотів Бад, ледве дихаючи. - Ти — чейнджлінг. - Він зник зі свого місця у спалаху світла й опинився поряд із нею. - Я думав, ви всі… божевільні від голоду. Що ви навіть не можете поговорити з поні, не намагаючись висмоктати з них любов. - Він замовк, схиливши голову набік. - Ти ж знаєш, що ми не продаємо кохання, так? Не в Аґейті. Але на південь є місце, куди поні іноді їздять за таким. Тут — ні. Неможливо, з огляду на базу Королівської гвардії.

Емі затремтіла вся.

- Я не працюю в борделі. І я не божеволію від голоду. - Вона розвернулась і зустрілася з ним поглядом. - Ти мені не повіриш, але… я не з того племені перемінників, що вдерлося до Еквестрії. Я з іншої цивілізації. Подібної до вашої. Я не хочу збирати любов. Але я хочу роботу. І платню.

Він довго мовчав. Його емоції були таким клубком, що Емі не могла зрозуміти, що він відчуває. Нарешті вона відчула, як його копито лягло їй на плече, й він обійняв її.

- *Оце* і є іскра, про яку я говорив, Емі, - сказав він. - Подивимось, чи вдасться нам узгодити твої вібрації.

Розділ двадцять чотири.

Було ще темно, коли Емі перевела Веса через Аґейт і повела його одним із кількох задніх шляхів до будівлі «Орендуй-Друга». У місті було так мало поні, що майже ніхто не міг помітити щось підозріле. Ті небагато, хто ще не спав у цю пізню годину, бачили не двох перемінників, а звичайну земну кобилу й маленького поні, загорнутого в плащ зі старого пакувального полотна.

- Не вірю, що в тебе вийшло, - прошепотів Вес, ідучи за нею вгору кількома прольотами металевих сходів. Вони дуже нагадували пожежну драбину, тільки розміщену збоку будівлі, а не спереду. - Після того, як з нами поводились, я майже був упевнений, що тебе викриють.

Емі порилася в сумці, дістаючи ключі. Без рогу вона не могла використовувати магію, але за тижні практики вже непогано навчилася справлятися з простими завданнями копитами. Вона вставила ключ у замок і провернула його.

- Мій бос нічого не викрив — я сама йому все сказала. Саме тому він мене й узяв на роботу. І надав нам це житло.

Технічно кажучи, це приміщення не було частиною самої будівлі «Орендуй-Друга». Воно було з'єднане з нею хитким дерев'яним мостом, яким Буд провів її одразу після того, як взяв на роботу.

Вона відчинила двері й увімкнула світло. Було видно, що це не справжній житловий будинок — стелі занадто високі, вікна надто вузькі. Це була стара фабрика, яку Буд викупив і переробив на житло. Можливо, «Орендуй-Друга» приносила прибуток, але потребувала простору.

Мерехтливі лампи освітлювали дюжину дверей із грубого дерева, кожна з яких мала номер.

- Я… досі намагаюся зрозуміти, що тут взагалі відбувається, - зізнався Вес. - Ми довіряємо поні, відкриваючи, хто ми є? Ти працюєш у магазині дружби? Що це за місце взагалі?

- Тут ми й житимемо, - відповіла Емі. - Поні бояться нас, тож він не може просто взяти нас на роботу відкрито. Ми будемо поні — кількома різними. Усі ці кімнати порожні, він ще не знайшов персоналу, щоб їх заселити.

- Але ж це не… - Вес понизив голос. - Ти ж знаєш, я б ніколи не просив тебе… Ми знайдемо інший спосіб, якщо буде потрібно. Це ж не…

- Ні, - твердо сказала вона. - Це справді просто друзі, Вес. Без жодних натяків. Поні справді настільки відчайдушні в пошуках дружби.

Вона зупинилась біля довільних дверей ближче до центру кімнати й відкрила їх. Технічно в неї був головний ключ — усі двері замикались однаково. Але ці не були зовсім порожні. Двері розчинилися, і вона знову увімкнула світло.

За ними була не дешева кімната для оренди на годину — це більше нагадувало звичайну квартиру: стандартні меблі, нудні фото на стінах. Але був справжній холодильник, і рівномірне гудіння обігрівача наповнювало приміщення теплом. Тут вони не змерзнуть, як у складі.

- Тут ми й житимемо. Головним чином ти — у мене буде щільний графік на початку. Буд хоче мене випробувати. Якщо не піде — швидко опинимося на вулиці. Я переконала його дати мені шанс, але це не означає, що він не позбудеться нас так само швидко.

- У місті є військова база, - сказав Вес. - Ти впевнена, що він не скористається цим? А якщо просто скаже, що ми маємо працювати безкоштовно, інакше він викличе прикордонників? Такого ніколи не було в нашому світі, точно ж не може статися тут.

Емі зачинила двері й замкнула їх.

- Я можу читати його емоції, пам’ятаєш? Це не гарантія, що Буд не передумає… але я вважаю, він щирий. Він своєрідний — але йому набагато більше важливо надати якісний сервіс, ніж заробити побільше. Він міг би вже найняти купу поні, але не робить цього, бо бере тільки найкращих. Йому справді важливо допомагати.

Вес пройшовся вітальнею з кухнею, а тоді прочинив двері до спальні. Вона була набагато скромніша — ледь вміщала ліжко.

- Тут ми не працюватимемо, - сказала вона. - Спальня твоя. Насправді вся квартира твоя. Це єдине місце, де ми можемо бути собою.

Вона підійшла до вікна й опустила жалюзі. Нарешті розслабилась по-справжньому, дозволивши своєму справжньому тілу повернутися.

Це огидне жучаче тіло не стало менш огидним після того, як вона приміряла кілька образів поні під час «прослуховування». Навпаки — тепер їй ще більше хотілося бути справжньою поні. У цьому тілі були діри — від копит аж до тулуба.

- Тут завжди буде їжа. Я маю використовувати її для клієнтів, переміщаючи між кімнатами, коли буде потрібно.

Вес підійшов до холодильника, відкрив його — і завмер. Всередині було різноманіття: свіжі фрукти, кілька глечиків із напоями. Чай, соки, навіть кілька легких вин.

Він дістав яблуко й підняв його тремтливою левітацією до столу. Навіть це було для нього великим досягненням.

- Не розумію, чому вони дали нам стільки простору, - сказав він. - Навіщо тобі цілий поверх?

- Бо ми не перемінники, - пояснила вона. - Ми — ціла група нових працівників, найнятих одночасно. Ми не можемо жити з іншими, бо Буд не знає, хто з них зможе витримати сусідство з

перемінником. Якщо піде чутка — його репутація знищена. Маскування — найголовніше.

- А що там за сходи в коридорі? - вказав Вес. - Куди вони ведуть?

Вона знизала плечима.

- Мабуть, на дах. Це ж останній поверх, вище нічого немає.

Він доїв яблуко, а тоді обережно поклав свої сідельні сумки на стіл перед собою.

- Знаю, це, мабуть, марна надія. Але я думав, як би залишити зв’язок із табором. Більше для тебе, ніж для себе. Якщо назбирати достатньо металевої фольги, можна зробити антену. Спрямувати її назад до гори. Відправити щось назад буде складніше — нам потрібно якось підсилити передавач. Пам’ятаєш, Рік експериментував із цим. Може, ми зможемо повторити один із його способів тут? У поні, можливо, є магазини електроніки.

Вона засміялась.

- Можливо, і є. Але з того, що я бачила, це зовсім не те, що вдома. Хоча… ми ж у маленькому містечку, на краю світу. Може, технології сюди просто ще не дійшли.

Вона поклала копито йому на плече й знизила голос.

- Я знаю, як сильно хочеться допомогти. Але зараз найкраще, що ми можемо зробити, — знайти спосіб повернути всіх у таборі на Землю. Радіо не зробить цього — лише місцева магія.

Пам’ятаєш план? Ти дізнаєшся все про магію, а я зароблю досить грошей, щоб ми змогли вирушити до столиці й здобути її.

Вес притулив голову до її ноги й заплющив очі.

- Так. Знаю. Просто… це все дуже складно.

- Несправедливо, що відповідальність лежить лише на нас. Але яка альтернатива — втекти й покинути всіх? Більше ніколи не побачити маму з татом?

Він довго мовчав.

- Я радий, що ти тут, Емі. Гадаю, сам би я просто втік. Але твоїм дітям потрібен хтось кращий. Табору — теж. Я намагатимусь бути таким же хорошим, як ти.

Вони говорили ще кілька годин, аж поки не почало сходити сонце. І тільки тоді, коли Вес ліг спати, Емі нарешті вийшла з тієї кімнати й перейшла до передньої частини поверху. Двері відкривалися тим самим ключем, але всередині все виглядало зовсім інакше.

- Я давно шукав когось, хто б підійшов саме для цього приміщення, — пояснив тоді Буд, коли вперше показав їй кімнату.

Це була не квартира, радше щось на кшталт… кімнати відпочинку? Її дуже нагадувала табірна — ігрові столи, полиці з розважальними книжками, кошики зі снеками. Просто в менших масштабах — ніби підліток із необмеженим бюджетом облаштував собі затишне гніздечко.

- У нас є клієнтка, чия підтримка може дуже змінити долю «Орендуй-Друга». Донька найважливішої поні в Аґейті. Вона не може влитися в місцеве життя після Кантерлоту й не має друзів. Проблема в тому, що друг, якого її батько хоче для неї, не існує. Але з тобою — може.

Емі зайшла всередину, де на ігровому столі лежав одинокий аркуш паперу. Вона вже кидала на нього оком раніше, але тепер вперше придивилася уважно. Це була масова анкета, заповнена акуратним, військовим почерком. Вона описувала єдинорожку-підлітка у віці від п’ятнадцяти до вісімнадцяти років, з широким колом інтересів і купою дивакуватих навичок.

Емі кілька разів перегорнула аркуш, уявляючи, як би виглядала така поні. Як одна з її колишніх кемперок — дівчинка, яка вирушає в дику місцевість не для того, щоб знайти рідкісні метали чи коштовне каміння, а просто з любові до пригод. І водночас — здатна підтримати розмову про політику, військову історію й науку. Енергійна, коли клієнт хоче компанії, і слухняна, коли той хоче керувати.

Бад не хотів, щоб вона працювала в дитячому садку, хоча для Емі це було б легко. Замість цього в анкеті зазначалося, що потрібна наставниця для табору пригод, молода вчена з широким колом знань у багатьох галузях — і, ймовірно, ще з кількома рисами, які вона спершу навіть не помітила. На діаграмі з Елементами Гармонії в записах Бада було зазначено, що для цієї клієнтки знадобиться кожен із них.

Я ж сама сказала, що вмію все. Тепер побачимо, чи це правда.

Емі ходила взад і вперед перед великим дзеркалом у кімнаті. Перед нею лежало кілька книжок із полиць — більшість

призначені для молодших поні, з ілюстраціями відчайдушних дослідників у небезпечних пригодах.

Як би виглядала молодша я як єдинорожка? Малювати вона не вміла, але могла уявити. *А якби Стелла Лакус потрапила в Еквестрію кілька років тому і не була монстрами? Чи була б я взагалі єдиноріжкою?*

Мабуть, ні — крила були занадто круті, і з ними було б легше мандрувати з однієї пригоди в іншу. Але саме в цьому й була проблема клієнтки.

Емі одразу зрозуміла, коли зображення стало чітким: магія спалахнула навколо неї, ненадовго осявши темну кімнату. Коли сяйво згасло, приміщення здавалося трохи більшим, столи й мапи маршрутів — більш привітними.

Емі вдивлялася в дзеркало, запам’ятовуючи побачене. Якщо все піде добре, їй доведеться багато разів відтворювати це тіло.

Вона була стрункою, але не втратила м’язів, які набрала за роки літніх пригод. Для шерсті вибрала кілька відтінків синього — не через якийсь особливий сенс, а просто тому, що вони мило поєднувались. Грива була кремово-білою.

Вона потягнулася, а потім пробіглася кімнатою туди-сюди, звикаючи до меншого тіла з незвичними пропорціями.

Виходило цілком непогано. Лишалося тільки вигадати ім’я. Щось, що личить її к’юті-марці з наметом.

- Рейн Флай, - вирішила вона, прошепотівши до дзеркала.

Так, вона могла бути Рейн Флай. І, можливо, навіть насолоджуватиметься цим, усе залежало від клієнтки. Їй пощастило — хтозна, може, в реальному житті вони й справді стали б подругами.

Єдина складність — той дивний запис про політику й історію. Як до такого підготуватись? Емі підняла магією кілька з найнудніших книжок із полиці й понесла їх до м’якого крісла-мішка. У неї був час до обіду, щоб підготуватись до першого робочого дня — жодної секунди не можна марнувати.

Я захищу тебе, Весе. Будь якими способами.

Розділ двадцять п’ять.

- Ти тут, Емі? - пролунав голос Бада, коли він постукав у двері. Емі вийшла зі свого навчального заціпеніння, скинувши кілька підручників на підлогу навколо себе.

Вона встигла підвестися на копита якраз вчасно — щойно Бад сам зайшов у кімнату. Перетворення було більше, ніж просто зміною зовнішності — кожне тіло мало свої особливості, свій спосіб руху, поставу.

Це нове тіло вже не могло всидіти на місці, щойно вона підвелася — воно легко й непомітно пружинило на копитах. Емі швидко зібрала купу книжок і піднесла їх на стіл, поки Бад заходив, виглядаючи не менш змученим, ніж вона сама. Поряд із ним у повітрі плавала ціла кавоварка, з якої він час від часу пив просто так. Чи не надто гаряча вона для язика? Якщо так, він, схоже, не звертав уваги.

- О, прекрасно. Уже в образі. Як мені тебе називати?

- Рейн Флай! - вигукнула вона, поспішивши до нього. Вона простягнула йому анкету, потім із зацікавленням глянула на каву.

Якби він не пив із неї, вона, можливо, й спробувала б її поцупити. Але чи зможе вона взагалі пити це? Вона вже знала, що буває, коли намагаєшся їсти рослини.

- Я переглянула твої нотатки. Думаю, це має бути вдалий варіант.

Єдиноріг оглянув її з голови до копит, потім кивнув:

- Це буде найбільше нововведення в моїй кар'єрі з часів, як я торік найняв гіпогрифа. Жодного макіяжу, костюмів, фарби чи перук. - Він поплескав її по плечу тією самою анкетою, потім жестом запросив слідувати за ним. - Можливо, добре, що ті мінявці, які вторглися до Еквестрії, були кровожерливими монстрами. Якби всі були такі, як ти — артисти залишилися б без роботи.

Він зупинився у дверях, чекаючи на неї.

- Але якщо все складеться добре, я був би радий запропонувати роботу і твоєму братові. Якщо він зможе підігнати свою енергію до нашої, нам не завадив би ще один спеціаліст із зцілення.

Ти вигадуєш ці терміни щоразу наново, чи сам у них віриш?

Емі вийшла з кімнати слідом за ним, і вони разом перейшли вузенький дерев'яний місток. Він був ледве достатньо широким для двох поні поруч і мав лише одне вікно посередині. Неприємне місце навіть для звичайного поні — Бад пришвидшив ходу, щойно вони туди увійшли.

- Боюсь, він більше підходить у клієнти, - відповіла вона. - Йому важко знаходити друзів. Але, містере Бонзер... мені слід бути в образі, так? У Рейн Флай немає брата.

Він зупинився біля вікна. Внизу, в місті, життя вже вирувало. Тисячі поні працювали. З огляду на візки, які вони тягнули, і захисне спорядження — це були шахтарі. Точно як у Мазерлоуді та інших селах у цих краях.

- Саме так, Рейн. Кожна твоя особистість — це окремий співробітник. Я повинен ставитися до кожної з них як до окремої поні. Або... істоти. Ти ж можеш перевтілюватися не лише в поні, правда? Відколи я найняв Стратосхеру, ми постійно отримуємо запити на зустрічі з екзотичними істотами здалеку.

Чого він хоче зараз — розмови з нею чи з Рейн Флай? Вона зітхнула:

- Я зустрічала тільки поні, відколи сюди потрапила. Думаю, якщо я побачу когось іншого — зможу перетворитись і на них. Поні для мене такі ж чужі, як і будь-хто інший. Інші істоти не мають бути складнішими.

- Може, доведеться залучити Стратосхеру, якщо візьмемось за це, - пробурмотів він собі під ніс і знову рушив уперед. - Але це вже наперед. Поки що, Рейн, тобі треба показати, що ти справді можеш працювати в Орендуй Друга. Ти виглядаєш як треба, маєш правильну енергію. Але чи погодиться Айві Пат? Саме вона вирішить твою долю.

- Вона погодиться, - запевнила Емі. - Я колись була такою, як вона. Тепер я трохи старша і роками працюю з дітьми. Я знаю, як вони мислять.

Будівля Орендуй Друга була справжнім лабіринтом. Бад провів її кількома коридорами, повз сцену, ще один блок апартаментів, як у неї, навіть повз басейн. Не дивно, що будівля така велика —

мабуть, тут було все, чого тільки могли побажати друзі для спільного дозвілля.

Емі думала, що Айві Пат чекатиме її десь на смузі перешкод, або на лучному тиру. Але Бад привів її зовсім в інше місце — до останніх сходів, які вели до заднього провулка за будівлею. Старі сміттєві баки наповнювали повітря геть неочікувано знайомим смородом, а густі тіні тримали навіс у вічному сутінку, навіть попри яскраве сонце вгорі.

- Частина цього контракту в тому, що її батько не хоче, щоб вона знала, що друга найняли. Вона не зустріне тебе тут — насправді, якщо вона дізнається про нас, контракт буде зірвано. Ти маєш увійти в її життя природним шляхом, а потім переконати її батька, що потреби його доньки задоволено. Підтримуй її, заповни порожнечі. Зціли серце цієї поні. І все таке інше.

Емі зніяковіла.
- А що мені їй сказати про те, де я живу? Яке прикриття?

Бад продовжував пильно дивитися на неї, ніби вона щойно заговорила іншою мовою.
- Прикриття — це твоя робота, Емі. Ти ж акторка — то грай. Щодо того, як потрапити в її життя, ми знаємо трохи більше. Я вже говорив із її батьком, командиром Браво Патом. Він сказав, що Айві проводить більшість часу на тренувальному полігоні на базі.

Він пошукав у кишені й витяг невеликий кулон із сонячним символом.
- Оце — для родин гвардійців, вони носять такі поблизу баз. Це дасть тобі доступ. Бачу, ти нічого не взяла з собою — це добре. Без зброї на вході, інакше тебе обшукають. Пам’ятаєш фото Айві з анкети?

Тепер уже вона втупилась у нього.
- Просто хочу пересвідчитись… ти справді відправляєш мене на військову базу? До тих самих військових, які вважають, що всі, хто виглядає як я, — це монстри, що прагнуть висмоктати з поні усе кохання в Еквестрії? Це взагалі здається тобі хорошою ідеєю?

Він знизив голос і поклав копито їй на плече.
- Відверто кажучи, міс емі, це — твоє випробування. Якщо жоден поні на базі не впізнає тебе, то як тоді такий скромний поні, як я, міг би викрити твоє проникнення? Це перше завдання захищає мене і кожного, хто залежить від Орендуй Друга — як фінансово, так і емоційно. Я не кажу, щоб ти попадалась. Я кажу, щоб ти *не попадалась* . Покажи найкращу прем'єру у своєму житті.

Я не повинна цього робити. Небезпека тут була більшою, ніж просто розчарувати самотню дівчину — на кону було її життя. Будь-які спроби виправдатись будуть марними, коли її схоплять, поки вона пробирається на військову базу. Але якщо вона втратить цю роботу — що буде з Весом? Скільки ще вони зможуть тікати?

- Чи є у них магія, яка може мене виявити? - нарешті запитала вона, змирившись.

- Якби в Еквестрії була така магія, мінявці не були б такими страшними, - відповів він. - Просто поводься як поні — і все буде добре. Якщо не можеш, можеш переглянути свої плани щодо роботи. Вибір за тобою.

- Ні. - Вона звільнилася з-під його копита й зіскочила вниз у провулок. - Скільки часу він оплачує? Скільки я маю її розважати?

- Це… не зовсім те, як ми працюємо, - відповів Бад. - Він платить за друга. Ти залишаєшся стільки, скільки потрібно. А якщо клієнт навіть не знає, що він клієнт — це може бути кілька тижнів коротких візитів, які поступово подовжуватимуться. Задовольни її батька, доведи, що Орендуй Друга має право на існування в Еквестрії. І ти зробиш більше, ніж просто заробиш бітів.

А якщо я провалюсь — я загину. А ти зможеш відхреститися, виставити мого брата за двері й вдавати, що цього ніколи не було.

Емі ледь не випалила з десяток саркастичних коментарів про “енергію”, яку він випромінював у своєму першому завданні, але стрималася й рушила дорогою. Злість і образа не були тим, що їй зараз потрібно. І вже точно не тим, що властиво Рейн Флай.

Якщо я хочу вижити — Рейн Флай не може бути просто маскою. Вона має бути справжньою поні.

Її друга подорож через Агат була зовсім не такою спокійною, як перша. Вона залишалась такою ж чужинкою в місті, але цього разу не шукала, де заховати Веса, і не переймалася, що їстимуть. Цього разу в неї була мета.

І якщо спростити — це взагалі не так вже й складно: подружитись із самотньою поні. Пане Альбрехт вже платив їй за це все літо.

Агат був достатньо великим, щоб поява абсолютно нової незнайомки не викликала підозр. До того ж, Рейн Флай була достатньо дорослою, щоб бути самостійною. Її житлова ситуація могла здатися дивною, але крім цього…

Емі тільки й думала — чи інші працівники Орендуй Друга мають такі ж складні завдання. Очевидно, що справа не лише в тому, щоб розважати відвідувачів. Їй треба було проникнути, подружитися, і жодним чином не дати зрозуміти, що вона просто виконує роботу. Принаймні діти, які приїздили до Стелла Лакус, знали, що вожаті там для того, щоб їм було комфортно.

Тоді вона дісталась самої бази. Найбільше її здивувало те, наскільки знайомою виявилась ця місцина. Високі паркани відділяли її від решти міста, а на дорозі стояв один-єдиний охоронний пост для відвідувачів. Але оскільки в місті не було автомобілів, усі приходили сюди своїм ходом.

Окрім вартових біля воріт, вона не побачила жодних патрулів уздовж стін. Лише кілька фігур високо в небі — мабуть, пегаси. Можливо, саме так вони й охороняли базу. Навіщо ходити по мурах, якщо маєш крила?

Слова Бада щодо бази виявилися правдою принаймні в одному: не було жодних магічних металошукачів, які б виявили, чи вона мінявка. Її ніхто не допитував, не обшукував. Вона просто повернула кулон із сонцем до варти, і втомлена земна поні з ручкою просто махнула копитом — мовляв, проходь.

- Ім’я, - сказала вона, таким самим байдужим тоном, як і її емоції. Якби у них були підозри, Емі б це відчула — підозра мала б кислий, непомилково гіркий присмак. Але вона не відчула нічого подібного.

- Рейн Флай, - відповіла вона.

- Мета візиту?

Емі на мить зам’ялася:
- Чула, у вас тут крутий тренувальний полігон. Хотіла б трохи потренуватись.

Це змусило кобилу підняти очі — вона нетерпляче постукала ручкою по планшету.
- Чого бракувало базі — ще однієї. - Але все одно записала, потім махнула головою. - Бежева будівля навпроти ангару. Не загубись, міс. Ти на території Королівської гвардії.

- Бежева будівля навпроти ангару. Зрозуміло, - швидко кивнула Емі.

Ось так сили мінявців проникли на захищену поні-базу. Ніхто не пішов за нею, вартові навіть не подивилися їй услід.

Як виявилось, всередині було чимало поні її віку. Більшість носила прості футболки з емблемами гвардії та номерами на спині. Вони виконували різні вправи, бігали по колу, тренувалися зі щитами й списами — звичайні основи.

Вона не могла відірвати погляду від деяких більших об'єктів на базі — зокрема від гігантського щоглоподібного стовпа, до якого було пришвартовано дирижабль. Той самий, що вона бачила над Мазерлоу не так давно.

Тейлслайд десь тут. Цікаво, чи зміг би він мені допомогти.

Емі відігнала цю думку якнайдалі. Бежева будівля спортзалу була однією з найбільших і стояла досить близько до входу. Вона не могла дозволити собі гуляти й розглядати решту бази — це привернуло б надто багато уваги.

Я лише маю тримати нас у безпеці, поки Пачуа не повернеться і не допоможе Стелла Лакус , — подумала вона, уповільнюючи крок перед дверима. Біля входу стояли двоє поні-«вартових», хоч і без обладунків. Вони тримали притуплені списоподібні тренувальні палиці. Коли вони вирівнялися при її наближенні, то зробили це без особливого ентузіазму.

Вони кинули погляд на її кулон, і один із них хутко підбіг до дверей і відчинив їх. Назад дороги не було. Єдиний шлях Емі — вперед.

Розділ двадцять шість.

Спортзал на базі був значно вражаючим за будь-який із тих, що були в Стелла Лакус. Усе стандартне обладнання — гантелі, тренажери — розміщувалось з одного боку, хоч і в формах, пристосованих до тіл поні. Був і басейн, велика скелелазна стіна та безліч перешкод.

Ці перешкоди були не настільки складними, як канатна смуга в Стелла Лакус. Але ж у таборі були примати з протиставними великими пальцями, а тут — коні з плоскими копитами. Як узагалі можна чекати, що вони видеруться на крутий схил чи стрибнуть над прірвою на піну знизу?

Але якось їм це вдавалось. Кілька менших груп проходили смугу одна за одною, поодинці. На них був бронежилет гвардії, хоч і тьмяного срібного кольору, а не полірованого золота. Мабуть, тренувальне спорядження. Емі знала багато про пригодницькі навички, але про військові — майже нічого.

А де ж та поні, яку вона шукала? Юна поні із зеленим хутром і сріблясто-білою гривою. Вона не була в складі гвардії, тож мала бути сама… ось вона!

Вона видиралась на скелелазну стіну, намагаючись подолати нависання. Її копита ковзали по дерев’яних зачепах. Емі підійшла ближче — і саме в цей момент поні зірвалася, закрутилася в повітрі й полетіла вниз. Ніхто не тримав інший кінець мотузки.

Емі підхопила мотузку магією, сповільнивши падіння до болісного удару замість серйозної травми.

Зблизька Айві Пат виглядала так, як і очікувала Емі: коротка грива, зібрана в тугий хвіст, короткий хвіст, теж був перев'язаний. Стиль був той самий, що й у гвардійців, тільки вона зав'язувала волосся, а не обрізала — могла легко розпустити й виглядати як цивільна.

- Вибачте, сержанте, - сказала вона, ще не подивившись, - я знаю, що ви заборонили лазити самій. Цього разу я лише… - Вона замовкла, втупившись в Емі. - Ви не сержант Грін.

- Ні, - погодилась Емі, підійшовши до мату. - Здається, тобі знадобиться напарниця. Де ви тут берете шоломи? - Вона простягла копито. - Я Рейн Флай, до речі.

- Айві, - відповіла поні, потиснувши копито й намагаючись підвестися. - Шоломи он там. - Вона потягнулась, тихо застогнавши. - Ти впевнена, що готова, Рейн Флай? Я не бачу на тобі форми. Яка ще єдиноріжка лазить по стінах?

Емі підняла один зі шоломів магією й натягнула на себе. У передній частині був отвір для рогу, тож усе пройшло легко.
- Не знаю, Айві. Але звернула увагу, що в тебе теж є ріг.

Айві посміхнулась:
- Випадковість. Уся сім'я з крилами, але хтось із родичів вирішив, що єдинороги милі — тепер я назавжди прикована до землі. - Вона відчепилась від мотузки. - Страховки он там, якщо ти й справді досить хоробра. Це зовсім не так просто, як я показала.

Емі пішла до них сама, не використовуючи магію. Не лише через розміри, а й тому, що Айві, схоже, не цінувала магію — і варто

було підлаштуватись.

Це спрацювало. Вона відчула, як ставлення Айві трохи покращилось. Чи то через те, що вона сама ходить, чи через сміливість?

- Хочеш, я тебе підстрахую? Ти щойно впала.

Айві у відповідь просто сунула їй мотузку з металевим карабіном.
- Ні, Рейн. Я хочу побачити, з чого ти зроблена. Якщо дістанешся до вершини — можливо, довірю тобі свою безпеку.

Емі пристебнулася, як бачила раніше в Айві.
- Можна мені на цю частину стіни? Я ще не готова до нависань. - Людська Емі піднялась би на таку стіну менш ніж за хвилину, навіть на тій складній ділянці в кінці.

Але замість того, щоб подумати про неї гірше, Айві навпаки — стала ставитися з більшою повагою. Для неї було подвигом визнати, що ти чогось не можеш.

- Гаразд. Я сама не змогла вилізти туди, так що це чесно. А що ти робиш на базі Агат? Без форми, без загону… але маєш кулон.

Емі кивнула. Вона стояла біля стіни, ще не починала лізти — чекала, поки Айві візьме мотузку. Та ще ні.
- Родина. Мама десь на службі - вона махнула копитом. - Десь далеко. Таємниця державного значення. У неї весь час на Еквестрію, а на мене — ні.

Айві взяла мотузку. Не магією — замотала її кілька разів навколо копита, одягнувши шкіряну рукавичку.

- Вона теж єдиноріжка?

Емі кивнула.
- У мене теж крил нема. Але думаю, я впораюся з цією стіною. Виглядає як… ну, десь рівень 5.3. У тебе був десь 5.6, із тим нависанням. У нас у таборі є така… - Вона обірвала себе. У таборі було багато цікавих скель, і справжніх, і штучних. Але не можна було розповідати надто багато.
- Ти готова?

Айві кивнула, помахавши мотузкою:
- Лізь, кобилко. Ти просто боїшся.

Емі ще раз глянула на стіну, тоді обрала місце й почала дертися вгору. Допомагало те, що поверхня явно була створена для поні — з великими зачепами, розташованими там, де зручно для тих, у кого немає ні гнучких рук, ні хапальних пальців. На жаль, усе своє життя Емі залежала саме від таких речей, і тепер їх у неї забрали.

Це не були перегони — більше ніхто не ліз поряд, не було ніякого таймера. Усе, що треба було — це виконати ідеальний підйом, так, як навчали інструктори у тому таборі. Очі — на вершину, і повна увага до кожної з чотирьох кінцівок. Як не дивно, але в тілі поні ноги стали ще важливішими. Можливо, Емі й не могла б подолати таку стіну — але Рейн Флай могла.

Нарешті вона дісталася до вершини, видерлась на край і перекотилась на верхню платформу, тяжко дихаючи. Кілька секунд вона просто лежала на дерев’яному настилі, переводячи подих. Тут була платформа з альпіністським спорядженням і сходи вздовж задньої стіни. Поні, певно, використовували їх для відпрацювання спусків.

- Я… зробила це! - вигукнула вона, посміхаючись донизу Айві. - Як тобі мій час?

П’ятдесят футів — достатньо, щоб у загальному потоці емоцій Емі не могла чітко відчути лише одну. Вона вже була не єдиною, хто дивився на Емі — кілька військових поні припинили тренування й спостерігали за єдиноріжкою, що з такою впертістю лізла вгору.

- Ніколи не бачив, щоб поні так рухалась!

- Допоможи мені спуститись! - Емі відступила назад, обмотуючи мотузку навколо передньої ноги. Ця частина мала бути значно легшою. - Готова?

- Готова!

Знадобилось лише кілька хвилин, щоби Емі спустилася назад на землю. Вона повернулась до Айві — захекана, але усміхнена.

- Дякую! Я давно не мала такого задоволення… Вперше за довгий час. Не лазила по стінах з… - але це вже було щось, про що краще мовчати. Тепер, коли вона була поруч, емоції Айві вже не губилися в натовпі.

Вона відчувала — невпевненість, сором, і трохи страху. *Вона зараз утече.*

Емі зробила єдине, що спало на думку — прикріпила мотузку до своєї страхувальної системи.

- Твоя черга.

Айві тихо заскиглила, торкаючись копитом до карабіна. Але Емі закріпила його магією, і зняти його швидко не вийде.

- Я не впевнена, що… Я не лазаю, як ти, Рейн. Тобі потрібна краща напарниця. Поговори з тими дівчатами з загону.

- Та ні, - Емі поклала копито на її копито, м’яко відводячи його від карабіна. - Але можу дати тобі кілька порад, якщо хочеш. Не порівнюй себе зі мною — у мене були заняття. А в тебе?

Айві опустила копито, задумавшись.

- Ніколи. Тато не дозволяв. Навіть до скауток не пускав. - Вона шкребла землю вільним копитом, роздратована. - А твоя мама дозволяє тобі займатись військовими речами?

- Ні. Але вона дозволяє мені займатись пригодами. Скелелазіння, каное, стрибки з парашутом, каяки. (Стрільба, полювання, виживання…)

- Давай, вставай до стіни. Подивимось на твою техніку. Обіцяю не сміятись, гаразд? Ми тебе витягнемо.

Айві повільно підійшла до стіни й встала перед нею.

- Ти впевнена?

Емі зафіксувала мотузку, підтягуючи її, поки наближалась до стіни. Цього разу вона використала магію — не лише задля кута. Бо, як би там не було, вона **не може** впустити дочку командира на першому ж завданні.

- Абсолютно. Ти вже сильна й сміліва — а цього ніхто не навчить. Правильні зачепи знайти набагато легше.

- "Зачепи", - повторила Айві, захихотівши. - Ніколи не чула, щоб їх так називали.

Емі прижала вуха й злегка притисла хвіст.

- Ну, е-е, мабуть, тут так не кажуть. Отже, перше — зоровий контакт із тим, хто страхує, перед підйомом, і чітке підтвердження, що вони готові. Потім — обираєш маршрут…

Айві, хоч і нервувала, була значно здібнішою, ніж сама про себе думала. Щойно вона почала лізти, Емі побачила в ній ученицю, яка і хоче вчитись, і має здібності. Вона, мабуть, і сама змогла б дістатись вершини — а зі страхуванням це стало зовсім просто.

Настільки легким, наскільки взагалі може бути скелелазіння для істоти без протиставлених пальців. Все одно ніхто не скасовував піт і втому — і в Емі, і в Айві.

Коли та нарешті дісталася до вершини, Емі радісно зааплодувала, плескаючи копитом по стіні. Айві засяяла в усмішці, але нахилилась трохи надто далеко — й полетіла вниз.

Щоправда, лише на кілька футів. Емі пильно стежила, тому підхопила її своєю вагою. Вона трохи ковзнула вниз, але знову вперлась у стіну й вдруге зупинила падіння Айві.

- Попереджай, коли збираєшся злазити! - крикнула вона, без злості. - Може, спробуй трохи повільніше?

- А-ага, точно. - Айві відхилилась від стіни, трохи розгойдалась, тоді знову вхопилась і почала спуск. Вона була така ж безстрашна, як і будь-який з кемперів, яких Емі колись навчала — не мала ані крихти страху перед висотою. Лише сором перед ровесницею її лякав.

- Я це зробила! - вигукнула Айві, коли дісталась до мату. - Хочу побачити королівських гвардійців із таким часом! Ніколи не бачила, щоб вони так лізли.

Емі знизала плечима.

- Інша школа скелелазіння, мабуть.

Наступні кілька хвилин вони витратили на те, щоби зняти спорядження й повісити його назад. До того часу вже назбиралася чимала група справжніх солдатів, які хотіли скористатися стіною, і терпіння в них стрімко згасало. Емі якнайшвидше звільнила місце й пішла за Айві до питного фонтанчика.

Вона випила стільки води, скільки змогла, а потім вийшла з нею з приміщення.

- Я щойно приїхала до Агату, - сказала Емі невимушено, коли вони разом вийшли з будівлі. - Тут є ще щось цікаве? Терпіти не можу сидіти без діла.

Айві обернулася і вказала на іншу гору:

- Там є стежка до озера. Кажуть, там скелі, з яких можна стрибати. Пегаси кажуть, що стежка занадто важка для наземних поні, тому ніхто й не ходить.

- А хочеш? - запитала Емі. - Мені б не хотілося йти туди самій. Але якщо дістанеш карту маршруту — можемо разом прокласти шлях. Якщо твої батьки дозволяють.

Це було майже як чарівні слова.

- Мені не треба дозволу. У мене є своя к'юті-марка. - Вона всміхнулася. - Ти зазвичай у цей час приходиш у спортзал?

Емі знизала плечима:

- Виходить, що так.

- Тоді побачимось завтра, Рейн. - Вона махнула копитом і повернула в бік найближчої будівлі. Найрозкішніших казарм — із справжніми охоронцями при вході, а не курсантами.

Емі почекала, поки та зникне за дверима, тоді розвернулася й пішла назад.

Могло бути й гірше, — подумала вона, підтюпцем рушаючи до виходу. Вся вкрита потом, з болем у м’язах. Але це був приємний біль — такий, що з’являється після чудового тренування. Шкода, що табір зараз надто зайнятий боротьбою за виживання, щоб дозволити собі фізичні вправи. Вона сумувала за цим відчуттям.

Розділ двадцять сім.

Так минули наступні кілька днів. Емі щоранку приходила на базу, а потім усе більше часу проводила з Айві. Її страх перед викриттям і негайною стратною поступово відступив на задній

план. Уже за тиждень навіть поодинокі підозрілі погляди змінились на привітні вітання. Поні її не знали, але знали Айві, і бачити її щасливою вперше за довгий час — було щось таке, повз що її друзі не могли пройти.

Не завадило й те, що Айві була саме тією дитиною, з якими Емі звикла працювати в Стелла Лакус, і яка, швидше за все, згодом сама стала б наставницею. Вона була сміливою, чуйною й неспокійною, постійно шукала нову вершину, яку можна підкорити. Тепер, коли в неї з’явилася подруга, батько дозволив їй трохи більше свободи — короткі мандрівки за межі бази, в дику природу довкола Агату.

Завжди — якомога далі від гори Стелла Лакус, де тепер стояв Периметр стримування чейнджлінгів. Навіть ціле місто як буфер не давало жителям Агату почуття безпеки — вартові патрулювали дорогу, й ніхто не міг вийти з міста чи ввійти в нього після заходу сонця.

Звісно, Емі не казала їм, що ця охорона не завадила їй проникнути до міста, ще й із братом поруч. Скільки б вони протрималися, якби Пачу'а не підійшов до них із розмовою в той перший день?

Емі залишила йому записку в складі, який періодично перевіряла — на випадок, якщо він повернеться. Саме так вона і отримала відвідувача перед світанком — десь над її дахом опустились копита, не надто далеко від кімнати, де спав її брат. Вона поспішно прийняла знайому подобу пегаса — ту, яку створила з допомогою Тейлслайда — і піднялася нагору.

Поні, який чекав її, був їй незнайомий — літній самець з важким наплічником і мандрівним плащем, з прорізами для крил. Він підвів очі, коли вона вийшла, але мовчав.

- Авокадо привіз? - запитала вона, інстинктивно розгорнувши крила. Це мало сенс для справжніх пегасів, які могли втекти, злетівши — значно менше, якщо згадати, що вона вже кілька тижнів була єдинорогом і ніколи не вчилася літати.

- Сімнадцять, - відповів жеребець. - Але одне зіпсувалося в дорозі. - Потім він нахилив голову набік. - А що таке авокадо?

- Смачний фрукт з нашого рідного світу, - відповіла вона. - Зелений, із твердою кісточкою всере... - вона замовкла, відступаючи до сходів. - Нам не слід говорити тут.

Він пішов за нею, лише до дверей. Вони не спускалися вниз, навіть не перевірили, чи хтось підслуховує. Коли ти здатен відчувати емоції поблизу, це вже не мало сенсу.

- Ти повернувся від своїх, - сказала Емі, коли зачинила за собою двері. - Що сказали Старійшини?

Його обличчя майже не змінилося, не видало жодної емоції. Через щілини пробивались лише крихти: здивування, полегшення й трохи радості. Такі слабкі, що її ледь можна було розпізнати — емоції чейнджлінгів завжди було важче зчитати.

- Ти вижила сама, Емі. Це мене здивувало й потішило. Чи знають поні Агату про твою присутність тут?

Вона знизала плечима:

- Один знає, технічно. Але він теж ризикує, дозволяючи мені працювати на нього, тож усе взаємно.

Пачу'а миттєво зреагував. Розкрив крила, відступив до дверей, відкинув поло плаща — там на боці блиснув довгий металевий кинджал.

- Який важіль ти використала? Не надія, не гордість, не радість і не любов — яке почуття тебе живить, га?

- Яке почуття? - тепер уже Емі була збентежена, як від різкої зміни теми, так і від дивного запитання. Яке почуття — наче лише одне?

- Багато яких? Я відчувала, е-е… любов, співчуття, радість, вдячність… мабуть, ще щось.

Вона поглянула на його ніж, але не зробила жодного кроку ближче.

- Що вирішили твої Старійшини, Пачу'а? Вони допоможуть моїм людям чи ні?

Від нього теж виходило відчуття розгубленості, не менше, ніж вона сама відчувала. Така сильна, що Емі навіть на мить засумнівалася — а чи розуміють вони взагалі одне одного? Та збентеження минуло.

- Я прибув із невеликим загоном — десять досвідчених мисливців, майстрів у маскуванні. Маємо дар ґлемору як знак миру. Ми готові вирушити на північ одразу після світанку, під виглядом шахтарів, що повертаються до Мазерлоуду. Відхилимось у дорозі, перетнемося з вашою колонією.

Він розчахнув двері позаду, простяг копито:

- Ти маєш піти з нами — щоб представити нас.

Емі скривилась і залишилась на місці:

- Ну, е-е...

- Це місце виглядає надійним, - сказав він неохоче. - Гадаю, з твоїм братом усе буде гаразд. Якщо хвилюєшся... - Він відчепив флягу з пояса й кинув її вниз по сходах. - Дай йому це. Принаймні тижнева доза ґлемору. Ми повернемося раніше.

Емі рішуче похитала головою. Вона точно не залишить Веса, хай би якою безпечною не здавалася її нова домівка. А насправді вона й не здавалася — не тоді, коли вона раптово припинить навідуватися до Айві. Але це була не справжня причина її відмови.

- Я можу намалювати вам детальну карту, але не піду з вами, щоб представляти вас.

- Чому ні? - Пачу'а склав крила, а його погляд став жорстким. - Це твій вулик. Навіть якщо серед вас не з'явилася королева, ти маєш відчувати якусь лояльність до своїх. Ти ж мала її, коли благала допомоги для них.

- Справа не в цьому! - Вона відступила на одну сходинку вниз. - Коли ми вперше потрапили на Еквус, ми не знали, наскільки він небезпечний. Ми з братом… намагалися втекти з табору. І на виході перетнули Периметр Стримування Чейнджлінгів. Нас помітили гвардійці й убили кількох із мого вулика.

Це слово відчувалося дивним на її язиці, але саме його Пачу'а й очікував почути.

- Не залишилося жодного свідка з табору, окрім мене й брата. Саме тому ми з ним зараз тут — вони вважають нас убивцями.

Він закотив очі.

- Емі, правдивість твоїх слів видно з твоїх емоцій. Ти не можеш знати напевно, що вони звинувачують тебе — ти ж не там! І навіть якщо так, вони відчують твої почуття й зрозуміють, що ти кажеш правду. Я відчуваю це зараз — ти нікого не вбивала. То чого боятися?

Але якщо вона натисне надто сильно — чи не відмовиться Пачу'а від своєї експедиції, залишивши Стелла Лакус напризволяще?

- Вони не знають, як користуватись своїми силами! - прошипіла вона. Вона не могла стримувати свої емоції так, як це робив він, і навіть не намагалась. Нехай відчує весь тягар її страху, і ще більше – тривоги за безпеку Веса. Можливо, з ним вони вчинять так само, як з нею.

- Послухай мене, Пачу'а. Ти казав, що твої Старійшини відчували — тут щось дивне, так? То скажи їм це. Директор табору — старий чоловік на ім'я містер Альбрехт. Коли ти будеш із ним, скажи правду. Що я знайшла тебе, сказала, що мої вихованці голодують, і сподівалась, що ти зможеш допомогти. Він суворий, гордий… але йому більше за все важливо зберегти життя дітей у таборі. Він вислухає. Бо ми — у відчаї.

Жодна з цих фраз не була особливо мудрим вкладом у перемовини. Яке майбутнє чекає Стелла Лакус, якщо вулик Пачу'а дізнається, наскільки вони слабкі й беззахисні?

Пачу’а згріб землю копитом, випромінюючи незадоволення й недовіру. Нарешті він заговорив:

- Ти сама — мисливець, Емі. Маєш відчувати, наскільки це небезпечно. Ти посилаєш мою групу в гори, які патрулюють еквестрійські солдати, у вулик на межі голоду, оточений ворогами. Що стримає їх від нападу на нас? Мої мисливці сильні — але нас мало.

Що вона могла сказати?

- Тільки переконайся, що ви не будете в подобі поні, - сказала вона. - Я надіслала повідомлення, ще як тільки вибралась, попереджала їх про Еквестрію, намагалась донести правду. Якщо ви виглядатимете як ми — у них буде менше причин боятись.

Пачу’а зиркнув на неї, потім — вниз, на приміщення під ними. Там був лише одна жива істота, чиї емоції підіймалися до них крізь підлогу. Її брат спав, огорнутий спокоєм і комфортом.

- Я піду, - нарешті сказав він. - Але натомість я вимагаю клятву. Клятву, що коли я це зроблю — твій брат піде зі мною до скель. Ти можеш піти теж, якщо хочеш. Але він має піти — і бути гостем у Старійшин.

Він простягнув копито, чекаючи:

- Дай мені своє слово як мисливця, Емі.

У самій клятві не було нічого магічного. Але з їхньою здатністю відчувати емоції Пачу’а одразу дізнається, якщо вона хоч трішки

вагається. Вона не могла сказати те, чого насправді не відчуває, і очікувати, що він повірить.

- Чи добре ви з ним поводитиметесь? - вимогливо запитала вона. - Я зроблю все, щоб захистити його, Пачу'а. Я ніколи нікого не вбивала, але зроблю це, якщо йому загрожуватиме небезпека. Ви не будете його різати, живитись ним, завдавати йому шкоди?

Нога Пачу'а трохи ослабла, а вираз обличчя став розгубленим.
- Хто так тебе скривдив, Емі, що ти ставиш такі запитання? Що для тебе означає «гість»? Жодної шкоди не буде, навіть якщо ви — яйця іншої королеви.

Він знову підняв копито, наполягаючи:
- Дай цю клятву, і я доставлю допомогу разом зі своїми мисливцями. Більше нічого обіцяти не можу, окрім цього.

- Я б поклялася, - почала вона. - Але я не та, в кого треба питати. Нам треба розбудити Веса і отримати його згоду.

- Пообіцяй, що дозволиш це, - наполягав Пачу'а. - Тоді запитаємо його.

- Клянуся, - сказала вона, приймаючи простягнуте копито. - Я підтримаю його й не заважатиму йому піти з вами.

Пачу'а опустив ногу, задоволений.
- Сонце вже сходить. Дай мені поговорити з ним, а ти тим часом намалюй карту. Ми з мисливцями знаємо цей регіон, але не нову гору. Зосередься на ній.

Протягом години Пачу'а з групою вже вирушили. Як тільки він отримав особисту клятву згоди від її брата, одразу зібрався в

дорогу до табору.

Емі сиділа навпроти Веса за столом, поки той сьорбав гарячу каву. На жаль, знайоме полегшення від кофеїну їй уже не допомагало, тож вона могла тільки дивитися.

- Ти справді віриш, що вони допоможуть табору? - спитав Вес, ставлячи горнятко. - Я думав, наш план — дістатися столиці й дослідити бібліотеку, щоб знайти закляття, яке поверне всіх у Стелла Лакус додому.

- Щоб повернути когось додому, ці хтось мають бути живими, Вес. Вони вже тоді були голодні, повністю обнишпорили гору. А зараз, можливо, вже голодують. До того ж…

Вона простягнула копито й поклала його йому на плече.
- Ми ж не перші люди, які сюди потрапили. Так, ми маємо лише дві групи для порівняння — але не можу не помітити, що обидві досі тут. А що, якщо ми взагалі не зможемо повернутися?

Вес упустив горнятко. Його очі наповнилися сльозами, він заскиглив:
- Б-більше ніколи не побачу маму й тата? І… все життя виглядати ось так?

Вона встала, обійшла стіл і пригорнула його передньою ногою за плечі.
- Я не кажу, що це правда. Ми ще не знаємо, й немає причин здаватися. Я лише кажу, що ми повинні розглянути всі варіанти. Ці діти в таборі помруть з голоду, якщо ніхто нічого не зробить — або, що ще гірше, вони сидітимуть там, поки не з’їдуть з глузду від голоду, а тоді підуть шукати їжу за межами периметра й їх уб’є Королівська гвардія. Ця угода має спрацювати. І це може означати, що ми мусимо зробити гак до племені Пачу’а.

Вес притулився до неї, стиснувшись від болю. Але навіть так вона відчувала його любов так само сильно, як завжди — цю відчайдушну потребу в її підтримці, повну довіру — і це знову наповнювало її магічні резерви.

Що залишалося наприкінці дня — бо більшість днів вона була сповнена до краю дружбою.

- Я більше не можу ховатися в цій квартирі, - сказав він, відсунувши стілець. - В Аґаті є бібліотека, і тепер я щодня сидітиму там.

Він відійшов від неї, струсився — і тоді змінився.

Розділ двадцять вісім.

Емі мовчки спостерігала, як її брат перетворюється. Процес ішов не так швидко, як у неї, і не так легко. На мить їй навіть здалося, що магія не завершиться взагалі, а просто спалить усе, що було в нього в шлунку. Хоча… чи так це працювало для нього?

Але світіння згасло — і перед нею стояла інша істота. Технічно — точна копія самої себе. Фальшивий пегас, аж до знайомих кремових пір'їн на крилах. Кілька секунд Емі дивилася в ідентичну пару фіолетових очей і вдихала власний запах. Потім усміхнулася.

- Ти… я! Але ж ти казав, що не хочеш бути дівчиною.

- І не хочу, - відповів двійник її ж голосом. Проте він випромінював сильне збентеження, таке щире, що жоден інший жук не міг би так проявити. Та й мова була така сама, як у Веса — трохи невпевнена, з затинанням. - Але Пачу'а не залишився достатньо довго, щоб я міг скопіювати його. Я подумав, що буде легко просто скопіювати когось, хто поруч. Дивись, у мене вийшло!

Він розкрив крила, підняв одне до обличчя, потім швидко прибрав.
- Це дивно. Пір'я і… інше.

Емі зняла свою пегасову подобу, повертаючись до звичного вигляду комахоподібної істоти. Вона напівочікувала, що Вес одразу зробить те саме, але, звісно, її сила не діяла так. Чому сила Веса мала б?

- Мені набагато більше подобається бути поні, ніж ось цим. Вони теж ссавці, все там, де й має бути. Ніяких других повік, ніякого слизу замість крові — і всі ці жахливі речі. Поні кращі. Якщо не хочеш пір'я — не будь пегасом.

Вес ходив навколо столу обережними, дослідницькими кроками. Іноді поглядав у дзеркальні поверхні поблизу, потім червонів ще дужче.

- Ми щойно дізналися… кілька речей. Перетворення не зважає на стать. І в мене ті самі сили, що й у тебе. Тобто… ми, мабуть, однаковий вид. Що б це не означало. - Нарешті він зупинився, і крила притисли до боків. - Цікаво, чи легше буде вдруге… Можу я запам'ятати цю форму, чи обов'язково, щоб поруч був поні?

Емі посміхнулася, прийнявшись його захопленням. Після тижнів невдач вона й сама би зраділа, якби нарешті щось вийшло.

- Другий раз набагато легший. Як тільки я щось освою — повернутись до цієї форми просто. І ще… копіювати іншу істоту було легше для мене.

Вона намагалася не згадувати, що її перше перетворення трапилося в момент смерті. Можливо, не варто було шкодувати поні, що вбив двох працівників табору навіть не намагаючись поговорити — але ж і вона тоді захищалася.

- Добре, добре. Це круто, але я не хочу бути нею. Мені потрібен хтось інший. Хлопець, приблизно твого віку, єдиноріг. Хтось, хто виглядав би як хороший учень і міг би цілими днями просиджувати в бібліотеці, вивчаючи втрачені знання. Дай мені такого, і я його скопіюю!

Емі закотила очі.

- Це тобі не «Бургер Кінг», Вес. Тут не можна просто зробити замовлення й отримати бажане. - Вона зупинилась, усміхаючись. - А може, то був «Сабвей»?

- Яка різниця? Ти ж більше не можеш їсти їжу.

- Ага… - Її крила опустилися, і вона відвела погляд. - Я вже набагато краще володію своїми силами, але не настільки добре. Зазвичай я спершу вигадую персонажа — ким він є, чому діє так, а не інакше. Справжнє перевтілення, розумієш?

- Ні, - сказала вона. - Але ти щодня буваєш на військовій базі. Там точно є багато поні. Просто згадай когось і трохи змінити.

- Якщо так просто — зроби це сама!

Але це було занадто. Пегас одразу знітився, його крила почали волочитися по підлозі. Її брату не варто було нагадувати, що сам він поки не може нічого з цього.

- Вибач, вибач. Ти чудово впорався. Але мені треба вже готуватися до роботи. Вигадування нового тіла — це не...

- Лише трохи затримаємось! - сказала вона, знову ожившись. - Ти не спізнишся. А я проведу день у бібліотеці. Хто знає, що я зможу дізнатись?

Емі, можливо, й відмовила б, якби її брат не просидів майже два тижні у цій крихітній квартирі. Вона врятувала йому життя, витягнувши з табору, але якщо він втратить волю жити — чи справді вона щось досягла?

- Гаразд, дай-но мені… подумати хвильку.

Як мав виглядати розумний поні для бібліотеки? Був же цілий принцесин титул за розум — можливо, фіолетовий колір це ознака розуму? Єдиноріг — обов’язково, щоб можна було тренуватись у магії. Може, книжка як к’юті-марка, щоб ніхто не ставив запитань, чому він у бібліотеці. Хлопець — це таке, їй було байдуже. Емі знала, як виглядають єдинороги, вона постійно була з ними.

Коли вона уявила образ у голові, усе відбулось швидко — короткий спалах, і ось вона вже значно вища, більш витончена. Вона відкрила очі й усміхнулась до меншого на зріст молодшого брата.

- Це найкраще, що я можу зробити.

Вес підскочив до неї з усмішкою до вух.
- Так! Ідеально! Просто залишайся в такому вигляді, поки я спробую… запам’ятати всі деталі.

Емі відійшла від столу й позувала, вдаючи, ніби поправляє невидимі окуляри. Можливо, їй справді варто було обзавестися справжніми — останнім часом очі трохи втрачали фокус.

Хоча, певно, не найкраща ідея створювати тіло з вродженим недоліком. Та навіть прибрати такий дрібний елемент потребувало б великої концентрації — по суті, довелося б створювати нового поні з нуля, того, хто навмисно не має риси, яку вона мимоволі асоціювала з цією роллю.

Втім, вона не встигла цього зробити — пегас зник, а замість нього стояв інший її двійник. Їй здалося, цього разу трансформація пройшла навіть швидше. Тепер, коли Вес уже знав, як це відчувається, повторити щось із нових здібностей йому стало набагато легше.

- Ідеально! - вигукнув він, обіймаючи її за плечі з несподіваною вдячністю. Вона одразу відчула звичний потік емоцій, якого більш ніж вистачило, щоб компенсувати витрату магії на перетворення. - Це саме те, що я уявляв! І навіть голос… ніби розумніший. Я що, справді став розумнішим?

- Невідомо, - відповіла Емі. Вона зосередилася на образі Рейн Флай і в наступну мить знову змінилася. Таке швидке використання магії змусило її запанікувати, але перемикатися з одного єдинорога на іншого — майже не витратна справа. - Мені здається, кожне тіло, яке я створюю, має власну… інструкцію,

інстинкти. Я рухаюсь і думаю трохи інакше. Просто не загубися в цьому.

Вона підняла копито й поплескала його по плечу.
- В такому вигляді поні навіть не підозрюватимуть, що під ним жук. Але якщо поводитимешся не так, як очікують, вони можуть щось запідозрити. А якщо хтось побачить, як ти змінюєшся, то неважливо, що ти виглядаєш не як типовий перемінник — тебе все одно сприймуть як загрозу. І можуть вбити.

Вес знітився. Його вуха опустилися, і він трохи відступив.
- О-ой… Невже вони й справді такі? Вся ця балаканина про дружбу — я думав, вони добріші. Ніжніші. Ну, це ж коні… невже й справді просто вб’ють нас на місці?

- Не знаю, - зізналася Емі. - Знаю лише, що кілька років тому на них напали перемінники, і багато поні загинуло. І що вони атакували нас, коли ми просто намагалися вийти з табору. І ще знаю, що це військове місто, повне королівської гвардії. Я не кажу, що тобі не варто виходити — навпаки. Усе, що ти зможеш дізнатись у бібліотеці, допоможе нам. Просто будь обережний. Ти не безсмертний.

На вулиці пролунав пронизливий свист — сигнал до початку зміни. Зазвичай це був її знак вирушати — зустрітись із Айві на ранковому тренуванні.

- Якщо захочеш почекати мого повернення — я не засуджуватиму, - сказала вона. - Я можу піти з тобою вперше. У місті я вже створила певну репутацію для цієї єдинорожки. Можеш, нарешті, зіграти роль старшого брата.

Вес тупнув копитом, нервуючи.
- У цьому є певна… простота. Чим менше брехати — тим легше все запам’ятати. Я твій брат.

Він пішов за нею до дверей квартири.
- І саме тому я піду. Тобі не потрібно все тягнути самій, Емі. Ми тут застрягли разом. І виберемося звідси теж разом.

Вона зупинилась у коридорі, щоб обійняти брата.

- Звісно. Але поки ми в таких тілах, краще клич мене Рейн Флай. І… придумай, як мені тебе називати, якщо раптом доведеться тебе згадувати.

- О, це просто. Я… Букіш.

Вона засміялась і відпустила його.
- Це вже занадто буквально. Спробуй ще раз.

- Індіго… Вордсміт.

- Немає шансів, що той самий поні назвав мене «Рейн Флай», а тебе — отим язлом. Може, краще Санні Стайліс? - Це взагалі хороше ім’я для поні? Емі й досі не могла чітко сформулювати правила, за якими давалися ці імена. Але її ж ніхто не критикував за її.

- Добре. Є в цьому щось погодне, як і у твоєму імені. Згодиться.

Емі усміхнулась у відповідь.
- Удачі в бібліотеці, Санні Стайліс! І пам’ятай: якщо трапиться щось дивне — повертайся додому. Якщо треба буде з чимось розібратись, зробимо це разом.

Вона стрімко спустилась сходами, вибігла на вулицю й перейшла на рись, прямуючи своїм звичним маршрутом через

усе місто. Частина її хотіла залишитись і переконатись, що брат не влипне в халепу. Але робота не дозволяла — вона не могла запізнитися, особливо якщо клієнт був настільки важливим для агенції Орендуй Друга.

Це була далеко не найзручніша пора для перетину міста. З початком зміни вулиці наповнились десятками поні — здебільшого тими, хто йшов із житлових казарм на фабрики. Почався черговий день переробки руди з Мазниці та інших шахт у металеві злитки, які потім вирушали на виробництво по всій Еквестрії.

Доводилось петляти поміж натовпу, а подекуди й застрягати позаду поні, які вперто тягнулися вулицею з нестерпною повільністю. Можливо, одного дня вона таки навчиться літати — хоча б заради того, щоб уникати цих нудних моментів у дорозі.

Та раптом щось упало їй в око — поні, що йшов назустріч. На крилах і тілі в нього було стільки вугільного пилу, що вона мало не прогавила знайому к’юті-марку.

Тейлслайд — від яскраво-зелених очей до смуги в гриві.

Емі застигла на місці, роздивляючись поні, що наближався. Але це був зовсім не той жеребець, якого вона пам’ятала — замість зацікавленого погляду в ньому не було жодної краплі позитиву. Він йшов, мов привид, тримаючись лише на крихтах рішучості, сповнений відчаю й безсилля.

Крила — зібгані, брудні, волочилися за ним по землі. Під очима — мішки від безсоння, а щелепа безвольно звисала. Здавалось, він взагалі не помітив, як пройшов повз Емі.

Що, власне, й не дивно — вона виглядала зовсім інакше, ніж у ті моменти, коли він бачив її востаннє. Він не впізнав її так само, як не помічав нічого довкола.
Що ж із тобою сталося?..

- Тейлслайде? - гукнула вона й рушила слідом. Йти далеко не довелось — він явно не поспішав.

Жеребець зупинився, озирнувшись через плече.
- Хто б тебе не прислав — скажи командиру Пату, що я звільнився. Жодного клятого дня більше.

Розділ двадцять дев’ять.

Грубий тон Тейлслайда привертав увагу. Поні почали озиратись, дивлячись у їхній бік. Дехто навіть випромінював занепокоєння за Емі, боячись, що цей явно пригнічений, кремезний жеребець може становити для неї загрозу. І він справді міг — хоча не з тих причин, які вони собі уявляли.
Я не можу зараз з ним говорити, бо запізнюсь до Айві ще більше, ніж зазвичай. Вона не має думати, що я ставлю її на другий план.

Вона скоротила відстань між ними, знизивши голос до шепоту. Слід було б просто піти — але вона не могла. Саме завдяки цьому поні вона дізналась про Еквестрію достатньо, щоб хоч якось прикидатись місцевою. Без нього її б просто спіймали й кинули за ґрати в Мазниці.

- Ми з братом вибралися, - сказала вона. - Хотіла подякувати.

Він втупився в неї, спантеличено кліпаючи. Але вона відчула, як у ньому щось клацнуло, ще до того, як це проявилося на обличчі. Очі розширилися.

- Емі? Що ти тут робиш? Ти живеш на базі? Ти знаєш, що вони з тобою зроблять?

Вона слабо кивнула, нервово озираючись по боках. Вона ж не змінила образ — якщо пробуде з ним надто довго, чутки можуть дійти до не тих вух. А по ньому й без магії було видно, що з гвардією в нього стався серйозний розрив.

- Коли ти закінчуєш зміну? - запитала вона з напруженням у голосі.

- Коли б’є вечірній дзвін, як у всіх, - відповів він похмуро. - Я на ливарні Іронгейт. Емі, ти слухаєш? Ти навіть не уявляєш, у якій небезпеці…

Вона не слухала. Підняла копито, змусивши його замовкнути.
- Я зустріну тебе там. Чекай на мене. - Вона торкнулася його плеча, вимазавши ногу в вугільному пилу. - Будь ласка. Ти виглядаєш жахливо, Тейлслайде. Нам треба поговорити.

Вона не пояснила чому — та й не було потреби. Зовнішній вигляд Тейлслайда і його стан говорили самі за себе.

Вона розвернулася до того, як він встиг щось заперечити, і зникла в натовпі. Щойно з’явився вільний простір — перейшла на галоп, щосили мчала через увесь Агат.

До воріт бази вона дісталась задихана, показала охороні свій жетон. Ті махнули їй пройти, а старий пегас Донтлес навіть усміхнувся:
- Заблукала зранку, Рейн Флай?

- Ага, - слабо кивнула вона. - Застрягла за вугільним возом на вічність.

- Чудовий день для цього, - сказав він, вийшовши з будки. - Стривай, не йди до спортзалу. Є хтось, хто хоче з тобою поговорити. - Він поклав копито їй на плече — досить рішуче, щоб зупинити. Емі здригнулася, але стримала себе, змусивши стояти спокійно. *Це не дивно. Це не арешт. Глибоке дихання.*

- Командир Пат хотів тебе бачити. Його офіс он у тій будівлі, бачиш?

Вона прослідкувала за його жестом — найстаріша будівля на базі, схожа на стару зіркову фортецю з Землі. Тільки менша в ширину, але висока — щонайменше чотири поверхи, з внутрішньою спорудою.

- Секретар командира бази — Інк Стік. Вона тебе чекатиме. Просто скажи, що прийшла, і йди до сходів в кінці коридору. Не промахнешся — офіс командира на самому верху.

- А-а… Айві мене чекатиме. Ми ж мали сьогодні піти в похід…

Технічно це була підготовка до великої вилазки до секретного озера, до якого заборонено ходити земним поні через складний маршрут. Їй потрібно було переконатися, що Айві здатна долати складну місцевість. Бо якби вона поранилася, «дружба» була б останнім, про що варто було б турбуватись.

- Я їй передам, що тебе викликали, - запевнив він. - Упевнений, ви ще встигнете піти. А тепер поспішай — командир вже чекає, а він нетерплячий жеребець.

Емі рушила риссю, прямуючи просто до вказаних дверей. Зазвичай вона уникала такої метушні — це привертало увагу. А

будь-яка зайва увага могла змусити когось запитати себе: а хто така Рейн Флай, і звідки вона взялася?

Я йду просто в саме лігво найнебезпечнішої істоти в Агаті. Прямо в лапи командиру. Вона сповільнилась біля дверей, подумки обмірковуючи втечу. Якщо це пастка, якщо вони якось дізналися, хто вона є насправді… але тікати було пізно. На виході стояли охоронці, і вони б її не випустили.

А втеча — це лише привід підозрювати ще більше.
Все добре. Це як співбесіда з Альбрехтом. Її тато знає, що я працівниця агенції.

Усередині було все, чого вона боялась. Одразу за входом — казарми королівської гвардії, всі в повній амуніції з готовою зброєю. Далі — офіси й логістичні центри, де працювали поні у формі. Усі вони дивились на неї — єдину кобилу без уніформи.

Інк Стік вона знайшла точно там, де сказав Донтлес. Та майже не подивилась на неї — лише махнула копитом у бік сірого кам’яного сходового прольоту. Емі побігла вгору, подолала другий поверх, потім третій. Там виявився єдиний коридор, уздовж якого висіли старі фотографії. Судячи з виразів облич, їх робили на конкурсі «хто похмуріший».

На цьому поверсі було зовсім небагато поні — лише порожні конференц-зали та кімнати для нарад, вкриті важливими на вигляд картами. В одній з них Емі була майже впевнена, що побачила детальну мапу гори Стелла Лакус, з десятками нотаток і кольоровими лініями периметру.

Якби тільки вдалося залишитися там наодинці з телефоном…

Але вона тут не заради цього. Емі не збиралась проникати на гвардійську базу — це лише підтвердило б усі підозри поні про чейнджлінгів. Вона просто налагоджувала стосунки, нічого більше.

Наприкінці коридору — відчинені двері, що вели до добротно облаштованого кабінету командувача бази Браво Пата. Вона почула, як гучно цокає великий годинник на стіні, майже в унісон з її копитами. Стіни з полірованого дерева, полиці з давніми книгами й засклені вітрини зі зброєю.

За столом сидів літній пегас із сивіючою, але акуратно зачесаною гривою та ідеально рівними, як його уніформа, крилами. Поглянув на годинник, коли Емі зайшла, потім клацнув папку перед собою і відклав перо.
- Ти маєш бути Рейн Флай, так?

Вона зупинилася перед столом. Мала б віддати честь? Це здалося недоречним, тож вона просто кивнула — не зовсім уклін, але щось подібне.
- Так, сер.

- Дивне ім’я для єдинорога. Напевно, батьки готували його для пегаса, а вийшла ти. Знайоме відчуття.

Вона промовчала, не зводячи очей до його. Натомість зосередилася на його емоціях — але навіть їх було важко зчитати. Він був настільки зосереджений, що вона майже нічого не відчувала.
Це що, анти-чейнджлінгове тренування? Він же командує базою, яка нас охороняє…

- Зізнаюсь, я не очікував так… швидкого прогресу від вашої організації, - сказав він, схрестивши передні копита на столі. - Я

не міг не помітити фінансового успіху «Орендуй Друга». Навіть отримував листи з Кантерлоту з питанням, чи не варто запровадити подібне в інших містах. Усі ваші колеги такі ж талановиті?

Емі нахилила голову трохи вбік, зберігаючи нейтральну, дружню усмішку.
- Не думаю, що справа в таланті, е-е… командире Пат.

Як їй до нього звертатись? Вона ж не військова. Не відчуваючи від нього жодного осуду, вона продовжила:
- Головне — знайти правильного поні. У мене з Айві просто ідеальний збіг характерів.

Пегас на мить усміхнувся. У порівнянні з іншими поні ця усмішка була майже непомітною — але, можливо, саме так емоції виглядали в Браво Пата.
- Надзвичайне везіння, що ти опинилася тут, Рейн Флай. Дозволь сказати одне — за століття служби Еквестрії я бачив багато молоді, яку відправляв у гвардію. Айві — наймолодша й остання. Еквестрія стає дедалі небезпечнішою. Якщо щось трапиться — а щось неодмінно трапиться — я хочу, щоб була хоча б одна по-справжньому захищена. Незвичні обставини Айві дають їй це право.

Емі відчула любов у його словах, хоч вона і ховалась за формальністю та планами, складеними за доньку. Дивний спосіб показувати турботу. Але якщо він справді мав анті-чейнджлінгову підготовку — щось таки прослизнуло крізь його захист. Він справді дбав про Айві.

А «століття» тут означає те саме, що на Землі? Він сказав це з такою легкістю, ніби вона мала це знати. І вона не заперечила — бо й справді не мала жодного уявлення, чи це

можливо. З огляду на небезпеку, про це доведеться подумати пізніше.

- Ти чудово впоралась з Айві. Вона стала значно жвавішою, і я ще жодного разу не бачив, щоб вона подавала документи на вступ до гвардії. Ти вже довела користь свого сервісу для Агату. Але цього буде недостатньо в довгостроковій перспективі. Допомога Айві відновити впевненість — лише перший крок. Тепер вона говорить про пригоди, подорожі дикими краями. Це правильний напрямок, але він занадто м’який.

Емі озирнулась, намагаючись зберігати максимально нейтральний вираз обличчя. Вона не могла дозволити йому побачити, наскільки роздратованою її робили його слова. Айві вже сімнадцять — а за мірками поні, вона перетнула найважливішу межу, щойно отримала свою к’юті-марку. Ніхто й оком не змигнув, що Емі працює у сфері дружби, хоча й виглядала не старшою за Айві. Хіба не вона сама має вирішувати, яким буде її життя?

Емі вже мала справу з подібними батьками — тими, хто телефонував до табору кожні кілька днів, намагаючись контролювати кожен крок своєї дитини. Це не входило до переліку послуг табору, але її час на телефоні був дешевшим, ніж час того ж Альбрехта.
- Будь ласка, е-е... поясніть, чого саме ви від мене хочете, - сказала вона. - Щоб не було непорозумінь. Ваша дочка зробила величезний поступ із моменту нашого знайомства, я б не хотіла втратити цей прогрес.

Скакун знову усміхнувся. Він не міг відчути злості, що закипала в ній, не бачив, як зростала її неприязнь до нього.
Як поні взагалі живуть без здатності зчитувати почуття інших?

- Ваші прогулянки дикою місцевістю — приємне відволікання. Але я хочу, щоб Айві спрямувала зусилля на більш продуктивні справи. Моя довга служба Короні залишила… значні активи на ім'я нашої родини. Маєток у Кантерлоті стоїть порожній, бо жодні з моїх дітей не хоче туди повертатись і керувати ним. Це має зробити вона. Вона повинна вивчити політику Еквестрії, інвестиції, етикет — і найголовніше, зацікавитися всім цим. Я вже забронював їй місце на кінець наступного місяця. Коли я її туди відправлю, вона має *саме захотіти* поїхати. Зрозуміло?

Емі кивнула автоматично. Та навіть цей жест здався їй важким — вимога лягла на плечі немов гиря. Це було як із тими батьками, які очікували, що дитина повернеться з першого ж року табору зі званням скаута-орла. Хоча *Стелла Лакус* навіть не входив до скаутської організації!

- Я не репетитор, - сказала Емі. - Навчити її всього цього… за два місяці… не думаю, що в усій Еквестрії знайдеться бодай один поні, який зміг би.

Усмішка зникла. Найгірші батьки у світі часто залишаються дуже приємними — доки з ними не посперечаєшся.
- Я розумію твої обмеження. У Айві були найкращі наставники протягом усього її дорослішання. Але не кажи мені, ніби друзі не впливають на поні. У тебе майже два місяці. Коли прийде зима, я хочу, щоб Айві сама усвідомила — час, проведений тут, був лише відступом від важливіших обов'язків. Я хочу, щоб вона *хотіла* поїхати. Зрозуміло?

Емі знову кивнула. Це не означало, що вона мала план чи навіть вірила, що *мусить* це робити. Але кивнула.
- Звичайно, сер. Я… зроблю це своєю новою метою. Два місяці — це… щось придумаю.

Їй доведеться поговорити з керівником. Можливо, у Бада буде якась ідея, що робити. *Орендуй Друга* же не пропонував послуги з промивання мізків! Їхня мета — допомогти поні відчувати себе прийнятими.

- Чудово. Щоб ти й твій роботодавець знали: ваші заявки на розширення в інші регіони Еквестрії зараз чекають у планувальному бюро Кантерлота. Його очолює близька подруга нашої родини. Вона не ухвалить рішення, доки не ухвалю його я. Не розчаруй мене.

Емі навіть не встигла нічого відповісти — коридором долинуло гучне тупотіння копит, без жодної спроби зберегти хоч якусь гідність у цьому офіційному військовому приміщенні. Вона озирнулась — і побачила Айві, яка мчала до них галопом.

Розділ тридцятий.

Емі обернулася, спостерігаючи, як Айві вбігає до кімнати. Їй навіть не доводилося вдавати, що їй ніяково чи хочеться піти — чим менше часу вона пробуде тут, тим краще почуватиметься.

- Тобі обов’язково сварити моїх друзів, тату? - роздратовано запитала Айві. - У нас були плани на сьогодні. Ти не можеш просто… тягати поні сюди отак! Вона ж навіть не військова!

Браво недбало відкинувся в кріслі. Відкрив знову те саме досьє, наче зацікавився першими сторінками.
- Я просто проявив здоровий інтерес до поні, з якими ти проводиш час, - сказав він. - Ти подорожуєш за межі Агату. Я не можу ризикувати, щоб ти проводила час із кимось, хто некомпетентний.

Емі тепер стояла за Айві. Вона не мала місця в цій суперечці й не могла нічого сказати, не розлютивши когось одного. Та й Айві явно мала рацію.

- То ти вже все? Переконався, що вона не шпигунка-хробак? - Айві закотила очі. - Міг просто спуститися в спортзал і перевірити сам. Вона зробила більше, ніж більшість поні на твоїй базі.

- Можеш іти, Рейн Флай, - сказав він. - Вибач за твої плани, Айві. Але за те, що я дбаю про свою дочку, я не вибачатимусь.

Айві гучно зітхнула, схопила Емí за передню ногу й потягла її назад тим самим коридором. Вони мовчали, поки не дісталися сходів — Айві буквально випромінювала злість і сором.

- Я мала здогадатись, що він так зробить, - промовила вона крізь зуби. - Рано чи пізно йому завжди треба сунути свого носа в моє життя. Кожного разу.

Емі кивнула.
- Не страшно. Я лише боялась, що він скаже, ніби ми не можемо йти. Але він просто хотів переконатись, що я знаю, що роблю. Як

сам і сказав.
Брехня, але та сама, яку він сам уже озвучив. Мабуть, найбезпечніший варіант.

- Аякже. Він нікому не довіряє, Рейн Флай. Йому ця робота вдарила в голову. Він же охороняє найбільше скупчення хробаків, яке будь-коли виявляли, хіба не чула? Вони ж можуть бути страшною загрозою для Еквестрії, якщо втечуть. Можуть проникнути в уряд, загрожувати постачанню стратегічного заліза…

Вона знову закотила очі.
- Наче тим хробакам взагалі є діло. Вони мають свою гору і навіть не намагаються ховатись. Очевидно, що вони не збираються нападати на Еквестрію.

Вони вийшли через задні двері. Поні на базі не звертали уваги на те, куди йде Айві — достатньо було просто побачити її, і вони одразу трималися осторонь.
Це й справді може бути загрозою безпеці: якщо хтось вивчить її і замінить, то зможе ходити, куди заманеться…

Емі відкинула цю думку, прямуючи знайомим маршрутом до бараків біля огорожі, де знаходились її власні кімнати.
- Все ще хочеш вирушити сьогодні? - запитала вона, коли вони дійшли до відчинених дверей.

У Айви була кімната на офіцерському поверсі й доволі просторе житло. На лавці біля входу лежали два наплічники, вже зібрані для походу.
- Можемо пропустити ранкове тренування й одразу вирушити.

Айві підняла один рюкзак магією… і одразу ж впустила його. Це було надто важко для її магії — одна з тих слабкостей, які Емі вже давно помітила.

Єдиноріжка ледве справлялася з левітацією дрібних речей. Усе більші чи складніші речі — і вона була безпорадною.
- Та ні. Тепер наша прогулянка вся в тіні. Завтра?

- Завтра, - одразу погодилась Емі.

- Поки він не прокинеться, щоб не завадив, - додала Айві. - І… не денна прогулянка. Я не хочу розминки. Відразу на озеро.

- Це… - Це була вкрай погана ідея. Вона навряд чи зможе переконливо довести, що Айві готова до складного походу, якщо попередньо не протестує її на простішому маршруті. Але як сказати “ні” і при цьому не звучати як вихователька, а не подруга?

Скільки ще мені тримати цю роботу? Якщо все йшло добре, це мав бути перший день досліджень для її брата. Вона досі не мала уявлення, скільки саме бітів платить їй Бад — чи вистачає вже на поїздку до Кантерлота?

- Ти впевнена? - запитала вона. - Я дивилась на карту. Там складна стежка. Понад тисячу метрів набору висоти, важкий рельєф…

- Ти теж не віриш, що я зможу? - сердито перебила Айві, вистріливши поглядом. - Ось у чому річ, так? Він просто намагається зробити з тебе ще одного наставника? Жодних веселощів, йдемо в бібліотеку сьогодні? Почитаєш мені про шляхетні єдинорожі роди?

- Та ні ж бо! - сказала Амі, поклавши передню ногу їй на плече. - Я знаю тебе не так довго, але — твій тато не може казати мені, що робити. Я не військова. Якщо ти хочеш піти — ми підемо.

Просто… скажи тим, кому треба, бо це точно буде з ночівлею. Нам доведеться взяти намет і спальники.

- Я про це подбаю, - відповіла Айві. - Квартирмейстер мене любить. Дає все, що треба. Знайду когось, хто скаже татові, що ми йдемо в похід. Нам же не треба уточнювати, куди саме, правда?

Емі усміхнулась:
- Мені не треба, якщо й тобі ні.

Замість звичного тренування вони провели кілька годин на арені для поєдинків, б’ючись м’якими палицями. І в цьому Айві значно перевершувала Емі. Вона могла впоратися з луком, рушницею чи навіть дробовиком — але фізичні єдиноборства були геть поза її інтересами.

Принаймні раніше були. Вона не могла відмовитись чи показати байдужість, тому єдине, що залишалося, — це бездонне джерело впертості, яке змушувало її знову й знову підводитись, щоб отримати чергову прочуханку. Зазвичай Айві не намагалась травмувати її по-справжньому. Але сьогодні вона дала волю гніву: крутила тренувальну зброю так шалено, що кілька разів буквально збивала Емі з ніг.

Коли вони пішли на швидкий обід, усе тіло Емі боліло, як суцільний синяк. Та вона справді ставала кращою — і, що важливіше, її партнерка відчутно повеселішала. Виплеснути злість справді допомогло. Як і приємне відчуття переваги в чомусь.

- Ти швидко вчишся, Рейн Флай, - сказала Айві за обідом. - Скоро будеш битися поруч із гвардійцями — побачиш.

Сподіваюсь, що ні. Враховуючи, що саме робила гвардія, щоб утримувати її друзів у таборі, вона дуже не хотіла, щоб до цього дійшло. Нарешті вона помахала Айві на прощання, пообіцявши зустрітись рано-вранці наступного дня для походу.

Емі мала трохи часу, щоб повернутися додому, привести себе до ладу й переодягтись. Не буквально — зрозуміло, що поні не носили одягу. Вона вже мала трохи бітів, і з кожним днем їх ставало більше. Але це не означало, що вона мала витрачати їх на те, чого насправді не потребувала — не тоді, коли її друзі в таборі голодують, а кожен день затримки може стати фатальним для когось із них.

Зрештою, вона обрала образ пегаски, яку створила під час експериментів із Тейлслайдом. Жоден гвардієць її в такому вигляді не бачив, тож це мало бути досить безпечно. Вона ж не намагалася знову проникнути на базу.

Її брат повернувся трохи перед заходом сонця, якраз тоді, коли пролунав свисток закінчення зміни. За плечима в нього висіла полотняна торба з кількома важкими книжками всередині.

- Емі, ти мусиш це побачити!

Він із зусиллям поклав торбу на стіл, усміхаючись до неї.
- Бібліотекарка була дуже привітна, і я…

Емі вже не слухала. Насправді вона вже стояла біля дверей.

- Вибач, Санні, я мушу знову бігти. Мене чекають. Розкажеш усе, як повернусь!

- Санні… дивно це чути від тебе, - буркнув брат, махнувши їй услід. - Тебе тепер і в нічні зміни ставлять?

- Не зовсім. Поясню, коли повернусь.
І ще багато чого. Їй треба буде розповісти про свою заплановану відсутність на кілька днів. Але це могло почекати. Емі поспішила сходами вниз і побігла через усе місто Агат. На жаль, вона вибрала один із найгірших моментів для мандрівки — кожен поні саме повертався з роботи додому.

Якби тільки вона вже навчилася користуватись пір’ястими крилами на спині — як багато інших пегасів. Ті не ходили, а літали додому, прямісінько туди, куди їм потрібно, не зважаючи на рух і натовп. Але Тейлслайд — він не літав, коли вона востаннє його бачила.

І зараз був на землі, чекав перед ливарнею, як і обіцяв. Його емоції з того часу помітно змінились. Втома залишалась — вона тиснула на нього після важкого дня. Але замість безнадії тепер в ньому вирувало щось інше — очікування, надія. Коли він обернувся до неї, в його душі спалахнуло полегшення настільки сильне, що Емі буквально відчула його за десяток метрів.

Він не міг побігти до неї — надто зморений. Але поволі підійшов, видихаючи від утоми.

- Емі. Ти й справді прийшла. Я думав… - він озирнувся навколо, стурбовано замовк. - Тут небезпечно. Маєш якесь місце, куди ми можемо піти? Бо я… е-е, не маю. Вчора ще було, але сьогодні жодної хмари в небі, тож…

- Я взагалі не розумію, про що ти, - відповіла вона й обійняла його за шию — коротко, міцно. - Що з тобою сталося, Тейлслайде? Що ти тут робиш?

Під товстою оболонкою болю, яку він носив, вона відчула справжню глибину його страждання — і прорвалася до нього. Він зітхнув і глухо відповів, голос його зламався:

- Я думав, ти померла. Вони знайшли… Я такий радий, що з тобою все гаразд.

Емі й сама ледве стримувала емоції — як вона мала вмістити в собі стільки, не розірвавшись? Чи можуть перевантажені емоціями перемінники набирати вагу?

Його полегшення викликало в неї справжній тиск у грудях. Він так хвилювався за неї — тією глибиною турботи, яка буває лише тоді, коли під нею справжнє кохання. А вона — мала місце, де могла безпечно жити, і роботу, яку могла виконувати. А Тейлслайд…

- Ти такий худий, - сказала вона. - Чи є десь у місті місце з великими порціями? Можемо поговорити за вечерею.

- Т-так, - кивнув він, жестом вказавши напрямок. - Є один шведський стіл на П’ятій вулиці. Але я вже не можу собі дозволити там їсти. Відкладаю все, що маю, на квиток, щоб поїхати звідси потягом.

- У мене є біти, - запевнила вона. - Не переймайся.
У тих бітів було інше призначення… але вона не могла дивитись на Тейлслайда без болю. Шкода, що вона не могла просто поділитися емоціями, якими нещодавно наситилась — їх було більше, ніж їй треба.

Невдовзі вони вже сиділи в будці в глибині ресторану. Емі замовила лише склянку води, а Тейлслайд — повний комплекс.

Йому це справді було потрібно.

Ресторан того вечора був переповнений — працівники й інші гучні відвідувачі створювали гул розмов. Їхнє власне спілкування губилося серед інших, що було навіть зручно. Але близькість означала й те, що вона відчувала його запах. Зник той знайомий, приємний аромат озону й поту — натомість був запах немитого тіла та їдких хімікатів. У тісному приміщенні це відчувалося особливо сильно.

Вона не помилилась, думаючи, що він голодний. Тейлслайд майже не піднімав голови, поки не впорався з двома повними тарілками і не взявся за третю.

- Ти, схоже, живеш на вулиці, Тейлслайде. Що сталося?

Він підвів на неї погляд, вуха опустилися.

- Ніхто не хоче мені здавати житло, - сказав він, змирено. - Якщо ти в немилості в командира, всі знають, що й до них причепляться. Я б не радив тобі навіть вечеряти зі мною, якби ти була… справжньою. Люди побачать нас разом.

Емі закотила очі:

- Та плюнь, хто побачить. Що сталося?

Тейлслайд зсутулився в кріслі, погляд у нього став далеким, пригніченим:

- Я сказав їм правду.

Розділ тридцять один.

- Я розповів командиру Пату, що сталося, - сказав Тейлслайд, нервово озираючись по ресторану. Здавалося, ніхто не звертав на них особливої уваги, але це нічого не гарантувало. Навіть якщо за Тейлслайдом ніхто не стежив, його все одно могли впізнати. Мабуть, йому дуже незручно жити без можливості змінити свою зовнішність. - Правду про… тебе, твого брата, про місце, звідки ви прийшли.

Навіть сказане такими натяками змусило Емі насторожитись. Вона розслабила розум і спробувала вловити емоції всіх навколо. Нічого підозрілого — жодного раптового сплеску страху чи шоку. Якщо хтось і почув — не зрозумів, про що йдеться.

- Йому це не сподобалося? - припустила вона.

Тейлслайд нахилився над столом, взяв її за передню ногу. Від цього прояву близькості вона б не відмовилась — якби не запах.

Після стількох годин роботи від нього йшов різкий аромат поту й індустріальних хімікатів. Так неприродно, порівняно з тим, яким він був раніше.

- Він хотів негайно перевести мене, - сказав Тейлслайд. - Думав, що я збожеволів після втрати напарника. Хотів відправити подалі від перемінників.

- Але ти все ще тут.

- Не з гвардією, - відповів він, відкидаючись на спинку й дивлячись у вікно. - Він намагався відправити мене на обстеження до Клаудсдейлу, але підписав мою відставку раніше, ніж наказ. І вже не мав на це повноважень. Коли зрозумів...

Він не закінчив. Але й не треба було — Емі й так було все зрозуміло.

- Коли командир Пат щось каже — усі слухають. Ти мав бути давно піти. То чому ти залишився?

Вуха Тейлслайда впали, крила безсило звисли по боках.

- Я мусив знати, чи ти врятувалася. Ніхто нічого не казав про пошуки. Я знав, що їх припинили через тиждень, але не чув, чи когось знайшли. А ще — там, у таборі, повно поні, які потребують допомоги. Я не знав, що робитиму, але хтось мав щось зробити. Якби тебе не було — залишився б я.

Навіть у знемозі та забруднений — вона відчувала його рішучість, його самопожертву. Все його кохання було спрямоване на неї — Емі здавалося, що вона от-от вибухне. Вона кивнула крізь сльози й поклала передню ногу на його. Бруд її не хвилював.

- Ми врятувались. Ми робимо, що можемо, щоб допомогти табору — але, мабуть, тобі краще не знати подробиць.

Він кивнув:

- Так, звісно. Напевно. Я знаю, що було дурістю залишитися тут. Я ж не Фенсіпенс, у мене немає статків і зв’язків у владі. Я просто волонтер. Я ніколи нікого не переконаю. Мабуть, мені таки варто повернутись. Переїхати назад до родини в Клаудсдейл.

Він збирався встати, але Емі зупинила його, тримаючи за ногу.

- Але не в такому стані. Дай я розплачусь — і підеш зі мною. На вулиці холодно.

Тейлслайд хотів сперечатися, та був надто виснажений, щоби чинити опір. Емі залишила біти на столі, і вони вийшли в ніч. Вона уважно стежила, чи за ними не стежать, але нічого не відчула.

Командир Пат, можливо, й ненавидів Тейлслайда, але не був настільки параноїдальним, щоб тримати за ним постійний нагляд. Вона вела його через усе місто — до тієї частини, куди зазвичай не ходила після заходу сонця. Але зараз у неї був супровід. Тейлслайд хоч і був змучений і брудний, та тілом залишався солдатом.

І дух у нього теж ще був.

- Ти не повинна мене брати, - сказав він. - Де б ти не жила, тебе можуть вигнати, якщо дізнаються, що я з тобою. Не хочу, щоб ти й твій брат опинились на вулиці через мене.

Емі закотила очі:

- А я не хочу, щоб *ТИ* опинився на вулиці через мене, Тейлслайде. Та й узагалі — вони, мабуть, просто подумають, що ти клієнт. Ще й зрадіють, що ти такий жалюгідний, аж найняв мене.

- Клієнт, - повторив він. Його надія згасла, знову поступившись знайомому відчаю. - Амі… чим ти займаєшся, щоб вижити? Ти ж не…

- Ні! - з досадою перебила вона. - Ми не мусимо залишати місто.

Вона потягнула його в провулок, що вів прямісінько до заднього входу Орендуй Друга. Вулиці затягнуло туманом, її понячі очі доводилося примружувати, щоб розгледіти шлях у пітьмі, але вона впоралася, не перечепившись.

- Я б краще пішла в дику місцевість, ніж робила те, про що ти подумав. Я вже майже вмію виживати. Збудую собі притулок, житиму на ягодах і полюванні.

Щоправда, ягоди вона вже не могла їсти. Вони стали б просто приправою до м’яса, якого їй і так майже не хотілося.

Тейлслайд засміявся:

- Ти б ідеально підійшла до гвардії. Командир Пат якраз фанат виживання, патрулів у горах. Він хоче, щоб ми вивчили місцевість краще за перемінників — і не дали їм скористатись нею проти нас.

Найкраще прикриття — працювати на гвардію, яка тримає всіх у пастці. Коли у них буде достатньо людей, здатних користуватися своїми силами, вони зможуть поступово заповнити місцеві ряди, і гвардія перетвориться на чисто церемоніальну структуру, яка вже нічого не зможе зробити, аби стримати перемінників.

Це був цікавий план, якщо вони не вигадали чогось кращого. Копати тунелі, наприклад? Чи вміють перемінники таке?

Вони без проблем дісталися до її будівлі. Емі відчувала кілька поглядів на собі — поні, що ховалися в тінях і темних закутках. Але їх було двоє, і один з них — високий та м’язистий.

Вона відімкнула двері сходової клітки ключем і так само швидко замкнула за собою.
- Спочатку душ, - сказала вона, вказуючи на нього. - Не знаю, які хімікати ви там використовуєте, але ти точно не перенесеш їх у моє ліжко. Вони — бездоганні.
Чи потрапить Емі в халепу через те, що впустила його? Він же не клієнт Орендуй Друга… Але хіба вона не має права мати друзів? Кімната оплачується з її зарплатні — отже, квартира належить їй.

- Здається, я щось чув про це місце... - нарешті сказав він. - Наш майстер сюди навідується на вихідних. Це ж… Орендуй дружби, так?

- Абсурдний концепт, - погодилася вона. - Але так, будівля повністю в нашому розпорядженні. Мій брат уже має спати. А якщо хтось сюди піде… - вона торкнулася скроні, з лукавою усмішкою. - Якщо він не холодний, як Спок, я знатиму, що йде.

Він не відповів, усю свою увагу зосередивши на підйомі сходами. Вона вибрала перші двері — квартиру, що належала «Рейн

Флай». Брат давно й неофіційно зайняв її стару кімнату, тож ця стала її основним простором. З часом вона змінила тут кілька постерів, додала кілька плюшевих іграшок, прибрала інші.

Вона озирнулася — і зморщилася від запаху, який Тейлслайд приніс із собою. Думка про те, що він торкатиметься її ліжка, забруднить ці милі іграшки, яких Бад їй приносив… жодного шансу.

На щастя, Тейлслайд сам замкнув двері за собою. Потім увімкнув світло і завмер на порозі, оглядаючи кімнату. Його погляд ковзав від ігрових столиків до полиць із книжками.

- Не знаю, що саме я уявляв про тебе вдома, - почав він. Можливо, через їжу чи тепло, але звучав він уже значно краще. - Загартований перемінник, що підкорює гори, зшиває вмираючих пегасів і переконує ціле місто, що вона — солдат… і тут стільки рожевого.

Емі суворо подивилася на нього — а потім змінилася, скинувши понячу подобу повністю. Шкода, що вона ще не навчилася, як знову виглядати людиною — це, мабуть, справило б ще більше враження.

Та й цього було достатньо — він відкрив рота від подиву. Був у ньому шок, але не було тої огиди, якої вона боялася.

- Це все для роботи, - сказала вона. - Власник дає мені лише одне завдання, але воно практично повне. Та мені не потрібно прикидатися — усе це змушує мене почуватись як удома. Це — я трирічної давнини. До того, як пішла в ЕМТ.

Вона схопила його за ногу і потягла до ванної. Емі не була певна, чи працює сантехніка в інших квартирах, бо в них ще не жили

персонажі. Весь простір був викладений плиткою, з дзеркалами по стінах і цілою лінією кранів по той бік.

- Ну… тобі, здається, нічого й знімати, - ніяково пробурмотіла вона, вказуючи на душ. - Просто не виходь звідси, поки не перестанеш пахнути, як хімзавод.

Він зайшов усередину, і поглянув на неї зверху вниз. Вона зовсім забула, наскільки лякаючим міг бути такий розмір, коли поні стоїть надто близько.

- Якщо тобі це так важливо — залишайся. Використовуй свою магію чи щось таке, - сказав він.

Вона зашарілася. Можливо, Тейлслайд і справді був тією людиною, якій можна дати такий дозвіл. Він сильний, відданий, вірний. Вистачило лише трохи медичної допомоги вночі — і він пожертвував усією своєю кар'єрою заради неї. Весь цей час шукав її, ночував на вулиці, працював на заводі…

Емі спалахнула магією — і стала знову Рейн Флай. Це скоротило різницю в зрості й зробило розмову більш комфортною. До того ж, у цьому тілі вона легше входила в характер. Випнула груди, встала прямо перед ним і грайливо махнула хвостом.

Перетворення на поні теж вплинуло на його реакцію — йому більше не доводилося стримувати страх перед єдинорогом.

Це боліло — але вона розуміла. Вона б теж не вважала жука привабливим.
- Повтори ще раз, - наказала вона. - Але краще подумай добре, що ти робиш. Я ж небезпечна, пам'ятаєш?

Вона прослизнула повз нього і почала вмикати крани один за одним. Зазвичай вона ніколи не вмикала їх усі, і пара, що заклубочилася, швидко витіснила холодне повітря. Мило й гаряча вода також почали виганяти запах — навіть якщо він ще не був чистим, це вже допомагало.

Він озирнувся через туман. Вона відчула, як змінилися його емоції. Раптом з’явилося прагнення. Він не бачив дружнього обличчя вже тижнями — і ось, вона тут, пропонує розраду.

- Перемінники їдять любов, - сказав він. - Це означає, що я в небезпеці?

Вона засміялася.
- Якщо вже стоїш тут, то хоча б стань під воду. - Вона штовхнула його, як уже робила кілька разів цієї ночі. Він відступив, але не так далеко, як вона очікувала. І раптом вона вперлася у цегляну стіну — незрушну.

Незважаючи на рани, Тейлслайд виявився міцнішим, ніж здавалося.

- Якщо тобі потрібно, - сказав він.

Вона зустрілася з ним поглядом.
- Мені не потрібно, - відповіла вона, піднімаючи з полиці найкраще мило. Потрібно почати з нього, якщо вона хоче бодай шанс очистити усе мастило з його шерсті.
- Мені не потрібен жалісливий хлопець. Якщо я не пішла з кимось на танці, це тільки тому, що ніхто не дотягнув до моїх стандартів.

Вона обдала його милом — всюди, окрім очей.

- А коли ти їси? - запитав він. Вона мала б точно знати, що він відчуває — шкода, що її власні емоції були настільки сплутані, що вона нічого не могла зрозуміти.
Чи це був Тейлслайд, який так відчайдушно прагнув тепла після тижнів самотності у світі, якого він майже не розумів?

Вона знизала плечима:
- Постійно. Твоя вдячність, коли я купила вечерю. Захват мого брата, коли він вперше зміг трансформуватись. Полегшення Айві, що хтось нарешті став на її бік, а не на бік батька. Твоє… - вона замовкла, усміхаючись. - Тобі здається, що я мила!

Вона відчувала щось подібне від кількох старших підлітків у таборі, тих, хто мав скоро випуститись. Жоден табір не обходиться без кількох незграбних закоханостей. Але ця була від поні. Ще трішки магії, на яку в неї, здавалося, не залишилось місця, така ж смачна, як і будь-яка інша.

Він відвернувся, глянувши у гарячу воду.

- Так. Але зараз… я просто хочу, щоб хтось був поруч. Залишайся, будь ласка. Занадто довго я був сам.

Вона залишилася.

Розділ тридцять другий.

Емі залишилася з ним на всю ніч. Вона допомогла з болісним процесом догляду за пір’ям, який Тейлслайд відкладав уже тижнями, спостерігаючи, як він вириває зламані й пошкоджені пера та приводить решту до ладу. Вони розмовляли за чаєм, а потім він нарешті завалився в її ліжко, серед плюшевих іграшок та подушок.

Вона ще близько години посиділа поруч, поки він остаточно не заснув. Сама вона не спала більше ніж на кілька хвилин — бо була сповнена енергії.

Вона ще трохи подивилася на нього, з думками, що не давали спокою. Вона могла б мати значно гіршого супутника, ніж Тейлслайд — чи міг хтось бути сміливішим й відданішим? Коли Стелла Лакус тільки прибули в Еквестрію, вона була б огиджена самою думкою про щось подібне…

Вона досі пам’ятала, що це *мало б* її хвилювати, так само як знала, якого кольору небо чи як виглядають обличчя її батьків. Але вона більше не могла пояснити, чому. Поні були дивні. Вона — жук; ще дивніша.

У цьому й була суть проблеми — причина, чому вона не тиснула на нього. Вона жук, одна з тих істот, яких Еквестрія боїться й ненавидить. Тейлслайд уже втратив достатньо, підтримуючи її. Якби вони почали стосунки, всі вирішили б, що його повністю підкорили, і, можливо, посадили б до в’язниці разом із нею.

Тейлслайд уже й так забагато втратив.

Можливо, колись вона дізнається, як це — коли хтось обіймає тебе крилами й каже, що все буде гаразд. Але якщо це станеться зараз — це буде брехнею. Стелла Лакус не в порядку. Її вихованці голодують, а зима вже на порозі. Можливо, якщо Пачу'а відповість… якщо вони почнуть торгувати з табором, і туди піде їжа — тоді вона зможе трохи видихнути. Вони дорослі, впораються самі.

Емі піднялася і почала пакувати речі для походу. Вона не змінювалася назад — не хотіла, щоб Тейлслайд прокинувся й побачив перед собою жука. Тому довелося навпомацки шукати все в темряві, піднімаючи в повітря все, що хоч трохи здавалося корисним. У Айви вже мала бути більшість необхідного.

Ранок прийшов із гудком. Тейлслайд різко підвівся з ліжка, очі широко відкриті. Він завис у повітрі, окидаючи кімнату поглядом.
- Як я… - він зупинився, побачивши її. Емі сиділа в кріслі-груші, читаючи при тьмяному світлі свого рогу.
- Ти не спала?

- Жуки не сплять, - відповіла вона, клацаючи книгу. Вона закинула сумку через плече й підскочила до нього. - Слухай. Я йду в похід з клієнткою на кілька днів. Але я хочу побачити тебе, коли повернуся. Коли ти летиш додому?

Він став поруч із нею, настільки близько, що вона відчула його тепле дихання на обличчі.
- Я не поїду, поки Еквестрія не погодиться допомогти жертвам ізоляційної зони, - сказав він. - Тобто я тут. Ну, не тут. - Він кинув нервовий погляд у бік вікна. - Працюю. Збираю. Щось придумаю.

Вона обійняла його за ногу, утримуючи на місці.
- Залишайся на ніч тут. Є балкон — прилітай після заходу сонця. Я залишу відкритим. Якщо прийде Бад, скажи, що ти мій хлопець. У контракті не сказано, що мені не можна його мати.

- Брехати, - сказав він. - Я не люблю брехати. Саме тому я залишився — бо не зміг прийняти ту брехню, в яку всі змушені вірити. І про це я теж брехати не буду.

Емі нахилилася до нього й поцілувала. Не настільки довго, як хотілося б — але у них обох були справи. Вона відпустила його за секунду, всміхаючись.

- Це буде неправдою тільки якщо скажеш «ні». Я серйозно — залишайся. Якщо чекаєш темряви, можеш перейти в кімнату мого брата. Скажи, хто ти — він про тебе знає. Поділіться їжею.

Тейлслайд вже не виглядав таким ошелешеним, як учора. Його шерсть була охайна, очі — пильні. Він доторкнувся до її плеча.

- Гаразд, Емі. Я залишуся. Але чому ти йдеш у похід?

Вона заіржала й відійшла. Їй вже час було бути на місці, а через усе Агат доведеться ще бігти. Айві хотіла вирушити рано, перш ніж батько встигне заборонити їм.

- Довга історія. Але клієнтка — хороша дівчина. Тобто… клієнт — її батько, але це вже інша розмова. - Вона закинула сумку на плече й ще раз махнула йому. - Іди слідом сходами, але зачекай, поки я не піду. І — не описуй свою дівчину так, як я виглядаю. Якщо хто спитає — я пегас. Командиру Пату зовсім не потрібно дізнатися, що той жеребець, якого він ненавидить, зустрічається з найкращою подругою його дочки.

Вона вислизнула за двері, перш ніж він встиг щось заперечити, і побігла вниз. Часу перевірити, як там брат, не було — доведеться йому впоратись ще один день самостійно. Тепер він не беззахисний — поки він залишатиметься єдинорогом, поні не чіпатимуть його.

Емі енергійно мчала через усе місто. Вона майже не помічала, як спритно лавірує між шахтарями та робітниками фабрик, зайнятими своєю щоденною рутиною. Можливо, навіть краще, що все розвивалося повільно. Вона ж не мала уявлення, як працюють стосунки в цьому світі. Навіть якщо її свідомість вже звикла до зовнішності, могли існувати безліч інших звичаїв, яких вона не розуміла. Можливо, Айві зможе їй щось розповісти, якщо вдасться запитати достатньо натяками.

Вона мигцем показала свій брелок на воротах і побачила Айві трохи далі, біля пари військових сідельних сумок. Поруч лежала невелика купка консервів, хоча місця залишалося зовсім мало. Вона підвела голову, коли Емі підійшла, з помітним полегшенням:

- Майже все зібрала. Ще трохи — і я б пішла шукати тебе в кабінеті тата.

Емі кивнула:
- Вибач! Я планувала бути раніше, але трохи відволіклася. Зате

ми все ще на кілька хвилин випереджаємо світанок! - Вона поклала свою сумку до відкритої частини важчого баула й застебнула його. - Ці кілька банок залишай. У поході я майже не їм.

- Ти *ніколи* не їси багато, - відповіла Айві, застібаючи сідельну сумку ротом, а не магією, і просунувшись у неї без використання заклять. - Ти впевнена, що вони не знадобляться?

- Абсолютно. - Емі підштовхнула її до воріт. - Якщо я помилюся, назбираю чогось дорогою.

Вони не стали нести залишки консервів інтенданту, а просто вийшли назад через ворота. Айві перейшла на рись, і Емі не відставала, незважаючи на спорядження.

Емі могла б тримати такий темп годинами, якби треба було. Її тіло виглядало як у поні, але сила, що підтримувала її, була у магії, якою вона живилася. Вона завжди була ситою. На щастя, вони не тримали той темп увесь час. Як тільки вийшли за межі Агата, вони зупинилися, і Айві дістала мапу.

Вона підняла її магією перед собою, трохи тремтячою в повітрі.
- Якщо я правильно читаю, то треба повернути ліворуч на першому розгалуженні. Але замість того, щоб іти до Мазерлоуд, ми звернемо на захід — подалі від Зони Ізоляції Чейнджлінгів. Початок стежки має бути ще за півмилі.

Емі взяла мапу, розглянула її кілька секунд і кивнула:
- Все правильно! Хотіла б сказати, що це моя заслуга, але це все ти.

Айві хіхікнула, складаючи карту:
- Хоч щось я навчилась за всі ці роки з репетиторами. Шкода

тільки, що це не ті навички, які мій тато хотів би бачити.

Вони пішли далі стежкою, іноді минаючи візки з рудою або мандрівних шахтарів. Емі уважно слідкувала за емоціями навколо, але нічого небезпечного не відчувала. Еквестрія виявилась привітнішим місцем, ніж її рідна країна. До того ж, будь-хто, хто напав би на них, сильно б пожалкував — принаймні якщо вона встигне розстебнути рюкзак.

Вони розмовляли дорогою, переходячи від теми до теми, поки не дісталися першого розгалуження. Уздовж гребеня дерева розступилися, і відкрився вид в обидва боки. Айві без вагань повернула на схід, а от Емі зупинилася на камінні, вдивляючись у протилежний бік.

Там тягнулася чорна смуга шосе, що прямувала вгору до гори. Вона чітко бачила вивіску заправки і блиск скла вище — можливо, то була теплиця, або сонячні панелі?

Вона напружила чутливість до емоцій, намагаючись відчути хоч когось із тих, хто вижив. Може, хтось із хлопців вийшов на пошуки їжі, і вона могла б передати повідомлення назад?

У неї було стільки зайвої магії, що це навіть не здавалося чимось особливим. Вона відчула б провину за її марнування, якби знала, як її зберігати у пляшках — але Емі цього ще не з’ясувала.

Та навіть якби й змогла, їй би все одно довелося якось передати її своїм дітям. А вона була далеко, не маючи змоги зробити для них бодай щось. Могла б так само бути й за тисячу миль звідси.

- Хвилюєшся за чейнджлінгів? - запитала Айві, піднявшись до неї на гребінь. - Через них я тут. Монстри серед нас, готують

удар.

Емі знову відкрила очі й кинула на неї бічний погляд:
- Ти думаєш, він має рацію? Вони справді такі страшні, як кажуть?

Очі Айві округлились:
- А ти ні? Я чула, що в Кантерлоті загинули сотні поні.

Мала б змовчати. Але Емі останнім часом рідко приймала мудрі рішення:
- Подивись на ту гору. Бачиш ту чорну лінію? А біля неї — блискучий зелений знак?

Айві прикрила очі копитом і нахилилася вперед. За мить кивнула:
- Ага. І що?

- Ті чейнджлінги, що напали на Кантерлот, нічого не будували. Вони просто захоплювали. А ці... ці жуки побудували собі дім. Думаю, вони не всі однакові. Знаєш, як у поні — у нас є племена: пегаси, земні, єдинороги. А раптом у чейнджлінгів теж є свої племена?

Айві торкнулася її плеча, а потім відвернулася:
- Ніколи про це не думала. Може, й так, а може, ні. Але якщо ці жуки не злі — чому жоден досі не намагався з нами поговорити?

Емі знизала плечима:
- Думаєш, твій тато став би слухати? Вартові, мабуть, вбили б їх одразу. Як тільки перетнули б річку — були б мертві, навіть не дізнавшись чому.

Айві свиснула:
- Може… Чи це погано, якщо я сподіваюся, що вони *ті самі*?

Тоді хоча б буде зрозуміло, що тут замкнені погані істоти, а не ті, хто просто не знає, як інакше.

- Можливо, - тихо відповіла Емі, не відводячи погляду від горизонту.

Її діти були так далеко, але десь там, за обрієм, вона відчула щось знайоме. Тінь, яку впізнала, хоч і не могла побачити. Але, можливо… ні. Не мало значення, як сильно вона намагалася. Щось стримувало її магію, бар’єр, який їй доведеться подолати.

Емі рушила слідом за Айві далі вгору стежкою.

Розділ тридцять третій.

Це був довгий і виснажливий шлях до місця призначення. Карта недарма попереджала, наскільки важким буде підйом. Поні без крил краще б обрали інший маршрут. У Еквестрії точно мали бути інші водоспади, до яких варто піднятися, й інші таємниці, сховані серед дерев.

Емі, можливо, і розвернулась би назад, якби Айві їй це дозволила. Та єдиноріжка ставала лише впертішою, чим далі вони просувалися, ігноруючи втому, синці й подряпини, що з’являлися дедалі частіше.

- Тато думає, що я б не витримала в гвардії, - пробурмотіла вона собі під ніс. - Хоче, щоб я повернулася до Кантерлота. Що він узагалі тямить?

Вони, можливо, й не дісталися б вершини, якби не магія Емі. Вона не вміла літати, але могла піднімати речі. Не раз їй доводилося ловити Айві за копито, коли та вже майже падала назад вниз.

Порівняно з маршрутами, які вона проходила з людьми-скаутами, цей був середньої складності. Але ж ті діти були приматами й могли лізти по скелях руками. Копита давали більше стабільності — але жодного захвату.

Емі витратила чимало магії, але зрештою вони досягли вершини — виступ темного каменю, а за ним несподівана галявина з колихким зеленим травостроєм і кришталево чистим озером. Вона підштовхнула Айві копитом, дозволивши їй першій ступити на галявину, і лише потім сама вилізла — не хотіла виділятися, піднімаючись телепортацією.

Айві радісно заверещала, і Емі підтримала її. Байдуже, що її шерсть була просякнута потом, а м’язи болітимуть ще кілька днів — вони дійшли!

- "Не витримала б у гвардії", - прошепотіла Айві. - Тільки почекай, поки він дізнається! Ми виріжемо наші імена на камені, поставимо біля води… доказ. Я це зробила!

Емі скривилась, але сил сісти ще не мала. Лежала, важко дихаючи:
- А… ти впевнена, що це гарна ідея?

Айві сіла поруч і штовхнула її копитом:
- Він усе життя твердив, що мені тут не місце. Що я недостатньо сильна — тільки найкращі єдинороги можуть потрапити до королівської гвардії. Якби я була пегасом — це інше. Навіть земний поні може копати траншеї. А єдиноріг повинен бути майстром магії… - вона цитувала його з усе більшою гротескністю.

- Може, я й не земна поні, і магічної сили у мене не так багато. Але я можу мати таку ж впертість, як і будь-хто! Принцеси були б щасливі, якби я працювала на Коронну службу! Правда ж?

Вона втупилась в очі Емі, чекаючи на очевидну відповідь.

Командир Пат хотів би використати такий момент, щоб відмовити доньку від цього шляху. Але чому це має бути Емі? Чому рішення має належати йому?

Емі кивнула:
- Авжеж, були б щасливі. Без сумнівів. Але це не означає, що саме там ти будеш щасливою. Є й інші способи пригод, не обов’язково через армію.

- Може й так, але я не впевнена, куди ще можу податись, - відповіла Айві. - Ти ж моя ровесниця — звідки тобі знати?

Емі всміхнулася й піднялася. Вона вже бувала у походах, але це місце було одним із найцікавіших. Озеро було чистим і здавалося ідеальним для купання, а десь далі був і обіцяний водоспад. Стрибнути туди без крил було б страшно — хоча

навіть якби Емі мала крила, літати вона все одно не вміла. Тож багато не втрачала.

Проте було в цьому місці ще щось… Щось невловиме. Вона відчула це десь у кущах. Емоції?

- Я працювала в таборі для скаутів. Зарплата так собі — близько двох тисяч за літо, після вирахування проживання та харчування. Але я мала змогу робити всяке класне — походи, скелелазіння, човни, стрільба. Не варто знецінювати такі речі!

Айві закотила очі:
- Звучить весело. Але якщо ти хотіла мене переконати, то казати про дві тисячі бітів за все літо — не найкраща стратегія.

Вона пройшла повз Емі до води, перетинаючи м’яку траву. Вода й справді виглядала так свіжо й привабливо, що її важко було звинувачувати за бажання скупатися.

Жуки вміли плавати, вони це з’ясували ще в Стелла Лакус. Їхні крила після цього ставали м’якими й крихкими, поки не висихали — але зараз у неї їх не було, тож можна було не турбуватися.

Озеро мало берег із чорного піску, що вів у воду. Емі одразу зрозуміла, глянувши — вода крижана, й вона зупинила Айві, перш ніж та встигла зайти.

- Зачекай. Сонце зайде за годину — спершу треба розкласти багаття й поставити намет. Повір, вода льодяна.

Айві закотила очі, але опустила копито в воду. Вона здригнулася й одразу ж його висмикнула:

- Буць! Ти тут уже бувала?

- Не саме тут, але мій табір теж був у горах, - відповіла Емі, стягуючи з себе сідельні сумки й кладучи їх поряд із речами Айві. - Намет чи дрова?

Ріг Айві спалахнув, але одразу згас.

- Дрова. Всі ці кілки й мотузки краще даються тому, хто вправно володіє левітацією.

Вона повернулася до Емі спиною й рушила в бік гаю неподалік. Там росли вічнозелені сосни, густо встелені хвоєю. Ще було рано для снігу, хоч вітер і пробирав до кісток. Це означало, що в лісі ще можна знайти щось сухе для вогнища.

- Обережно з ухилом! - гукнула Емі. - Може раптово обриватися!

Єдиноріжка кивнула й повільно рушила далі. Висока трава швидко сховала її з поля зору. Але це не завадило Емі стежити за її емоціями. Якби щось змінилося — вона б це відчула.

Натомість сама взялася до звичних таборових справ, таких самих, як під час будь-якої ночівлі. Не було сенсу стримувати магію, поки Айві не було поряд — тоді й не треба зважати на те, щоб та не відчула себе незручно. Вибрала рівну ділянку землі, розклала намет, а потім узялась розчищати місце під вогнище.

Вона вже майже закінчила викладати його камінням, коли почула крик.

Емоції дійшли через кілька секунд — сплеск шоку, а потім страх.

Емі вже бігла в її напрямку, розрізаючи високу траву. І тоді до неї дійшло те, що вона мала б зрозуміти ще раніше — вона відчувала ще чиїсь розуми. Емоції були надто слабкі, тож вона майже не помічала їх на тлі палаючої гордості Айві та задоволення від перемоги.

За кілька секунд вона дісталася до дерев. Айві стояла поряд із впалим оберемком хмизу, втупившись у ще один табір.

Там був більший і складніший намет, ніж у них — людський купольний, з перехресними дугами та темно-зеленою тканиною. Дверцята були відкриті, й всередині було видно стандартні речі для виживання. Пропановий пальник лежав на боці, а сонячний ліхтар світив настільки тьмяно, що його ледве було видно навіть на тлі помаранчевого заходу.

Звісно, лякала Айві зовсім не техніка. Це були двоє чейнджлінгів, що лежали всередині.

Емі відчула пронизливий біль, щойно побачила їх, і впізнала обох. То були Рік і Бет, з її мисливської групи. Обоє виснажені й змарнілі, з втомленим поглядом, який проглядав крізь їхні чорні панцирі. Очі Бет були заплющені, грудна клітка ледь-ледь здіймалась. Рік мав одне око відкрите й дивився прямо на Айві.

- Тут наверху чейнджлінги! - прошепотіла Айві, відступаючи назад. - Нам треба тікати, Емі! Вони зараз нападуть!

Невдовзі вона вже стояла позаду, тіло пригнулося в готовності до панічної втечі. *Якщо ти спробуєш тікати тією ж стежкою, якою ми сюди дерлися…*

- Вони не нападуть, - твердо сказала Емі, наближаючись до табору. Якби це був Гарсія, вона, можливо, розіграла виставу,

розвернулась і пішла, залишивши його напризволяще. Але не своїх дітей. Ніколи.

- Вони помирають, Айві. Вони ледве рухаються.

Страх у єдиноріжки трохи вщух, змінившись на збентеження.

- О… це… - вона нахилила голову вбік, розгублено. - Але ж вони наші вороги, так? Власне, для цього й існує база Аґат — щоб вони не втекли!

Емі не зупинялася. Її супутниця не рушила з місця, тож між ними вже було зо двадцять футів. Емі зупинилася біля самого намету — достатньо близько, щоб дотягнутися до своїх знесилених дітей.

- Можливо, так і є, - погодилася Емі. - Але ти справді вважаєш, що їх треба просто залишити вмирати? Бути народженим жуком — це вже достатній злочин?

Айві буркнула, ніяково сівши на землю.

- Я не знаю, Рейн Флай! Але що ми можемо вдіяти? Звідки нам знати, що з ними взагалі?

- Я — медик, - різко відповіла Емі. - Лікар. Біжи й принеси мій рюкзак, Айві. Швидко, будь ласка. Я на тебе розраховую.

Її подруга закачалася, видала ще кілька невдоволених кінських звуків:

- Якщо ти впевнена…

- Так! - закричала Емі. Вона більше не могла прикидатися, не зараз. Вона провела з цими дітьми два тижні, а потім — вічність. Вона зустрічала їхніх батьків, слухала, як Рік розповідав, що старший брат його дражнив, а Бет соромилася, що не така гарна, як її однолітки, і що їй надто подобаються «хлопчачі штуки».

Вона провела першу ніч табору Бет, розповідаючи історії в їхній хатині, аж поки та не почувалася досить безпечно, щоб заснути.

- Я не збираюся втратити *жоднихз* моїх дітей, Айві! Принеси мені ту сумку, негайно!

Можливо, це були її владні слова, або ж відчай у голосі. Що б не стало причиною — Айві розвернулася й галопом побігла назад.

- Чо...му? - прохрипів Рік. Його рот відкривався й закривався, блиснувши гострими зубами. - Допомога?

Чи могла вона сказати йому правду? Її таборові діти були розумними, але ці двоє — ще й голодні й напівнепритомні. Якщо щось проговоряться зараз...

- Бо це правильно, - відповіла вона. - Тримайся. У мене є щось, що допоможе тобі. Просто залишайся спокійним і довірся мені, гаразд?

Його обличчя сіпнулося — майже як кивок.

- Е...мі. Знав це ти...

Чорт. Він здогадався.

- Не кажи поні, - прошепотіла вона. - Я під прикриттям. Якщо вона дізнається — нам кінець. Я навіть не уявляю, що зробить командир Пат, якщо дізнається, що я…

Вона урвалася, відчувши, як Айві повертається назад полем. Її страх щез — лишилася рішучість і легкий відтінок обурення.

Вона прибігла за кілька секунд і кинула торбу біля Емі.

- Я б і так допомогла, Рейн Флай, - сказала вона. - Ми ж добрі. Ми не даємо істотам вмирати, якщо можемо щось зробити.

Емі перевернула сумку догори дном, висипавши все на землю. Там були кілька туристичних дрібничок, кишеньковий ніж, загорнутий у тканину пістолет. Вона проігнорувала їх — і навіть аптечку — зосередившись на флязі, яку їм дав Пачу'а.

Вони так і не дізналися, чи міг Вес пити те зілля — він лише глянув на світле желеподібне сяйво й вирішив з'їсти салат замість того. Емі підняла флягу в повітря, піднесла її до Бет і відкрутила ковпачок.

- Тобі не потрібна аптечка? - запитала Айві, нахиливши голову. - Це виглядає дивно, але ж то аптечка?

Емі кивнула, потім уперлася в груди Бет, перевернула її на спину, закинула голову й відкрила їй рота.

- Це серйозніше, ніж просто аптечка. Їм потрібно... зілля для екстреного лікування.

Айві присвиснула:

- Тобі вдалося вмовити квартирмейстера дати регенеративне зілля? Він не буде радий, якщо дізнається, що ти віддала його ворогові.

Емі нахилила флягу й капнула кілька сяючих крапель у рот Бет. Результат був миттєвим — її очі розплющилися, дихання стало глибшим і важким. Вона відкрила рота, але Емі обережно притиснула її до землі копитом на груди:

- Все добре, Бет, - прошепотіла вона тим самим тоном, яким користувалась у першу ніч у Стелла Лакус. - Ти не одна. Все буде добре.

Сльози текли по її щоках. Бет щось говорила, але Емі не дозволила їй вимовити ні слова. Вона знову нахилила флягу — та жадібно пила. Емі дала їй приблизно половину вмісту, а тоді відклала флягу вбік.

Рік не відводив від неї погляду, не моргнувши ні разу. Можливо, він відчув, що вона зробила для Бет. А може, просто довіряв їй. У будь-якому разі — він прийняв флягу без жодного слова й пив, поки не спорожнив її.

Розділ тридцять четвертий.

Емі довелося нести їх до вогнища. Технічно — спершу розпалити саме вогнище, а тоді просити Айві допомогти перенести непритомних таборовців по одному. Але попри первісний страх,

та все ж допомогла — підняла жучків їй на спину одного за одним.

Вони були такі легкі порівняно з тілом єдинорога, яке вона прийняла, що навіть Ріка вона могла підняти без зусиль. Коли вогонь вже горів, обидва спокійно спали поряд із ним. По-справжньому спали — глибоко, як Амі ще не відчувала від жодного іншого перевертня. Чи триватиме це півгодини, як у неї зазвичай, чи довше — вона не знала.

Айві сиділа на перекинутому поліні, втупившись у вогонь. Попри всі ті натхненні розмови про те, що вони готуватимуть на вечерю і як це круто — готувати під зірками, вона навіть не доторкнулася до консервів. Емі зробила це сама, частково щоб зайняти руки, частково — задля добробуту подруги.

Вона зварила лише одну миску овочевого рагу й подала Айві. Попри невдоволення, та взяла її й з'їла до останньої ложки. Урешті-решт, вона ж піднялась на півдороги до самого пекла.

- Ми це зробили, - сказала Айві, коли доїла й поставила порожню миску перед собою. - Але... це все зіпсувало. Я ж планувала стрибати з водоспаду, залишити трофей, щоб один із татових йолопів-охоронців знайшов його. Розповісти, як ми піднялись сюди без ані краплі поту. Побачити його обличчя, коли він змушений буде прийняти мене до гвардії…

Вона затихла, поглянувши на сплячих жуків. Майже хвилину мовчала, перш ніж додати:

- Вони виглядають такими спокійними. Огидні, звісно, але… я майже можу забути, що вони монстри.

Емі все ще сиділа поряд із нею, а таборовці — по інший бік багаття. Вони витягли великі людські спальні мішки, тож жуки не лежали на голій землі. Поки вогонь горить — вона не хвилювалась, що ті замерзнуть.

- Пам’ятаєш, що я казала про різні види перемінників?

Вона кивнула на Ріка через вогонь.

- Ті, що нападали на Кантерлот, — сині. Ці — зелені. Бачиш різницю?

Айві підняла гостру паличку й почала колупати багаття. Її голос був тихим, майже заглушеним вітром і потріскуванням вогню:

- Я помітила, як ти говорила з тією. Знала її ім’я. І ти дала їм зілля зцілення. - Вона кинула паличку в багаття, здійнявши хмару іскор. Підвелася разом із димом, що пішов угору. - Ти щось від мене приховуєш, Рейн Флай. І я хочу знати що. Ти мені подруга — можеш довіритись. Я вмію тримати секрети, але мушу знати. Я заслуговую знати, після всього, що щойно зробила для тебе.

У грудях Емі все стиснулося. Вона завмерла, розум шалено шукав вихід. Було б досить погано, якби це була якась випадкова поні — але ж це Айві, дочка самого командира! Якщо це дійде до нього, він може вжити заходів проти Стелла Лакус.

- Рейн Флай, - повторила Айві голосніше. - Я серйозно. Ти вже бачила перемінників. Ти не втекла — і ти знаєш, як виглядали нападники на Кантерлот? Рейн Флай, хто ти така? - Вона опустилася назад на колоду, вуха притиснулись до голови. Підозра й злість змінилися глибоким, гнітючим відчаєм. - Ти зі СМАЙЛ, правда? Мій батько… щось там провернув, аби ти за

мною стежила. Удавала подругу весь цей час. Щоб я не втнула чогось дурного.

Емі могла б дати їй виговоритись. Але з кожним словом відчай Айві ставав усе глибшим. Якщо вона дозволить цьому трапитись, все зруйнується. Вона не лише втратить роботу — вона може справді завдати шкоди. Айві ніколи більше нікому не довіриться.

- Ні! - різко вигукнула Емі, схопившись на копита. - Нічого подібного, Айві. Я не знаю, що таке СМАЙЛ, та не маю до них жодного стосунку. Обіцяю.

- Та невже? - Айві підвела голову, сльози текли по щоках. Вперше Емі бачила, як та плаче отак вільно. Але враховуючи біль, який вона відчувала, — приховати цього вона просто не могла. - І чому я маю тобі вірити? Суперкрута скелелазка, шукачка пригод, з магією краще, ніж даєш зрозуміти. Ти знаєш державні таємниці про найнебезпечнішого ворога Еквестрії. І що, поясниш це якось інакше?

Емі простягла копито, щоб втішити її. Але та відштовхнула його з такою силою, що Емі ледь не впала. Вона підвелася, вперше подивившись їй просто в очі:

- Моє справжнє ім’я — Емі! - закричала вона, так голосно, що Айві аж завмерла.

Вона витерла очі, витріщившись:

- Твоє… що?

- Ти хочеш правду, Айві? Справжню правду? - Вона поклала переднє копито їй на плече, з такою силою, що та не змогла

відвернутись. - Пообіцяй мені, що не розкажеш. По-справжньому пообіцяй. Скажи це й *май на увазі!*

Айві не рухалась, не говорила — кілька секунд. Потім кивнула. Емі відчула її щирість, але це ще нічого не доводило. Навіть якщо зараз вона справді хотіла зберегти мовчання — що вона відчуватиме за кілька хвилин? А за тиждень?

Але шляху назад уже не було. Її друзі виявилися занадто розумними.
- Мене звати Емі, - повторила вона. - Це моє справжнє ім’я. Воно звучить дивно для тебе, бо воно не поняче. Воно з іншого світу.

Вона махнула копитом у бік ночі, на тьмяні бурштинові вогники табору, що мерехтіли на сусідній горі. Звідси вона бачила їх чітко, навіть могла простежити стежку, що вела від їдальні до кожного житлового району.
 - Та гора, на яку ти дивишся… Це не зона ізоляції перемінників. Це частина мого світу, скинута сюди у ваш.

Вона зробила крок убік, ближче до двох сплячих жуків.
- Твій батько не наймав мене з Еквестрії, щоб я за тобою наглядала. Якби він знав, що відбувається, то, напевно, вирішив би, що я шпигунка, яка чекає на свій шанс напасти на Еквестрію. Але я не хочу ні на кого нападати. Я просто хочу жити своїм життям і дати поні жити своїм.

На горі запала тиша. Навіть гірський вітер наче затих, зрідка зриваючись понад потріскуванням багаття. З кожною секундою Емі все більше переконувалась, що припустилась помилки. Скільком ще людям вона розповість правду, перш ніж хтось проговориться? Кожен із них — ще один можливий шлях до катастрофи, навіть якщо не хоче їй зла.

Зміни в Айві вона відчула першою. Гіркота, образа й жаль згасли, поступившись чомусь м’якшому. Співчуття з відтінком провини та бунту. Емі вже знала, що вона скаже, ще до того, як Айві відкрила рота.
- Ти теж перемінник, Рейн Флай? Чи… не Рейн Флай. Ти казала, тебе звати Емі?

- Емі Блайт, - підтвердила вона. - Зараз я перемінник. Але ще два місяці тому — була кимось іншим. У світі, звідки я родом, ніхто не мав їсти емоції, щоби вижити — там не було магії, не було поні, нічого подібного. А потім одного дня…

Вона зосередилась і змінилась. Не в перемінника, а в ту саму пегаску, якою вперше стала для Тейлслайда — ту, що зустріла його на вулиці.
- Ми опинилися тут, і були іншими. Ми не могли їсти свою звичну їжу, не знали, де знаходимося. У нас були пристрої, що дозволяли говорити з будь-якою точкою світу — але вони перестали працювати. Ми кликали на допомогу, але ніхто не прийшов.

Навіть у вигляді іншої поні, а не самої себе, Емі відчувала від Айві шок. Її емоції перетворилися на змішаний хаос, який Емі не могла одразу розібрати. Забагато різних відтінків сумнівів і дискомфорту.

- Чому ви ховались? - нарешті спитала Айві. - Ви могли просто попросити про допомогу! Коли ховаєшся — ясно, що всі підозрюють.

Емі гірко розсміялась.
- Поні відвідували нашу гору таємно. Вони не говорили ні з ким, не намагались щось пояснити. Вони розвідали територію і пішли. А коли наступного разу один з нас спробував вийти — ваші

солдати вбили двох. Просто атакували в повітрі, навіть не намагалися поговорити. - І врятували мені життя.

Емі зосередилась і знову перетворилась на Рейн Флай. Айві тепер знала її справжнє ім’я, але знайомий образ міг зробити її трохи довірливішою. Принаймні, вона на це сподівалась.

- Звучить правдоподібно, - прошепотіла Айві, осідаючи біля вогню. Вона вдивлялася в помаранчеві язики полум’я. — Мій тато казав… перемінники — це створіння обману. Ніколи не говори з ними, і вони не зможуть проникнути в твою голову.

Вона тихо схлипнула, витираючи сльози.
- Як я маю тобі вірити, Емі Блайт? Я *хочу* . Але все, що я знаю точно — ти перемінник, який прикидався моєю подругою. Все інше… може бути правдою, а може — брехнею. Як мені це дізнатись?

Емі ніжно підштовхнула її — знайомим понячим обіймом. Цього разу Айві не відштовхнула її.

- По-перше, я не прикидалася. Я збрехала про своє ім’я та родину.
І про компанію, яка найняла мене бути тут із самого початку.

Цей невеликий спалах чесності, можливо, врятував гордість Айві від найбільшого удару. Але якби вона колись дізналась, що Емі найняли для цього…

- Але це все. Все, що я тобі щойно сказала — правда.

Вона відпустила Айві, потім витягла щось із сумки за спиною. Телефон. Трохи завеликий, якщо порівнювати з розмірами речей

у цьому світі. Але все справжнє здавалося великим після тієї першої ночі.

Айві витріщилася на нього, поки той завис у повітрі.

- І що він має робити?

Тоді Емі ввімкнула його, використовуючи маленький клубочок фольги в чохлі, щоб керувати на екрані. Заряду залишалось трохи менше половини з останнього разу, коли вона користувалась сонячною зарядкою. Але вона не могла придумати кращого способу його витратити. Нарешті вона відкрила галерею.

- Це моя родина, - сказала вона, зупинившись на першому фото. Тому самому сімейному знімку, який вони зробили перед відправкою в табір, на стоянці, повній автобусів. - Ось як я маю виглядати. Не як жук, не як шпигунка. Просто дівчина, яка почувалася щасливою на природі, ніж у задушливому місті.

Вона почала гортати фотографії, відчуваючи емоції Айві. Спочатку був шок — але він швидко згас. Та відраза й жах, яку Айві відчувала до перемінників — той глибинний інстинкт, який Емі бачила в кожному поні, коли вони вперше стикались із ними — так і не з’явився. Люди не викликали тієї ж самої захисної реакції.

Вона показала інші альбоми. Фото з дому, її перші ночі як парамедика, стару папку з фото зі школи. Її колишній хлопець, той дурний день народження у бабусі, коли злива знищила торт, і вони врешті опинилися у «Олів Гарден» — повністю мокрі.

- Ми... помиляємось, - нарешті сказала Айві. Шоку вже не було — залишився лише жах. - Вони думають, що ми у стані війни.

Але вони помиляються. Прокляття... ти невинна. Що ж тепер робити?

Емі вже не могла зробити ситуацію гіршою, тож дала відповідь:

- Я весь цей час відкладала біти, відколи опинилась в Агаті, — сказала вона. - Сподівалась, що коли-небудь зможу дістатися до Кантерлоту. Там є бібліотека, повна магічних знань... І я хотіла знайти заклинання, яке зможе відправити всіх назад у наш світ.

Вона кивнула у бік багаття, на двох відпочиваючих жуків. Один з них уже не спав — Рік дивився одним оком, не рухаючись. Але його травми були не такими серйозними. Йому було менше чого зцілювати.

- Вони ж просто діти — молоді кобилки та жеребці, які приїхали в табір плавати, лазити по горах і вивчати природу. Їхні родини, напевно, шаленіють від горя. Я тільки хочу відправити їх додому.

Розділ тридцять п’ять.

Айві довго нічого не говорила після цього. Емі чекала, напружена до країв, наче струна. Вона віддала цій поні владу зруйнувати її життя — і разом з ним Веса — без особливих зусиль. Можливо, якби Пат сприйняв “підбурення” доньки як зраду, він би навіть наполіг на вторгненні в табір Стелла Лакус… прирікши всіх там на загибель.

Цей тиск змушував її сіпатися, не даючи всидіти на місці. Але вона не була сліпа — вона спостерігала за емоціями поні й знала ще до самої Айві, що та вже ухвалила рішення.

- Не віриться, що я це кажу... - почала Айві. - Ти хочеш потрапити до Королівських архівів? У тебе немає жодного шансу. Увесь Кантерлот підвищив рівень безпеки — цим мій батько займався до того, як його призначили стежити за “невинними” перемінниками. Але... я знаю поні, яка зможе це зробити.

Вона підвелася, відійшовши від вогню і втупившись у темряву. Вона дивилася на Стелла Лакус, на бурштинові вогники вдалині. Тут, угорі, нічого не відволікало — Агата була далеко внизу, а Мазерлоуд освітлювала лише пара слабких газових ліхтарів.

- Він хоче, щоб я повернулась. Вже кілька тижнів натякає — спочатку спробував наказати, але я нагадала йому, що щоб віддавати накази, він має схвалити мою заявку. Тоді він почав діяти тонше.

Вона кинула погляд на двох сплячих жуків, усміхнувшись широко:

- Якби це не були справжні перемінники, я б подумала, що це ще один хитромудрий план мого тата. Він би пішов на все, щоб мною маніпулювати. Але він би точно не найняв перемінника.

Емі підійшла ближче, але трималась трохи осторонь, раптом Айві злякається. Але хоча вона вже знала правду, відрази, яку відчували інші поні, не було. Лише жаль — до поранених жуків.

- Я можу погодитись на його пропозицію, а потім сказати, що подорожую від його імені. Тобі лише треба сказати, що саме шукати. Я ж не експерт у магії.

- Я ніколи б не просила тебе про це, - сказала Емі. Вона обережно поклала копито їй на плече. - Я твоя подруга, Айві… принаймні, сподіваюся, що ще так. Я б ніколи не просила когось змінити все життя заради мене. Якщо тобі гидка сама думка повернутися — не йди. Знайдемо інший шлях.

Айві тихо скиглила. На краще чи на гірше, Емі сказала саме те, що боліло найбільше:

- Я б не зробила цього, якби хтось наказав. І не зробила б, якби попросили. Але я бачу потребу. Я можу уявити, що це — бути вирваною з дому, потрапити в місце, де всі вважають тебе чудовиськом. А коли ти пробуєш заговорити — тебе атакують, бо ти схожий на тих, хто напав. Це несправедливо.

- Еквестрія... не завжди справедлива. Але принцеси стараються. Коли перемінники вторглися до Кантерлоту, Селестія намагалась вмовити їхню королеву зупинитися. Вона пробувала домовитися, а та не послухала. Але ти ж явно не така. - Вона засміялася. - І... не відчувається, ніби ти на мені харчуєшся. Я б це помітила?

Емі знизала плечима:

- Чесно кажучи, я й сама до кінця не розумію, як це працює. Той один жук, що розповідав мені про це... виглядає, що він взагалі помилявся в усьому. Я щасливіша, ніж будь-коли, маючи справжніх друзів. Якщо там є якась магія — я її не бачу.

Це була лише часткова брехня. Їй нічого не потрібно було робити, щоб харчуватись від остаточного прийняття її Айві. Але коли це сталося, це було те саме сяйво, як і любов її брата, коли Емі принесла себе в жертву. Її було стільки, що Бет прокинулась і повернулася до них. Рік сів, спершись на переднє копито, з відкритим ротом.

Емі... розправилася. Вона так довго носила в собі магію, що вже не мала місця для нової — та все одно вбирала її. Вона відчула, як щось усередині розривається — майже так само боляче, як коли колись порвала сухожилля на скелелазінні.

А потім — ще більше магії. Цілий потік. Айві схилила голову їй на плече, і почався водоспад — у щось величезне, що раніше навіть не існувало, підземне озеро неймовірного розміру.

- Ти моя подруга, Емі. Перша справжня подруга в моєму житті — і вона виявилась перемінником. Що це про мене каже? Напевно, я довбана невдаха в усьому цьому.

Емі похитала головою, зі сльозами на очах:

- Ти просто не зустрічала потрібної людини. В іншому місті ти могла б бути найпопулярнішою поні. Але... не намагайся бути такою. Не оцінюй себе очима інших. Ти втратиш себе. До біса, що вони хочуть!

- О, я якраз цим і займуся. - Айві розгойдалась на копитах. - Мій батько буде в захваті, коли я скажу, що їду до Кантерлоту. Якщо він дізнається, чому я це роблю... може, й задушить мене.

Вона усміхалася, але Емі не сміялася. Вона не була певна, чи Айві жартує.

- Головне — як ти це поясниш. Якщо ти справді знайдеш те, що треба, ти зможеш допомогти повернути нас додому. Ти можеш вирішити проблему переміників в Еквестрії — і зробити це так, щоб усі були щасливі. Ти станеш героїнею.

Айві засміялася:

- Усе це виглядає так, ніби всі оті бази мого тата і його армії поні стануть нікому не потрібні. Це звучить… доволі круто. Окрім того моменту, де ти йдеш. Цьому я зовсім не рада.

- Я теж, - зітхнула Емі. - Але якщо ти знайдеш спосіб повернення, я зможу завести тебе до табору перед тим, як піду! Якщо тобі сподобався курс пригод у Базі Агата — ти обожнюватимеш те, що є у таборі Стелла Лакус. Наш

екстремальний мотузковий маршрут уже три роки поспіль найкращий на всьому західному узбережжі!

- Не знаю, що це означає, - зізналась Айві. - Але вважай, що ти мені це пообіцяла. Після… - вона позіхнула, потягнувшись у типовий для поні спосіб. - Завтра. Нам треба буде вирушити рано, щоб мій тато не почав хвилюватися, що зі мною щось сталося. Навіть одна ночівля в горах, мабуть, уже викликає в нього приступ.

- Коли побачишся з ним, просто скажи, що вирішила повернутись до Кантерлоту, - порадила Емі. - Скажи, що зорі допомогли тобі все зрозуміти. Це майже правда — просто ти не була там сама, нас було троє.

Звісно, Емі довго спати не довелося. Вона залишалася в наметі з Айві, поки та міцно не заснула, а тоді обережно вибралася зі спальника й вийшла у вітряний табір. Рік і Бет чекали біля вогню.

Після того як вона їх нагодувала, обидва вже стояли на копитах. Вони не відходили далеко від спальних мішків, по черзі підкидали дрова у вогнище. Вони могли виглядати як жуки, але Емі бачила глибше. Вона пам’ятала, якими були ці діти в таборі. Обоє були молодшими — ймовірно, не дуже “корисними” у новій мікронації містера Альбрехта.

- Ти... Емі? - запитала Бет, коли та наблизилася. - Ти справді можеш отак просто змінювати вигляд?

Вона не могла звинувачувати дівчинку за те, що та не пам’ятала їхню першу зустріч. Вона була в напівнепритомному стані від голоду і, можливо, взагалі не бачила, як Емі показала свою справжню форму Айві.

Емі продемонструвала це зараз — скинула понячу подобу й повернулась до свого звичного вигляду. Знадобилося трохи більше часу, ніж зазвичай — мабуть, через холод. Таборівці згорнулись клубочком у мішках, і здавалися навіть меншими, ніж були. Вітер підхоплював її плавники, смикав їх з енергією, яка Емі була не до вподоби.

Але це було ніщо порівняно з тим, що пережили її вихованці — тож вона легко це ігнорувала.

- Я хочу знати, що відбувається у Стелла Лакус, - прошепотіла вона з напруженим голосом. - Що, до біса, ви тут робите? Ви ж знаєте, що це вже за межами понячого периметра? Якби вас тут побачили еквестрійці — нічим хорошим би це не закінчилося.

Вони переглянулись. Рік опустив погляд, мовчки. Він не збирався відповідати… але Емі вже відчувала слова до того, як він заговорив. Це було більше, ніж просто провина чи сором. Вона помітила сонячні панелі, сховані в рюкзаку, вкрадену батарею й саморобну антену.

- Ми прийшли сюди з причини, - відповіла Бет. - Можливо, це й була погана ідея. Але Альбрехт нас усе одно не збирався годувати. Ми сподівались викликати допомогу, коли все завершимо.

- Бо ви будували тут антену, - закінчила за неї Емі. Її погляд зупинився на Ріку. - Передавач-приймач. Він мав транслювати табірну мережу скрізь, де видно цю гору. Десятки миль, може й далі. І ви подумали, що це місце досить глухе, щоб місцеві сюди ніколи не дісталися.

Вони знову переглянулись. Плавники Ріка опустились, крила задрижали від страху. Цього разу — справжнього страху, з

відтінком благоговіння. Емі теж це відчула, хоч і не могла точно сказати чому. Рік завжди поважав її як відважного лідера, але ніколи не вважав особливо розумною. Вона була хороброю й досвідченою, і він захоплювався тим, як вона взялася захищати всіх. Але тепер він почав замислюватися, чи не приховувала вона щось увесь цей час.

- Так, - сказав він. - Звідки ти все це знала? Ми з Весом трохи говорили про мої плани, але ти... здавалося, навіть не цікавилась.

- Так і було, - зізналась вона. Вона кинула погляд на намет, але єдина його мешканка досі міцно спала. Вона б відчула, якби Айві прокинулася. - А звідки ж…-— Вона знову замовкла. Цього разу обидва це подумали одночасно, хвилею гордості. Найсильнішою була від Бет. Такою сильною, що Емі цього разу не наважилася щось сказати.

- Ми летіли! - вигукнула Бет. - У темряві, бо подумали, що поні погано бачать уночі. Я найкраща в твоїй групі, але Рік теж непоганий. Ще кілька починають освоюватися. А коли ти розповіла нам про те, як відчувати емоції, ми просто ховались, коли відчували поблизу поні, і рухались далі, коли все було чисто. Зайняло майже два дні. Але ми дісталися!

- Ви ж були голодні. - Емі поплескала її по плечу, а потім — Ріка. - Скільки ще таких, як ви? Загін допомоги не дійшов?

Обидва знизали плечима.
- Ми вже давно тут, - сказав Рік. - У нас не було сил летіти назад, після того як закінчили з передавачем. Він ось там, на скелях, але я... я був надто слабкий, щоб вилізти туди й увімкнути його. - Він опустився й сховав обличчя в копитах.

- Але ти все розумієш, - сказала Бет. - Ти вмієш ховатись, знала, що ми тут, знала, як допомогти… табір потребує тебе, Емі! Тобі варто побачити, що витворяє містер Альбрехт. Він змушує всіх працювати все більше й більше... м’яса майже не лишилося. Ми ставимо пастки, ловимо рибу, птахів, усе, що можемо знайти… але ми просто вимотуємо гору. Як ти казала — щоб полювати, треба розходитись, подорожувати далеко, не брати все з одного місця. Присягаюсь, тварини почали навмисно уникати Стелла Лакус.

- Альбрехт жене нас до межі. Оскільки нам не треба спати, він і не дозволяє. Просто змушує всіх постійно щось робити. Це було б не так погано, якби ми не були голодні… але ми такі. І він найбільше ненавидить мисливців, Емі. Мені здається, він карає нас за те, що ти пішла, хоч і не визнає цього. Він більше не довіряє нам зброю, зосередився на пастках і рибалках. Але все одно змушує бути в лісі постійно — навіть коли в нас лише луки.

Емі мляво кивнула.
- Я знала, що так буде. Якби не Еквестрія, ми б могли розселитись на милі навколо. Якби мали ліс із оленями — кілька з них нагодували б увесь табір. Але Еквестрія тут, і вони не хочуть...

Вона завмерла, очі широко розкрились від раптового усвідомлення. Емі працювала там, де еквестрійці платили їй за те, щоб вона заводила друзів. Навіть якщо ці дружби ставали справжніми — це лише робило “їжу” ще привабливішою. У Бада вже був цілий порожній барак, що чекав на нових “друзів”.

- Я не знаю, чи зможу нагодувати всіх, - сказала Емі. - Але ви — мої діти. І, думаю, настав час витягти вас зі Стелла Лакус… час витягти вас усіх.

Розділ тридцять шостий.

Її двоє кемперів дивились на неї, водночас сповнені полегшення й здивування. Не те щоб Бет і Рік не хотіли піти — вони вже одного разу це зробили, і повертатись не хотіли. Вони цього не казали, але Емі… відчувала це.

Як я не помічала цього, коли ще жила в таборі? Як ніхто не помітив?

- Ти можеш це зробити? - спитав Рік. - Ти ж казала, що поні хочуть нас убити. Якби вони нас упіймали, вони б... вони подумали б, що ми загарбники, і мали б на це підстави.

- Так, - відповіла вона, піднімаючись на копита. - Але ви не будете виглядати як жуки. Ви теж станете поні. - Вона заплющила очі й дозволила магії охопити себе. Перетворення далося ще легше, ніж зазвичай — воно потребувало так мало енергії, що Емі майже не відчула цього. Якщо раніше вона просто була ситою, то тепер — балувана.

Лише коли вона знову стала Рейн Флай, то сіла перед ними — тепер уже приблизно їхнього зросту.
- Вам не потрібно обмежуватися лише однією формою. Але, мабуть, буде простіше, якщо спочатку виберете одну. Завжди легше пояснити появу однієї нової поні, ніж цілої юрби.

Бет театрально зітхнула.
- Так, міс Емі. Це була б чудова сила... якби хтось, крім тебе, міг її використати. Після твого повідомлення... деякі жуки в таборі можуть піднімати речі. Кілька з нас можуть літати. Але ніхто не може змінювати форму. Це просто... неможливо.

- Ми знаємо, що можливо, - додав Рік. - Очевидно. Дивлячись на тебе. Але якщо ніхто не може це зробити, то яка різниця?

Весу знадобився місяць. Емі подумки перебрала ті ж пояснення, які давала йому, коли той вперше спробував. Але якщо доведеться чекати місяці, щоби вивести її кемперів із табору, Альбрехт, можливо, встигне заморити їх усіх голодом.

Вона не могла стільки чекати. Скільки б магії вона не зібрала, її б не вистачило, щоб повернутись до табору й перебрати на себе контроль. Вона могла б прогодувати кількох, можливо — але не тисячу. Як і сама гора не могла цього дати.

- Скоро прийде загін допомоги. У них буде їжа... але її надовго не вистачить. І нова не надійде, якщо переговори не підуть добре. Я роблю все, що можу... але більше допомоги було б не зайвим.

- Ми з радістю допоможемо, - сказав Рік. - Ми навіть намагалися допомогти табору, хоча половина жуків нас ненавидить. Ти була... дуже зручною мішенню, щоб звинуватити в усьому, що сталося після того, як ти пішла. Ми всі знали, що це дурниці, але багато хто тебе не знав. Я сподівався, що передавач дозволить тобі... надсилати новини, переконати людей. Можливо, ти навіть зможеш відмовити Альбрехта від його планів.

- Як це працює? - запитала Бет. - Те, що ти робиш — ця магія. Я добре слухаю… і після того зілля почуваюся приголомшливо! Наче можу облетіти весь світ!

Вона й справді була хорошою слухачкою. Емі відчула її щирий ентузіазм. І це було геть не те, що в початкових спроб Веса — ті були невпевнені, зневірені, він навіть не вірив, що зміна форми потрібна. Поки не зрозумів, наскільки поні можуть бути ворожими.

Емі й сама не була певна, що сталося далі. Вона зосередилась на Бет, відчуваючи її думки й емоції чіткіше, ніж у будь-кого раніше. Це була її кемперка, дитина, яку вона прагнула захистити. Той, хто дивився на неї майже як на маму — в своєму сумі за домом і родиною.

Усі її кемпери були такими, навіть ті, хто ображався на неї за те, що вона покинула табір, щоб урятувати Веса. Але врятувати комусь життя — це щось глибше, ніж підтримка в тяжку хвилину.

Її зір розмився, розтягнувся — і раптом Емі дивилась на... себе. Вона відчувала інакше — набагато меншою, з болем у тілі від голоду. Вона вже починала зцілюватись, але десь під цим усім залишався страх. Якщо Емі піде — чи зможе вона ще колись поїсти?

- Бет? - Рік торкнув її плеча крилом, тривожно. - Вибач, Емі, здається, вона зависла.

- Ні, - сказала Емі… тільки це була не вона. Слова прийшли самі, й вона не знала, звідки. Вуста промовляли, й голос був Бет. - Щось... відбувається. Я не... Емі, що ти робиш?

Емі не знала. Вона могла б злякатись, втратити концентрацію, але якщо зосереджувалась — могла підняти тільки передню ногу Бет.

- Я не знаю, - сказала вона... з уст Бет, її голосом. - Але я...

Вона *знала* , як це зробити. Емі обрала для Бет поні — пегаску, що підходила їй. Враховуючи, що та так добре літала, пегаска була очевидним вибором. Шерсть — жовта, як піжама, в якій вона часто приходила до намету вожатих за розрадою. Грива й

хвіст — зеленуваті, щоби краще злитись із природою. І к’ютi-марка — усміхнене соняшникове обличчя.

Магія спалахнула — але не її власна. Вона походила не з неї, а з чийогось шлунка, й змінила не її тіло, а чуже.

Шок нарешті виявився достатньо сильним, щоби відірвати свідомість Емі. Подвійне бачення зникло, й раптом вона дивилася через згасаюче вогнище на налякану пегаску.

Бет скрикнула від несподіванки, тріпотіла крилами в розгубленості й соромі.
- Я-як? Міс Емі, ви щойно…?

Вона кивнула.
- Не знаю... що саме. Але, гадаю, не варто дивуватись. Це просто коштувало магії, а я зараз — буквально тону в ній.

Рік уважно подивився на неї. Його розум метушливо перескакував між десятком думок — єдиний спосіб змусити Емі не читати його. Вона майже нічого не розуміла з його міркувань, бо й він сам не знав, про що думає.

Потім тіло Бет знову спалахнуло магією — і вона знову стала жуком. Вона сяяла, розгорнувши обидва крила.
- Я... я знала, як це зробити! Після того, як ви мені показали...

Вона зосередилася ще на мить — і стався новий спалах магії. Вона знову перетворилась на ту ж саму поні, якою була щойно, до найменших дрібниць.
- Чому ви не сказали, що вмієте так навчати, міс Емі? Я можу змінюватись!

- Обережно, - попередила Емі. - Це забирає магію — ту саму, якою ми харчуємося. У зміненій формі вона витрачається швидше. Але з мого досвіду, ти завжди отримуєш більше, ніж витрачаєш — бо поні такі дружні. Ну, більшість. Якщо не вважають тебе чудовиськом.

Рік штовхнув її ліктем.
- Те, що ти щойно зробила — я теж хочу. Покажи, як зробити собі маскування.

Це зайняло трохи більше часу. Можливо, тому що Рік був не в такому жахливому стані, або тому що їхні характери менш збігалися. Але, як і з Бет, Емі вже одного разу це зробила. І відтворити було набагато легше, ніж зробити вперше.

Усе, що потрібно було Емі — це зосередитись на іншому жуку, поки вона буквально не почала бачити його очима, відчувати тепло спального мішка й всю його стримувану тривогу. Там було більше, захованого ще глибше, про що Емі навіть не здогадувалася до цього моменту. Все почалось із захоплення Бет. Але після того, як він побачив, як завзято вона бореться протягом останніх двох місяців, як не здається… в нього виникли надії, які Емі вважала зайвими для себе.

Емі відвернулась від глибших думок Ріка й зосередилась на іншому. Вона піднялась у тілі Ріка, відійшла трохи вбік і стала дивитися в темряву. Спроба зосередитись на двох тілах одночасно була неймовірно складною. Що довше вона тримала цю дивну магію, то яснішим ставало бачення Ріка, і тим менше вона бачила власним тілом. Вона майже не чула, як Бет запитала, що вона робить.

- Експеримент, - оголосила вона. Рік теж вважав це гарною ідеєю – він хотів зрозуміти межі того, що вони можуть робити,

сподіваючись, що порятунок ховається прямо перед очима. Він не вірив, що поні-подруга Емі допоможе їм, хоча був достатньо ввічливим, щоб не сказати цього вголос.

- Це не просто... не лише контроль, - прошепотіла вона. Керувати лише власним тілом потребувало величезної концентрації — наче змушувати обидві руки рухатись по-різному одночасно. Але тут ці "руки" були віддалені в просторі, і вона отримувала потік інформації з двох тіл одночасно. - Він ще... свідомий. Гадаю, він міг би мені опиратися.

- Я не хочу опиратися, - сказав Рік. І знову — вона відчула, як її губи рухаються без жодного наміру говорити. - Покажи мені, як змінитися. Хлопця, будь ласка.

- Я це знала, - відповіла вона. А потім змінила його.

Уже мала заготовлений образ — він теж мав бути пегасом, інакше не зможе літати з Бет. Але худішим і слабшим за більшістю жеребців, і, ймовірно, з окулярами. Його к’юті-маркою буде паяльник, адже він майже завжди тримав його в лапах.

Цього разу Емі знала, що магія наближається, і вона не вирвала її зсередини. Вона відчула, як Ріком пройшли хвиля шоку, а тоді цікавість до нового тіла. Як і в її власному досвіді, йому швидко стало зрозуміліше, ніж у формі жука, в якій він застряг за останні кілька місяців. Поні були знайомими ссавцями, в яких усе було більш-менш очікувано.

Рік підбіг назад до вогнища, усміхаючись:
- Ти мала рацію, Бет! Я... я бачу, як вона це зробила. Сила змінюватися весь цей час була тут, прямо перед нами!

Емі відпустила зв'язок, знову сіла на задні копита. Вони всі були настільки захоплені, що не помітили, як вогонь догорів майже до жару. Але розмова тривала вже досить довго — на горизонті почало світати.

Мить Емі не рухалась, насолоджуючись простотою — бачити тільки своїми очима, не чути чужих думок у голові. Інші були поруч, якщо вона захоче — їхня вдячність, захват і, звісно, вірність. Вона дала їм цієї ночі більше, ніж просто порятунок.

- Що тепер робити? - спитала Бет. - Тепер, коли ми можемо… хоча я не думаю, що зможу навчити цьому. Я навіть не можу пояснити, що ти зробила. Я просто точно повторюю за тобою.

- Не повертайтеся до табору, - сказала вона. - Ще ні. Я заберу своїх дітей. Кожного, до останнього, чорт забирай. Але маємо зробити це розумно. Рік, запусти свій передавач. А тоді злітай із цього пагорба й залягай на дно до обіду. Після цього — є одна будівля…

Після того, як керувала ними, Емі майже не довелось докладати зусиль до наступного кроку. Вона просто уявила склад Орендуй Друга, відтворила його в уяві до найменших деталей — і передала їм образ, точнісінько так, як пам’ятала.

Це було значно простіше, ніж перетворення, і потребувало набагато менше магії.
- Полетите туди, але не після заходу сонця. Місто закривається, коли сонце сідає. Якщо хтось запитає — ви шахтарі з Мазерлоу, хочете влаштуватися до Орендуй Друга. Ми з Весом зустрінемо вас на даху. Там є місце, де можна жити. Якщо зможу переконати свого боса, може, навіть буде робота... подивимось.

- Ти найкраща, Емі, - Бет обійняла її. - Ти нас врятувала… Хто тебе всьому цьому навчив?

Рік не був настільки сміливим, просто копав землю поряд, киваючи на знак згоди:
- Без тебе табір би точно пропав.

Емі не мала відповіді для Бет, звісно. Вона й сама не була певна, звідки знає все, що робить. Але сказати їм, що вона все вигадує на ходу — точно не дало б їм упевненості, яка їм зараз так потрібна.
- Я чекатиму, - пообіцяла вона. - Я все виправлю. Якось.

Розділ тридцять восьмий.

У порівнянні з усім хаосом, що супроводжував їхній прихід, повернення Емі та Айві до Агату було відносно спокійним. Більше не було зниклих учасників табору, яких треба було знайти й зцілити, не було поні-солдатів, які б напали, щоб змусити Аміну зізнатися у своєму перевтіленні й кинути її за ґрати.

Натомість вони йшли в майже повній тиші. Цього разу вона відрізнялася від тієї мирної прогулянки, яка колись була можливістю для фізичних зусиль і особистого зростання. У цій тиші було щось незграбне, щось невловимо змінене у їхніх стосунках, що вже ніколи не повернеться назад.

Це трохи боліло Емі, хоча вона й розуміла, що так має бути. У глибині душі вона мусила прийняти, що її дружба з Айві зрештою була результатом контракту. Але це не означало, що вона просто йшла мовчки.

- Ти ще можеш передумати, - сказала Емі, коли вони нарешті подолали складну частину спуску й вийшли на нормальну стежку. Далі був просто піший перехід — без серйозних небезпек.
- Вирішити допомогти нам — це… Я знаю, наскільки це серйозно. Навіть якщо все пройде добре, ти дозволила батькові переконати тебе поїхати з місця, де ти хотіла жити.

А якщо все піде погано — можливі наслідки були надто страшними, щоб про них думати. Армія поні, яка йде на Стелла Лакус, Айві у в’язниці за змову... ще гірше? Чим менше вона про це думала, тим краще.

- Він нічого мені не нав’яже, - відповіла Айві з рішучістю. - Це моє рішення. Не його і не твоє. Це щось, чого більше ніхто у всьому світі не зможе зробити.

Вона підняла очі й слабо усміхнулася Емі.
- Якщо мене схоплять, я розповім принцесам про тебе. Про те, що ти не намагаєшся нікого скривдити, а просто хочеш повернутися додому. Може, нам варто зробити це й без арешту — розповісти їм про ваше плем’я. Усе, що вони знають, іде від мого батька — про те, як скаути бачать все відчайдушних чейнджлінгів, які заходять усе далі в пошуках їжі.

Емі кивнула. Звернутися до еквестрійців із чесним проханням про допомогу — така думка з’являлася в неї не раз. І досі вона досить успішно переконувала поні, що вона — не злий монстр. Можливо, їй вдасться переконати й принцесу?

Але якщо їй не повірять, якщо кинуть за грати — хто тоді піклуватиметься про її дітей? У таборі досі були учасники, яких треба було виводити. У голові визрівала хитра ідея, хоч поки ще й не до кінця.

- Я обов’язково їм розповім, - пообіцяла Емі. - Але, будь ласка, не йди до них, якщо в тебе буде інший вибір. Зараз усе… дуже напружено. Якщо я поїду в Кантерлот із дипломатичною місією, мене не буде тут, щоб тримати все під контролем.

- Чим довше ми залишаємося тут, тим гірше настрій у таборі. Я намагаюся знайти рішення, щоб забезпечити всіх їжею й речами першої потреби, але це важко. Якщо я зникну, мене нема ким замінити.

Айві подивилася на неї, а тоді зітхнула:
- Варто було спробувати змусити тебе поїхати зі мною. Довгий шлях на поїзді до Кантерлоту...

- Я тобі якось віддячу, - пообіцяла Емі. - Але ти ж бачила тих жуків учора. Їхній стан… він майже не гірший за інших у таборі. Хтось повинен їх захистити. І цей хтось — я.

Решту шляху до Агату вони пройшли майже мовчки. Емі здала свою сумку, повернувши все решту завгоспу.

- Командир незадоволений тобою, Айві, - сказав він, коли вони повернули останні речі. - Повернись до нього, поки він сам тебе не знайшов. І навпаки для тебе, Рейн Флай. Зникни на деякий час, ясно?

Вона вдячно кивнула.
- Дякую. Думаю, підйом був достатнім навантаженням на сьогодні.

- Побачимось завтра? - запитала Айві. - Можемо надолужити все, що треба, перед моїм від'їздом.

- Обов'язково. - Емі обійняла її. Вона не знала, чи це не востаннє, але не збиралася марнувати момент. - Дякую за чудову мандрівку, Айві. Ти була неймовірна. Більше, ніж будь-хто міг би очікувати.

Айві відійшла, посміхнувшись:
- Та я взагалі-то неймовірна. Але іноді нагадування не завадить.

Емі покинула базу поспіхом, поки командир Пат не встиг вимагати особистої зустрічі. Чимала частина її тривоги стосувалася й іншого — навіть якщо Айві не видасть її навмисне, якась необережна фраза, обмовка чи магічний допит... хто знає, скільки способів у них є, щоб витягти правду?

Втім, вона не тікала. Її невидимі відчуття одразу дали зрозуміти — жоден поні за нею не йшов. Вона була просто ще однією поні в Агаті — уже звичною, тією, яку багато хто впізнавав, коли вона приходила й шла з міста. Торговці їжею не чіпали її, як шахтарі. Вони знали, що вона нічого не купить.

Коли вона дісталася додому, вже було трохи за полудень. Вона піднялася сходами й побачила, що в будівлі — лише її брат.

Вес сидів біля вікна, оточений книгами з бібліотеки. Перед ним лежав блокнот, а в повітрі зависла ручка.

- Я вже починав хвилюватися, - сказав він, не підводячись. - Щось пішло не так?

Емі кинула свою сумку на кухонний стіл і вибухнула енергійним сміхом. Вона сміялася майже хвилину, поки її брат спостерігав із дедалі більшим занепокоєнням. Нарешті вона сказала:

- Думаю, все пішло не так. Але, можливо, в хорошому сенсі? Здається, справи от-от підуть шкереберть. Якщо маєш щось важливе — онови свій тривожний рюкзак. Може, знадобиться.

Вес зачинив книгу і підвівся.

- Настільки погано?

Вона все йому розповіла. Насправді Емі дуже хотіла б прийняти довгий гарячий душ — вона була вся вкрита брудом, сажею і болотом після минулої ночі. Але терміновість ситуації змушувала відкласти це на потім.

Вона говорила швидко, перескакуючи з теми на тему у відчайдушному потоці. Не зупинялася, поки її голос не став хрипким. Увесь цей час Вес збирав свої небагаті речі в сідельні сумки біля дверей.

- Отже, якщо я все правильно зрозумів, - підсумував він, коли Емі нарешті впала біля столу, щоб перевести подих, - Рік і Бет були в горах, ти зізналася своїй клієнтці, що ти чейнджлінг. І ця клієнтка — донька командира бази. І тепер ми покладаємось на її милість, що вона поїде до Кантерлоту від нашого імені, а не здасть нас?

- Ага. І ще я можу... з’єднуватися зі свідомістю жуків. Дивитися їхніми очима, ходити навколо, чути їхні думки. Це трохи більше мене налякало. Боже, якби Альбрехт вмів таке...

- Я хочу побачити, - сказав Вес, сідаючи навпроти. - Зроби це зі мною.

Вона зосередилася на браті, як робила це з учасниками табору минулої ночі.

Вона легко відчула його очікування й трохи тривоги. Йому не подобалося, що означає така здатність. Але скільки б вона не вдивлялася, як би не концентрувалася — нічого більше. Жодних думок, жодного зв’язку, який дозволяв би бачити чужими очима.

- Ого, - вона знову розплющила очі й підвелася. - Ти імунний. Як і поні, схоже.

- Гадаю, побачу, як це працює, коли прийдуть інші, - сказав він. - Не можу повірити, що вони навчилися літати самі. Нам варто попросити в них поради — це звучить круто!

- Якщо тільки нас усіх не почнуть переслідувати за кілька годин, - відповіла Емі. - Тоді так, попрацюємо над цим. Мені доведеться знайти Бада і поговорити з ним про ще більше жуків у місті. Можливо... набагато більше. Побачимо.

От і все — плани поступово накопичувати ресурси й готуватися до поїздки в Кантерлот розсипались. Але вона й сама мала здогадатися, що цей план був приречений. Вона не могла просто закрити очі, заткнути вуха і вдавати, що її друзі в Стелла Лакусі не голодують.

Я все ще повинна виконати нашу частину обіцянки, яку ми дали Пачу’а. Вони вже скоро повернуться.

Ще один пункт у її нескінченному списку справ.

- Мені потрібно, щоб ти записав усе, що знаєш про портали й магію між світами, - продовжила Емі. - Усі деталі, навіть найменші. Я передам це Айві, вона використає список у пошуках.

- Список буде коротким, - сказав Вес. - Лише кілька імен, можливо. Еквестрія знає принаймні про один інший світ. Але більшість книг не дають конкретики щодо подорожей. Але хтось таки створив портал колись — щось на зразок дзеркала. Я запишу все, що знайшов.

- Чудово. Портали звучать прекрасно. Додай це до списку з усією іншою неможливою магією, яку ми робимо останнім часом.

Після цього Емі нарешті повернулася до своєї спальні. Вона мало не перечепилася через товстий конверт, що лежав під дверима, але встигла підхопити його за допомогою магії.

На ньому був вишуканий почерк Бада — ні від кого іншого це й бути не могло.

Вона висипала вміст на стіл перед собою. Всередині був один тонкий аркуш паперу і стос готівкових сертифікатів у бітах.

«Емі, вітаю з успішним завершенням першого завдання! Я щойно отримав повідомлення від командира Браво Паса з висловленням задоволення. Я вже починав сумніватися, що хоч хтось зможе відповідати його суворим вимогам, але ти це зробила.

Завдяки його схваленню ми зможемо відкрити дочірні філії по всій Еквестрії. Я додаю залишок виплати за цей контракт, хоча тобі вже й не доведеться його далі виконувати.

Вважай випробувальний термін завершеним. Ти довела, що поні з твоїм унікальним вихованням мають чимало цінного. Знайди час навідатись до Стратосфери впродовж кількох наступних днів. У понеділок ти візьмешся за новий контракт — гратимеш гіпогрифа, деталі додаються.

У мене також лежить купа можливостей для твого брата. Подумай, як переконати його. Я буду зайнятий у найближчі тижні переговорами щодо відкриття нашої головної філії в Мейнхеттені. Якщо знаєш талановитих кандидатів, які не проти переїзду — приведи їх до мого офісу.

— Бад Бонзер»

Емі перевернула стос купюр. Кожна з них — на сто бітів або більше. Разом це було в кілька разів більше понячих грошей, ніж вона будь-коли бачила в одному місці.

Шкода, що ми не можемо їх з'їсти.

Емі заховала їх разом з рештою готівки в порожнисту книжку на полиці, а тоді нарешті рушила в душ. Вона ретельно вимилась у тілі Рейн Флай, а потім знову перетворилась на себе й увімкнула гарячу воду на повну.

Тепер вона вже не поспішала. Вона, звісно ж, мала б знати, що Айві не зрадить її. Вони разом піднялись на найвищу гору, яку тільки могли знайти. А тепер, завдяки Айві, у неї була союзниця *всередині* .
Хотілося б знати, як ідуть справи в делегації миру. Я б відчула, якби експедицію спіймали Еквестрійці, правда ж?

Нарешті вона відчула, що чиста, й вимкнула воду. І застигла, дивлячись у дзеркальні стіни душу.

Її відображення було… іншим. Деякі зміни були тонкими — ноги виглядали трохи інакше, на тілі з’явилися зеленуваті акценти, яких раніше не було. Але її плавник на голові… більше не був плавником. Він став схожим на гриву — поки що коротку, що тільки почала рости. Кілька пасом спадали їй на обличчя, і довелося відсунути їх магією.

А найбільш вражаючими були очі. Емі вдивлялася в себе. Її очі вже не були фасетковими, як у комах. Вони знову стали блакитними, з білими склерами, хоча й зі звуженими, як у котів, зіницями, не такими, як у людей чи поні.

- Що… зі мною відбувається? - запитала вона вголос.

І саме Тейлслайд відповів, заходячи в порожню спальню:

- Щось не так?

Розділ тридцять восьмий.

Емі розглядала можливість знову прийняти будь-який із численних понячих образів. Але вікна в кімнаті завжди були зашторені, а Тейлслайд вже знав правду. Приховувати свою природу тепер не мало сенсу. До того ж їй потрібно було зрозуміти, чи не уявляє вона собі змін.

Вона струсонула себе, зняла рушник із гачка й накинула на плечі, перш ніж вийти з ванної. Тейлслайд зачинив за нею двері й дивився з протилежного кінця кімнати.

Він, принаймні, не змінився. Увесь у бруді після важкого робочого дня на фабриці, зношені сідельні сумки — й нічого більше. Добре хоч, що повноцінний сон і нормальна їжа вже допомогли: він не витріщався в порожнечу, і тіло вже не здавалося таким, ніби от-от з нього злізе шкіра. Ще тиждень-другий харчування — і, можливо, він буде, як раніше.

- Скажи чесно, - мовила Емі, витираючись якомога швидше. - Я виглядаю інакше?

Він повільно перетнув кімнату, зупинився й уважно подивився на неї. За кілька секунд кивнув:

- Є деякі відмінності. У кого ти перетворилася?

Вона здригнулась.

- Я… ні в кого. Це просто мій вигляд. Раніше, здається, я була іншою, але ж я не фотографувала себе. Хто б хотів запам’ятати, як виглядав, мов страховисько?

Тейлслайд лагідно торкнувся її плеча крилом:

- Це… не те, як мають виглядати чейнджлінги. Можливо, ти змінюєшся, як твій брат? Це може бути перший етап перетворення. Може, Еквестрія визнає, що ви не злі істоти, які хочуть нас їсти. Зрештою, ви всі станете такими, як він — і більше не потребуватимете любові як їжі.

- Можливо! Це… звучить краще, ніж будь-який із кошмарних варіантів, які я собі уявляла. Оберу те, що сказав ти. - Вона сіла на підлогу, скинувши рушник. - Як робота?

Він простогнав:

- Хотів би сказати, що краще. Але командир бази все ще знає, що я тут, і тисне на всіх, де я з’являюсь, щоб мене звільнили. Поки я в Аґаті — спокою не буде. Не здивуюся, якщо мене звільнять ще до кінця тижня.

Емі провела копитом по волоссю, хоч і була трохи розсіяна. Та вона ж давно не мала волосся! Звісно, носила його як Рейн Флай, але ж то було вдавання. А це — справжнє.

- Можемо знову піти повечеряти, - запропонувала вона. - Схоже, все тут от-от злетить шкереберть. Я не знаю, хто витримає.

Можливо, це наш останній шанс трохи відволіктися.

- Злетить... куди? - перепитав Тейлслайд. Він кинув сідельні сумки на гачок — і завмер. - Твої очі… вони раніше так не виглядали?

- Ні. - Емі почервоніла й відвернулась. Чейнджлінги все ще могли це робити, виявилось — на її щоках проступили плями синього замість червоного. - То як, підемо на вечерю, чи ні? Я вже роблю незвичне — в моєму світі зазвичай саме хлопець має запрошувати.

Тейлслайд подумав, почухав підборіддя:

- Але ж ти не їси.

- Яка різниця? - роздратовано відказала вона. - Я хочу розслабитись. Може, це мій останній шанс. Я ж бачила, що у вас тут немає кіно, не знаю навіть, як алкоголь подіє, якби ми пішли в клуб…

І навіть якщо це не отрута — я не можу ризикувати. Втрата контролю — останнє, що мені зараз потрібно.

- Можемо піти до озера, - запропонував Тейлслайд. - Це недалеко летіти. Я ж знаю, що ти можеш виглядати як пегас. Дай тільки щось перехопити в іншій кімнаті.

Він не став чекати відповіді й вийшов. Емі лишилася сама — трохи часу, щоб вирішити, як саме виглядати. Вона вже не раз була з ним у тому самому образі пегаса, і часто — на вулицях міста. Але ця повторюваність почала її гнітити. Вона ж чейнджлінг — вона *має* змінюватися, хіба ні?

До того ж, її нові дивні очі нагадали їй, де вона їх уже бачила. Є ціле плем’я поні ночі — з крилами без пір’я і очима, як у неї.

Вона не хотіла перетворити свою людську сутність на поні, як це було з образом Хілінг Тач. Вона хотіла виглядати *як вона сама* . Наскільки це взагалі можливо.

Емі глянула у дзеркало, уявила, як має виглядати — і перетворилась.

Її летюча версія мала яскраво-зелену гриву й крила, блакитні очі та к’юті-марку у вигляді світлячка. Вона залишила собі ікла, хоча в нічних поні вони мали іншу форму. Грива була короткою — поки що. Але якщо її волосся й справді почало рости, можливо, це ознака більших змін.

Можливо, я перетворююсь на вид Веса. Це не найгірша теорія. Якби не кілька суперечливих моментів, що муляли десь у глибині свідомості. У неї було більше власних кольорів, як у Веса, але його очі залишались комашиними, а на спині все ще були плавники замість гриви.

Запитаю Пачу’а, коли він повернеться. Якщо тільки Альбрехт не наказав його розстріляти.

Тейлслайд зайшов у кімнату за кілька хвилин, усе ще трохи пахнучи салатною заправкою.

- Ого. Ти… е-е… хто тебе навчив ставати фестралом?

- Якби мене хоч хтось чомусь учив, моє життя було б значно легшим, - відповіла Емі. - Але я бачила кількох на базі. Вони здаються крутими — небезпечні, екзотичні. А слух у них просто

неймовірний. Я… чую, як мій брат дихає через стіну. І твоє серцебиття.

Звісно, це була зовсім не поняча чутливість, яка підказала їй, наскільки влучно вона вгадала смаки Тейлслайда. Кажани здавалися йому загадковими та небезпечними, сплутаними з безліччю емоцій, які вона не могла розплутати. Як би не зростали її здібності, вони не дозволяли читати його думки.

Емі доведеться з'ясовувати це по-старому. Хоча вона не очікувала великих труднощів, якщо жеребці хоч трохи схожі на чоловіків.

- Я планувала піти до озера з… моїм клієнтом. Але, здається, ми вже не встигнемо. Ти впевнений, що хочеш йти? Тобі ж не потрібно тренування.

- Вважатиму це компліментом, - усміхнувся Тейлслайд. - Але так, я впевнений. Я вже досхочу посумував у своїх улюблених ресторанах. А ти — єдина, хто може врятувати ціле місто від загибелі. Я ж тільки той, хто не зумів допомогти.

Емі зупинилась біля кухні, щоб залишити Весу останнє повідомлення:

- Пам'ятай, Рік і Бет можуть прийти будь-якої миті. Заведи їх усередину, сховай. Переконайся, що не бродять по будівлі. Я ще не поговорила з Бадом про те, що вони тут.

- Добре. - Вес сидів за столом із салатом, який поступово розмокав. Його увагу було повністю прикуто до… телефону? Стилус завис у повітрі поряд, і він бездумно гортав екран.

Емі завмерла в дверях. Відпочинок може й зачекає.

- Точно, Рік щось згадував. Він налаштовував повторювач. Зараз Аґата вже має покриття?

- Так, - підтвердив Вес, поглянувши на неї. - Ти перевіряла повідомлення? Варто б глянути. Тут багато всього… але частина — про тебе.

Вона не хотіла знати. Враховуючи її "успіхи", кожне нове повідомлення мало бути черговою проблемою, яку треба гасити. І, ймовірно, такою, де вона навіть не могла допомогти, бо була за десятки кілометрів, на ворожій території. Але ховатися від правди — не вирішення.

- Щось сталося? - спитав Тейлслайд, коли вона кинулася назад до своєї кімнати. - Може, краще перенести?

- Ні! - крикнула вона, не озираючись. - Просто… почекай хвилину. Схоже, мені прийшло повідомлення.

Вона витягла телефон із наплічника, поклала на стіл. Було б легше, якби вона перетворилась на єдинорога й скористалася рогом. Але тоді це був би ще один крок назад від запланованого вечора з Тейлслайдом — а обом був потрібен відпочинок.

Телефон запускався повільно. Як завжди, не було сигналу, поки вона не активувала програму Ріка. Екран мигнув — і раптом вибухнув десятками повідомлень.

Більшість — від таборян, що благали про допомогу.

Тримайтесь ще трохи, - подумала вона. *Я вас звідти витягну.*

Але це було очікувано. А от справжню увагу привернула низка повідомлень від директора Альбрехта.

«Не знаю, чи отримаєш це,» - починалось перше. - «Це не справжня мережа, знаю, є обмеження в зв'язку. Але я хотів надіслати — раптом отримаєш.

Вибач, що налякав тебе через твого брата. На твоєму місці я міг би вчинити так само.

Сьогодні ми прийняли групу допомоги. Вони сказали, що ти їх надіслала й дали відомості про табір Стелла Лакус. Це не було твоєю справою — мали б бути збори, щоб вирішити, що й кому передавати. Це було неправильно.

Але я не вірю, що ми б вижили без цього. Ми завдячуємо тобі життям.

Окрім тебе й твого брата, з моменту Транзиту померло або зникло шістнадцятеро таборян. І цифра росте, бо наймолодші й найслабші не витримують.

Запаси, які вони дали, вистачать, можливо, на два тижні. Якщо будемо полювати — трохи продовжимо. Повернутися до м'яса буде важко після справжньої їжі.

Вони відмовляються від подальших поставок, поки не виконають умови угоди, яку ти уклала з братом. Я знаю, що не маю влади змусити тебе. Але Стелла Лакус вмирала. З новими союзниками ми, можливо, зможемо її врятувати.

Що б ти не робила — будь ласка, не зупиняйся. Я не знаю, чи хтось із нас ще коли-небудь побачить дім. Але навіть якщо нам судилося залишитись вигнанцями назавжди — ми зобов'язані подбати про їхню безпеку».

Емі не мала часу гортати місяць пропущених дописів із табору. Вона могла собі уявити, наскільки пригнічуючими вони були.

Проте вона таки знайшла секунду, щоб надрукувати відповідь — хай навіть довелося тримати стилус у роті. Довгою вона бути не мусила.

«Альбрехт — я знаю, що ти обмежував моїх дітей у їжі, звинувачуючи їх у моїх вчинках. В обмін на те, що я все це влаштувала, у мене лише одна вимога.

Я можу почати виводити їх із табору. Мені тут потрібні люди — ті, кого я знаю і кому довіряю. А ще, якщо вони будуть тут, я знатиму, що вони не голодні.

Коли настане час — ти даєш згоду і дозволяєш їм піти. Ти не будеш у них красти, не будеш знущатись і не виженеш.

Якщо погодишся — я подбаю про те, щоб ви отримали ще одну поставку. Я не знаю, чого проситимуть Старійшини в обмін, але я домовлюся, як зможу.

Я не могла дозволити тобі розпороти мого брата. Але я не забула про Стелла Лакус. Я намагаюсь допомогти вам із самого моменту, як пішла.

Це все, чого я прошу».

На її подив, відповідь прийшла вже за кілька секунд після того, як вона дописала. Телефон завібрував, і на екрані з’явився один рядок:

«Я приймаю твої умови».

Вона знову вимкнула телефон і підвелась. Тейлслайд уже повернувся в кімнату.

- Трохи пізніше, ніж я сподівався, - сказав він. - Якщо нас спіймають за стінами після темряви, доведеться чекати до ранку, щоб повернутися.

- То й що? Нам же дозволено розбивати табір біля озера, так?

Він кивнув.

- Так. Головне, щоб я встиг повернутися до першого дзвону.

Емі всміхнулася у відповідь:

- Я візьму спальник.

Емі залишила будівлю — а разом з нею і ціле життя, сповнене стресу. Усе це ще чекатиме на неї по поверненню — немов десяток бомб, що повільно вибухають. Але, можливо, ця вилазка на природу дозволить їй нарешті трохи розслабитися.

Вона мусила хоча б спробувати.

Розділ тридцять дев’ятий.

Попри вечірні плани Тейлслайда, вони так і не долетіли до озера. На щастя, це було не те озеро, сховане високо в горах, до якого потрібно було добиратись годинами складного підйому в глушину. Широка дорога тягнулася прямо з Агату, вздовж берега повільної річки.

Рух на воді був мінімальним — зрідка повз них пропливали вузькі баржі, навантажені ящиками з чимось, що поні вивозили з Агату. Один з капітанів махнув їм — Емі у відповідь теж підняла копито.

Емі вже звикла носити важкі сідельні сумки, використовуючи тіла, які для цього не призначені. Колись вона, можливо, перетвориться на земнопоні — з ними все було б значно простіше. Але в її житті нічого ніколи не було простим, і сьогодні це точно не зміниться.

- Скажи, якщо треба, я можу понести, - запропонував Тейлслайд, коли вони дісталися озера. - Не думаю, що ти маєш все тягти сама.

- Тебе і так на роботі змучують, - заперечила вона, відступаючи від нього з усмішкою. - До того ж, не так вже й багато я ношу.

Намети, спальник і пляшка вина. Як думаєш, скільки це все важить?

(І пістолет. Але, сподівалась вона, їй не доведеться його ні на кого використовувати. Поки що їй це чудово вдавалось.)

- Спальник, - перепитав він з підозрілою усмішкою. - Це ти натякаєш на щось, Емі?

Вона змахнула крилом у його бік, грайливо всміхаючись:

- О, безумовно. Якщо ти не хочеш зустрічатись із ходячою катастрофою — ще не пізно повернутись. Виглядає, ніби ворота ще не зачинені.

Тейлслайд повів її вздовж озера до старого пірса. Він був повністю покинутий, хоча кілька човнів усе ще були прив’язані — здебільшого веслові, але один вітрильник виділявся розмірами.

- Тут усе на довірі, - пояснив він, коли вони ступили на дошки. - Просто кидаєш кілька бітів у банку — і вибираєш човен. Я б узяв вітрильник, якби вмів ним керувати.

- А я вмію, - відповіла вона, кинувши кілька монет у відро. - Інші занадто маленькі. Не хочу перекинутись.

Вони сіли в човен. Емі переконалась, що він зручно вмостився, відв’язала мотузку і відштовхнулася від пірса, вивівши човен на воду.

- Це озеро виглядає доволі великим на карті, - сказала вона. - Можна обійти його повністю? Я б не проти трохи віддалитись від усього.

На озері було прохолодно, але це не дивувало — на воді завжди холодніше.

- Наскільки я знаю, можна, - відповів він. Човен був більшим за все, що вони мали у Стелла Лакус — не настільки, щоб мати трюм, але достатньо для маленької кухні ззаду й трохи заглибленої частини з лавками під рівнем води. Тейлслайд вмостився там, розкинувши крила. - Добре, що ти кажан, якщо вже вирішили плавати після заходу сонця.

Емі розпустила вітрило, взяла мотузку в зуби і повела човен геть — від дороги, пірсу, й цивілізації загалом.

Озеро було неймовірно красивим на заході — гірський краєвид навколо залишався незайманим, природним, без ознак життя. Це означало більше усамітнення — хоча трохи шкода, бо це місце було ідеальним для будівництва будиночка на березі.

- Звідки ти вмієш керувати вітрильником? - спитав він, звісивши ногу з борту. Постійний гірський вітер легко ніс їх уперед — але дорога назад вимагала буде маневрувати. - Це... типово для комах?

Вона якраз помітила бухту попереду — зі скелею з одного боку і мілководдям з іншого. Скільки вже часу минуло з її останнього справжнього ранкового купання?

- Ми ж не завжди були комахами, пам’ятаєш? - сказала вона, піднявши вітрило і кинувши якір за борт. Вони зупинилися десь за двадцять метрів від берега, прямо в центрі бухти. Ідеальне місце, щоб дивитися на захід сонця. - Маленькі вітрильники — це одне з того, чому ми навчали в таборі. Я викладала один рік, але це не було моїм улюбленим. Мені більше подобалося лазити.

Вона сіла поруч із ним, витягла з рюкзака пляшку вина й поставила її перед собою.

- Я не знаю, чи можу це пити. Можливо, доведеться насолоджуватись за двох.

Він узяв пляшку крилом — ще раз продемонструвавши ту незбагненну спритність поні. Повернув її в копитах і обережно поставив.

- Ти впевнена... у всьому цьому? - Він зустрів її погляд на кілька секунд, але швидко відвів очі.

- Чому ні? - відповіла вона. - Я жила сама вже... - вона порахувала місяці з моменту розриву з Гарві — півроку. Коли я вперше з'явилася тут у такому... вигляді, я була рада, що мене нічого не ускладнює. Але чим довше я тут, тим більше розумію, як це все важко. Відповідальність — це лайно. Але було б трохи легше, якби поруч був хтось, на кого можна покластися. Хтось, хто буде зі мною в ті ночі, коли я більше не хочу думати.

Тейлслайд огорнув її плечі крилом. Гірський вітер був холодний, але його тепло легко його долало.

- Коли я тебе спитав... я просто хотів переконатись, що це не через борг. Я не чекаю, що ти якось віддячиш мені за допомогу. Якщо стосунки починаються з перекосу — вони ніколи не вирівняються. І всі будуть нещасні.

Емі похитала головою:

- Я не тут тому, що думаю, що щось винна тобі. Я врятувала тобі життя, ти врятував моє. По-моєму, ми квити. Але мені ти

подобаєшся. Ти був достатньо хоробрий, щоб битися з монстрами, але й достатньо розумний, щоб зрозуміти, коли ми ними не були. І принциповий настільки, що відмовився зробити те, що вважав неправильним. Кого ще я можу зустріти, хто перевершить усе це?

Тейлслайд кивнув.
- Головне, щоб ми обоє розуміли, у що вляпались. Я... вже нічого не можу зробити, аби Еквестрія ненавиділа мене ще більше. Побачення з комахою...

Емі посунулась ближче до нього. Її тіло кажана надавало чудових відчуттів, але крила були вкриті голою шкірою — холод цьому не сприяв. Коли вона вмостилася зручніше, витягла пару металевих туристичних келихів і розлила вино.

Емі була щойно достатньо дорослою, щоб пити за людськими мірками. У квартирі Орендуй Друга ця пляшка вже була, а вона й гадки не мала, як правильно обирати вино. Дивно, але воно не пахло гниллю, як більшість інших продуктів — можливо, це добрий знак?

- Останній шанс покинути човен і полетіти в безпечне місце, - пожартувала вона, підсовуючи келих йому. Він втримав його крилом — і не пролив ані краплі. Якимось чином. - Я зустрічалася тільки з тими, хто має дві ноги. Уявлення не маю, як це працює у поні. А завтра зранку — хто знає, що зі мною буде. Я вже загрузла в контрактах, маю маленький вулик з дітлахами, про яких мушу дбати. Я не очікую, що ти мені в усьому допомагатимеш — але ти маєш змиритися з моєю присутністю.

Він відпив ковток.
- Я залишився в Агаті, щоб допомогти твоєму племені, Емі. Якби не хотів, давно б уже був у Клаудсдейлі.

- Чудово. - Емі підняла свій келих обома передніми ногами й зробила ковток. На смак було зовсім не так, як вона пам’ятала, хоча під шаром нових, змінених смакових відчуттів ще відчувався знайомий виноград. Не погано, просто... по-іншому. До цього ще треба звикнути.

- Мгммм. - Вона дійшла до середини келиха, поки не поставила його, помітивши, що Тейлслайд уважно спостерігає за кожним її ковтком.

- Я думав, чейнджлінги не можуть їсти, - сказав він через кілька хвилин. - Ти впевнена, що це хороша ідея?

- Звісно, ні. Але іноді саме в цьому і суть. Я хочу врятувати друзів, але й хочу жити. Чи дозволено мені мати обидва бажання?

- Я не можу тобі наказувати, - відповів Тейлслайд. - Але я — за.

Це була не найшаленіша ніч у житті Емі, і не найромантичніша. Але важко було перевершити захід сонця в горах. Нові особливості її анатомії та раціону тільки доповнювали атмосферу.

Якщо в її свідомості й звучав тихий голос, який підказував, що вона рухається надто швидко, бо її мозок "перепрошили", і що вона взагалі не повинна цікавитися інопланетянами так скоро — це був дуже слабкий голос, якого легко заглушити в умовах такого щедрого наповнення любов’ю.

Це було набагато більше, ніж ті крихти, які вона отримувала, коли прикидалася Рейн Флай біля Айві. Бути схожою на поні з Тейлслайдом не було брехнею — це було, швидше, стилістичне рішення. Вона могла б обрати іншу форму, і, можливо, так і

зробить пізніше. Але поки він знає, хто вона насправді — Емі отримуватиме всю користь від цього зв’язку.

Вона переконувала себе, що те, що вона чейнджлінг — другорядне. Вона не була голодна, не потребувала їжі. Насправді Емі просто хотіла, щоб хтось її обійняв. Щоб хтось сказав: усе буде добре. Хтось, настільки сильний, що їй не треба було б сумніватися, чи зможе він її захистити.

Тієї ночі Емі спала міцно, справді спала — вперше від моменту Транзиту. Не мало значення, які жахи чекали на неї після повернення, чи що на неї покладена відповідальність за тисячі комах. Хоча б одну ніч, на одному човні, вона могла відпустити все це.

Це також був перший раз, коли вона бачила такий яскравий сон — яскравіший за будь-який зі свого людського життя. Її свідомість блукала обширними підземними просторами, печерами, виритими копитами й зубами. Форми були чужими, але водночас затишними й знайомими. Лабіринт мав призначення: спадна серія кімнат у формі сльози, з'єднаних тунелем. Повзали постаті, такі великі, що їх не можна було порахувати.

І все ж, вони її вітали — запахами або жестами. Це також був її дім, навіть у майже повній темряві. Вона орієнтувалась за запахом, слідуючи слідам інших.

У найбільшу кімнату з усіх — її стіни були вкриті восковою стільниковою структурою. Там були тисячі яєць — одні зберігались у нішах на розвиток, інші пильно доглядали працьовиті комахи.

Нарешті вона дісталася самого низу, де біля стіни стояв трон із воску. Навколо нього були знайомі речі — книжки, які вона

читала, кілька старих сімейних фотографій, приклеєних до стіни й перемальованих олією у набагато більшому розмірі.

Навколо трону лежали яйця, деякі ще вкриті зеленкуватим слизом. Вони явно не були від тієї, хто сидів у кріслі.

Вона була найвищою істотою, яку Емі будь-коли бачила, за винятком гіпогрифа з Орендуй Друга. Її шерсть була глибокого синього кольору, а очі — гострі, мов мечі.

- В Еквестрію приходить нова королева, - сказала вона, відкладаючи щось на трон поруч із собою. Телефон Емі, на екрані якого прокручувалася слайд-шоу з фото табору. - Що це за істота? Яке прокляття вона принесе на Еквестрію?

Емі більше не хотіла виглядати як комаха — і, як це буває уві сні, вона не виглядала. Раптом вона стала кажаном. Її тіло, хоча й нове, було їй знайоме, і відчувалося природно — на відміну від Рейн Флай, це була не просто маска. Але навіть не її образ вона прийняла. Рейн Флай втекла б від такого тиску. Кажан залишався Емі — вона мала намір опиратися.

- Я не хочу нікого проклинати, - сказала вона. - Я не хочу будувати... це місце. Я не хочу керувати, не хочу нікого контролювати.

- І все ж ти говориш, як справжній майстер брехунів, - сказала висока поні. Зблизька Емі побачила ще страшніші деталі — у неї були як крила, так і ріг. Такого в Агаті вона ще не зустрічала. Ці істоти були особливі, хоча вона й не могла сказати чому. Можливо, якби вона була в свідомості, то пригадала б. - І навіть зараз ти загортаєшся в брехню. Чому ми маємо тобі вірити? Ти шукаєш їжу — і знаходиш. І тобі байдуже, скільки шкоди ти завдаєш у цьому процесі.

- Я нікому не завдаю шкоди, - заперечила Емі, з викликом. Ця нора могла здаватися знайомою та безпечною, але це було не те, чого вона хотіла. Емі зосередилася — і щось змінилося. Замість неї постали будиночки на озері — трохи схожі на Стелла Лакус, але вже не тимчасові. Вулиця між ними, маленьке містечко, наповнене її знайомими комахами.

Вона наповнила це бачення таборовими дітьми, яких знала, уявляючи, якими вони будуть, коли виростуть. Якщо вожаті зможуть уберегти їх, одного дня вони збудують краще місце. Навіть поні приїжджали туди, каталися на водних лижах, купували ласощі біля озера.

Емі не розуміла, як вона це робить. Але зусилля вимагало багато енергії — і незабаром вона вже важко дихала. Від колишнього вулика залишився лише восковий трон перед нею, де сиділа суддя.

- Я не те, що ти думаєш, - сказала Емі. - Я не чиясь королева. Я не прийшла проклинати чи завойовувати. Я просто хочу зберегти своїх дітей у безпеці. І якщо зможу — повернути їх додому.

Поні підвелася з трону й оглянула створене бачення. Коли нарешті заговорила, її голос був м’якшим. Вона більше не кричала.

- Якщо це правда, тоді доля дала тобі найжорстокішу з карт. Твоє прагнення до миру буде проковтнуте твоїм інстинктом до панування. Ти ніколи не даватимеш іншим — лише братимеш. Ти можеш не хотіти завдавати шкоди — можеш навіть не хотіти брати. Але все одно робитимеш це, бо це твоя природа.

- Куди б ти не пішла — за тобою прийде руйнація. Той, хто руйнує, не може будувати. Спершу ти маєш нагодувати тисячу.

Потім народиш ще тисячу. Твоє майбутнє — трагедія… а твій кінець — неминучий.

З цим вироком видіння зникло, і Емі прокинулася з подихом.

Розділ сороковий.

Човен майже не хитався під тілом Емі у тьмяному світлі світанку. Вода в озері була кришталево гладенька — наче скло, яке ще не збурив ані вітер, ані плавці. Її спальний мішок був так само зручний, а поруч — Тейлслайд. Вона вже майже не пахла як кажан… але й не хотіла.

Вона ще трохи полежала, відчуваючи легке погойдування човна і прислухаючись до співу ранкових пташок. Її кажаняче тіло прагнуло ще поспати, але вона цьому опиралась. Кілька хвилин у воді — й жодного сліду втоми не залишиться. Шкода лише, що з водою зникне й запах озону і грози, яким пах Тейлслайд… але принаймні Весу буде менш ніяково.

Якщо той уже не здогадався сам. Бо навіщо іще двоє вирушають у романтичну подорож у ліс?

Втім, лежати вічно вона не могла, хоч би як того хотілося. Світанок наближався, і помаранчеве світло розливалося небом. Нарешті вона підштовхнула Тейлслайда крилом, і він сів. Зморено окинув поглядом човен, а потім побачив її.

- Доброго ранку, Емі.

Вона сіла, розправивши крила на повну. Все ще почувалася млявою — можливо, це через тіло кажана. Стільки відкритої шкіри, яку треба було зігрівати…

- Я б дала тобі ще поспати, але не хочу, щоб у них з’явився привід тебе звільнити. Думаю, доведеться летіти, щоб встигнути до Агати до першого гудка.

Тейлслайд позіхнув і потягнувся, як це роблять поні.

- Мав би передбачити. Ти ж перемінників. Бачив земних поні з меншими витривалістю.

Емі захихотіла.

- Я ж казала, що ні з ким не зустрічалась шість місяців. Я рада, що цей етап життя позаду. - Вона штовхнула його до стоячого положення. - Я б із задоволенням залишилась із тобою на весь день. Але ти маєш триматися за роботу, а я — рятувати світ. Жорстоке життя.

Він кивнув — і завмер. Його шлунок загуркотів так гучно, що вона відчула це тілом. Або… ні, це вже її власний живіт. Це відчуття було настільки чужим, що вона спершу не впізнала його. Минуло кілька місяців відтоді, як Емі востаннє відчувала голод… але тепер, коли відчула — ігнорувати це стало неможливо. Емі була голодна.

- Можна я візьму трохи сніданку в тебе вдома, дорогою?

Вона залізла в сідельні сумки і кинула перед ним купку бітів.

- Занадто підозріло. Краще щось купи. - *Я не хочу, щоб ти зустрів двох нових жуків без попередження.*

Він нахилився до неї і поцілував у чоло.

- Справишся повернути човна без мене?

Її крила затріпотіли, а груди гордо здійнялися.

- Якщо я змогла його сюди привести, то й назад поверну. Просто… не кажи моєму брату про нас. Я хочу сказати йому сама.

Вона спостерігала, як Тейлслайд злітає приблизно за хвилину й зникає в ранковому небі. Емі доведеться летіти за ним назад до міста — і тягар відповідальності, що чекав там. Якщо нічого катастрофічного не трапилось, у будівлі чекали два нові жуки, а не армія королівської гвардії.

Голод Емі не зникав, поки вона збирала речі на човні. Навпаки — що довше вона сиділа, то голосніше бурчав її шлунок. Дивно, адже її магічний резерв усе ще був повним — навіть сильнішим, ніж раніше. Ніч із тим, хто її кохає, була найнасиченішою подією, яку вона коли-небудь відчувала. Вона б уже вибухнула від надлишку енергії, якби не нова глибина її резерву — вічно наповнюваного, але з безмежним простором для сили.

Та цей голод був інший, той давній, який можна втамувати тільки їжею. *Ще один доказ, що я перетворююсь на свого брата?* — подумала вона. *Він тепер їсть — і я можу.*

Думка про вуличних торговців Агати з їхніми жирними, поживними порціями шахтарської їжі мала певну привабливість. Але разом із тим — і саме озеро, в якому вона плавала, повне риби прямо під поверхнею. Попри близькість до ковальських цехів і металургійних заводів, це озеро кишіло життям.

Теплим, соковитим життям. У Емі не було вудки, ба більше — вона й не знала, як нею користуватись. Але вона мала магію — і

пам’ять про розмову з гіпогрифом з Орендуй Друга. Стратосфера розповідала про дитинство, проведене у стрибках з обривів на своїй батьківщині, полюючи на рибу, щоб потім смажити її. До того, як на острів напали, і населення зникло без сліду.

Емі була не єдиною, хто постраждав у цьому світі.

Вона могла б зробити спис для полювання, але навіщо, якщо вже знала, що може зробити? Все, що потрібно — переконатися, що над нею не пролітають поні і що по річці не чути човнів. Була ще така рання година, що боятись не було особливо причин.

Емі обрала повітряно-блакитні та білі кольори для вигляду гіпогрифа, якого вона уявляла: з худорлявим тілом і гострими кігтями замість копит на передніх кінцівках. Зробивши ці зміни, вона стрибнула у воду — на ранкове плавання.

Для людини це завдання було б неможливим. Для поні — ще важчим. Але гіпогрифі знадобилось менше години, щоб спіймати з півдюжини великих риб, розпотрошити їх кігтями й повісити над саморобним багаттям на березі. Вона навіть не відчувала холоду — її пір’я було створене для плавання, захищаючи від вологи, скільки б разів вона не пірнала за рибою.

Я мала рацію, у кожному тілі є інстинкт. Наче підключаєшся до шматочка їхньої генетичної пам’яті.

Чотири великі риби — значно більше, ніж вона мала б змогу з’їсти. Навіть одна такого розміру нагодувала б усю її сім’ю на Землі. Але вона з’їла їх усіх, і лише доїдаючи останню, Емі відчула полегшення. Вона легко могла б повернутись у воду по ще одну — якби не те, що хтось спустився до неї з неба.

Вони прилетіли з гір, у складі невеликої групи. Побачивши Емí, що лежала на березі біля багаття, один із них порушив стрій і почав спускатись.

У неї було лише кілька секунд, аби зібратися, не більше. Емі подумала було втекти в ліс, але швидко відмовилася. Вона пахла вогнищем, м’ясом і озером — будь-хто з нюхом міг простежити її за багато миль. А якби змінилась… поні мав бути зовсім дурний, щоб не пов’язати це з перемінниками, яких тримали «під наглядом» у таборі Стелла Лакус.

Він приземлився на берег, оминаючи дим від згасаючого вогню.

- Доброго ранку, Емі, - сказав він, махнувши крилом. - Я думав знайти тебе в Агаті, а не тут. Приємна випадковість.

Вона сіла повільніше, ніж зазвичай. Була такою ситою, що зовсім не поспішала. Лише на кілька дюймів ближче до сідельних сумок — і до захованої там зброї.

- З чого ти вирішив, що це моє ім’я? - спитала вона.

Він закотив очі.

- Бо гіпогрифи генерують справжні емоції. Вони ж наполовину поні. Але твої почуття… затінені. Цікаво. Ти стала значно сильнішою мисливицею, ніж я пам’ятаю.

Емі підвелася, вимила кігті у воді й подала одну лапу для потиску.

- Пробач, якщо я не змінюю вигляд, Пачу’а. Ми надто близько до Агати.

Він простягнув копито у відповідь і коротко потиснув.

- Це мудро. Ти дещо навчилася з нашої останньої зустрічі.

Вона кивнула.

- Як пройшла експедиція? Ти побачив потенціал табору Стелла Лакус? Ті технології, про які я тобі говорила…

Він казав, що не може відчувати її емоцій. Якщо це правда — він не бачив її тривожного очікування і страху. Цей поні мав силу або врятувати її плем’я, або приректи його.

А от вона його емоції відчувала чудово. Найсильнішою була жалість — поруч із нею затаїлася жадібність. Він щось хотів здобути з цієї дипломатії.

- Я ще не бачив жуків у такій нужді. Вони були в такому жалюгідному стані, що ми поділились навіть нашими похідними пайками й вирішили добувати їжу на зворотному шляху.

Він поклав копито їй на плече, змусивши зустрітись поглядом.

- Ти не сказала мені, що це — голодні діти. Що нам робити? Залишити їх помирати?

Невже не казала? Емі навмисно була стриманою в деталях про табір — боялася, що це змусить його виглядати надто слабким і не гідним для торгівлі. Вона також не хотіла привернути увагу ще одного тирана, який захоче вторгнутися й захопити контроль. Їх і так вистачало.

- Я сподівалася, що ти не дізнаєшся, - сказала вона. - У нас усе було дуже погано. Але я знаю тих таборян — вони хоробрі, розумні й винахідливі. З правильною можливістю ми могли б справді створити щось нове. Дехто з них... - Вона раптово замовкла. Розповідати про mesh-мережу, яку вже побудував Рік, — означало б зайве розкриття їхніх технічних можливостей. - Ми заслуговуємо на шанс.

- Старійшини можуть погодитися з тобою, - відповів він. - Якщо зможеш їх переконати, королева, можливо, тебе вислухає. Це рішення приймаю не я, і не ти. - Він кивнув угору, в небо. - Ми повертаємось. Ти маєш дотриматися клятви, Емі Блайт. Ти і Вес Блайт підете з нами до міста й постанете перед ними. Як домовлено.

- Зараз? - У голові Емі закрутилась паніка. Вона лише вчора офіційно стала парою з Тейлслайдом. Вона досі відчувала його запах, хоч він і був значно приглушений багаттям, озерною водою й кров'ю. Переважно кров'ю.

- Мені потрібен час на підготовку. Є речі, які мають працювати під час моєї відсутності. Дай мені до заходу сонця. Ми з братом приєднаємось до вас за містом.

Він зручно вмостився біля згасаючого вогню.

- Це прийнятно. Чи маєш ти ґлемор для моєї групи, поки ми чекаємо? У нас немає провізії.

Вона скривилась.

- Ти маєш на увазі ту рідку магічну штуку? Я... не маю уявлення, як її видобувають. Магії в мене більше, ніж я знаю, куди подіти, але я ніколи її не бачила. Тримаю пляшечку в наплічнику, коли

перебуваю серед поні, чекаю, поки щось збереться. Але нічого ніколи не з’являється.

Пачу’а завмер, оглядаючи її з голови до копит. Потім раптово вибухнув сміхом — гучним і щирим.

- Ти... ти ж не жартуєш! Ти справді не знаєш, звідки вона береться?

Вона полізла до сідельних сумок, розстебнула клапан і дістала маленьку пляшечку. Усередині — досі сухо, завдяки інженерії королівської гвардії та восковому покриттю. Вона відкрила пляшечку дзьобом і простягнула йому.

- Я щось упускаю?

- Багато чого, гадаю, - відповів він доброзичливо. - Але впевнений, що не маєш нічого, що можеш мені дати. Між нами лежать риб’ячі кістки, запах свіжий. Ти їси м’ясо, щоб вижити. З нього не добудеш ґлемор. Його ледве вистачає, щоб підтримати тебе — як побачили твої друзі й колеги в горах. Це останній засіб відчаю й голоду, не більше.

Я й справді почувалась голодною зранку. Вона досі почувалась такою — настільки сильно, що була здивована, що він цього не помічає.

- Але якби я мала його... - додала вона невимушено. - Як би я поділилася?

- Потрібна ємність, щільно закрита від повітря, - пояснив він. - Якщо залишити відкритою надовго, він затвердіє у віск. Його можна змішувати з піском і гравієм — виходить надзвичайно міцний бетон. Щоб добути ґлемор, потрібно вкусити. Саме тому

на флязі, яку я тобі дав, був восковий шар. Його наповнюють, коли в надлишку гордості, й спорожняють, коли її бракує.

Емі не стала розпитувати його далі. Її час в Агаті закінчився. Чи зможе вона запустити все, що треба, за один день?

Розділ сорок перший.

Емі не могла просто полетіти назад до міста, навіть якби не треба було повертати човен. Переконавшись, що жоден поні не

дивиться — крім невеликої групи «пегасів», які зібралися біля її багаття, — вона знову змінилася. Цього разу саме форма кажана здавалася їй природнішою.

У певному сенсі, вона використала це тіло більше за одну ніч, ніж будь-яке інше від часу Транзиту. Можливо, їй варто спробувати переконати Пачу'а дозволити взяти з собою поні до Старійшин?

Але це було б небезпечно для нього — соковитий стейк серед голодних хижаків. Щоб би там не чекало на неї та її брата в племені інших перемінників, останнє, що зробить Емі — це поставить ще когось під загрозу. Захистити брата вже буде непросто.

Шкода, що вона не могла злетіти назад до міста. Може, варто дізнатися, чи Рік або Бет зможуть використати ту саму силу, якою вона керує своїм тілом. Чи могли б вони навчити її літати, так само як вона допомагала їм уперше змінити форму?

Підготовка до від'їзду виявилася складною справою, особливо з огляду на ризики для тих, хто залишався. Спершу вона зустрілася зі своїми таборянами, які ховалися у її помешканні.

Вона пояснила, що має нове джерело їжі й що інші перемінники очікують від них натомість.

- Тож ми з Весом маємо зустрітися з їхніми лідерами. Але... якщо ми підемо, ми втратимо Орендуй Друга.

- Це проблема? - спитав Вес. Поки Емі говорила, він знову пакував речі — цього разу обережно, а не просто кидаючи все в мішок, як зазвичай. У них був цілий день, зрештою. - Ми ж

збирали гроші, щоб поїхати до Кантерлоту. А твій знайомий робить це за нас.

- Проблема не в грошах. Ти бачив будівлю? У нас купа простору, і мій бос хоче найняти ще працівників. Перемінників, які можуть грати будь-яких істот. Це не про прибуток — я навіть не знаю, на що ми ті гроші витратимо. Можливо, купимо свійських тварин... Але це неважливо. У нас є робота, де ми маємо дружити з поні. А дружба годує нас.

Вона обійшла кімнату й торкнулася дверей копитом.

- Якщо ми зможемо залишатися тут у тіні, я могла б почати приводити інших таборян — старших на роботу, менших — для безпеки. Вони можуть ділитися здобиччю з молодшими, які ховатимуться в цих кімнатах. Наразі бос тримає весь цей поверх порожнім, бо ми «небезпечні», і ніхто не має знати про нас. Розумієте, до чого я веду?

Рік похитав головою.

- Але ж тобі треба йти. Думаєш, твій бос дозволить повернутись?

- Ні. Я думаю, що зараз *ви* станете нами, - сказала Емі, скидаючи форму кажана і проходячи між ними. - Вам і так треба якось добувати їжу. Бад бачив мене так мало, що навряд чи відрізнить одного перемінника від іншого. І він знає, що в мене є брат. Бет, ти станеш гіпогрифом. Рік, ти можеш відвідувати міські бібліотеки, тільки не приведи сюди нікого. Як поні, звісно. Бет поділиться їжею з тобою через кілька днів, коли ти знову зголоднієш.

- Як? - запитала Бет. - Це можливо? Звісно, якщо ти так кажеш. Ти вже стільки всього змогла, чого ніхто до тебе не робив.

Емі підняла флягу, яку подарував Пачу'а, з гачка, і затиснула її перед собою. Вона пригладила віск, що закриває отвір, а потім прокусила його іклами. Те, що сталося далі, було… майже автоматичним. Не отрута, як вона очікувала б у рептилій. Фляга тремтіла в її копитах, і вона відчула, як її магічний резерв спорожняється. Запас був великий, тож навіть значний об'єм не надто зменшив її силу.

Коли фляга була повна, вона закрила її та передала Ріку.

- Це не спрацює, якщо ти їв м'ясо. Лише якщо харчувався емоціями. До речі...

Вона відчинила холодильник і закинула все, що там залишилось, у сідельну сумку, разом з усім іншим їстівним у квартирі. Шкода, що не було часу приготувати.

- Не дай Ріку померти з голоду, Бет. Я вже поговорила з Альбрехтом про переведення моїх перемінників, але не планую це організовувати, поки мене не буде. Поки що — не попадайтеся й тримайте роботу з босом.

Залишилося ще трохи пояснень, дрібних деталей, які Емі дізналась, допомагаючи Бет повторити образ гіпогрифа, який вона вже підготувала для цієї роботи, та короткий огляд знань про поні, які їй слід знати. Що Бет і переплутала б — завжди можна списати на культурні відмінності між гіпогрифами та поні. Ідеальне перше завдання.

Залишалось лише одне, що Емі обов'язково мала зробити перед від'їздом — попрощатись із Айві. Її подруга щойно вирішила

кардинально змінити життя, навіть раніше, ніж вимагав її батько. Емі не могла дозволити їй просто піти.

Вона помчала через усе місто до бази, показала свій бейдж, як завжди, і пройшла всередину. Айві була у своїх покоях, серед наполовину складених коробок з речами.

- Привіт, - тихо сказала Емі. - Потрібна допомога з усім цим?

- Е... - Айві зупинилась на мить, потім виправила себе. - Рейн Флай. Не була певна, що ще побачу тебе. Мій тато так хоче мене позбутися, що організував цілий транспортний загін, аби тільки мене відправити. Ми вирушаємо завтра зранку.

Емі з тривогою озирнулася — чи ніхто не підслухав. Але ніяких ознак сторонніх не було. Та навіть якби й були — навряд чи щось зрозуміли б.

- Це... складно. Але доведеться перенести всі наші плани.
Хоч я й так збиралася це зробити, бо їду цієї ночі.

Вони ще трохи поговорили — про сходження, прогулянки, сплави та всі захоплюючі речі, що тепер мусили чекати іншого життя. Зрештою, Емі запакувала одну з останніх коробок і дістала з сідельної сумки один із небагатьох предметів, які принесла з собою, утримуючи його в магії.

- Я принесла тобі це. Це не щось особливе, але… я хотіла залишити тобі щось на згадку про мене.

Це була фотографія — один із колажів, якими вона колись прикрасила свій будиночок персоналу. Це була одна з небагатьох, де не було її сім'ї — ті були надто цінні, щоб із ними розлучатись. Айві взяла її й притиснула до себе.

- Що це?

- Місто, де я виросла, - відповіла Емі. - Я зробила це фото під час походу. Це місце, куди я намагаюся повернутися. На звороті я переписала все, що ми знаємо про подорожі між світами. Не дуже багато, але… щось є. І тепер у тебе є справжній артефакт з іншого всесвіту.

Магія Айві затремтіла, очі наповнились слізьми.

- Т-ти не повинна була. Ти не зможеш зробити ще одні, коли вони зникнуть...

- Завдяки тобі зможу, - сказала Емі. - Сподіваюся. Хоча, чесно кажучи, я не знаю, як ми будемо передавати інформацію туди-сюди.
Я не можу дати тобі свою адресу, не розкривши, де працювала.

Айві сховала подарунок.

- Це легко. Ти можеш приїхати! Це займе трохи часу — два тижні, може три. Але потім знайдеш мене у маєтку моєї родини. Там буде самотньо, мені буде приємно мати компанію.

Шкода, що в неї не було ще одного телефона, аби дати їй. Але носити щось настільки очевидне — надто ризиковано. Їхні надії вже трималися на одній дівчині, яка вирушала туди, куди не слід. Чим менше ризиків — тим краще.

- Хотіла б я дати тобі щось у відповідь, - сказала Айві, коли вони запечатали останню коробку. - Ми знайомі не так давно, але здається… наче минули місяці.

Емі похитала головою:

- Ти вже дала мені більше, ніж думаєш. Якщо ти знайдеш ту магію — можливо, навіть повернеш мені дім. А якщо ні — принаймні я знатиму, що в цьому світі є хороші поні. Приємно знати, що мене ненавидять не всі.

Вони попрощалися з останніми сльозами та обіймами. І в ту мить Емі зрозуміла, що навіть деякі негативні емоції можуть бути для неї поживою — за правильних обставин.

Командир Пат чекав за межами казарми, коли вона вийшла на вулицю. Він покликав її жестом, і тихо сказав:

- Коли моя дочка покине цю базу завтра, все. Твій обов’язок виконано, і він завершений. Більше не користуйтеся ресурсами бази.

- Не буду, сер, - чемно відповіла вона, але не віддала честь. - Гарного вечора.

Вона вже збиралася йти, але він зупинив її копитом, перегородивши шлях.

- Остання дружня порада. Такій маленькій поні, як ти, не слід більше бродити околицями Агату. Ми знаходимось біля кордону з надзвичайно небезпечною територією, заповненою вбивчими перемінниками. Вони вже вбивали, і вб’ють знову, якщо отримають шанс. Моїм хоробрим поні значно важче виконувати свою роботу, якщо цивільні лізуть під кулі. Не дай їм зловити тебе біля кордону.

Він майже не дивився на неї. Для Пата Емі була вже не більше ніж тінню — солдатом, який виконав свою місію і тепер мав зникнути. Але якби він був уважніший, можливо, вже викрив би її. *Мені слід бути вдячною.*

- Не зловлять, - пообіцяла вона. - Знайду щось менш небезпечне, сер, обіцяю.

Останнє було відвертою брехнею. Але командир цього не помітив. Він прибрав копито і дозволив їй піти. Емі востаннє повернула спину базі Агату.
Нехай і далі ігнорують перемінників, які вільно рухаються в їхньому місті.

У Емі залишилось не так багато часу, щоб побути з Тейлслайдом після того, як пролунав фінальний гудок і він завершив роботу. Але вистачило — щоб знову затягти його до того самого буфету, де вони вечеряли вперше. Цього разу вона заплатила й за себе, і набрала повну тарілку всього, що здавалося їстівним.

На її подив, це було майже все. Усе, що містило солому чи листя салату, досі здавалося їй огидним. Але для носа кажанопоні фрукти пахли дивовижно, а багато на пару приготованих овочів — цілком прийнятно.

- Я думав, у тебе не такий вже й апетит, - сказав Тейлслайд. - Це... багато. Ти ж знаєш, що доведеться платити за все, що не доїси?

Емі відповіла, поглинаючи ціле манго за кілька укусів.

- І от я вже майже все з'їла.

Він відкинувся на спинку сидіння, спостерігаючи, як вона спустошує половину тарілки, ледве торкнувшись своєї.

- Це… як ти це робиш?

- Можливо, я вилікувалась. Нарешті оговтуюсь після хвороби — завдяки хорошим друзям. Веса ж ніколи не нудило від їжі. Можливо, я знайшла секрет.

Довкола було багато інших відвідувачів. Тейлслайд озирнувся по ресторану, тоді зітхнув:

- Сподіваюся, що так. Я хотів би побачити, як усі… хворі поні з твого дому одужають.

Він простягнув копито через стіл і поклав його на її.

- Думаєш, це якось пов’язано з минулою ніччю? Я б із задоволенням ще трохи поекспериментував, щоб дізнатись.

Вона посміхнулась у відповідь:

- Я теж, більше за все. Але… Тейлслайде, мені доведеться ненадовго поїхати. Я не знаю, наскільки — кажуть, дорога в один бік займає день потягом.

Він різко прибрав копито:

- Ти могла б згадати про це ще вчора ввечері!

Кілька відвідувачів підвели голови, глянувши на нього з осудом. Навіть у гомінкому буфеті були свої межі.

- Це могло б змінити моє рішення щодо деяких речей!

- Я нікуди не зникаю! - прошипіла вона. - Для мене ця гора дуже важлива. І я вже попередила… Ти можеш і далі залишатись у моїй квартирі. Просто не сплутай когось із поні зі мною.

Він ще кілька хвилин їв у мовчанні, розправляючись із тарілкою, наче з ворогом Еквестрії.

- І чому це все відбувається саме зараз?

Скільки вона могла сказати при сторонніх?

- Я рятую життя, - сказала вона. - Добуваю їжу для тих, хто її потребує. Якби я не поїхала — вони б не їли. Я повернусь. Але якщо не хочеш чекати… не засуджую. У мене є достатньо бітів, щоб купити тобі квиток до Клаудсдейла, якщо захочеш.

Він поворушив рештки їжі на тарілці.

- А чому я не можу поїхати з тобою?

- Бо не можна, - відповіла вона прямо. - Але я повернусь! Поки що ти для мене досі мій… колтфренд? Таке слово? Я впевнена, коли я повернуся — буду шалено скучати за тобою. Не наробіть дурниць, поки мене не буде.

Тейлслайд закотив очі:

- Це не мені треба хвилюватися.

Розділ сорок другий.

Емі покинула Аґат менш ніж за годину, подорожуючи разом із братом. Вона затрималась із Тейлслайдом так надовго, що їм ледь не довелося прокрадатися повз ворота, щоб оминути комендантську годину.

Вес здивував її новим тілом просто перед від'їздом — пегасом, схожим на ту форму, яку вона створила для Ріка. Вона запідозрила, що він просто скопіював її, змінивши лише колір шерсті.

- Не хотів залишити собі єдинорога?

Він кивнув:

- Він не виглядав як той, хто вирушає в пригоди. Він хоче сидіти в безпеці за стінами міста, серед книжок. А от мені, куди ми прямуємо, треба бути авантюристом, як ти!

- Не знаю, чи я підходжу під це визначення. Але дякую за комплімент.

Із собою вони взяли значно менше, ніж під час втечі зі Стелла Лакус. Трохи спорядження для табору, але жодної зброї й майже нічого з людських речей. Лише телефони і єдина сонячна зарядка. Навіть це було ризиком, що залежав від щедрості й чесності незнайомців. Але якщо вони не могли довіряти своїм майбутнім союзникам — Стелла Лакус була приречена.

- Шкода, що в нас не було більше часу, - сказала Емі, щойно вони вийшли за стіну, поза зоною, де їх могли підслухати. Дивно, як швидко вона могла звикнути до нового поні поряд — з новим запахом, голосом, зовнішністю. Вона легко сприйняла нову подобу Веса, хоча й було цікаво, як це вплине на його поведінку. Вона мала лише себе як зразок, щоб оцінити, як форма впливає

на характер. - Я б тоді купила спорядження у поні, замість того щоб брати наше старе.

- У поні воно краще? - здивовано запитав Вес.

- Навіть близько ні, - відповіла вона, не задумуючись. - Важче, громіздкіше й у всьому гірше. Але що більше дивних речей поні знаходять, то більше приводу будуть мати, щоб нас підозрювати, якщо вирішать нас обшукати.

Вес знизав плечима:

- Думаєш, це проблема там, куди ми йдемо? Серед… інших, як ми? Ми ж наче на одному боці?

Емі довго не відповідала. Вони йшли тією самою стежкою до озера, якою вона мандрувала вчора. Частина її шкодувала, що Тейлслайд не йде разом. Її брат був наївним і беззахисним. Тейлслайд же — королівський гвардієць, сильний і впевнений.

Але брехати Весу не зробить ситуацію легшою:

- Уяви ліс біля міста. Ми — вовки, що живуть у цьому лісі. Люди в місті хочуть нас винищити. Ми можемо працювати разом з іншими вовками, щоб запобігти цьому — вивчити найкращі схованки, способи виживання. Але водночас не можна забувати, що ми поруч з вовками. Ми їмо одне й те саме, а їхні зуби гостріші за наші. Вони старші, вони краще знають ліс.

- Я… гадаю, я зрозумів, - промовив Вес, коли вони дістались занедбаного причалу. Всі човни були на місці, як і минулого разу. Її монети все ще були єдиними в кошику. - У нас немає вибору — нам потрібні інші вовки, щоб вижити. Але їм ми — не потрібні.

Вона кинула кілька монет більше, ніж минулого разу, й відчепила човен.

Цей уже не повернеться. Вибач, хто б ти не був, господарю пристані.

- Саме так. Ми маємо переконати їх, що не зазіхаємо на їхню здобич, але водночас — що ми хороші союзники. Ми не загроза, але й не надто слабкі. Ми корисні.

Вес нервово штовхнув човен, розправивши крила. Навіть без важких сідельних сумок — полетіти з ними він би все одно не зміг.

- А ти знаєш, як це зробити?

Емі не могла збрехати йому, навіть аби заспокоїти:

- Імпровізуватиму. Я знаю… що може запропонувати табір. І знаю, як ми можемо стати корисними. А от як не виглядати надто вразливими — не знаю. Я провела тижні серед поні, навчаючись їх розуміти. Але про перемінників я нічого не знаю. Я тільки сьогодні зранку навчилась ділитись магією, коли Пачу'а показав як.

- І ми досі не знаємо, чому в тебе росте волосся, - сказав він. Вона підштовхнула його до човна, і той нарешті погодився. Вона взяла на себе греблю обома задніми ногами — фізична робота завжди лягала на її плечі.

Вона не могла насолоджуватись заходом сонця, як минулої ночі. Замість вечора з Тейлслайдом її чекала ніч серед хижаків.

- Що б не сталось, я тебе захищу, - пообіцяла Емі. - Ніхто не чіпатиме моїх дітей або мою сім’ю. А ти — обидва.

- Сміливо з твого боку припускати, що це не я тебе захищатиму, - сказав Вес. Він підвівся, поставив копито на сидіння й ефектно позував. Раптовий рух змусив човен сильно захитатись, ледь не перекинувши його.

- Сядь! - вигукнула Емі, змахнувши обома крилами й змістивши вагу в протилежний бік. Вона вже мала не одного учня, який таке витворяв на їхніх вітрильниках — усі вони могли перевернутись так само легко.

Вес осів на місці, вуха притислися до голови. Після кількох напружених секунд Емі вдалося стабілізувати човен, і вона знову попливла вперед. За поворотом з’явилося знайоме місце — там вона снідала вчора. Біля дерев стояв одинокий поні — кремезний земнопоні з темним розфарбуванням навколо очей. Одягнений інакше, ніж минулого разу, але Емі впізнала Пачу’а — він використовував те саме тіло, що й раніше як шукач.

Він мовчки спостерігав, не рухаючись. Лише коли вони досягли берега, він підійшов ближче, дивлячись, як вони вистрибують з човна. Емі розгорнула крила й спробувала планерувати до берега. Пролетіла майже всю відстань, але приземлилась задніми ногами у воду, обдав себе холодним душем. Це було набагато менш приємно, ніж коли вона була риболовним птахом.

Весові пощастило ще менше — він приземлився за кілька дюймів від човна й облив себе водою ще більше. Він здригнувся, тягнучи копита крізь багнюку.

- Ви не вмієте літати, - сказав Пачу’а, дивлячись на них. - Як таке можливо? Що може бути важливішим за цю навичку?

- Ми не жили тут поколіннями, - відповіла Емі. Вона сподівалася, що її тон був наполегливим, але не скаржливим і не захисним. - Ми з братом отримали крила лише два місяці тому… навіть трохи менше. Скільки новонароджених здатні навчитися літати за такий час?

З-за дерев вийшли інші постаті. Обидва — пегаси, ті самі, яких вона бачила вранці.

- Можливо, у нас буде час на кілька уроків у дорозі, - сказав Пачу'а, махнувши, запрошуючи в ліс. - Добре, що ми прийшли з експедицією. Назад повернемось потягом. Не знаю, чи дозволять Старійшини вам користуватись мережею, щоб повернутись цим шляхом. Доведеться обговорити це з ними.

Єдина втіха, яку давала подорож лісом вночі з групою незнайомців — Емі все ще могла відчувати їхні емоції. Можливо, вони й не були достатньо сильні, щоб нею живитися, але точно могли видати зраду. Вона на це сподівалась.

- У вас є власні колії? Як ви їх побудували так, що Еквестрія не помітила?

Один з пегасів розсміявся:

- Ми користуємося їхніми. Потрібно лише мати вуха в потрібних місцях і знати розклади. А якщо маршрут завантажений — просто бронюємо вантажний вагон.

Їхня хода тривала недовго. Не минуло й хвилини, як Емі відчула емоції від одного з мисливців Пачу'а. Підозра, яка швидко переросла в опір.

- Я не піду далі, поки не дізнаюся правду про них, - заявила Паваті, злетівши й перегородивши їм шлях. - Я не стану тією комахою, що приведе шпигунів у наше гніздо.

Навколо неї спалахнула магія — й пегас перетворилася на перемінника. Вона була стрункішою за Пачу'а, але в іншому багато в чому на нього схожа. Ті самі помаранчеві гребені, татуювання на обличчі й боці. Менш складні, ніж у Пачу'а — прості візерунки, що нагадували спіралі.

Емі, мабуть, і далі би витріщалась на неї, якби комаха це дозволила. Натомість перемінник наблизилася, вишкіривши ікла:

- Відмовся від маскування, мисливице. Я вимагаю побачити правду.

- Спершу він, - сказала Емі.

Пачу'а змінився в такому ж спалаху магії, потім жестом вказав на Веса:

- Ми не можемо повертатися зі шпигуном. Але й обіцянку мусимо виконати. Покажи себе, як і я.

Вес зупинився поруч із Емі, торкнувшись її боку для заспокоєння. Він скиглив, розкриваючи крила. Понячі крила були надто важкі, щоб тремтіти від тривоги, тож просто змахнули один раз.

- Спокійно! Дай мені... Я ж тільки починаю. - Йому знадобилась майже хвилина, щоб змінити форму, і з кожною секундою їхні провідники ставали дедалі підозріливішими.

Нарешті він зник, поступившись місцем барвистій версії звичайного перемінника. Обидва супутники Пачу’а ахнули. Емі з певним задоволенням відчула їхній шок. Пачу’а відреагував лише легким полегшенням, після чого повернувся до Емі:

- Тепер ти. Я знаю, що ти та сама комаха, але це не має значення. Ти знаєш звичай — коли одна форма показана, інша має бути віддана у відповідь. Я — за твого брата, Паваті — за тебе.

Емі кивнула. Їй доведеться запам’ятати цю сцену для майбутнього візиту. Боже, борони використати таке перед поні.

- Розумію.

Вона заплющила очі й скинула маскування. Це не вимагало особливої концентрації — лише кілька секунд.

Її перетворення не було драматичнішим за попередні. Ще мить тому вона виглядала як поні — і ось уже страшна істота, яка не є поні. Навіть у перші дні, коли вона тільки опанувала цю техніку, зняти маскування було майже без зусиль. Проблеми виникали лише при створенні нового тіла.

Але з реакції присутніх перемінників Емі зрозуміла, що щось пішло не так. Паваті ахнула, її щелепа опустилася в шоку. Пачу’а застиг, не зводячи з неї очей. У ту мить вона відчула шок перемінників так само чітко, як будь-які понячі емоції. У третього мисливця це була навіть не несподіванка, а чистий жах — він відступив за Пачу’а, шукаючи захисту.

Емі озирнулася на них, розгорнувши крила в боки.

- Якщо в мене на копиті туалетний папір — просто скажіть, - сухо обмовилась вона. - Що ви там шукаєте?..

У Паваті спалахнув гнів, але не на неї. Вона розвернулася до Пачу'а, вишкіривши зуби. Заговорила з роздратованим шипінням:

- Як ти міг цього не знати? Ти ж бачив її раніше, ти підтвердив усім. Як сталося, що перед нами зараз стоїть королева?

Розділ сорок третій.

- Королева? - Емі не могла збагнути сенсу цього слова. Але нічого не сказала, просто склала крила й чекала. Останнє, чого вона хотіла — це дати озброєній, наляканій групі ще один привід боятися її. У них таких і без того вистачало.

- Я відчував дивні випромінювання від неї, - відповів Пачу'а з викликом. - Але нічого подібного до цього. Це має бути зміна. Ми стаємо свідками історії, що розгортається на наших очах — появи королеви всього їхнього рою. І ми перші істоти, які її побачили. Нас можуть згадати з честю.

Потім він знову звернувся до Емі і урочисто вклонився. Інші двоє повторили за ним, широко розгорнувши крила. Потім він заговорив з інтонацією релігійного заклинання:

- Ми, послані тим, хто вищий, зустрічаємось у покорі з тією, що велика. Нехай ти виявиш до нас милосердя, знаючи, що інші очі дивляться через наші.

І завмерли в очікуванні.

Ніхто не рухався, ніхто не говорив.

Аж поки не озвався Вес:

- Не хочу перебивати, але що, чорт забирай, тут відбувається? Чому ви так розмовляєте з моєю сестрою? Емі справді класна, вона двічі врятувала мені життя після того, як нас вигнали. Але ми не якась там знать. У нашій країні в це навіть не вірять — у те, що хтось кращий за інших. Ми навіть війну через це мали.

Пачу'а його проігнорував. Двоє інших перемінників виглядали роздратованими, але він зберігав нейтральний вираз обличчя.

- Звичайна відповідь — це обіцянка стриманості й нейтралітету, - сказав він. - Давній звичай вимагає, аби королеви не вступали в конфлікти з простими комахами, лише між собою. Тож ми просимо твого милосердя, а ти його даруєш. Так це працює.

Натяк був очевидний — що Емі начебто могла б з легкістю знищити цих перемінників, і лише страх перед якоюсь віддаленою силою втримував її. Повна нісенітниця. Який там у неї бій — у неї хіба пістолет, у найкращому випадку вона встигла б зробити один постріл, перш ніж її схопили б.

- Звісно, я дарую... своє милосердя, - сказала вона, роздратовано. - Пачу'а, я думала, ми на одному боці. Ще кілька

хвилин тому ми були союзниками — чому це має змінитись? Я та сама істота, з якою ти працював увесь цей час.

Він випростався, і двоє інших теж. Тепер вони трималися чітко позаду нього, не дивлячись їй у вічі.

- Піклування про голодних перемінників, організація їхнього побуту, навіть коли ти була окремо… - сказав Пачу'а. - Я мав би помітити знаки. Цей потяг притаманний кожній королеві. Вона люто вірна тим, хто з її рою. Менші істоти не зобов'язані бути такими відданими.

Емі закотила очі.

- Я не "одержима" чимось, - повторила вона. - Я піклуюсь про них, бо це правильно. Захищати беззахисних — це морально. Чи то з твого роду, чи з мого, чи поні, чи якихось інших дивакуватих прибульців, яких я ще не зустрічала.

Вона відвела погляд, засмучена. Кожна нова секунда — ще одне нагадування, як мало вона знає.

- Але як ви це зрозуміли? Ти ж сам кажеш — інша сила. Може, це й справді значить, що я королева. Але я жодного разу не використовувала ці сили при вас.

Паваті засміялась, її голос відлунював по-звірячому:

- Ти виглядаєш як королева. Очі й грива, наприклад. Усі королеви, яких я знала, носили ще й яйця... не можу сказати у темряві, чи ти…

Вона раптово наблизилась, вдивляючись у живіт Емі. Принаймні не торкнулася копитом.

Емі почервоніла, відступаючи. Щойно вона почала забувати, що практично гола — хтось обов'язково мав на це вказати.

- Пачу’а, це щось змінює? Ми ж обіцяли піти з вами. Чи побачать нас старійшини, навіть якщо я... королева?

Він поспішно кивнув:

- Звісно. За звичаєм, королева Кая повинна буде бути присутня. Вона захоче побачити тебе особисто. Тепер, коли серед Зеленого Рою є хтось із владою для переговорів — це змінює багато. Ми можемо не просто обмінюватися дарами. Можна укладати справжні угоди.

Емі відчула правду й упевненість у його словах. Вона шукала бодай натяк на зраду чи агресію — раптом помаранчеві перемінники вирішили скористатись можливістю й позбутися суперниці, доки та не стала надто сильною. Але нічого подібного. Лише ентузіазм, змішаний із честолюбством. Якщо все вдасться, саме йому зарахують укладення цих угод.

Якби тільки брат міг спілкуватися з нею так, як інші зелені перемінники. Тоді, можливо, й не сказав би того, що сказав наступним:

- Емі, я... Ти впевнена, що це гарна ідея?

- Завжди гарна ідея — дотримуватись присяг, - прошипіла Паваті. - Можливо, ти не розумієш, бо не схожий ні на одного перемінника, якого я коли-небудь бачила. Але серед наших — цивілізовані комахи дотримуються обіцянок за будь-яких умов. А твій рій — цивілізований?

- Так, - відповіла Емі. Вона торкнулася брата й накрила його спину своїм крилом. Вона все ще була нижча за нього, але різниця зменшилася — вже не треба було тягнутись так високо. - Ми з братом… новачки у вашому світі. Він дуже відрізняється від нашого дому. Але ми залишимось цивілізованими.

- Тоді замаскуйся знову, - наказав Пачу'а. - З усією повагою, велика з іншого рою, але ти все ще не знаєш дороги, й належить іти за моїми вказівками. Хіба що знаєш, як дістатись до Сономи самостійно.

У відповідь Емі повернулася до образу кажанопоні, якого носила минулої ночі з Тейлслайдом. Якби вона трохи менше переймалась турботою про своїх дітей, то, можливо, провела б ту ніч із ним, а не вирушила в небезпеку з майже незнайомцями. Навіть якщо плем'я помаранчевих могло стати сильним союзником — це не робило їх менш небезпечними, якщо їх спровокувати.

Весу знадобилось трохи більше часу, але зрештою й він впорався. Інші мисливці перевтілились ще швидше, ніж Емі — ніби робили це все життя. Бо так воно і було.

Вони вирушили стежкою, яку знав Пачу'а. Не раз він посилав когось у повітря, щоб перевірити маршрут, і час від часу трохи коригував напрямок.

Вес ішов кілька годин без скарг. Але поступово втомлювався і уповільнював темп.

- Не віриться, що ми зупиняємось так рано, - зірвалася Паваті близько другої ночі. - Ми б уже були на залізничному вузлі, якби ця королева зі своїм мутантом уміли літати. Ми що, тепер маємо спати як здобич?

Вес ледь плуганився, майже вдвічі повільніший за інших. Стежка хоч і не вела вгору, але була темна, без навіть гравію, що вказував би шлях.

- Я... зможу... - пробурмотів він напівпритомно.

- Моєму братові треба поспати, - сказала Емі, зупинившись поруч із ним. - Вибач, Пачу'а. Він більше не витримає.

Мисливець зупинився, почухавши фальшиве поняче підборіддя. Нарешті він показав убік:

- Неподалік є печери. Дамо йому відпочинок, якого він потребує. — Він обернувся до супутників: - Пам'ятайте, що саме він — справжня мета цієї експедиції. Перемінник з усією нашою магією, але без залежності від здобичі. Не дивно, що й потреби має частково їхні.

Вони ще трохи пройшли, а мисливці тим часом хмурилися і виглядали роздратованими. Емі й сама відчувала їхнє невдоволення — вони були голодні. Ймовірно, віддали останні запаси жителям Стелла Лакус, а тепер розраховували повернутися додому, щоб поповнити сили.

Вона запитала про це, щойно вони дісталися до печери, й Вес міцно заснув у своїй надто великій людській спальному мішку. Інші перемінники розвели невелике багаття з гіллячча біля входу — вистачило лишень, щоб трохи зігрітись, якщо сидіти близько.

- У вас трьох немає чого поїсти, так? - спитала Емі. - Ви все віддали табору?

Пачу’а коротко кивнув. При світлі багаття він повернувся до своєї основної форми. Інші також, виглядаючи полегче. Можливо, це також було через голод — хоча Емі сама не відчувала його з часу прибуття, тож не могла знати напевно.

- Ти раніше казала слово — «мораль». Було б не морально залишити щось собі, коли так багато хто голодує. До дому недалеко, а в Агаті ми могли б полювати, якби треба було. Але не довелося.

- У вас є ще одна фляга, як та, що ти мені дав? - уточнила Емі.

Вони переглянулись. Паваті звузила очі:

- Ти не слухала, королево з іншого рою? Він сказав — вони порожні. У нас немає ґлемору, щоб подарувати тобі, незважаючи на твій статус. Ми вже віддали все твоєму рою.

Емі зітхнула:

- Я не прошу дару. Я хочу поділитися.

Пачу’а дістав флягу, таку саму, як і раніше, й поклав її перед Емі.

- Це не звичай. Дуже незвично, коли королева одного рою дає іншому. Але мої мисливці віддали все, що мали, тож така відповідь… доречна. Я знаю, що ти не могла багато полювати без власного рою — не чекаю, що наповниш її. Цього ранку ти ж узагалі не мала нічого.

- Цього ранку я ще не знала, як створювати ґлемор, - відповіла вона.

Вона наповнила флягу без особливих зусиль. Тепер Емі вже не завжди була переповнена магією — просто не мала межі, скільки могла вмістити. Вона підняла флягу й передала назад.

- Можливо, коли ви вже не будете голодні, розкажете мені, якими бувають королеви? Ми тільки-но прибули, я ще… нічого не знаю.

Ще до того, як Паваті встигла відкрити рота, Емі її зупинила:

- Ні, я не прошу розповідати ніяких темних таємниць про вашу королеву. Я не прошу тебе бути неслухняною. Просто… хто така королева? Що вона взагалі робить?

Супутники по черзі зробили ковтки з фляги. Вони, здавалось, спожили зовсім трохи, перш ніж щільно закрити кришку й передати її назад Пачу'а, щоб той ніс.

- У кожного рою є своя королева, - сказав він повільно. - Вона найстаріша й наймудріша, з магічною силою, що перевершує багатьох перемінників разом. Усі в рої абсолютно їй підкоряються. Вона народжує кожне яйце, бачить усіма очима і може напряму керувати своїми комахами, коли забажає.

- І більше ми справді не повинні розповідати, - додав інший самець. - Пробач, чужа королево. Але ваш рід не ділиться знаннями з нами. Щоразу, коли королева народжує німфу, щоб розширити рій за межами свого зору, вона навчає доньку наодинці.

Пачу'а кивнув на знак згоди:

- Наша королева, Кая, мудра й розважлива. Вона провела наш рій крізь великий страх Еквестрії й чистку всіх виявлених перемінників. Вона тримає всі шлунки ситими й оберігає наші таємниці. Вона зможе відповісти на твої запитання.

Вони й так розповіли їй більше, ніж вона сподівалась. Можна було б на цьому зупинитися. Все інше про їхню магію вона могла дізнатися пізніше, через спостереження й досвід. Але одне з почутого її не відпускало — щось особисте й страшне.

- Що ви маєте на увазі під яйцями? - запитала вона. - Поні так не роблять. У них народження, як у нас раніше: двоє батьків, зазвичай одна дитина. У людей це займало дев’ять місяців, здається, у поні — одинадцять. А не... дивні гидкі штуки.

Перемінники знову переглянулись. Цього разу погляд був для неї нерозбірливий. Пачу’а виглядав розгубленим, коли відповів:

- Не думаю, що розумію твої слова — «дивні», «гидкі». Вони не підходять. Хоч рої дуже відрізняються один від одного, усі шанують диво життя. Великі ресурси витрачаються на турботу про наступне покоління. Крім мисливців, найбільше комах працює в яслах. Вони поступаються честю лише тим, хто годує рій.

У Емі скрутило живіт. Вона могла б вирвати, якби не відчувала себе такою голодною. Під поглядами інших вона відкрила сідельні сумки, дістала кілька консервованих страв для поні й почала їсти.

- Мені не подобається звучання... жодної частини цього. Якщо я не знайду способу повернути всіх додому, я… делегую цю відповідальність народу. Нехай самі мають своїх дітей.

Паваті розсміялась майже істерично. Інші приєдналися, навіть Пачу’а. Саме він заговорив першим:

- Я знаю, що королеви — могутні істоти, але не настільки. - Він глянув на банку консервованих персиків, яку Емі вже наполовину з’їла без виделки. - Тобі, можливо, варто розпитати королеву Каю про це священне питання також.

Розділ сорок четвертий.

Подорож до Сономи тривала кілька днів. За цей час вони майже не зустріли ознак цивілізації — лише жменьку туристів, поні-дослідників або шукачів, що вивчали потенційні місця для майбутнього видобутку. Будь-яка з цих зустрічей могла стати напруженою, але група Пачу’а зазвичай просто відлякувала їх своєю загрозливою поведінкою.

Та Емі краще знала поні. Вони просто хотіли трохи дружньої розмови, може, зупинитись, поділитися обідом і побалакати. Хоч мисливці й могли викликати підозру, принаймні як загін мандрівників у лісі, вона швидко заспокоювала їх.

Можливо, це було ще одним інстинктом. Коли вони ставали з нею дружніми, це означало ще один тип поживи — окрім їхніх похідних пайків.

- Ти справді можеш їсти будь-що, - буркнула Паваті, коли група засмаглих лісорубів нарешті попрямувала далі, веслуючи вгору по річці. - Це теж талант королеви?

- Ні, - відповів Пачу'а одразу. - Я зустрічав королеву Каю. Вона живиться гордістю й досягненнями, як і весь наш рій. Жодних інших почуттів. Якщо перед тобою всі позитивні емоції — кожне поселення поні було б бенкетом.

Емі кивнула:

- Поні дають набагато смачнішу їжу, коли знають, хто ти. Не знаю, чи ви це помічали… але чим більше брехні доводиться ховати, тим менше отримуєш.

Пачу'а завмер, втупившись у неї:

- Як мисливець взагалі міг би перевірити таку теорію? Жертви одразу вороже ставляться до нас усіх. Цей інстинкт глибокий, первісний, затуманює їхній розум. Поглянь, як вони перетворили ваш табір на військову зону, хоча насправді це всього лише вигнанці — слабкі й голодні.

Емі вже відкрила рота, щоб заперечити — та передумала. Вона могла б розповісти про довіру Айві, про їхню дружбу. Але Пачу'а дивився на неї з такою стурбованістю, що вона відвела погляд. *Вони не хочуть вірити, що поні й перемінники можуть порозумітися. Чому?*

Ще одне питання, яке варто буде поставити їхній королеві.

Зрештою похід завершився, і вони дісталися пункту призначення — невеликої залізничної станції зі стрілкою й телеграфною

лінією. Пачу’а відкрив будівлю, всередині якої стояла єдина машина, що періодично друкувала стрічку з крапок і тире.

Інший мисливець прийняв її разом із папером і кілька хвилин працював мовчки. Нарешті підвівся з аркушем у копиті:

— Зараз їхати безпечно. Але нам потрібно тримати темп до Бірюзового Перехрестя, інакше ризикуємо зустріти «Солону Експрес» на зустрічній смузі.

Пачу’а знову вивів усіх надвір, замкнув приміщення, і повів до більшого складу позаду. Всередині зберігалося щось із живої історії.

Емі впізнала паровоз із багатьох старих фотографій — хоча її знання на цьому закінчувались. За локомотивом ішов вагон із вугіллям, а за ним — єдиний пасажирський. Вона не мала уявлення, як усе це працює, просто зайшла до вагона й сіла біля Пачу’а.

Вес одразу засяяв, побачивши стару машину, й почав захоплено говорити з іншим мисливцем про ширину колії, тиск у котлі та безліч інших речей, які Емі були абсолютно нецікаві. Той охоче дозволив Весу самому кидати вугілля у топку та качати воду.

- Він, здається, добре знайомий із залізницею, - зазначив Пачу’а, займаючи місце навпроти Емі. - Твій брат був інженером у прадавній батьківщині? Це могло б хоч трохи пояснити його зв’язок із королевою. Людина з цінністю й розумінням.

Емі стримала сміх:

- У мого брата… базове уявлення про багато речей. Його проблема — нездатність зосередитись на чомусь одному. Його

знання — широкі, але поверхові.

Мисливець кивнув. Він поправив газову лампу, потім приніс пляшку й єдиний келих для неї:

- На жаль, ми користуємось цим маршрутом так рідко, що не зберігаємо нічого свіжого для вас. Більшість перемінників не їдять, як ви знаєте. Але дехто з нас насолоджується цим. Я знаю виноградник і винороба. Кожна пляшка зроблена з великою відданістю. Ви зможете відчути гордість у смаку.

Емі дозволила налити собі трохи. Вона ковтнула — і смак виявився саме таким, як описав Пачу'а. Хоча більшість насолоди була не магічною — річ не в тому, що рідина давала якусь поживу, а в тому, що в пляшці було досить емоцій, щоб змінити смак.

На щастя, Вес повернувся якраз перед тим, як вони вирушили зі станції. Його копита були в сажі, грива розтріпана від вітру.

- А ти знаєш, що таких станцій тут сотні? - радісно вигукнув він. - Було б круто жити на одній! Обслуговувати поїзди, допомагати пасажирам, штампувати квитки… Прямо як на Дикому Заході! Тільки без перестрілок.

Сподіваюся, подумала Емі. Вона жестом попросила Пачу'а прибрати пляшку, перш ніж у Веса з'явиться ідея пригубити. Хоч келих вина для неповнолітнього був найменшою з проблем на фоні всього, з чим їм уже довелося зіткнутись.

Щойно вони залишили стежки й рушили залізницею, подорож стала надзвичайно швидкою. До заходу сонця вони вже покинули гори позаду, минаючи пустельну дику місцевість, яка могла б зійти за пейзажі американського південного заходу. Вони

проїхали кілька містечок, але ніде не зупинялися, щоб підібрати пасажирів. Жоден із поні не мав уявлення, хто саме їде в цьому таємничому поїзді-привиді.

Зрештою вони доїхали до прихованої стрілки, що вивела їх із доглянутої понячої гілки на заховану колію. На світанку вони прибули до ще однієї секретної станції, де можна було розвернути поїзд і загнати його назад у сховище.

Першим з поїзда вийшов Вес, знову в образі єдинорога. Його копита опинились у м’якому піску кольору засмаги, хвіст нервово сіпався.

- Це як того літа, коли ми їздили до Гранд-Каньйону, пам’ятаєш, Емі?

Вона приземлилась поруч. Так далеко від Агату вона вже не хвилювалася, що знову використовує образ Рейн Флай. Вона була в цій формі пегаса так часто, що вона стала їй майже ріднішою за всі інші. Лише образ кажана був ще природнішим — через те, як часто вона його використовувала. Але менша форма здавалася доцільнішою, якщо турбуватись про зайву увагу.

- Пам’ятаю, як хтось боявся пройтись скляним мостом. Хоча зараз, мабуть, ти б уже не злякався.

Він невпевнено кивнув:

- Ага… Висота... Рік вмів літати, Емі. Нам справді треба навчитися.

Він відійшов слідом за мисливцями, щоб допомогти з обслуговуванням поїзда. Його допомогу прийняли — навіть

попри те, що кожен крок йому доводилося пояснювати. Емі залишилась надворі разом із Пачу'а, спостерігаючи за світанком.

- Ми вже близько до великого міста Сонома, нашої таємної столиці. Не слухай шепотів племен Червоних чи Синіх — це найвеличніше місто, яке коли-небудь вирізьблено жодним роєм. Бути прийнятими туди як гості — це честь.

Емі кивнула:

- Я трохи здивована, що у вас були мисливці аж так далеко. День польоту й ще день залізницею — це ж величезна відстань. Чому не полюєте ближче до міста?

Він напружився, перш ніж відповісти:

- Іноді я забуваю — ти з світу достатку. Давня Батьківщина — велика й багата, чи не так? Великі стада жертв кочують з краю в край, настільки численні, що затіняють рівнини. У старих легендах сказано, що там ніхто ніколи не голодує.

Про що він узагалі? Великі стада жертв…?

- У нашому світі в цій частині планети теж ніхто не голодує, - сказала вона. - Але є й менш щасливі місця. Наш рідний світ не був ідеальним. Були війни — навіть дуже жорстокі. І люди не завжди були добрими одне до одного. Поні могли б їх цьому повчити.

Пачу'а розсміявся:

- І ти вважаєш, що поні завжди добрі? Ти надто довго з ними жила, якщо так думаєш. Озирнись назад — на табір, який вони створили. Це... болісне нагадування для всіх жучків про те, як

поні готові нас знищити. Голодні й самотні, приречені замерзнути.

Схоже, він очікував, що вона щось зробить — судячи з того, як він трохи відступив. Мабуть, оте "королівське" чаклунство. Вона навіть відчула спокусу спробувати — та не в такому чужому місці, де могла залишитися вразливою. Якщо щось станеться з Весом — вона мусить бути напоготові.

- Ти маєш рацію. Я познайомилась у Агаті з командиром Патом — той ще виродок. Але іноді присутність поні нагадує про дім. Дозволяє бодай на мить забути, що ми втратили.

Вона вдарила хвостом по колії. Інші мисливці якраз завершували прибирання — вони вкривали сховище складною сіткою. Згори воно, мабуть, зливалося з ландшафтом, наче скеля.

- То чому ж полювати так далеко? Якщо я справді королева, мені, мабуть, доведеться знати такі речі. Хочу вчитись у цивілізованих жуків, які були до нас.

Він повільно кивнув:

- Справжню гордість найважче збирати з усіх емоцій, які потрібні іншим роям. Її так мало, що нам доводиться розсипатися по всій Еквестрії — від краю до краю. Я... не розповім тобі про наші родючі мисливські угіддя — це таємниця. Але скажу так: де б поні не досягли чогось, навіть незначних успіхів — на кшталт нових шахт у горах або вдалого, як їм здається, стримування якоїсь загрози — ми можемо зібрати з цього трохи поживи для рою.

Тепер уже Емі розсміялась. Вона похитнулась і втрималась лише завдяки тому, що Вес підійшов ближче. Жуки здивовано

дивилися на неї. Лише коли вона вже ледве могла дихати від сміху, їй нарешті вдалося зупинитися.

- Що сталося? - запитала Паваті. - Що сказав головний мисливець, що це тебе так розвеселило, дивна королево?

Емі нарешті зупинилась, все ще тяжко дихаючи.

- Я просто щойно усвідомила. Поні з Агату — їхня військова база гірше, ніж просто марна. Вони не змогли впіймати жуків з мого... рою. Кілька втекли непоміченими, а ми вже плануємо визволити ще більше. Але вони настільки впевнені у своїй "успішності", що їхньої гордості вистачає, щоб годувати рій мисливців з іншого кінця світу. Командир Пат заслуговує на підвищення.

Після постійного крижаного вітру в Агаті Емі з полегшенням зустріла палке сонце. Замість того щоб тремтіти, кожен порив вітру приносив розслаблення, тож підйом став неочікувано приємним.

Вони не йшли якоюсь позначеною стежкою, лише прямували через безкраю червону пустелю. Навколо здіймались величезні кам’яні утворення, жодне з яких вона не впізнавала. Якби вона хоч трохи краще розбиралася в географії, могла б підтвердити підозру, що з’явилася в її голові.

Під піском були сховані джерела — у зручних місцях, де можна було зупинитись і поповнити запас води. Окрім цього, лише зрідка траплялась рослинність, та й тварин майже не було.

- Дивне місце для столиці, - пробурмотів Вес, коли вони почали підйом на черговий схожий на інші кам’яний схил. - А де тут поля? Ви ж не можете вирощувати їжу посеред пустелі.

- У нас ніде немає ферм, - відповіла Паваті. Хоча принаймні вона вже не поводилася так підозріло з Весом. - Землеробство — для здобичі. Вони можуть харчуватись плодами землі. І завдяки своїй магії навіть можуть зробити цю місцевість родючою. Але нам це не потрібно. Ми не покладаємось на пегасів, щоб керувати погодою. Над цим краєм вирують дикі бурі — вони відлякують непроханих гостей.

- До Сономи веде залізниця, - додав Пачу’а. - Усе необхідне дістається нам цим шляхом, прихованим під землею. У нас є вправні дипломати й торговці. Але ми небагато імпортуємо. Рій працьовитий і відданий. Немає жодного ремесла, яке б ми не змогли опанувати.

І тоді вони дійшли до повороту стежки — й Емі вперше побачила Сономy.

Розділ сорок п’ятий.

Воно було викарбуване цілком у величезній піщаниковій скелі, під вигнутим, склепінчастим дахом. Зовнішні будівлі майстерно зливалися з каменем, ідеально підходячи за кольором, з дуже вузькими вікнами. Але коли вони наближалися, вона побачила простір позаду — багато вулиць і рівнів, розташованих один над одним. Між ними було мало містків, але навіщо вони потрібні?

Тепер вона зрозуміла значення слова «рій». Іншого порівняння для постійної активності, яку вона спостерігала, не було — це було як дивитися всередину відкритого вулика. Тисячі ченджлінгів рухалися в місті — несли речі, працювали на сонячних дворах або просто йшли стінами з місця на місце.

Місто було справжнім вуликом, що тягнувся вниз у землю, мов мурашник. Постійний прохолодний вітерець дув назустріч їм, приносячи запах багатьох, багатьох жуків. Вона вже відчувала цей запах, коли перевертала колоди в лісі і розганяла ціле ком’юніті комах, заховане під ними.

Цього разу це її не відштовхувало, як раніше.

Її захоплення було, схоже, правильною реакцією. Пачу’а дозволив їм стояти і дивитися скільки хочуть, споглядаючи неймовірний масштаб. Раптом його тіло мигнуло, і татуйований мисливець знову опинився поруч.

- Не наближайтеся в маскуванні, - сказав він. - Якщо вам це до вподоби, дивна королево. Цивілізовані жуки не ховають обличчя один від одного. Ми змінюємося лише тоді, коли нам потрібні сили іншого тіла або під час полювання.

Отже, про вигляд маленької і нестрашної можна забути. Емі зітхнула і зняла свою ілюзію. Через кілька секунд те саме зробив і її брат. Принаймні вони були достатньо далеко, щоб усе місто не зупинилося і не почало їх розглядати.

- Як вам вдається зберігати таку таємницю? Поні, мабуть, вже знайшли вас.

- Жоден поні ніколи сюди не приходить, - відповів Пачу'а. - І ми не приймаємо гостей із інших племен, чиї місця розташування нам невідомі. Якби якесь підле створіння зрадило всі норми співпраці й взаємної вигоди — це була б люта, нищівна війна. І, напевно, програшна. Ми вжили заходів у суспільстві Еквестрії, спрямовуючи їх геть від цього місця та інших подібних.

- Тут ніхто не хоче жити, - додала Паваті. - Поні не люблять спеку. Без такого прихистку, як наш, вони не затримуються надовго. Їхні містечка маленькі. Але ми стежимо за дослідниками, щоб вони йшли деінде.

Емі ледве могла уявити масштаб такої змови. Не зовсім рівень підробки висадки на Місяць, але — скільки мисливців потрібно, щоб прогодувати таке велике місто?

- Ми ніколи не зрадимо вашу довіру, - сказала Емі. - Ваша допомога врятувала нам життя. Ми хочемо лише миру і співпраці з нашими... родичами.

Пачу'а кивнув.

- Якби ми думали інакше, я залишив би вас поні, щоб вони вас знайшли і покарали. Але Старійшини... сподіваються на те, що ви представляєте. Природа твого брата може означати зміни для всіх племен, якщо ми його зрозуміємо.

Незабаром вони дісталися до центру міста, зайшли через одну з багатьох дверей, викарбуваних у скелі. Мисливець Емі явно був роздратований тим, що їм довелося йти пішки, а не літати. Але скільки б сердитих поглядів вони не отримали, це не навчило б їх літати.

Місто зсередини було ще вражаючим. Воно було організоване, як нічого з того, що вона коли-небудь бачила — кожна споруда була побудована одна на одній, з густим сполучним хребтом, що проходив до кожної будівлі. Через нього текла вода, стоки та електрика. Якщо відвідування Агату було немов крок у минуле її власної цивілізації, то Сонома була виглядом того, як можуть будувати інші світи.

Емі нічого не знала про міське управління чи планування, тому не могла точно сказати, на що саме дивиться. Але було дуже мало приватних зон, жодних будинків чи квартир, які вона помічала. У кожній будівлі було кілька входів і виходів, і рух проходив крізь усі.

Принаймні там було дещо знайоме. Багато мистецтва — багаті ткалі та гобелени, сяючі прикраси з напівкоштовних каменів, і, звичайно, татуювання. Майже всі були голі, з гордістю демонструючи татуювання на своїх тілах. У кожної групи були свої теми, хоча вона поки що не могла їх розрізнити.

Було й багато музики, що лунала одночасно з багатьох частин міста. Вона чула переважно духові інструменти і барабани, змішані з ритмічним співом. Можливо, це їй здалося, але

працюючі жуки, здавалось, рухалися у такт музиці, прискорюючись, коли вона наростала, і сповільнюючись, коли стихала.

Як казав Пачу'а, вона бачила багато жуків, які доглядали за молоддю. Вони виглядали... зовсім не як діти. Там були яйця, личинки — щось проміжне між нею і гусінню, — а потім жуки, як вона припустила, були їхніми дітьми.

Мисливці вели їх усе глибше крізь місто. Куди б вони не йшли, жуки зупиняли свою роботу й дивилися на Емі. Вони з повагою розступалися перед нею, іноді навіть кланялися. Емі відчувала їхній шок і здивування на кожному перехресті, на кожній вулиці. Частково це було через неї, але не менше — а можливо, й більше — через Веса. Вони вже бачили королев, що приходили в гості, але нікого подібного до того, ким був її брат.

Нарешті вони дісталися більшої глибини під землю, за межі досяжності сонячного світла. Повітря тут було прохолодне й постійно вологе від конденсату. Воно заспокоювало її змучене після довгої подорожі тіло, і вона з полегшенням зітхнула. Це був клімат, у якому мали жити жуки. Вологий і теплий. То що ж вона тоді — тарган?

Місто продовжувалось у серію лабіринтоподібних тунелів, що вели їх то вперед, то назад, то вгору, у спосіб, який, здавалося, навмисно мав її дезорієнтувати.

- Як тут взагалі хтось орієнтується? - запитала Емі. - У місті немає жодних вказівників чи адрес. Запам'ятати все це — зовсім неефективно.

- За запахом, - відповіла Паваті. - У кожної ділянки — свої аромати. Розплідник, майстерні, шпиталь... кожен пахне по-своєму. Кожен жук може слідувати за ними.

Але не вона. Тут було багато запахів, невидимі сліди перетиналися в усіх напрямках. Емі могла їх розрізнити, але це не означало, що вона могла б за якимось слідувати.

Нарешті вони підійшли до гарного кам’яного фасаду, вкритого блискучим зеленим... склом? Це виглядало м’якішим і мало власний запах. Жуки вирізьбили на ньому безліч витончених візерунків, у стилі, подібному до того, що прикрашав їхні татуювання. Тут був лише один вхід — широкий і завжди відкритий.

- Старійшини всередині, - сказав Пачу’а. - Оскільки ми прийшли сюди пішки, не сумніваюся, що вони вже чекають на вас. Вони й раніше знали дату нашого прибуття, тож нема потреби оголошувати про вас. - Він жестом запросив їх всередину, але Емі не рушила.

- Чи є щось, що ми повинні знати перед тим, як увійти? Ми не знаємо ваших звичаїв. Можливо, ми зможемо дотриматись етикету, якщо ти нам про нього розкажеш.

- Від Старійшин не очікують надмірної формальності, - почав він. - Вони старші за будь-яких інших жуків у Сономі, звідси й їхнє ім’я. Цей вік дав їм мудрість, яку важко уявити. Кожен із них осліп, але в обмін на цю жертву отримав інше бачення.

Він понизив голос, нервово озираючись по боках.

- Це не таємниця, але й не те, про що говорять легковажно. Ці жуки можуть бачити майбутнє. Саме завдяки їм я виявився в Аґаті в потрібний момент, щоб знайти вас. Їхня магія немає рівних у всьому світі.

Емі усміхнулася, очікуючи жарту. Але той не прозвучав. Пачу’а просто дивився на неї з впевненим виразом. Вона відчула ту саму непохитну впевненість, яку він завжди випромінював. Він вірив у те, що казав.

- Як це працює? - запитав Вес. - Усе, що вони бачать, завжди відбувається? Вони можуть вгадати, який палець я підніму?

Мисливець різко похитав головою.

- Вони відчувають лише загальні обриси майбутнього. Їхні бачення не є абсолютними, інакше це було б лише тортурами. Їхнє передбачення дає нам напрямок, до якого варто прагнути, і показує, що слід змінити. Вони не сказали мені, що з’явився ще один рій чейнджлінгів — вони сказали, що я зможу запобігти стражданням, якщо вирушу в гори. Коли я пішов, ми гадали, що це буде хтось із наших. Ми помилялися.

Емі та Вес переглянулися. Скепсис Веса залишився, але Емі вже не була впевнена — вона побачила стільки дивної магії в Еквестрії, що вже не могла бути певна, що реально, а що ні. Можливо, магія справді могла бачити майбутнє.

- Вони скажуть мені, як привести мій рій до процвітання? - запитала вона.

Пачу’а відвернувся.

- Можливо. Ніхто не знає глибини їхньої мудрості. Чи захочуть вони поділитися нею — вирішують лише самі Старійшини.

Двоє інших мисливців тим часом розвернулися і пішли назад тим же шляхом. Вони вклонилися Пачу’а, а потім просто зникли в

місті без прощання. Але, мабуть, на них чекали родини, схвильовані через довгу відсутність. Чи мають чейнджлінги родини? Якщо вони всі вилупилися з яєць однієї королеви...

- Говори правду зі Старійшинами. Цивілізовані істоти не брешуть одна одній. Ми — не здобич. Ці стародавні жуки заслуговують на твою повагу. Їхня мудрість велика, а зір — кидає довгу тінь у майбутнє. Якщо там буде Королева Кая, я не зможу тебе підготувати. Я — не королева.

Що це взагалі означає? Емі обережно зробила крок уперед, заходячи у прохід. Вес пішов поруч, притиснувшись ближче. Їхній супровід не пішов за ними.

Вона пройшла ще трохи далі в морок, озираючись через плече:

- Нас не представлять? Вони просто очікують, що ми увійдемо?

Він кивнув, а потім вклонився:

- Було приємно подорожувати з вами, королево Емі Блайт. Сподіваюся, ваші перемовини будуть доброзичливими та плідними. Я сподіваюся, що Сонома зможе допомогти витягти ваш рій із краю голоду. Ніхто не заслуговує на такі страждання, як вони.

Потім він підвівся й зник у темряві позаду. Але в повній темряві вони не залишилися — приміщення м’яко освітлювалося помаранчевим сяйвом, що струменіло крізь стіни, які були не зі скла, але явно чимось подібним.

Вес притиснувся ближче до неї, шепочучи на вухо:

- Ти впевнена в цьому, Емі? Здається ідеальним місцем, щоби ми просто зникли. Тут навіть немає охорони. Лише моторошні двері.

Емі кивнула:

- Я не бачила ніде охоронців, Вес. Ані чогось, що хоч трохи нагадувало поліцію. - Вона зітхнула, вдивляючись у темряву попереду чутливими очима. Вона нікого не бачила, але відчувала жуків під ними. Відчувала їхнє очікування, яке зростало з кожною секундою. Пачу'а мав рацію — вони знали, що вона прийде.

- Вони ж теж колись були людьми, - продовжив Вес. - То чому ж вони такі дивні? Поні, навпаки, людьми ніколи не були, а їхні міста чудові. Ну, трохи старомодні, але затишні. Знаєш, типу — вулиці, будинки, люди, які бажають тобі доброго ранку. Кав'ярні, потяги, книгарні...

Емі кивнула:

- Їхні предки колись були людьми. Але я не думаю, що хтось із цих жуків був людиною. Земля для них — це вже частина міфології, Вес. Ми... лише історія.

- От цікаво, від яких саме людей вони походять. Мені здається, я бачив фото якогось міста, вирізаного в скелі. Шкода, що ми не знали наперед, що нас так вирве звідти. Взяли б із собою копію Вікіпедії.

- У таборі є бібліотека, - сказала Емі. - Думаю, в нас навіть є енциклопедія.

Але як би їй не хотілося відкладати цей момент, вона не могла стояти тут вічно. За цими дверима чекали важливі істоти — ті, хто мав вирішити, чи виживе Стелла Лакус, чи помре від голоду.

- Не дозволяй їм зневажати тебе, - прошепотіла вона, обіймаючи його щільно однією ногою. - Я не містер Альбрехт. Я тебе не проміняю. Якщо хтось щось спробує — ми виберемося.

Він слабко усміхнувся їй, змахнувши хвостом у бік моторошної темряви позаду:

- Авжеж, Емі. Я розумію, про що ти. Але я не очікую дива.

Разом вони переступили поріг і увійшли до покоїв Старійшин.

Розділ сорок шостий.

Кімната була набагато темнішою, ніж Емі очікувала. Всередині не було жодного електричного світла, лише свічки. Вони були розставлені нерівномірно, освітлюючи похилу стежку, що вела вниз крізь камінь. Урешті вона виводила до величезної природної печери, стіни якої вкривала волога скеля. Вапнякові відкладення формували химерні візерунки, а огляд перекривали численні

утворення. Зі стелі звисали величезні сталактити, що блищали від вологи у напівтемряві.

У самому центрі була низька кругла платформа, навколо якої лежали подушки. Там чекало з десяток жуків, кожен уже відпочивав у позі напівлежачи. Вони не підвелися, коли Емі та Вес наблизилися, але повернули голови до них у темряві.

Вони були жуками — але значно старшими, ніж будь-хто, кого Емі бачила до того. Їхні плавники мали лише слабкий натяк на помаранчевий відтінок. Їхні покриви не блистіли, як у неї, а були тьмяними й затуманеними у світлі свічок. У більшості було більше татуювань, ніж у будь-кого в місті — цілі історії, що вкривали тіла від голови до хвоста.

Але найдивнішими були їхні очі. Вони змінені — блідо-блакитні, світляні. Емі бачила, куди кожен з них дивиться, завдяки світним плямам у темряві.

Окрім однієї. У центрі сиділа істота, що виділялася серед інших. Поки решта були старі й зморщені, ця — блискуча й молода. Очі майже людські, хоча Емі знала, що то лише темрява вводить в оману. При денному світлі вони звузяться до щілин, як і в неї.

Повітря було густе від пахощів — здається, це була шавлія. Дим піднімався вгору, стікаючи назад у напрямку, звідки вони прийшли. У дальній частині печери був отвір, хоча Емі його й не бачила звідси.

- Привіт! - гукнула Емі, коли вони майже дісталися до платформи. Звісно, їх уже давно почули. У цій темній залі, окрім капання води й звуків їхніх копит, не було жодного іншого звуку. - Я Емі, а це мій брат Вес. Ми прийшли, щоб вшанувати клятву, яку дали Пачу’а, в подяку за допомогу, яку ви надали Стелла Лакус.

Всі жуки сиділи по один бік столу, інший був вільний. Там чекали дві подушки — одна більша, одна менша.

Вес махнув крилом і пробурмотів щось, надто тихо, щоб розібрати. Його сором’язливість була очевидною, і вийшло лише скавучання.

Усі жуки повернули погляди до нього, пильно вдивляючись. Емі відчула це — вони вловили його страх. Такий же справжній, як у будь-якого поні.

- Отже, це правда, - сказав один зі старих жуків. Емі важко було відрізнити їх один від одного — татуювання були унікальні, та в темряві важко було їх розрізнити. - Є дрон, що відчуває.

- У нього й інші риси здобичі, - озвався інший голос, чоловічий. - Він їсть їхню їжу й спить, як вони.

Здобич. Чим частіше Емі чула це слово, тим менше воно їй подобалось. Так, вона живилась магією від поні — Тейлслайда та Айві. Але це не здавалося чимось хижим. Дружби можна мати скільки завгодно, це не було споживання.

Королева вловила її напруження. Погляд повернувся до Емі, поки інші ще дивилися на Веса.

- Мої жуки помилились. Ти все ще німфа. Ще місяць, може, два.

Королева говорила з тим же акцентом, що й інші помаранчеві жуки, яких вони зустріли. Та водночас кожне її слово мало вагу й впевненість. Частково це була сила лідера. Але було й щось інше — ніби вона займала більше місця в кімнаті. Її слова мали таку силу, що хотілося підкоритись лише почувши їх.

Якби це був наказ.

- Я ніколи не казала, що я королева. Я й гадки не маю, що це означає, окрім того, що мені вже розповіли.

Старі жуки обмінялися поглядами. Але нічого не сказали. У цій тиші Емі уявила собі палку, невидиму розмову між ними.

- Ми бачили жалюгідний стан твого рою, - промовив інший з них. - У писаннях є згадки, що колись ми були такими ж. Але тоді здобич не знала про нас.

- Еровори завдали жахливої шкоди всім.

Інші кивнули в згоді.

- У твоєму прибутті є щось інакше, - сказав старійшина. - Цей жук, якого ти привела. Не було ще таких, як він. Тих, хто не змушений споживати магію інших. Щоб розірвати ланцюг.

- Розплести гобелен, - погодився інший.

- Розбити колесо.

Емі кивнула:

- Він також мій брат. Ви можете поговорити з ним, і я впевнена, він погодиться, якщо ви захочете його вивчити. Але ви не можете завдати йому шкоди, і ви не можете його забрати. Просто вирішила... прояснити це одразу. Ми лише погодились відвідати вас.

Знову — мовчазна розмова. Напруга в приміщенні зростала без жодного слова. Та довго це не тривало.

- Ми це розуміємо, - сказала королева. Вона підвелася на копити й зробила жест. - Іди зі мною, німфо ненародженого рою. Я хочу сказати тобі слова, яких не почує ніхто інший.

Емі теж підвелася. Вона торкнулася плеча брата й озирнулася:

- А він залишається?

- Щоб відповісти на наші запитання.

- Щоб бути вивченим.

- Мало хто знає перемінників так, як ми.

- Йому не буде заподіяно шкоди.

Вона не могла відрізнити, хто саме з них говорить, чи змінюється тон — ніби то була не група істот, а єдиний злитий рій. Як мурахи, що живуть у темряві.

Їх же навіть не обшукали на зброю. Емі демонстративно зняла сідельні сумки й поставила поруч із Весом:

- Я повернусь, Вес.

Він нахилився до неї, потім обійняв з тривожною, майже відчайдушною енергією. Знову всі подивилися на нього — відчуваючи любов і довіру, які виросли між ними за ці місяці

вигнання. Але вони не могли це спожити. Вони живилися лише гордістю.

Вона досі не до кінця розуміла обмеження інших жуків — але принаймні це означало, що Вес не виглядатиме для них їжею. Її брат був настільки сором’язливий, що майже ніколи не відчував гордості.

Емі залишила його зі Старійшинами. Вона обійшла стіл і приєдналася до королеви, яка чекала біля дверей. Та була набагато вищою за Емі — ще більша, ніж Тейлслайд, коли вона була Рейн Флай. Йти поруч із нею було схоже на вихід у грозу — все тіло відчувало невидиму напругу, некеровану силу.

Королева повела Емі за двері, далі від столу. Кам’яна підлога майже одразу змінилася — її покривала вощена помаранчева речовина, така сама, як на вході до будівлі. Пройшовши кілька кроків, Емі відчула, що вперше справді потрапила до вулика.

Гексагональні комірки тягнулися по стінах угору так високо, що загубилися в темряві. Вона чула рух у мороці — інших жуків, більшість із них були молодими. Але на землі не було жодного — всі вище.

В деяких сусідніх комірках вона побачила силуети, що рухалися за тонким шаром скла. Корчилися лялечки — більші, ніж личинки, але ще не дорослі.

Я вже це бачила, усвідомила вона. Мені це снилось.

Емі колись ненавиділа комах. Колись вона б вирвалася й побігла, зригнувши на підлогу. Але тепер огиду залишилася лише в пам’яті. Контури, що повзали стінами, вже не здавалися страшними — вони навіть були... милими.

Королева зупинилася в центрі кімнати — там стояв великий трон. Він був м’яко вистелений, складався з кількох з’єднаних частин і більше нагадував медичну установку, ніж царське сидіння. Можливо, це і не трон узагалі?

- Тебе звати Емі Блайт, - нарешті заговорила королева. Вона не сіла, а залишилася стояти поруч, дивлячись на неї. - Чи знаєш ти моє ім’я?

- Кая, - відповіла Емі. Вона простягнула до неї копито, всміхаючись. - Рада знайомству.

Королева глянула на її копито, але або не впізнала жест, або не звернула уваги. Її ріг спалахнув, і Емі рвучко смикнуло вперед. Це сталося так швидко й невідворотно, що вона нічого не встигла зробити — перекинулася й упала біля копит королеви.

Та нависла над нею, очі блищали владно:

- Ти наражаєш себе на страшну небезпеку, Емі Блайт. Королева має залишатися у своїх землях. Якщо доводиться подорожувати — слід користуватися тілом іншого, а сама залишатися в безпеці, подалі від клинка вбивці.

Емі підвелася на копити, все ще тремтячи від сили. Ця магія була потужнішою, ніж у будь-якого єдинорога, якого вона бачила в Агаті.

- Мені обіцяли безпеку, - сказала вона. - Пачу’а запевнив, що ми будемо прийняті з повагою. Що ваш рій — цивілізований.

Королева засміялася — її голос раптом став різким і пронизливим:

- І ми такі. Але навіть безчесний здатен сказати те саме. Королева Кризаліс вже робила подібні обіцянки. Вона виманила одну з моїх німф обіцянкою нових земель — а потім перерізала їй горло.

Королева витягла звідкись клинок — тонкий, мов скло. Вона кинула його на землю перед Емі. Але її очі палали, а голос тремтів від болю:

- Ти — дочка далекої королеви. Я не хочу, щоб вона зазнала того ж, що і я. Я не хочу бачити, як ти загинеш так само.

Емі стояла прямо перед королевою, тіло напружене, готове до будь-чого. Вона була занадто слабка для бою, але зустріла б смерть стоячи.

- Це жахливо, - сказала Емі. - Мені шкода... Я не можу уявити. У мене ніколи не було дитини, я нікого не втратила. Це — зло.

Кая ковтнула, зібралася з думками:

- Боюся, ти скоро пізнаєш і життя, і смерть, німфо. Інакше від тебе не буде користі для рою. Якими б слабкими та жалюгідними вони не були на початку, ти — їхня єдина надія на майбутнє. Вони не переживуть першої зими без твого розуму.

Емі кивнула. Попри страх перед методами навчання Каї, вона відчувала: та говорить щиро. Слова несли ту саму впевненість, яку вона бачила в Пачу’а. Але це не була м’яка материнська турбота. Тут не буде ніжності.

- І, можливо, нашу дружбу, - додала вона. - Мій... рій... походить із кращої епохи, ніж чудовиська, що напали на твою родину.

Якщо ви допоможете нам зараз, коли ми ще ранні і цей світ такий лячний, ми могли б утворити... родинний зв’язок, що триватиме вічно. Нам не потрібно змагатися — спільне процвітання може принести спільний мир.

Очі Каї знову стали жорсткими, зосередженими. Але принаймні вона більше не нападала.

- Пачу’а казав мені, що ти не обмежена однією сутністю. Ти можеш змагатися з моїми дітьми. Ти — перший рій, здатний на це.

Напруга між ними сягнула піку — її майже можна було побачити. Емі ще ніколи не була в такій небезпеці.

- Мені сказали, що бути королевою означає... бути лідером для всіх зелених жуків. Вони — мій рій. Я могла б заборонити їм. І ми можемо піти ще далі: якщо моя раса коли-небудь стане такою ж чисельною, як ваша, ми могли б ділитися всім, що дізнаємося про джерела їжі, що стануть цінними для вас. Є так багато емоцій, Кає. Я з радістю присягну, що жоден мій жук ніколи не зашкодить вам, в обмін на вашу допомогу в наш час слабкості.

Кая почала повільно обходити Емí, вираз її обличчя став незчитуваним.

- Цінність такої присяги залежить від того, хто її виголосив. Чи ти істота честі, чи монстр, що залишає після себе лише кров і зламані обіцянки. Хто ти, Емі Блайт?

Злякана , подумала вона. *Мені це не під силу. Я не створена для цього.* Але це був її момент. Емі швидко вчилась і залишала слід усюди, де була. Якщо їй не вдасться повернути дітей додому, можливо, вона принаймні знайде спосіб їх прогодувати. Але для

цього потрібно було вижити. Потрібно було оволодіти силами, які тепер належали їй. І, можливо, навіть знайти союзників у самій Еквестрії.

Але зима вже майже настала, а їжа в Стелла Лакус давно скінчилася. Без зовнішньої допомоги багато хто помре.

- Я — та, хто прийшла зі світу, де не вірять, що один мусить виграти, а інший — програти. Ми можемо процвітати разом. Подобається тобі це чи ні, але ми... близькі. Як я бачу це — або ми станемо друзями, або ти перетворишся на вбивцю і знищиш мій рій. Чи розповідав Пачу’а тобі, які вони?

Емі стояла рівно, дивлячись у саме обличчя смерті.

- Діти. Мій рій — це літній табір. На кожного дорослого там припадає п’ятеро дітей. І, чесно кажучи, Кає, я вважаю, що твій рій надто шляхетний для такого. Твої мисливці бачили, як вони страждають, і віддавали їм свої пайки. Можеш судити мене, якщо хочеш. Але й я можу судити тебе. Я бачу, що ти не чудовисько.

Настала тиша. Емі втратила відчуття часу. Хвилини — години — все розмилося. Залишилися тільки вона і пара суворих помаранчевих очей.

Нарешті Кая заговорила:

- Добре, що ти судиш мудро, німфо. Якби ти помилилася — ти б уже не жила. Але Старійшини зазирнули в майбутнє нашого союзу. Вони кажуть, що ти піднімешся — і ми піднімемось разом із тобою. Тож іди, сядь біля мене й учись. Я маю багато чого тобі передати.

Розділ сорок сьомий.

Емі не знала напевно, скільки часу вона провела, навчаючись під землею в Сономі, серед м’яко пульсуючих яєць наступного покоління помаранчевих жуків. Десятки перемінників приходили й ішли на тлі, доглядаючи за яйцями у спосіб, що, мабуть, мав сенс для них, але був незрозумілий для Емі.

Жодного разу вона не відчула себе в безпеці поруч із Каєю. Це була неймовірно сильна, небезпечна істота, яка могла вбити її без зусиль, якби захотіла. Можливо, вона вижила лише тому, що в королеви переважала благородна натура. Або ж тому, що та прагнула завоювати її клятву проти конкуренції. Як би там не було, королева так і не спробувала її вбити.

Вона вела її крізь вулик, обговорюючи всілякі дивні речі: яка вологість підходить для вирощування молоді, як організувати управління роєм, щоб кожен жук мав чим харчуватись — і яких небезпек варто очікувати від інших племен.

- Нас тепер п’ятеро. Помаранчеві — рій Гордості. Потім Сині. До їхньої недавньої поразки вони були найбільшими та наймогутнішими. Тепер Еровори розсіяні, їхня королева переховується, а більшість перемінників вважаються мертвими. Я не оплакуватиму їхню втрату. Якщо їхня королева або будь-хто з її слуг прийде до тебе — відповідай ножем. Це єдина мета їхнього візиту.

Емі кивнула злякано:

- Добре, що ви мене попередили. Якби вони знайшли мене першими — я довірилася б будь-якому перемінникові, якого зустріла б. Адже ми на одному боці, чи не так? Поні намагаються знищити нас усіх однаково. Кооперація мала б більше сенсу.

Кая тихо свиснула, торкнувшись крилом її плеча.

- Як же сильно ти нагадуєш Тейні. Якщо тебе коли-небудь визнає наше плем’я, можливо, ми назвемо тебе на її честь. Я чекатиму і дивитимусь, чи варті твої вчинки мертвого імені моєї доньки.

Емі відвела погляд:

- Я знаю, я вже казала, але...

Королева перебила:

- Є ще двоє. Я не можу сказати напевне, як вони відреагують, коли дізнаються про тебе. Фіолетові — наступні найстарші. Вони живуть за морем і правлять власним королівством. Живляться радістю та всіма її похідними. Вони навряд чи побачать у тобі загрозу, зважаючи на твій розмір. Але якщо ти розшириш свою зону полювання за межі Еквестрії — остерігайся. Вони не люблять ділитися.

- І, нарешті, червоне плем’я. Щоб не викликати їхній гнів, ніколи не живися зі вмираючих. У хоспісах та лікарнях ти знайдеш їхніх прихованих учнів, які плекатимуть свій темний голод. З часом вони надішлють дипломатів, щоб зустрітися з тобою. Їм ти можеш довіряти. Вони вимагатимуть багато, але й дадуть не менше. Ніколи не зневажай їх і не порушуй слова. Хоча це, зрештою, стосується всіх наших родів.

Було так багато всього, чого треба навчитись, і так мало часу. Кожна хвилина, проведена тут, була хвилиною, яку її брат проводив наодинці. Вона хотіла вірити Кає та її племені, але ця довіра досі була неперевіреною. Вони могли зрадити в будь-яку мить — і тоді їй буде ще гірше, ніж тоді, коли пан Альбрехт хотів розрізати Веса на частини.

А навіть гірше, бо помаранчеві жуки дозволили цей візит тільки заради нього. Якби з ним щось сталося — це було б наче Емі продала свою родину за силу. Вона б більше ніколи не змогла спати.

Кая раптом зупинилася, обірвавши пояснення про вирощування корисних грибів під землею.

- Ти хвилюєшся за свій рій. Я не повинна була затримувати тебе так надовго. Коли забезпечиш їх виживання, можеш надіслати жука до мого двору й дивитися моїми очима, вивчаючи зі мною. Я передам тобі всі обов’язки у вулику й навчу всього, що твої повинні знати, щоб вижити.

Емі енергійно кивнула. Умови були страшні самі по собі, адже означали відправити когось у небезпеку, як це зробила вона. Але вбивати випадкового жука не мало б сенсу. Емі була в небезпеці лише тому, що була королевою. Потрібно знайти когось досвідченого, хто міг би здійснити подорож і кому не було б шкода позичити тіло.

- Я думала, що зможу, - сказала вона. - Але я ще не дуже вправна в цьому. І здається, що більшості жуків це зовсім не подобається.

Королева закотила очі й махнула, вказуючи на сусідній тунель. Вони піднялися вгору, вкритим янтарним слизом. Емі не думала — просто йшла, піднялася й так само швидко спустилася назад.

- "Подобається" — не має значення. Усі члени Вулика служать спільній меті. Вони не відмовляться — в них є інстинкти. А інстинкти наказують: слухняність королеві — це життя. Непослух — голодна смерть.

Це нове приміщення було зовсім не схоже на гніздо з троном. Яєць не було, а замість темряви в центрі кімнати горів ліхтар. По обидва боки від вогню стояли два стільці. Там чекала невелика група жуків. Деякі були старі, деякі молоді, чоловіки й жінки, але

всі мали однакове велике татуювання навколо правого ока, виконане золотими чорнилами.

Із цієї кімнати вів інший тунель, здавалось, до житлових приміщень, але Емі не дали зазирнути всередину.

- Це буде твій останній урок, німфо. Вивчи його добре — або твоє довге життя скоро обірветься. Можливо, через суперницю. Можливо, через вовка. А, можливо, через еквестрійський арбалет. Твій рій не дякуватиме тобі за самопожертву, якщо вони загинуть без нового покоління. Знай: єдина надія на їхнє продовження — це яйця, що ростуть у тобі. Якщо ти помреш — помруть і всі вони.

Емі завмерла, відчуваючи, як ці слова важко лягають на плечі. Вона вже кілька днів відчувала, що щось не так — і не вона одна це помітила. Але з усіх жуків лише одна могла сказати це прямо — королева, яка пережила те саме. Можливо, вона й зараз носила яйця. А якщо ні — то нещодавно. Докази були всюди навколо.

- Я… не можу. Я не... - сказала вона, хоч і не вірила в це. - Я не готова навіть до однієї дитини. Я не збираюсь… мати багато.

Помаранчева королева слабо всміхнулася до неї, співчутливо:

- І все ж... доля не питає. Ти вже зробила вибір — вони ж не запліднилися самі. Тож, приймаючи наслідки, ти продовжиш плем’я. Це не те, чого слід боятися, а священний обов’язок.

- Що мені робити?

- Те, що роблю я, - відповіла Кая. Вона сіла на одне з крісел, зручно вмостившись. - У моєму племені я обираю жуків ще з

народження, які служать моїми очима та копитами. Ця роль, звісно, передбачає підвищений ризик, адже я часом йду в небезпеку — але вона ж означає і життя в привілеях. Коли вони мені не потрібні, самки можуть залишатися у вулику, якщо бажають — і більшість саме так і чинить. Піклування про молодь приносить глибоке задоволення. Самцям... я дозволяю робити внесок іншими шляхами, якщо мені це до вподоби.

Королева глянула вбік — і обличчя Емі залило яскраво зеленим рум’янцем. Їй не треба було багато уяви, щоб зрозуміти, що мала на увазі Кая. Вона ж могла читати її емоції безпомилково.

Кая вловила плутанину та легкий подив від її сором’язливості:

- Яка ж дивна культура, з якої ти походиш. Коли твій рій буде у безпеці, ми поговоримо про це детальніше. Ми повинні знати, що сталося з нашими двоюрідними родичами, яких не забрали боги.

Емі обійшла вогонь з іншого боку та вмостилася в другому кріслі, наслідуючи королеву. Воно й справді було таким зручним, як виглядало. Крім того, так вона сиділа далі, і її збентеження було менш помітне.

- Добре. Можливо, я не експерт, але можу розповісти, що знаю. І залучити інших... - вона замовкла. - А навіщо вогонь?

- Полум’я — це теж наш родич, німфо. Відлуння кожного з нас. Полум’я яскраве й сильне, поки є паливо, що підтримує його. Коли воно згасає — швидко тріпоче й гасне. Воно не може створити власної ілюзії, як і ми. І, як і вогонь, перемінник — це надзвичайно небезпечна істота, якщо не контролює себе. Багато хто вірить, що жодна істота у світі не опанувала полум’я, поки ми не принесли його з нашого рідного світу.

Вона змахнула крилом у бік ліхтаря:

- Ти пов’язана зі своїм роєм у кожну мить, німфо. Завдяки великій дисципліні ти зможеш бачити багатьма очима одночасно, скеровуючи їх у тонкий спосіб. Але це знання понад те, що я можу навчити тебе зараз. Натомість я покажу, як зосередитися на одній істоті. Ти казала, що вже знайома з цим?

Емі кивнула:

- Не дуже — це сталося випадково. Але я використала це, щоб навчити деяких своїх, е-е... вірних жуків. Я першою навчилась перевтілюватись, а вони ні. Але вони не могли добре ховатися серед поні, якщо виглядали як перемінники.

Кая схвально кивнула:

- Тоді ти вже бачиш, наскільки корисним є цей дар. Якщо твої слова правдиві — я не згодна з Пращурами. Вони вважають, що твій брат — найцікавіша частина твого прибуття на Еквус. Але я не покладаю великих надій на такі думки. Вірити, що якийсь жук може втекти від рабства своєї природи — марна справа. Але ми можемо жити з цим зручно, можемо обернути це на свою користь. І можемо знайти корисних союзників серед інших племен, щоб доповнити те, чого нам бракує.

Мабуть, це був комплімент.

- Я все ще спробую відкрити портал назад, - сказала Емі. - Але я... не дуже впевнена, що це спрацює. Я не можу ризикувати життям своїх дітей, коли зима майже тут, а ми вже вичерпали всю дичину на нашій горі.

Кая рішуче похитала головою:

- Полювання на дичину... Це жахливо. Жоден жук не має бути зведений до такого. Я надішлю більше допомоги, коли ти повертатимешся. Не стільки, скільки хотіла б — полювання стало значно важчим, відколи Еровори розкрили нашу присутність Еквестрії. Але я дам більше. Коли твої власні мисливці зможуть блукати далі — ти зможеш віддячити. А поки...

Вона знову похитала головою.

- Але твоя турбота — це добре. Щоб дістатися до одного з твоїх жуків, спершу знайди між вами відповідну нитку. Вмощуйся зручно і зосередься на полум'ї. Дивись, доки твій зір не почне розпливатися по краях, і ти не побачиш лише світло.

Емі вагалась, перш ніж послухатись. Вона прислухалась до емоцій іншої королеви. Навіть якщо все відбувається саме так, як сказала Кая, це могло бути пасткою, щоб зробити її безпорадною. Востаннє, коли вона це робила, вона майже не відчувала власного тіла, керуючи іншим. Якщо Кая хотіла вбити її без бою — ось ідеальний момент.

Але вона не відчувала ворожості — лише зростаюче материнське тепло. Вона бачила в Емі щось знайоме і хотіла це захистити.

Я більше ніколи не побачу маму.

Емі тихо шморгнула, придушила сльози й зосередилася на полум'ї:

- Добре, Кає. Я зосереджуюсь.

Запанувала тиша. Емі відчувала власне дихання — її груди повільно здіймалися й опускалися. Здавалося, що вогонь відповідає їй, нахиляючись до неї, коли вона вдихала, і відступаючи назад навіть крізь скло, коли видихала.

Потім вона знову почула голос королеви — м’який шепіт біля вуха:

- Уяви собі когось із твого рою. Ти боїшся за нього, тривожишся за його майбутнє. Ти знаєш, що їм не вистачає їжі. Навіть із нашою допомогою — недостатньо ґлемору, щоб нагодувати тисячу ртів. Відчуй їхній голод. Контракт, укладений між королевою і перемінником, підписується ґлемором — відданим і прийнятим. Обравши одного, ти віддаєш йому частину своєї сили.

Минулого разу, коли Емі зробила це, вона була лише за кілька кроків. Як це може працювати на таку відстань — аж до табору? Поїздка туди займала кілька днів потягом...

І все ж вона вже була там — у піонерській хатині. Після її втечі з табору її «дітям» довелося несолодко — інші підлітки ставилися до них жорстоко. Тож усі вони перебралися до цієї хатини: хлопці й дівчата разом, щоб підтримувати одне одного. Вони намагалися полювати разом, але цього ніколи не вистачало. Навіть якщо щось і знаходили, табір часто дізнавався про це й забирав.

- Ти з ними, - прошепотів голос. Королева тепер здавалася ще більш далекою, наче безтілесною. А може, це Емі була десь далеко, а королева — справжня. - Обери лише одного. Твій розум ще надто крихкий, німфо. Відкрий йому очі.

У кутку тулилися жуки, які вже не витримували. Наймолодші, найслабші — ті, кому було найважче вижити. Уздовж стіни тягнувся ряд ліжок, де четверо маленьких жуків проводили кожну мить. Вони майже не рухались, ледве дихали, і щодня отримували лише тонесенький струмочок води, підлитий через воронку.

Емі більше не відчувала їхніх думок — лише розпачливий голод. Якби вони були сильнішими, цей голод, можливо, розчавив би її волю. Але вони вмирали, і це дозволило їй легко встояти.

Вона обрала найменшого і найслабшого з усіх — того, чий подих був такий слабкий, що вона ледь його відчувала. Інші могли протриматися ще день-два, а цей жук не пережив би й ночі.

Пробач, що я не змогла тобі допомогти , — подумала Емі. Відповіді не було. Можливо, в тілі вже й не залишилося свідомості.

- Добре. А тепер відкрий очі. Чим довше ти залишатимешся на зв’язку, тим більше ґлемору віддаси.

Вес залишався сам — але Емі не могла повернутись до нього зараз. Якщо вона це зробить, один з її «дітей» помре.

Вона заплющила очі — і полум’я згасло. Потім розплющила знову — і опинилася в іншому місці.

Розділ сорок восьмий.

Емі страждала.

Її тіло було маленьким — значно меншим, ніж було вже давно. Боліло все: кожна кінцівка, кожен дюйм її ненатурально м’якого чорного хутра. Ось як відчувається смерть.

Спочатку вона майже нічого не бачила — лише звичайну дерев’яну стелю і рівне біле світло LED-ламп. Але відчувала дещо ще: рух, що передавався через ліжко під нею і далі в

підлогу. Там, за межами кімнати, були інші живі — туди вона прагнула потрапити.

Емі вдихнула — коротко й різко. Її подих приніс більше, ніж просто повітря — він приніс свідомість. ґлемор повільно, болісно тягнувся по невидимій нитці до її тіла. Вона вдихнула знову, і з цим прийшов біль. Вона горіла!

На третьому вдиху вона, нарешті, набралася сили хоч щось зробити. Вона закричала. Її голос був тонким, високим і пронизливим. Вона не могла стриматись — їй так боліло!

Вона намагалася знайти інший розум — хоча б одну думку, що не належала їй — але не відчула нічого виразного. Можливо, це були її власні думки, чи просто уява, змучена болем цього тіла.

Над нею з'явилася розмита тінь — хтось схилився. Це був Маркус, найстарший і найсильніший з її вихованців. Його обличчя було виснажене, щоки запалі, але принаймні він не лежав безсило, як інші.

- Лілі? Лілі, ти... звісно ж, ти не в порядку. Чуєш мене?

Все тіло Емі тремтіло, палаючи від магії, якої вона не відчувала вже дуже довго.

- Чорт, Маркусе, мені здається, вона... Ми маємо щось зробити?

- І що ми можемо зробити? - запитав хтось ще, гублячись серед тіней будівлі.

- Не знаю. - Маркус озирнувся на інших, тих, що ледве виднілися за межами поля зору Емі. - Емі не захотіла б, щоб ми дали їй померти. Не тоді, коли... коли ще є шанс.

- Їй боляче, подивися на неї.

Емі припинила кричати. Тіло усе ще боліло, але біль почав відступати. Вона здригнулася й різко підвелася, озираючись довкола.

Її вихованці були тут не всі — десь половина. Порівну менших, безпорадних жуків, і старших дітей. Напевно, це теж був задум Маркуса — не допустити, щоб група була надто вразливою.

Усі жуки в залі тепер дивилися на неї — крім трьох, що лежали без свідомості на своїх ліжках. Емі здригнулася від огидного запаху. З її боків осипалися шматки блідого панцира — старий хітин розсипався, оголюючи блискучу чорну заміну. Вона мусила доторкнутись до очей, відлущуючи нерівні білі луски з обличчя.

- Лілі! - Маркус опустився на коліно біля неї, усміхаючись із полегшенням. - Лілі, ти мене чуєш?

Емі кивнула. Ще боліло, але біль поволі зникав. *Моє справжнє тіло передає їй ґлемор. Цікаво, якою буде ціна?* Вона не знала, але це не змінило б її рішень. Лілі виживе. Коли буде змога, вона зробить те саме для інших.

- Не думаю, що вона тебе чує, - сказала Сідні. - Можливо, в неї ще марення.

- Я тебе чую, - сказала Емі. Її голос був високим і дитячим — голос Лілі. Але де ж були думки Лілі? - Я не Лілі. Тобто… я Лілі, але зараз — не зовсім.

Маркус і Сідні перезирнулися. Дівчина підійшла ближче, поклала передню ногу їй на плече. Навіть Сідні здавалася величезною

поряд із нею зараз.

- Лілі, серденько. Ти була без свідомості дуже довго. Думаю, це... вплинуло на твою свідомість.

- У нас є хоч щось дати їй? - запитав Маркус. - Перевір холодильник! Може, ще щось лишилося з останнього полювання.

Один жук відкрив маленький холодильник — той самий, що Емі колись тримала у своїй хатині для закусок і винних коктейлів. За кілька секунд він зачинив його з гучним стуком.

- Ні крихти, Маркусе. Вибач.

- Мені не потрібно. - Емі розгорнула крила і швидко ними змахнула. Вони загули, струшуючи товстий хітин, і під ним відкрилися здорові нові крила. - Я знаю, що це звучить дивно...

Вони наближалися до неї. Не було прийняття, лише жалість і страх.

- Тобі треба лягти, Лілі. Ти себе виснажуєш. - Маркус знизив голос і відвернувся. - Хтось, принесіть ковдру. Найбільшу, яка є.

Вони збираються зв'язати мене. Емі не могла цього дозволити — вона навіть не знала, скільки ще матиме часу. Її не могли тримати нерухомо, думаючи, що вона в агонії.

До того ж вона втомилася почуватися маленькою. Вона заплющила очі й зосередилася на знайомій формі. Тіло не знає, як це робити, але Емі — знала.

Це тривало довше, ніж раніше. Зі скромною кількістю магії в тілі Лілі, їй довелося чекати, поки власна сила перетече у неї. Коли трансформація нарешті почалася, Маркус уже стояв поруч із ковдрою в зубах. І тоді вона змінилася.

Вона піднялася, ставши рівною йому за зростом, а в багатьох інших параметрах — навіть більшою. Перемінники були значно худішими за поні, з причин, яких вона не розуміла — і, можливо, ніколи не зрозуміє.

Маркус задихнувся, впустивши ковдру. Інші жуки позадкували від неї, наповнені подивом і страхом. Емі розправила нові шкірясті крила, намагаючись привернути їхню увагу.

- Стійте! Не тікайте! Я — Емі. Тобто... частково. Я лікувала Лілі й трохи «позичила» її.

Ніхто не втік. Страх у кімнаті був, але не весь спрямований на неї. *Їм просто нема куди тікати.* Вона знала це без слів. Усі випромінювали одну й ту саму думку: єдина влада, до якої вони могли звернутися, — табір, а Альбрехт ворожий. Імовірно, він покарав би всіх, якби вони звернулися до нього.

- Емі? - Маркус не відступив, як інші. Тепер, коли вони були однакові за зростом, він здавався не таким вже й загрозливим — радше виснаженим. Усі жуки в цій кімнаті були жахливо виснажені. Зовсім скоро вони могли приєднатися до трьох непритомних у ліжках.

- Ти не схожа на Емі. Вона була жуком. У неї були… дірки. - Сідні вже майже не боялася, і навіть штовхнула її ногою в бік. - Як ти можеш бути нею, але не Лілі? Ми ж щойно бачили тебе.

- Ми бачили, як вона чаклувала, - сказав Маркус. - В її повідомленнях про це йшлося. Усі ми можемо перетворюватися. Я не знав, що ми можемо ще й... контролювати розум?

- Ми не повинні просто довіряти їй. Спитай щось, що тільки справжня Емі знала б.

Вона підняла ногу, щоб змусити його замовкнути ще до того, як він устиг заговорити. Не було часу витрачати його на доведення очевидного — не тоді, коли Вес досі був наодинці зі Старійшинами, а її жуки тут явно голодували.

- Перед Транзитом я сказала тобі, що дозволю запросити мене на вечерю після завершення табірного сезону, - мовила вона. - За табірними правилами все стало б дуже неприємно, якби я погодилася раніше, ніж ти випустишся.

Їй мало б бути ніяково. І Маркусу було — його крила розкрилися й задрижали на кілька секунд — перша справжня ознака слабкості перед іншими таборянами.

- Це вона, - нарешті сказав він. - Ми були самі, коли я… коли ми мали ту розмову.

Цього було достатньо для жуків — вони вмить скупчилися навколо, так щільно, що мало не повалили хворих із ліжок.

Емі навмисно відступила назад, щоб інші, ослаблі, не постраждали.

Її закидали питаннями. Деякі з молодших навіть нічого не говорили — лише притискалися до неї, спраглі батьківської

любові, якої більше не мали. Побачене розтопило їй серце — але вона могла зробити дуже небагато.

Крім одного, головного.

- Послухайте. Я домовилася з Альбрехтом про ваше звільнення. Очевидно, що до вас ставляться погано, ви не отримали й половини того, що я виборола. Я забираю вас усіх. Зараз. Я знаю місце, де ви зможете нормально харчуватись. Маркусе, збирай усіх. Беріть лише найнеобхідніше. Туристичне спорядження не знадобиться, тож візьміть тільки особисті речі. Я не знаю, чи ви колись ще побачите Стелла Лакус. Готуй усіх до переїзду. Я знаю маршрути патрулів поні, але нам доведеться діяти швидко, поки їх не змінили.

Маркус дивився на неї вражено. Він першим заговорив:

- Ти впевнена, що Альбрехт дозволить нам піти? Патруль у таборі — це його... ґестапо, Емі. Вони б'ють кожного, хто чинить опір. Твої вихованці занадто слабкі, щоб пережити таке.

- У нього немає вибору, - відповіла Емі. - Але я поговорю з ним завтра. А ті троє… мені доведеться під'єднатися до них так само, як я зробила це з Лілі. Сподіваюсь, це допоможе відновити її розум, як і тіло. Якщо ні — я прошу тебе переконатися, що вона виживе. І кожен інший також. Якщо потрібно — хай сильніші допоможуть нести слабших.

Маркус кивнув:

- Ми… ми спробуємо. Але навіть якщо нам вдасться, це буде останнє, що ми зможемо зробити. Більшість із нас занадто слабкі, щоб літати.

- Не літайте! Поні, що охороняють вас, вважають нас ворожими загарбниками. Вони сприймуть вас як армію ворога, якщо побачать у повітрі. Не вирушайте без мого наказу — просто знайдіть топографічну карту і принесіть її до нашої хатини якнайшвидше.

Якби тільки вона могла постійно залишатися на зв’язку з ними — змогла б зробити більше. Але Емі почула далекий голос, що кликав її назад у тіло. Хтось торкнувся її плеча, і вона розірвала зв’язок, що поєднував її з маленькою Лілі.

Сподіваємося, та відновить свій розум разом із тілом — завдяки свіжому потоку магії від Емі.

—----------

Емі розплющила очі в підземеллі Сономи — над нею нависала королева Кая.

- Я відчула твій успіх. Не хотіла тебе переривати, але в нас мало часу. Є ще одна справа, яку я маю обговорити з тобою перед тим, як ти возз’єднаєшся з іншим жуком, що прийшов із тобою. Іди за мною.

Емі пішла без заперечень. У голові крутилися думки про всю нову роботу, яку треба виконати. Щойно ця дипломатична місія завершиться, на неї чекатимуть ще троє ослаблених жуків, яким потрібна її магія. Попри ризик, їй доведеться знову запозичити їхні тіла, щоб допомогти з плануванням втечі. Настав час

особисто поговорити з Альбрехтом. Інакше вона втратить не кількох вихованців — а всіх.

Вони повернулися до головного гнізда, і Кая знову заговорила:

- Коли ти підеш сьогодні, я дам тобі це.

Вона підняла предмет — книгу з грубого паперу, обкладену важкими шкіряними ременями.

- Тут зібрана мудрість, яку я передаю кожній німфі, що вирушає засновувати власну колонію. Я прибрала ті секрети, що могли б зашкодити моєму племені, решта — твоя.

Вона підняла книгу в повітря, але не досить близько, щоб Емі могла її взяти. Її присутність була такою спокусливою, як шкварчання стейку на сковороді — чи як обійми поні. Крила Емі розкрилися, та вона стримала порив затріпотіти ними, щоб не видати, наскільки її це схвилювало.

Та Кая і так відчувала всі її емоції.

- Ти просто… віддаєш мені це? Це… неймовірний дар.

- Не зовсім, - відповіла королева. Вона поклала книгу на вузьку кам’яну лаву й відійшла, залишивши її без нагляду, очевидно, не турбуючись, що Емі її поцупить. - Це буде обмін. Скромний, у порівнянні з усіма знаннями, які я можу тобі дати. Думаю, ти не зможеш відмовитися.

Її вуха притислися, а крила опустились. Саме цього вона й боялася.

- Які умови?

- Ти дозволиш мені надіслати з тобою молодого трутня. Ти не завдаси їй шкоди й подбаєш, щоб вона харчувалась так само добре, як і твої жуки. Коли заснуєш вулик, візьмеш її до свого двору й дозволиш спостерігати. Час від часу я говоритиму через неї.

Коли вона це сказала, з темряви вийшла маленька чорна й помаранчева змійка, що стала поруч із нею. Вона була значно меншою за королеву, якраз такого віку, як таборові вихованці Емі. На її панцирі над оком було лише одне татуювання, значно менше, ніж у будь-кого з інших, кого Емі зустрічала раніше.

- Я Натане, - сказала вона, вклоняючись Емі. - Я служитиму тобі вірно від імені моєї королеви.

Емі подивилася то на книгу, то на маленького трутня. Вона могла б відверто прийняти шпигунку у свої ряди — але водночас Кая виявляла велику довіру. Повернувшись до колонії, безчесна королева могла би просто вбити посланця й залишити книгу собі.

Ця думка обурювала її. Але як би вчинили інші? Скажімо, сині жуки, що відкрито напали на Еквестрію?

Емі простягнула копито для рукостискання:

- Рада знайомству, Натане. Я — Емі Блайт. Думаю, тобі сподобаються мої вихованці, коли зустрінеш їх. Вони — просто золоті діти, які не заслуговували того, що з ними сталося.

Змійка здивовано подивилась на її копито:

- Я… сподіваюся, - сказала вона, відвівши погляд.

- Візьми цю книгу, Натане, - наказала Кая. - Ти принесеш її до Агату й охоронятимеш, як своє життя. Королева Емі може вимагати її будь-коли, але ти завжди маєш повертати її після прочитання. Нікому іншому не дозволяй читати її.

Натане підняла книгу магією й заховала за спину.

- Так, королево. Так і буде.

Розділ сорок дев’ятий.

Емі страшенно не хотіла повертатися до палати Старійшин.

Не тому, що не хотіла побачити Веса — навпаки, у глибині її свідомості оселився постійний страх: тихий голос нашіптував про всі жахливі речі, які могли з ним статися, поки вона була відсутня й не могла допомогти. Якщо з ним щось сталося, вона змушена буде жити з провиною.

Він більше, ніж будь-хто інший з її вихованців, потребував її захисту. Та її новій силі було байдуже до бажання — вона все одно не могла відчути його думок чи бачити його очима. Єдиний спосіб переконатися, що він живий — побачити на власні очі.

У палаті Старійшин її не чекала жодна кривава сцена. Натомість брат сидів у кутку великої кімнати, на широкій ділянці піску — самотній.

Старійшини стояли навколо нього, схиливши голови й заплющивши очі. У повітрі димів дивний ладан, і Емі миттєво запаморочилося від запаху.

Кая сповільнила хід і перегородила їй шлях крилом, коли вони підійшли ближче до цієї незвичної сцени.

- Вони зазирають у його майбутнє, - прошепотіла вона шанобливо. - Це велика честь для того, хто не з нашого племені. Ми маємо спостерігати здалеку, інакше можемо завадити магії.

Емі зупинилася там, де їй вказали, й сіла на задні копита. Ворожіння майбутнього звучало як повна маячня — але ж перетворення або перенесення свідомості в інше тіло теж колись здавалися неможливими. У цьому світі траплялися значно дивніші речі. Вона спробувала зустрітися з Весом поглядом, але він не помічав її. Якщо він погодився на цей ритуал, вона не стане заважати.

Низький гул пройшов по колу старих жуків. Їхні голоси злилися в ідеально синхронізований хор. Схожа магія на ту, за допомогою якої вона керувала своїм роєм?

Вона не розуміла жодного слова з того, що вони казали. Та вони повторювали одні й ті самі рядки знову й знову.

Вес розплющив одне око, з подивом поглянув на коло. Потім побачив Емі, підняв копито, щоб помахати, але так само швидко опустив його назад.

Ритуал завершився за кілька секунд. Старійшини піднялися, порушивши зосередженість. Хтось повернувся в їхній бік. Можливо, вони все чули. Потім по натовпу прокотився уклін. Не Емі, звісно — поруч із нею стояла справжня королева.

- Це було… цікаво, - сказав Вес, не кланяючись. - Я нічого не зрозумів із того, що сталося. Хтось може перекласти?

Він підвівся й повільно пішов від плями гладкого піску, ступаючи обережно, ніби боявся зруйнувати невидимий замок із піску. Але нічого не трапилося, жодної ознаки магії не залишилося.

Коло старійшин розступилося, чемно киваючи йому. Але ніхто не заговорив. Зрештою відповіла Кая — і йому, і Емі, що мовчки прагнула дізнатися більше.

- Це було пророцтво, - сказала Кая. - Навіть я не можу точно його витлумачити. Але старомовою вони сказали... що з тобою розходяться майбуття, для жуків по всій планеті. Бути настільки важливим жуком — небезпечно, я думаю...

Вона відвернулася від старійшин.

- Я не певна, чи правильно їх зрозуміла. Вони натякнули, що десь ще один намагається стати таким, як ти. Іди на північ, у холод, до Імперії, і шукай.

Обличчя Емі затьмарилось.

- Вони хочуть, щоб ми кудись ішли? Зараз?

Сліпі жуки почали повільно відходити, один за одним. Один зупинився перед Емі, зустрівшись із нею поглядом. У ньому не було злості через її скептицизм. Вона навіть не дивилася прямо на неї — лише приблизно.

- Ми не наказуємо й не примушуємо, ми лише спостерігаємо. Ми бачимо, що твій брат сам ніколи не дізнається секрету своєї трансформації. Йому потрібно йти на північ. Що ти зробиш із цим знанням — залежить лише від тебе.

Вона пішла, приєднавшись до решти сліпих жуків, які повільно залишали кімнату.

Залишилися лише королева і її шпигунка. Та, що несла книгу з безцінними знаннями.

- Я буду рада бачити тебе знову, - сказала вона. - Але задля нашого спокою, німфо, не приходь особисто. Ти — потенційно найнебезпечніша суперниця серед усіх королев на цій планеті. Я тобі довіряю. Але королеви мають зустрічатися рідко. Надсилай лише трутнів, інакше ми сприймемо твою появу як армію, що насувається на війну.

Емі кивнула невпевнено. Іноді здавалося, що вона розмовляє з людиною — та варто було Кає сказати щось подібне, і вона

одразу ставала небезпечно чужою.

Помаранчеві жуки колись прибули з Землі, але жоден із них ніколи не був людиною. Це варто було пам’ятати.

- Зрозуміло. Наступного разу я надішлю когось замість себе. Здається, мені взагалі краще не залишати гніздо. Ти права, я це знаю. Але мені це не подобається. Самостійність — ось що завжди робило життя вартим того, щоб його прожити.

Кая знову поклала копито їй на плече — майже по-материнськи.

- Мені шкода, німфо. Але знай розраду в тому, що ти зможеш відчувати своє володіння через багатьох жуків, які тебе люблять. Коли в тебе з’являться власні яйця, спостерігати, як вони ростуть, більше ніж компенсує будь-які втрачені пригоди. А до того часу — в мене вже готова ще одна експедиція з допомогою, вона вирушить разом із тобою. Я знаю, що ця дивна нова форма жуків потребує сну, тому я підготувала для вас житло. Ви зможете відпочити, а вранці рушити разом із вантажем.

Емі повернулася до королеви й низько вклонилася. Можливо, королевам не годилося так поводитись одна з одною — але як вона могла не вклонитися?

- Дякую, Кая. Я не знаю, як довго моє плем’я залишиться на Еквусі. Але якщо ми застрягли тут, ми ніколи не забудемо твоєї доброти. Якщо ми виживемо після гніву Еквестрії й холодної зими, ми знайдемо спосіб віддячити.

Кая тихо хихотіла, потім легко підштовхнула Емі, змусивши її випростатись.

- Якщо проживеш достатньо довго, твоя гнучкість може стати кінцем голоду для всіх племен перемінників. Ми не можемо збирати ті самі емоції, що й ви, але вся ґлеморна енергія — однакова. Зосередься на власному виживанні, німфо. І не схиляй більше шию перед іншими королевами.

Вона залишила їх у тиші кімнати Старійшин. Хоча не зовсім наодинці — Натане все ще спостерігала з кількох кроків. Досі вона мовчала, але тепер заговорила:

- Я... прошу поблажливості в королеви Емі. Я можу провести вас до покоїв, де зможе відпочити ваш дивний самець.

«Дивний самець» — теж варіант. Але, дивно, Емі навіть здалося, що це мило.

- Веди.

І вона повела. Лише коли вони покинули темні куточки Сономи, Емі змогла нарешті перекинутись із братом кількома приватними словами. Приватними — наскільки це можливо, поки з ними поруч була шпигунка. У присутності Натане не могло бути таємниць. За знання доведеться платити високу ціну.

- Їм не заманулося тебе розтинати, - почала вона після коротких обіймів. Звісно, вона не наважилася б показати такі емоції при королеві чи старійшин. Він хоч і не залежав від емоційного харчування, але це не було перевагою у місті перемінників. Це означало лише одне — він їжа.

- Магія, переважно, - відповів Вес. - Дещо боліло, але не надовго. Вони хотіли побачити, як я змінююсь, і наскільки схожий я на поні. Розпитували, чи я сплю, їм, і таке інше. А потім

сказали, що хочуть побачити моє майбутнє — я дозволив. Оце й усе.

Їхня провідниця повела їх угору по вулицях Сономи. Коли вони нарешті вийшли з-під гори, сонце вже зайшло. Крім зміни освітлення, нічого не вказувало на те, що місто змінилося. Жуки продовжували працювати, займаючись чимось своїм, що б там не робили перемінники, коли не на полюванні.

- Я рада, - сказала Емі. - Я довіряю Пачу'а, але все ж... добре, що він мав рацію. Дякую, що пішов зі мною. Завдяки твоїй сміливості багато наших виживе й не помруть з голоду.

Вес кивнув, вуха опустилися з ніяковістю.

- Ти кажеш так, ніби я заслуговую якусь подяку. Я просто... зробив те, що треба. Мені просто пощастило мати сестру, яка витягла мене звідти. Іншим не пощастило.

Тобі не сподобається, що нам доведеться повертатися. Якби її сили працювали на нього — вони могли б говорити без остраху, що їх підслухають. Незалежно від того, чи довіряла вона помаранчевому племені, інстинкт підказував їй не показувати надто багато слабкості. Її дітям потрібні були союзники, а для цього вони мали здаватися цінними — такими, за яких варто ризикувати.

Натане провела їх до покоїв трохи згодом. Вони виявилися більшими, ніж Емі очікувала — величезне кам'яне приміщення, приблизно такого ж розміру, як і зал для медитації королеви. Тут було тільки одне ліжко, але багато робочих місць: кілька письмових столів, довгий ряд м'яких подушок уздовж стіни. Вся ця обстановка, здавалося, мала якусь функцію — але Емі гадки не мала, для чого саме.

- Сподіваюся, це вас задовольнить, - сказала Натане, заходячи всередину. - Це те саме приміщення, яким користуються дипломати інших племен. Вам надано ті самі почесті.

Емі вдячно кивнула:

- Це чудово. Я б хотіла запитати... чи є у вас свічки? Будь-яке полум’я підійде. А ти, Вес?

Він застогнав, приклавши копито до живота:

- Їжа? Типу... справжня їжа, не ця фейкова пилюка і магія. Або хоча б їжа для поні. Я не їв із самого обіду, а вже так пізно...

Натане стримала хихіт, прикривши рота копитом:

- Звісно. Їжа для поні... У нас завжди є обмежений запас у сховищі, я все принесу. Ми ж не хочемо, щоб королівський мутант-дрон травмувався.

- «Мутант-дрон»? - перепитав Вес, висунувши язика. - Це зовсім не ввічливо. Чому ця жучка з нами, Емі?

- Вона повертається зі мною в Агат, - відповіла Емі. - Натане, це мій брат Вес. Вес, це Натане. Будь ласка, будьте чемними одне з одним.

Вес з недовірою подивився на неї:

- Ти впевнена, що вона піде з нами?

- Абсолютно, - відповіла вона, повернувшись до жучки. - Якщо принесеш ті речі, буде чудово. Потім можеш іти до завтра. Я сьогодні не вчитимуся за твоєю книгою — у мене є дещо більш нагальне.

Натане неглибоко вклонилася й вийшла через прочинені двері. Принаймні її покої мали двері й засув — на відміну від більшості міста. Схоже, жуки просто довіряли одне одному. Але Кая навчила її добре: Емі не збиралася довіряти занадто сильно.

- «Мутант», - пробурмотів Вес, щойно вона зникла. - Вона не дуже приємна, так? Наче ми знову в таборі.

Емі обійняла його копитом за плечі, притягла ближче:

- Я не дозволю їй так із тобою розмовляти. Ти чув, що сказали старійшини — ти щось неймовірне й нове. Ти зміниш цілий світ.

Вес схлипнув і почав плакати. Він витер кілька сліз, притиснувшись до панциря сестри:

- Я не хочу нічого змінювати, Емі. Я просто хочу додому...

Вона тримала його міцно, пропонуючи ту єдину підтримку, яку могла дати. У цьому самотньому кам’яному будинку, схованому під чужим містом, було небагато розради.

Зрештою він відпустив — саме тоді, коли повернулися кроки Натане, й дрон знову з’явилася. Вона принесла вже запалений ліхтар, кошик із черствим хлібом і трохи овочів на парі.

- Моя королева нагадала мені, що ви носите своє перше гніздо, і вам знадобиться це також. Пекарня приготувала кілька свіжих

буханців до нашого відбуття. Перепрошую, але це все, що зараз маємо.

Тепер черга була Емі червоніти:

- Я... вдячна за щедрість королеви. Будь ласка, повертайся, коли настане час вирушати. Ми з братом хочемо побути наодинці до того моменту.

Здавалося, Натане хотіла щось заперечити — але зрештою знову вклонилася й вийшла. Емі зачинила за нею двері й засунула засув. Лише тоді вона нарешті змогла зітхнути з полегшенням.

Це тривало приблизно п’ять секунд — доки сміх Веса не наповнив кімнату:

- «Гніздо»? Вона серйозно? Яйця ж мають бути запліднені, чи не так? Як таке могло трапитись, поки моя сестра була конем?

Розділ п’ятдесять.

Емі не засміялася, коли повернулась. Вона зберігала максимально нейтральний вираз обличчя, опускаючи кошик на стіл перед собою.

- Подивися, скільки з цього тобі потрібно, Вес. А потім тобі слід поспати. Ці жуки завтра будуть нас добряче ганяти. Мабуть, відпочити вдасться тільки тоді, коли ми знову будемо в потязі.

Вони їли майже в тиші. Весова розважливість швидко змінилася на підозру і трохи збентеження. Емі не потрібна була магія, щоб зрозуміти, про що він думає — хоча йому не вистачало хоробрості прямо запитати. Вона не полегшувала йому завдання і нічого не пояснювала.

Їй хотілося з'їсти кілька таких кошиків. Але вона задовольнилась залишками після Веса — вичистила кожну крихту. Оскільки пообіцяли, що буде більше провізії, вона відкрила і спорожнила всі консерви, які принесла, навіть випила гидку воду з бобів усередині.

Вес цього вже не бачив. День був для нього таким же виснажливим, як і для Емі — тільки от він не був наповнений магією королеви.

Шкода, що вона не здійснила цю подорож як інші королеви змінян — із великим почтом довірених жуків, які б її оберігали. Можливо, тоді їй не довелося б хвилюватися, як дістатися знову до табору.

Хоча вона все одно це зробить — ще троє помруть без нової дози магії. І якщо вона не поговорить з Альбрехтом, він ще може передумати й забрати в неї учнів.

Цього разу знадобилося більше часу. Без Каї, яка б допомогла з візуалізацією, без ідеального крісла й полум’я прямо перед очима, Емі довелося компенсувати це самодисципліною. Можливо, її вагання частково було через страх — що

помаранчеві жуки зроблять щось, поки вона буде беззахисна. А може — через біль, який чекав по той бік.

Зрештою, вона знайшла потрібні зв’язки. Це було трохи складніше — всі троє непритомних були хлопцями. Але якщо вона не дасть їм трохи магії, то вони перетворяться на трупи.

І це боліло не менше, ніж уперше. Це був не Рік чи Бет, яким вона вже передавала магію. Тіло, що чекало на неї, було на крок від смерті, і пахло відповідно.

Вона майже нічого не бачила в кабінці, поки магія текла крізь неї, і закричала чужим голосом. На підлозі посеред кімнати лежав ряд модифікованих рюкзаків, частково заповнених. Але юрби інших жуків не було — лише троє.

Двоє ще лежали в ліжках — маленькі самці, як і той, якого вона щойно зцілила. І була Лілі.

Вона стояла поряд із Емі, дивлячись униз на її ліжко. Можливо, вона була там весь час, а може, її привабив крик.

- О, Лілі, - сказала Амі голосом, що не належав їй. - Ти ще на ногах! Тобі стало краще?

Жучка не реагувала. Вона не рухалась, навіть не кліпала. Просто стояла і дивилася. Емі майже нічого не відчувала від неї, лише розмите... відчуття відданості?

Емі заплакала. Це була дитина — одна з наймолодших учасниць табору, яку Альбрехт мав би захищати передусім. А тепер вона стояла, без виразу, без емоцій і, можливо, без думок.

Чи це пошкодження мозку? - Емі не знала. Але вона знала точно: не буде сидіти й чекати, поки інші зазнають тієї ж долі. Вона підвелася, струсивши залишки зламаного панцира. Потім підійшла до наступного жучка. Лілі рушила слідом, майже прямо за нею.

- Ти мене чуєш? - запитала трохи голосніше. - Ти знаєш, хто я?

Крила Лілі розкрились, затремтіли один раз — і знову склалися. Але вона так нічого й не сказала.

- Я хочу з'ясувати, що сталося з іншими, - сказала Амі. - Але спершу я маю допомогти цим двом. Залишайся зі мною.

Емі не була впевнена, що саме робить, але це давалося їй досить природно. Вона торкнулась лоба маленької сплячої істоти.

Бути поряд значно полегшувало контакт. Навіть просто бачити когось було вже певним зв'язком. Емі розірвала зв'язок із одним жуком і перейшла до наступного.

Вона вже звикла до болю. Те, що раніше вибивало її емоційно й фізично, тепер стало просто ще одним етапом процесу. Вона була достатньо сильною — заради порятунку своїх дітей.

Здавалося, з кожним разом ставало легше. Третій хлопчик відновився вже за кілька хвилин — і міг самостійно стояти. Тепер двоє з них стояли, нерухомо дивлячись на неї.

Вона повторила те саме з останнім найслабшим — поки й він не підвівся з ліжка.

На підлозі тепер лежала купа блідих уламків старої шкірки, зваленої навколо ліжок. Усі троє просто стояли, дивлячись на неї, але нічого не робили.

- Ви мене розумієте? - запитала вона. Це був не її рот і не її голос, але слова прозвучали чітко.

Жоден із них не зреагував. Звісно, очі жуків не дуже підходили для вираження емоцій, але ці діти були особливо дерев'яні.

Вони не сіпались, не переступали з ноги на ногу, не рухались, аби зручніше стати — просто дивилися. Майже… слухняно? Як ті десятки помаранчевих дронів, яких вона бачила в Сономі, що мовчки виконували свою роботу, не зважаючи на себе самих.

Це викликало в Емі нову хвилю паніки й провини. Вона ж пообіцяла, що захистить їх принаймні до того, як вони повернуться додому — але якщо вони повернуться фактично без свідомості, то яка з того користь?

Я не знаю, чи це постійно. Можливо, вони ще зможуть відновитися. Спершу треба було їх врятувати. За вікном було ще темно. Можливо, вже опівніч або трохи пізніше, але не набагато. Час ще був.

- Ви всі ще брудні. Можете піти в душ і обмитися? Я не хочу, щоб хтось підхопив інфекцію.

Реакція була миттєвою — її маленький загін жуків повернувся до дверей і рушив у шерензі. Та вона не побачила в їхніх рухах жодної індивідуальності. Хлопець попереду, здається, був Колліном, а він завжди йшов трохи підскакуючи. Лілі завжди так і кипіла енергією — бігла попереду, а потім чекала на всіх. Але зараз — ні.

І, звісно, тіло, яким вона користувалася, не виконувало накази автоматично — вона залишалася при свідомості. Достатньо довго, щоб спробувати відчути думки поруч із власними, як вона це робила з Лілі. Але знову — нічого. Жодних емоцій.

Може, це інстинкт, а може — те, що перший жук, до якого вона підключилась, був трохи старшим. У будь-якому разі Емі легше було знову переключитися на Лілі, що йшла тепер попереду, і рушити за нею в ніч.

Ліхтарі табору не світили, але жучачі очі майже цього не помічали. Місячного світла було достатньо, щоб побачити доріжку до одного з санвузлів. Вона махнула трьом юним жукам і вказала на чоловічу частину, але зупинилась перед ними.

- Слухайте мене. Швидко сполосніться, потім повертайтеся до нашої хатини й не висовуйтесь. Я зараз не можу вас захистити.

Це не надто складна команда? Схоже, ні — усі троє без заперечень увійшли до душової. Вода полилась за кілька секунд. Емі трохи почекала, прислухаючись, чи немає чогось підозрілого, але стара звичка з табору не дозволила їй зайти. Незважаючи на те, що всі тут завжди голі — деякі правила з підготовки персоналу ніколи не забуваються.

Від Лілі не пахло так, як від інших, отже, хтось, напевно, вже допомагав їй очиститись з минулого разу. Це означало, що вона могла чекати зовні, сховавшись у тіні, і слідкувати за безпекою. Вона нічого не чула, лише далекий звук гучномовця, що лунав із центру табору крізь дерева. Щось точно відбувалося — але що?

За кілька хвилин жуки вийшли — чистіші й не такі смердючі, як раніше. Вони пройшли повз неї, повертаючись до хатини.

Вони розуміють мої накази. Отже, щось у них ще залишилося. Правда? Можливо, вона зможе знайти щось про це в книзі мудрості Каї. Але зараз часу на це не було.

Емі почекала, поки переконалась, що жуки безпечно дісталися хатини, тоді зникла в темряві.

Сподіваюся, ти не проти, Лілі , - подумала вона. *Я не поставлю тебе під загрозу.*

В таборі Стелла Лакус не мало б бути жодної загрози. Але зважаючи на тих, хто керував цим місцем, Емі не могла бути певна.

Якби хоч трохи менше загрози було для решти її підопічних, вона ніколи б не пішла на такий ризик — принаймні, не без дозволу когось, хто мав владу. Але якщо просто піти — усі її діти можуть загинути. А можливо, й увесь табір.

Вона стримала спокусу перетворитися на щось ближче до свого власного розміру. Тримати ліс у правильному масштабі було корисним нагадуванням про ризик, на який вона йде, використовуючи чуже тіло. До того ж, звичайний дрон-чейнджлінг — ідеальне маскування. Хто зверне увагу на найменшого жука в таборі? Вона — не загроза, не варта навіть погляду.

Вона очікувала знайти всіх у їдальні. Хоч зараз і була глибока ніч, але жуки потребували лише кілька хвилин сну на день — можливо, вони мали ще одну трапезу опівночі? Це дозволяло б їм продовжувати працювати.

Емі швидко зрозуміла, що зібрання явно відбувається не в їдальні. Вона побачила багато жуків, що зібралися на території колишньої мотузкової траси, тісно зчепившись одне з одним. Усі

мотузки були обрізані, залишивши лише безликі коричневі телеграфні стовпи. Захисні сітки теж зникли, залишивши під ногами лише звичайну землю, порушену рядом...

Могил. Вони мали однакові дерев’яні надгробки — прості хрести з іменами, випаленими на поверхні. Емі перейшла на біг, наближаючись до страшної сцени.

Її крила загуділи, і вона піднялась у повітря — достатньо високо, щоб побачити, що відбувається.

За натовпом похмурих підлітків стояла похоронна група, що опускала когось у спальному мішку в яму. Більшість із них були більшими жуками — працівниками табору й вожатими. Але декілька дрібніших теж допомагали, обережно вкладаючи свого загиблого товариша на землю.

Емі не потребувала магії, аби відчути всеохопний відчай, що навис над цим натовпом.

Вона не затрималась у повітрі — навіть не була певна, що саме щойно зробила. Крім того, залишатися вгорі означало більше привертати увагу, а ще — довше спостерігати за цією жахливою подією.

Ніхто не зреагував на її появу з краю зібрання. Тут було так багато інших жуків, що вона легко зливалася з натовпом.

Зрештою хтось вийшов наперед і піднявся на кілька важких дерев’яних ящиків. Альбрехт подивився на натовп. Коли він заговорив, його голос пролунав через гучномовець на колишній мотузковій трасі. Мабуть, мікрофон був прикріплений десь до його сорочки.

- Громадяни Стелла Лакус. Такі дні — це біль, якого ніхто з вас не повинен був би зазнати. Коли ви підете звідси, пам’ятайте: це скоро скінчиться. Наші навички полювання покращуються, і ми сподіваємося на постачання від мисливців Пачу’а. Я знаю, що зараз важко, але тримайтесь. Виконуйте свій обов’язок — і ми переживемо зиму. Усі, хто бажає, можуть залишитися й допомогти поховати Галлі. Решта — вільні повертатися до роботи.

Натовп почав розходитись, розсипаючись по групках і напрямках. Емі побачила серед них і кількох своїх жуків, але не намагалася приєднатися. Натомість вона зосередила увагу на Альбрехті, спостерігаючи, як він рушив разом із невеликою групою інших жуків. Вона подалася за ним, розтинаючи натовп.

Настав час поговорити з лідером табору Стелла Лакус.

Розділ п'ятдесят один.

Емі йшла за Альбрехтом достатньо довго, щоб побачити, куди він прямує, і підтвердити свої підозри: до кабінки, яку він ділив із дружиною. Освітлення навколо будівлі все ще було увімкнене, розганяючи темряву по всьому табору. Ще дивніше — Емі була впевнена, що бачила двох охоронців, які патрулювали будівлю по колу. Обидва тримали в лапах одні з численних табірних малокаліберних гвинтівок для стрільби по мішенях.

Якби це було її тіло, вона могла б вигадати кілька способів, як обійти їх і поговорити з Альбрехтом наодинці. Але з тілом Лілі вона не могла ризикувати.

Було б краще, якби вона могла показати цим жукам, як насправді виглядає. Можливо, якийсь інстинкт змусив би їх довіряти королеві.

На жаль, її здібності так не працювали. Вона не могла набрати вигляду іншого жука, хоч би як хотіла.

Емі знову перетворила себе на кажана — когось меншого за Альбрехта, щоб не виглядати як фізична загроза. Кажан із темнішим забарвленням був схожим на жуків, але зберігав гострі чуття в темряві. Це означало, що вона не зможе користуватись магією — але якби дійшло до бійки, їй залишалось би тільки втікати.

Емі була не єдиною з табору, хто намагався підійти до Альбрехта. Більшість з них майже нічого не казали — лише просили запевнень від того, кого вважали авторитетом. Він повторював їм одне й те ж: що Стелла Лакус у надійних лапах і що виконуючи свій обов'язок, вони мають найкращі шанси вижити.

Зрештою більше ніхто не підходив із темряви — тепер була її черга.
- Директоре Альбрехт, - покликала вона. Вся група зупинилась і повернулася в її бік.

Дивно, але саме звичайний голос змусив усіх звернути увагу — адже всі інші тут мали характерне дзижчання голосу перемінників.

Вона стояла у винятково темному місці, згорнувши крила й приховавши якомога більше відмінностей.
- Директоре... - повторила вона. Його охоронці також зупинилися, насторожено вдивляючись у дерева. Як і ті, що охороняли будиночок, ці мали гвинтівки. І вже навчилися використовувати магію настільки, щоб тримати їх у повітрі напоготові.

- Вийди вперед, - наказав один. - Щоб президент міг тебе побачити.

Президент? Схоже, поки її не було, жуки в Стелла Лакус заснували власний уряд.
- Я виглядаю як поні, але це не так. Мені довелося перетворитися на одного з них, щоб дістатись сюди.

Брехня... частково. Але так і було б, якби вона намагалася перетнути кордон звичайним шляхом. Сподівалась, цього вистачить.

Вона вийшла з тіні у світло. Намагалася зберігати нейтральну усмішку на обличчі, виставивши вампірські ікла. Наразі вони хоч зроблять її більш знайомою.

Жуки зойкнули, й один з охоронців Альбрехта навів гвинтівку на неї.
- Поні! Стій, де стоїш!

Емі завмерла, миттєво підкорившись наказу. Саме цього вона й боялася.
- Я стою! - крикнула вона у відповідь. - І я беззбройна. Але присягаю: якщо ви мене вб’єте, нових постачань не буде. Ви залишитесь самі.

Ще одна брехня. Як і попередня, вона, ймовірно, була розумнішим вибором. Якби Альбрехт убив Лілі, їй довелося б повалити його, перш ніж він накоїть ще більше зла.

- Не стріляйте, - сказав Альбрехт. Він простягнув крило й відвів гвинтівку вбік. - Думаю, я знаю, хто ти. Але хочу, щоб ти сама це сказала.

- Емі, - відповіла вона рівним голосом. Можливо, це теж трохи неправда. Але якщо Лілі ще була десь всередині — вона не

заперечувала. - Мені треба з вами поговорити, директоре. Я не можу залишитись надовго.

Він підійшов ближче, нависнувши над нею. Альбрехт був худішим, ніж раніше, але не мав ознак голодування, як більшість табірників. Отже, він залишив собі достатньо ґлемору, щоб триматися, поки інші голодували.

- А що змушує тебе думати, що в тебе є вибір? Якщо я накажу цим хлопцям затримати тебе — ти залишишся.

Емі знизала плечима. Тепер, коли вона була так близько, охоронці більше не націлювалися на неї. Якщо вона відірветься від нього, зможе зникнути серед інших табірників, а Лілі — розчинитися. Вони ж ніколи не бачили її справжнього обличчя. Сподівалась, не доведеться доводити ситуацію до втечі.

- Це було б не дуже розумно, - зітхнула вона. - Директоре, я не прийшла, щоб сваритись. Ви дали мені обіцянку, і я тут, щоб переконатися, що ви її виконаєте.

Кілька секунд Емі відчувала в ньому лише вир суперечливих емоцій. Частина його хотіла ув’язнити її й використати як приклад для табору. Вона була спокусливою можливістю зміцнити свою владу. Але зрештою перемогли його кращі інстинкти.

Він розвернувся до неї спиною.
- Огляньте її. Якщо вона не озброєна — нехай зайде зі мною.

Емі зціпила зуби — але дозволила себе обшукати. Принаймні, те, що вона не носила одяг, робило процес швидким, хоч і принизливим. Коли переконалися, що під крилом у неї немає зброї, усе стало просто.

Наступне, що вона усвідомила — вона вже була в кабінеті Альбрехта. Хатина майже не змінилася з її попередніх візитів, хіба що з полиць зникла більшість шкіряних томів — тепер вони були розкладені купками на підлозі. Недоторканими залишились лише книги з його юридичного минулого.

Охоронці не пішли за ними всередину. Але вона все ще відчувала їх ззовні — як і хвилю гніву, що поширювалася від перших двох на решту. Її чуття перемінника не давали повної емоційної картини, але здогадатися було неважко. Троє з них загинули, і вони звинувачували її.

Можливо, не дарма.

- Чого ти хочеш, Емі? - запитав Альбрехт. - Я бачу, ти не голодуєш і можеш проникати повз нашу охорону, коли заманеться. Кажи, що прийшла сказати, і не гай мого часу.

З іншого боку його столу не було стільця.

- Їжа, яка нам потрібна для виживання, називається ґлемор — саме його принесла команда допомоги. Тобі сказали, звідки він береться?

Він похитав головою:

- Тільки те, що його видобувають перемінники. Вони виглядали відразливо, коли ми запропонували їм в обмін сушене м'ясо.

Вона справді була тут — знову в його офісі. Цей самий чоловік колись наказав принести її брата в жертву, щоб дізнатися, чому він міг їсти звичайну їжу, коли інші не могли. Тепер Емі знала відповідь, і Вес був живий. Вона більше не відчувала страху

перед Альбрехтом. Як тільки її діти будуть у безпеці, він не зможе більше їй нашкодити.

- Щоб вижити в Еквестрії довгостроково, нам усім потрібен ґлемор. М’ясо — це нестійке рішення і… огидне, як вони й сказали. Я створюю спосіб, як нам здобувати їжу самостійно. Але мені потрібно більше жуків, щоб це зробити. Я забираю своїх учнів просто зараз. В обмін на їхнє звільнення ти отримаєш нову партію допомоги. Сподіваюся, ви зможете протягнути досить довго, щоб ми почали постачати самостійно.

Деякий час Альбрехт сидів, відкинувшись у кріслі, і мовчки закипав. Можливо, він і був «президентом» табору Стелла Лакус, але Емі все одно відчувала його думки. Вона торкалася до них дуже обережно, не бажаючи видавати свої нові здібності. Як і не хотіла, щоб він дізнався, що вона тут навіть не особисто.

- У мене немає жодної гарантії, що ти пришлеш цю їжу, коли забереш їх, - сказав він. - Я знаю, як сильно ти любила своїх вихованців. Коли їх не стане, інші можуть померти з голоду. Ти можеш залишити постачання собі.

Емі закотила очі:

- Могла б. Але я й першу партію не мусила надсилати, містере Альбрехт. Та я це зробила. І кажу тобі — мої вихованці не отримають жодної краплі з цієї партії допомоги. У мене вже є достатньо, щоб їх нагодувати.

Він зсунувся в кріслі, піднявши товстий шкіряний том перед собою. Це був якийсь реєстр, списаний дрібним почерком, який Емі не могла роздивитись знизу.

- Ти збираєшся тримати це знання в заручниках? Ти знаєш, як нас годувати, а ми — ні. І з кожним новим вантажем допомоги вимагатимеш більше, так?

Добре, що ти не наша королева. Кая, мабуть, перерізала б тобі горлянку.

- Це не секрет. Просто поки що воно вам нічим не допоможе. У мене нема часу пояснювати все докладно, але скажу так: наш вид називається чейнджлінги. Ми — емоційні паразити. Ми не можемо вижити самі по собі. Але де є інші розумні істоти, їхні позитивні емоції створюють їжу, яку ми можемо споживати.

- Ти поділишся секретом, як покинути гору? Тоді ми могли б посилати людей збирати цей… ґлемор. І нам не довелося б залежати від гуманітарки.

Емі похитала головою:

- Внизу, в містечку під горою, розташована ціла військова база Еквестрії. Якщо вони зрозуміють, що не можуть більше нас стримувати, можуть вирішити нас знищити. Нас повинно бути мало.

- І ти думаєш, що твої учні — найкращі для цього? Є й інші дорослі, які добровільно підуть — саме дорослі повинні ризикувати. Твої вихованці — діти.

Амі кивнула на знак згоди:

- Так, вони діти. Діти, які під твоїм наглядом не їли. Коли я прибула, четверо з них були в комі. Які б ризики не чекали на них в Аґаті, там вони все одно в більшій безпеці, ніж тут.

Вона знову відчула його гнів — черговий спалах люті, гордості та звинувачень, спрямований на неї. Його обличчя не змінилося, і, ймовірно, він думав, що вона не бачить нічого, крім загального невдоволення. Але це було помилкою.

- Я не можу завадити тобі забрати те, що хочеш, - нарешті сказав він. - Подивись мені в очі й пообіцяй, що ми отримаємо ще один вантаж з припасами. Дай мені слово.

Вона простягнула до нього копито:

- Я присягаю на цих умовах. Ти відпускаєш моїх вихованців неушкодженими, і я подбаю про ще одну поставку.

Він також простягнув ногу, доторкнувшись до її копита з очевидною неохотою.

- Домовились. Вони можуть іти. Але коли все це скінчиться… Емі, цей табір покладається на тебе. Ті діти — просто ті, хто записався на курс «Юних Першопрохідців». У таборі Стелла Лакус сотні інших, і їхня єдина «провина» — що вони не захотіли вчитись в'язати вузли чи виживати в лісі. Ти їх покинеш?

- Ні, - твердо сказала вона, ставши обома копитами на землю. - Я знайду спосіб витягнути нас із цього. А зараз ти маєш повідомити своїй приватній армії про нашу домовленість. Ніхто не чіпає моїх вихованців, ніхто не мститься, ніхто не зупиняє їх на виході. І мене, очевидно, теж. Не зможу домовлятись про ще одну поставку, якщо мене підстрелять.

Він знову підвівся, відсунувши крісло:

- Це було б легше реалізувати, якби ти не вбила трьох з них. Ти тут не надто популярна.

Вона зціпила зуби, оголивши ікла:

- Може, вже час сказати їм правду. Їх убили еквестрійські гвардійці або вони самі загинули, намагаючись загнати мене зі скелі. Я нікого не вбивала.

- Якщо хочеш, щоб я сказав їм це, доведеться запропонувати щось більше, ніж ти маєш. Але ходімо — я змушу їх тебе пропустити. І раджу швидко залишити табір. Я не зможу наглядати за ними всю ніч.

- Я піду звідси за кілька хвилин, - погодилася вона. - І мої вихованці — слідом за мною. Очікую побачити їх у тому самому стані, в якому вони були сьогодні вночі. Жодних покарань за те, що ти думаєш, зробила я.

Розділ п'ятдесят другий.

До полудня наступного дня Емі вже була на борту таємного потяга, що різко перетинав безлюдну пустелю навколо Сономи. Експедиція була не набагато численнішою, ніж та, з якою вона покидала табір: окрім неї та брата, з нею їхали ще троє представників помаранчевого племені. Пачу'а і ще один мисливець, незнайомець, якого вона ще не знала, прибули, щоб охороняти вантаж допомоги.

А ще Натане — шпигунка, яка мала з собою книгу знань чейнджлінгів, зібрану Каєю, як предмет для торгу. Більше вагонів не було — лише локомотив і один пасажирський. Це означало, що в неї не буде повної приватності, щоб поговорити з братом про Стелла Лакус.

Але чи мало це значення? Емі досі не була впевнена. Помаранчеві жуки поки що дотримувалися обіцянок у всьому й справді втручалися гуманітарно там, де було потрібно. Від людської міської держави в подібному становищі вона навряд чи могла б вимагати більшого.

Вона ніяк не могла позбутися відчуття, наскільки ці жуки були нелюдськими. Якщо покладатися на те, що вони поводитимуться як люди, легко буде помилитись і потрапити в серйозну

небезпеку. Кая ясно дала зрозуміти, наскільки жуки можуть бути небезпечними. Якби Емі трохи інакше повелася, вона б не вижила під час тієї зустрічі.

Вона зробила все можливе, щоб отримати трохи приватності. Їхній обідній стіл не дуже цікавив інших жуків — ті, здавалось, відчували огиду до фізичного процесу поїдання. Вони сіли окремо, залишивши Веса й Емі наодинці.

Їжа від чейнджлінгів була, м’яко кажучи, не найкраща. Вони принесли кошики свіжого хліба, як і обіцяли, але частина була недопечена всередині, інша — підгоріла. Емі все одно з’їла все — була надто голодна. І Вес це помітив.

- Ти продовжуєш себе так напихати, Емі. Я знаю, мені не варто це казати, але-е-е… - Він вказав копитом. - Помітно. Трохи кругленька стала. Може, тобі краще сконцентруватись на магії, а не на їжі?

Емі піднесла ще один шматок до рота й доїла його, проігнорувавши його слова. Це була не вага. Те, що вона дізналась у Сономі, дало їй чітке розуміння. Але якби вона почала справді думати про те, що з нею відбувається — вона б просто зламалась. Краще вдавати, що нічого не відбувається, і сподіватись, що воно само мине.

- У Стелла Лакус щось велике відбувається, - сказала вона, доївши. - Я вчора вночі домовилась з Альбрехтом. Забираю своїх вихованців. Може, у «Орендуй Друга» стане трохи тісніше.

Вес роззявив рота. Кілька секунд мовчав, чекаючи, що вона зізнається у жарті. Але цього так і не сталось.

- Це... взагалі хороша ідея? Скільки там дітей?

- Спочатку в мене було 23 учні, разом із тобою. Троє вже живуть з нами. Тобто ще двадцять. Четверо… - Вона стиснулась, відвела погляд. - Вони голодували. Якби я їх залишила, могла б втратити ще більше.

- Четверо дітей... померли? - тихо запитав Вес. Але він не став питати, звідки вона про це знає.

- Ні. Але з ними щось не так. Я зупинила голодування їхніх тіл, але боюсь, що вони… мають ушкодження мозку? Не впевнена. Сподіваюсь, що їжа допоможе їм одужати.

- Не хочу бути голосом поганих новин, - почав Вес. - Але двадцять нових поні навряд чи залишаться непоміченими. Гадаю, вони надто слабкі, щоб трансформуватись, так? А в місті ще й патрулі вночі... І твій бос. Ти впевнена, що Бад буде не проти?

Краще б так, інакше весь план приречений.

Але це все були не нові проблеми для Емі. Вона вже мала ідеї, як вирішити кожну — та все залежало від співпраці кількох поні.

- Пам’ятаєш ту печеру, де ми ночували? Я поведу їх туди. Буду приводити невеликими групами рано вранці або пізно вночі. Я познайомилась із кількома міськими гвардійцями, поки працювала на базі — спробую відволікти їх. Мій хлопець, можливо, теж допоможе.

Вес слухав, колупаючись у своїй порції. Він кілька хвилин мовчав, зосереджено дивлячись кудись у далечінь. А потім нарешті заговорив тихо:

- Припустимо, ти завела їх у місто. І що далі? Вони всі житимуть із нами?

Емі кивнула інстинктивно.

- У нас цілий поверх. А Бад не може поселити когось ще, через тих, що працюють зверху. Він… справді хоче більше працівників. У мене є кілька вихованців, які підійдуть ідеально. Не всі, звісно…

- Та вже ж. Їм у середньому років чотирнадцять, так? Ти думаєш, можна відправити дітей у світ, який вони не розуміють, щоб вони знаходили друзів і збирали емоції?

- Ні, - визнала вона. Вона схрестила передні ноги й суворо на нього подивилась. - Ти ж мав би допомагати мені шукати рішення, а не тільки вказувати на проблеми. Нам потрібно забезпечити їжею весь табір. Ми не можемо вічно покладатися на наших нових друзів. Нам потрібні мисливці серед поні, які можуть збирати ґлемор і приносити його назад. Ти бачиш інший вихід? Бо я — ні.

- Ні… - пробурмотів Вес, вуха в нього опустились. - Хіба що ми зможемо допомогти всім перетворитись на... те, чим є я. Мені не потрібен ґлемор, я можу їсти оце.

Емі знизила голос до шепоту. Не те щоб це було більш таємне, ніж усе інше, про що вони вже говорили. Помаранчеві й так знали стільки, що могли знищити їх сто разів, якби захотіли.

- Ти... обдумав щодо Півночі?

Вес кивнув.

- Не знаю, як саме, але я подивився карти. Далеко на півночі Еквестрії є величезне магічне місто — Кристальна Імперія. Якщо я маю знайти магічну таємницю, яка змінить жуків на краще, вона буде там.

Це звучало так само переконливо, як і будь-яке інше тлумачення. Проте була одна проблема. Ну, насправді багато, але ця — головна.

- Я не думаю, що зможу піти з тобою, - сказала вона. - Там табір із голодними жуками, які потребують мене. Я не можу їх покинути. Я…

- Королева, - прошепотів Вес. - Це дивно, правда? Коли ми сюди потрапили, ти була звичайною. А тепер — зовсім інша. Дивно, що змінилися саме ми обидва, а не хтось інший. Альбрехт теж міг би стати королем, але це ти.

Емі мимоволі хіхікнула, уявивши, як це могло б виглядати. Директор Альбрехт як матір кожного зеленого жука — виглядало абсурдно. Хоча Емі могла б бути не набагато кращою — вона й сама в цьому не була впевнена.

Я ще не готова. Я не хочу яєць, не хочу вулика. Я просто хочу повернути всіх додому.

Вона розривалась між стількома речами! Айві була в Кантерлоті, розслідувала портали, які (сподіваємося) дозволять їм повернутись додому. У таборі — голод. Її діти мали піти, щоб не потрапити під владу Альбрехта. Потрібно було налагодити полювання за ґлемором... А тепер ще й брат збирався шукати таємні слова сліпих жуків, продиктовані галюциногенним димом з глибин землі.

Усе знову зводилося до того табору. Якби там було безпечно жити, Емі не довелося б хвилюватися через те, що залишає своїх вихованців. У таборі були фізичні ресурси — машини, технології, припаси. Там було повно жуків, достатньо дорослих і соціалізованих, щоб їм можна було довірити справу.

Альбрехт мав рацію. Вивести моїх дітей — це просто моя егоїстичність.

- Ти щось зрозуміла, - прошепотів Вес. - Я знаю цей погляд. Про що думаєш?

Її крила нервово зажужжали. Це привернуло кілька здивованих поглядів від інших жуків у вагоні — принаймні від Натане. Пачу'а був у локомотиві, а його супутниця дивилася у вікно, пильнуючи небезпеку.

Натане підвелася, потягнулась і рушила до них.

- Я — королева, - сказала Емі. - Я не несу відповідальність лише за 23 вихованців. Я відповідаю за тисячу. Якщо я таємно виведу своїх учнів, я зможу їх прогодувати — можливо, навіть сама, працюючи у Орендуй Друга. Але це буде егоїстично. Я маю врятувати весь табір. А це означає… я маю захопити його. Альбрехт і його ґестапо повинні піти.

Ці слова прозвучали надзвичайно правильно. Вже майже два місяці вона захищала Веса, виправдовуючи вузьке бачення тим, що захищає найважливішу для неї людину на цій планеті. Він тут лише через неї. Він мав би бути вдома, у безпеці, а вона — вигнанкою.

- Очевидно, - відповів Вес уже не пошепки. - Ти ж королева. Звісно, ти маєш бути при владі. Але як ти це зробиш? Як змусиш

його відійти?

Куля. Вона одразу ж відкинула цю думку. Емі ще не завдала шкоди жодній людині — і не хотіла починати. Але якщо нічого не зробити, Альбрехт прирече табір на голодну смерть.

- Під мотузковим курсом — кладовище, Вес. Я нарахувала шістнадцять могил. Більшість із них — напевно, вихованці.

Натане підійшла до їхнього столу, потім вклонилася. Вона витягла щось із сумки на боці й піднесла їй.

- Пробачте, королево Емі. З того, що я ненароком почула, думаю, це може вам допомогти. Можливо, вам слід вивчити деякі знання королеви.

Емі обережно взяла книгу з її магічного захвату, потім з'їхала трохи вбік по лаві від своєї тарілки. Хліб залишила — мала намір доїсти пізніше.

- Я… так, думаю, це буде розумно. Скільки ще залишилось до кінця цього етапу подорожі?

- До заходу сонця, - відповіла Натане. - Потім ми зупинимося біля Солт Лік, і підемо пішки. Там сядемо на один із їхніх потягів до Агату. Мені… трохи лячно, зізнаюсь. Але я впевнена, що досвідчені мисливці та королева допоможуть мені уникнути викриття.

Емі перегортала книгу. Сторінки були з товстого пергаменту, або, можливо, з веліну. Це робило їх міцними, що було добре, враховуючи, як щільно вони були списані. Усе писалося вручну — або понячим еквівалентом.

Чимало тут могло стати в пригоді в бою — частина книги була явно бойовим гримуаром. Але Емі все це ігнорувала і відкрила розділ про медицину й догляд за плем’ям. Кая залишила докладний опис багатьох хвороб, про які люди навіть не чули й не могли б зрозуміти.

Серед них був опис симптомів недоїдання й голоду, поданий з точки зору соціального комахоподібного організму.

Емі не могла думати про захоплення табору, не розібравшись спочатку із жертвами правління Альбрехта.

> *«У тих, хто тривалий час позбавлений ґлемору, симптоми „смерті душі“ — неминучий наслідок. Дрони, що ступили цим шляхом, не здатен вилікувати жоден лікар чи майстер чарів — лише безпосереднє втручання королеви може допомогти. Без нього вони ніколи не прокинуться з коми й зрештою помруть.*
>
> *Втручання королеви відновлює функції тіла, але залишає їх у недорозвиненому стані — фізично та розумово зведеними до касти робочих дронів. Саме тому управління запасами ґлемору є критично важливим — інвестування енергії та часу у створення дрона не повинне бути марним. Краще ніколи не створювати популяцію, яку неможливо прогодувати, ніж дозволити їй зійти до…»*

Оце й усе — те, що Емі й так підозрювала, тільки тепер із тривожною ноткою невідворотності. Лікування для жуків не існувало. Не було шляху назад.

Емі ставала все знервованішою, гортаючи книгу так швидко, що майже порвала сторінки. Чи можна бодай щось знайти про —

так, ось воно. Робочі.

«Основа вашого вулика. Робочі — найпростіші у виробництві, потребують мінімального догляду в процесі розвитку від яйця до личинки, потім лялечки й зрештою до юного хейлінга. Вони є одиницею нашої базової системи виміру: одна драхма ґлемору — це найменша кількість невидимого живлення, якої вистачає, щоб підтримати одного робочого.

Ці жуки ніколи не загрожуватимуть вашій владі, ніколи не скаржитимуться на роботу, яку ви їм дасте, і не відступатимуть із міркувань самозбереження, коли ви вимагатимете від них самопожертви задля добробуту вулика. Невелика кількість мисливців може прогодувати велику популяцію робочих, яка розширює й захищає вулик фізично.»

«Багато королев замислювались, навіщо взагалі створювати дронів, якщо робітників можна підтримувати, витрачаючи лише десятину ґлемору. Чи не виграла б найбільша армія кожну війну? Проте слід застерегтися від надмірного покладання на робітників. Вони не здатні ефективно полювати без вашого особистого втручання. Вони не знаходять нових рішень для викликів, що постають перед вуликом. Ви можете збудувати вулик на спинах робітників, але не прогодувати його.

Якщо згодом ви зрозумієте, що вам потрібні нові мисливці, а дронів немає, ви опинитесь у відчайдушному становищі. Навіть досвідчена королева може полювати лише через кількох дронів одночасно — і цього недостатньо. Існують кроки, яких ви можете вжити, хоча це завжди слід вважати крайнім заходом. Краще за все

заздалегідь планувати розміри кожного покоління й створювати достатню кількість дронів для своїх потреб.

Якщо ви цього не зробите, то, можливо, випадково відкриєте те, що багато королев уже давно освоїли. Робітники, яких ви оберете як свої провідники, зрештою почнуть розвивати власні прагнення та особистості. Цей процес може тривати місяці, а іноді й роки, але результат той самий: нове джерело дронів.

Цей процес швидший, ніж вирощування дронів із нуля, але ненабагато. Королева, яка використовує робітників як провідників, зіткнеться з їхніми обмеженнями — найголовніше з яких: надзвичайно мала місткість ґлемору. Не варто очікувати, що вони зможуть утримувати й використовувати багато складних заклять. Дрон у тій самій ситуації може вміщувати й застосовувати набагато більше магії одночасно — але використання дрона також означає нараження цінного члена вулика на небезпеку.

Вам самій слід вирішити, який баланс між робітниками та іншими кастами матиме ваш вулик. За багато років я дізналася, що дрони набагато цінніші для вулика, ніж робітники, навіть якщо утримувати їх у задовільному стані значно складніше. Я ніколи не дозволяю, щоб чисельність одних перевищувала інших.»

Емі гучно закрила книгу перед собою. Вона сподівалася знайти в знаннях Каї хоч якийсь спосіб лікування — але цього там не було.

Єдиний спосіб допомогти цим дітям — використати їх у заклятті. Це було безвідповідально, неетично й аморально.

Та їй доведеться це зробити.

Розділ п’ятдесят третій.

Після майже тижня серед перемінників Емі відчула величезне полегшення, коли вони увійшли до містечка Солт Лік одразу після заходу сонця й купили квитки на експрес до Аґейта. Їхній візит до каси викликав кілька підозрілих поглядів — але вигадати привід було зовсім не складно.

Вони були золотошукачами, що вирушали до міста, яке завжди потребувало робочих рук. Хто б не хотів розбагатіти на шахтах, навіть попри загрозу від перемінників-убивць, що ховалися в горах?

Незабаром квитки були в них на руках, і вони зібралися невеликим колом на лавках.

Образи для маскування обрала Емі, попри початковий спротив Пачу’а. Але її піднесене положення королеви означало, що жоден із помаранчевих жуків особливо не сперечався, коли вона твердо стояла на своєму.

Тож усі вони виглядали як одна родина єдинорогів із міцною й сільською зовнішністю. Вона була найстаршою і найбільшою

кобилою — їхньою матір’ю, а решта грали її синів і дочок. Усі мали сірі відтінки шерсті з різними білими плямами та схожі к’ютімарки золотошукачів.

Лише коли вона повернулась із квитками, Пачу’а нарешті припинив бурчати. Як тут посперечаєшся з успіхом?

На вокзалі було небагато поні — особливо в такий пізній час у провінційному містечку, де всі працювали від світанку. Тож вони були майже самі на платформі — вигадана родина серед потенційно небезпечних місцевих.

Пачу’а випромінював тривогу й не зводив погляду зі сходів, що вели на станцію.

- Не думаю, що хтось йде, - сказала Емі своїм старшим, зрілим голосом. Вона говорила пошепки — про всяк випадок. Навіть без видимих шпигунів вони перебували в поселенні поні.

- Можливо, - погодився той. - Але ймовірність — не все. Після нападу на Кантерлот охорону посилили скрізь. Кожне місто випромінює тривожність.

Він кивнув на важкі сідельні сумки. Вони були в усіх — навіть в Емі. Нібито наповнені речами для розвідки шахт, хоча це й не зовсім так. Насправді вони розділили між собою гуманітарний вантаж. Те, що несла Емі, — справжній скарб ґлемору.

- Емі мала б усе це випити, - сказав інший мисливець, трохи легковажно. - Тоді б ми подорожували комфортніше. Якщо, звісно, вона зможе не витратити магію випадково. Вона зможе?

- Зможу, - пробурчала Емі, дратуючись. - Я навіть не подумала про таке. А я взагалі можу стільки утримати?

Пачу’а ледь кивнув.

- Ступені вдесятеро. Личинка — один. Лялечка — десять. Робітник — сто. Дрон — тисяча. Німфа — десять тисяч. Королева — можливо, нескінченно, але щонайменше сто тисяч. Так кажуть — лише королева Кая точно знає.

- Сто тисяч чого? - спитав Вес, вмощуючись поруч з Емі. Перед ним лежав великий мішок із тканиною, повний круглих плодів.

Емі вдихнула аромат і потяглася до мішка. Персики! Напевно, з місцевого саду — настільки свіжий запах. Вона з радістю вгризлась у плід. Як добре знову відчути справжній смак.

- Драхм, - відповів Пачу’а. - Тим, кого ви називаєте поні, потрібно десять на світанку, як і нам. Назву й систему вимірювання вигадало фіолетове плем’я, але тепер усі її прийняли. Мудро буде, якщо Емі поглине запаси, коли ми будемо в окремому вагоні. Така сила — легко виявити закляттям. Але не тоді, коли вона всередині живої істоти.

Нарешті — змога визначити, скільки магії потрібно її табору. Там близько тисячі людей — значить, потрібно десять тисяч драхм щодня.

- Мисливці… приносять по тисячі? Тобто мені потрібно десятеро таких, як ти, щодня. А ще кілька в дорозі, плюс час на обмін...

Пачу’а тихо розсміявся — звук майже заглушив свист наближення потяга.

- Мисливець може нести більше, але я рідко бачив, щоб хтось повертався з такими обсягами, хіба що за кілька тижнів чи

місяців подорожі.

Місяці? Емі похитала головою, потім підвелась і викинула кісточку від персика в смітник.

- Місяці? До того, як... усе змінилось, я завжди була повна. Думаю, максимум за тиждень.

Пачу’а встав поряд. У його обличчі не було й натяку на жарт — лише холодна впевненість.

- Якщо це правда, ти — найкращий мисливець, що коли-небудь жив.

Емі не встигла відповісти. Двері потяга відчинилися, і з’явилася пара кондукторів. Увечері пасажирів майже не було, і окремий вагон виявився відносно недорогим. Принаймні, вона так припускала — Емі досі не розуміла вартість речей у валюті Еквестрії. Це ще потрібно буде вивчити.

Зрештою Емі стояла на початку приватного купе, перед кондуктором, який їх туди провів.

- І не соромтеся вільно ходити потягом, коли рушимо. До вашої станції ми прибудемо лише після полудня. Можете відвідати вагон-ресторан або оглядовий, якщо хочете милуватися природною красою Еквестрії. Або... дозволити комусь з вас подрімати. Над головами є розкладні ліжка, але вони блокують сидіння.

Емі кивнула.

- Я... за вагон-ресторан. Давно не мала можливості з’їсти гарячого.

Позаду хтось кашлянув — судячи зі звуку, Пачу’а. Але перевага цього маскування була в тому, що йому важче було її виправляти — вона ж, зрештою, його «мама».

- Коли рушимо, - відповів той. - На попередній зупинці приєдналась ще одна група, здається, вони також хочуть поїсти. Я скажу кухарю додати ще одну порцію.

- Дві порції, - додав Вес з-за її плеча. - Мама знову чекає. Впевнений, вона може з’їсти весь ваш вагон.

Кондуктор розсміявся, а потім погляд упав на її живіт.

- О! Як же я не помітив? Ви й справді сяєте, мадам. У такому разі — одразу передам кухарю.

Він розвернувся й поспішив геть по вагону. Коли Емі грюкнула дверима, його вже не було. Вона різко обернулася до брата й штовхнула його копитом назад у крісло. Не сильно, але її маскування було значно більшим за нього.

- Тільки не кажи, що ти теж у це повірив.

Він усміхнувся їй у відповідь, вираз обличчя не змінився.

-Тільки те що я чув, як усі про це кажуть, поки не зрозумів, наскільки це має сенс. Не розумію, чому ти цього соромишся — "ти дорослішаєш, Емі. Знаєш, я вже чекаю на онуків".

Навіть у подобі поні йому добре вдається зімітувати їхнього батька. Настільки добре, що усмішка зникла з його обличчя, і він відвів погляд, вуха повисли.

- Хоча... схоже, ти не зможеш їм цього сказати.

Емі зітхнула.

- Я ще не готова... до чогось подібного. Не знаю, що тобі сказати, - вона поглянула на стіни по обидва боки й знизила голос до шепоту. - Я ж мала стати медсестрою, пам’ятаєш? Але навіть без біології ясно, що яйця треба запліднювати. На Землі більшість соціальних комах робить це внутрішньо. У мене ніколи не було… відповідного партнера. Це неможливо.

Напевно, у книзі Каї була якась частина про це. Написана холодною, розрахованою мовою про максимізацію продуктивності кладки. Може, краще не читати…

- Ти права щодо процесу, - озвалася Натане. Вона сіла майже нерухомо в одне з вільних крісел. Тепер, коли вони були серед поні, Емі почала розуміти, чому вона так боїться викриття. Їй справді не йшлося прикидатися. Наче вона взагалі ніколи не була за межами вулика.

- У Каї зазвичай багато партнерів, щоб кожне покоління було сильним. Обмін самцями між племенами — одна з найуспішніших дипломатичних практик. Якби ти прибула на кілька тижнів раніше, могла б зустріти гарного дрона з фіолетового...

Пачу’а обережно прикрив їй рота копитом. Здається, щось промовив, але Емі нічого не почула. Вона лише відчула хвилю сорому від Натане, а потім та кивнула й замовкла.

- Зараз не час, мамо. Може, тобі варто щось перекусити. Ми розкладемо одне з ліжок для твого брата.

Емі кивнула:

- Покличте мене, якщо буде хоч якийсь натяк на небезпеку. Але опівнічний потяг… не знаю, чому вона взагалі мала б бути.

Вона дістала маленьку торбинку зі свого сідельного багажу, махнула братові й вирушила сама довгим коридором за зачиненими дверима інших купе, відчуваючи, як потяг м’яко хитається під копитами. Це було заспокійливо — навіть захотілося прилягти. Було б добре мати якесь темне місце, де можна згорнутися калачиком, де повітря не таке сухе. Кая добре розуміла, де слід ставити трон.

Не те щоб Емі був потрібен трон. Вона взагалі не хотіла бути головною, не хотіла бути ніякою королевою.

На кожних дверях до купе було невелике дзеркало, і вона раз за разом бачила своє відображення. Вес мав рацію — воно почало проявлятися.

Це ж тільки тиждень! Емі справді треба було сісти й уважно прочитати ту книгу. Може, десь там було приховане знання для неї. Скільки ще часу, поки вона буде… готова? *Я не готова. Я цього не хочу. Я ще не готова.*

Це мала бути не вона. Вона не була найстаршою, найрозумнішою чи найсміливішою — просто тією, хто наважився ризикнути й захистити брата.

Вона дісталася вагону-ресторану — і, як виявилося, там уже сиділа інша група. Емі відчинила двері… і завмерла, дивлячись. Вона впізнала одну з кобил. Світло-жовта, з рожевими й фіолетовими кучерями в гриві й цукерками як к’юті-марка.

У вагоні стояло кілька низьких столиків навколо відкритої кухні, де єдиний жеребець порається біля каструль та сковорідок. Було ще троє поні — та знайома кобила і двоє незнайомців, усі сиділи разом.

На жаль для Емі, вони її помітили. Кобила підняла погляд першою, її очі зупинилися на Емі. Загальна втома миттєво змінилася на зацікавленість — з іскоркою підозри.

- Пані?

Тепер тікати було нікуди. Емі зайшла в вагон, примусово усміхнувшись. Усмішка, мабуть, вийшла дуже змученою.

- Здається, кондуктор казав, що я буду… - промовила вона й попрямувала до столу, що був найдалі від тих поні.

- Не варто їсти наодинці, пані, - сказала кобила. - Пауерс, знайди їй місце.

Він швидко підвівся і напів-підняв копито, ніби для салюту, але кобила кинула на нього сердитий погляд, і він опустив його. Відсунув порожній стілець і тримав його для Емі.

- Пані?

Емі перебрала в голові всі ввічливі способи відмовити, але нічого не спало на думку. З кожною секундою, поки вона вагалася, підозра в очах кобили тільки зростала.

- Дякую, - сказала Емі, сідаючи на запропоноване місце. - Це приємно, але нічого страшного. Я ще нормально ходжу. Це ж не вперше.

Останню фразу було найважче промовити хоч з якою-небудь щирістю — але ж у неї ціле купе поні, які прикидаються її дітьми. Навіть якщо деталі не дійдуть до вух когось із потягу, всі точно бачили, як ця велика родина заходила разом.

- Я Світі Дропс, - озвалася знайома кобила, простягаючи копито. - Це мій друг Дім Практикал, а це... стажер, Ардент Пауерс. Він ще вчиться.

Емі потисла їй копито, потім іншим.

- А я... - Вона щойно вказувала це ім’я на квитку. - Тру Сілвер. Але просто Сілвер — бо "тру" звучить якось дивно, коли мене так називають.

Це викликало усмішку в Ардента. Світі Дропс розслабилася й знову сіла. У всіх трьох були важкі сідельні сумки, перекинуті через порожні стільці поруч. Вони були майже так само набиті, як і в групи Емі. *Що ви, чорт забирай, тут робите?*

- Ваше замовлення, - пролунав голос збоку, коли офіціант поставив тацю між ними. - З того, що було під копитом після закриття, вийшов "квітковий сюрприз". Десерт охолоджується в холодильнику, буде готовий, щойно ви захочете. І маю добавку для пані Сілвер, щойно тарілка спорожніє. Не соромтеся просити — я знаю, як це буває з кобилами. З моєї кухні голодними не виходять, навіть опівночі.

Емі усміхнулась йому у відповідь — трохи сил ніби повернулося.

- Обережно з такими обіцянками, шефе. Я вже чотири місяці не їла нічого, що справді мене наситило.

Розділ п’ятдесят четвертий.

Шеф-кухар у поїзді до Агату не зміг вгамувати апетит Емі, попри всі обіцянки. Але спроба була гідна, а розмова — ще краща.

Попри кілька місяців у Еквестрії, Емі зустріла дуже мало поні загалом, і її цікавість до їхнього життя була майже такою ж безмежною, як її фізичний і магічний голод. Вони могли бути чужими кіньми у чарівному світі, але говорити з ними було не надто складніше, ніж розважати новачків у таборі.

Поні хотіли розповідати про себе, і з радістю реагували на запитання, які вели їх від історій до приємних спогадів, до мрій про майбутнє і далі.

Спочатку було нелегко. Але чим більше Емі їла, тим комфортніше поні почувалися поруч із нею. Вона зрозуміла, чому — просто спостерігаючи за їхніми емоціями. *У поні немає заклять, щоб розпізнати нас, але вони знають, що ми не їмо. Ще недавно я не могла б спустошити тарілку за тарілкою з овочами, вівсом та іншим — не відчуваючи, ніби їм щось гниле.*

До того, як вони з Весом тікали, рятуючи життя, Емі була тісно пов’язана з керівництвом Стелла Лакус. Вона була на зустрічах, де розраховували, скільки м’яса потрібно, щоб зробити іншу їжу їстівною, і що траплялося з поні, які нехтували цим.

Результати були не надто відмінні від того, що відбувалося з людьми, коли ті їли зіпсовану їжу — стрімкі та неприємні походи до вбиральні.

Нічого подібного не сталося з Емі, коли вона доїдала свою тарілку, брала добавку і доїдала залишки інших поні, одну за одною. Довелося збрехати, коли шеф запитав, чи наїлася.

- Просто залишила місце для десерту. Все було чудово.

- Казав же, що моя кухня особлива, - відповів він, випромінюючи гордість і задоволення. Це могло б стати джерелом ґлемору для Емі, але вона стрималася — дозволила почуттям пройти повз, не збираючи їх.

Вона пообіцяла помаранчевому племені — зелені не можуть живитися гордістю, яка потрібна помаранчевим для виживання. *Можливо, коли стане безпечніше, зможемо домовитися й платити за це. Інакше — це марнотратство.*

Але позитивних емоцій за вечерею вистачало. Все, що їй треба було — просто трохи розважити поні. Допомогло й те, що шеф виніс вино для інших, а їй — лише сік. Бо вона ж *вагітна* , звісно.

Я вагітна. Вона не могла подумати ці слова без хвилі жаху. Вагітна ще до закінчення коледжу, вагітна від істоти, яку майже не знала. Вагітна десятками, сотнями, а може й тисячами дітей.

- Вам краще оминути Агат, пані, - сказала Світі, рішуче повертаючи Емі до реальності. - Там вже не так безпечно, як колись.

- Через ту гору? - запитала Емі, удаючи неосвіченість. - Але ж там ціла база, яка стримує мінявців. Якщо там Королівська Гвардія, то чому мені варто боятися?

Троє поні переглянулися. Магічної телепатії між ними не було — але й не треба було. Емі зрозуміла майже все, ґрунтуючись на емоціях. Інші двоє слухали Світі Дропс, і чекали на її дозвіл заговорити.

Зрештою, сказала вона:

- Здається, база поки справляється зі своїм завданням, - відповіла вона. - Але перед нападом на Кантерлот у кількох містах зникали небагаті поні. Одні потрапляли до лікарні з дивними травмами, інші просто зникали. У Агаті чи навколишніх містечках такого поки не було. У Мазерлоуді не було вбивств із самого заснування — лише нечасті аварії в шахтах.

- Але це не означає, що так буде й далі, - додав Дім, наважившись трохи більше. Він простягнув копито через стіл і поклав його на копито Емі. - Будь ласка, Сілвер, золото того не варте. Ви виглядаєте як добра душа — візьміть дітей і рушайте кудись іще.

Світі кинула на нього суворий погляд. Емі, звісно, вдавала, що не помітила.

- Тобто, зараз вони не вийшли… але ви вважаєте, що можуть?

- Командир Пат — дурень, - вирвалося в Ардента. - Він охороняє гору, ніби там армія, яка збирається напасти. Але мінявці не такі! Вони не воюють напряму — вони шпигуни, інфільтратори. Вони програють у відкритому бою! Навіть дракони не витримують проти нашої еліти!

Світі Дропс вклала ложку пудингу йому в рот, примусово замовчуючи.

- Як я вже казала, це перша поїздка Пауерса. Він ще вчиться правилам — і ризикам. Але ми всі погоджуємось у одному: мінявці можуть вирватися будь-якої миті. І Агат, і сусідні поселення не мають достатньо захисту від проникнення. Командир посилає армію на патрулювання, коли мав би посилити поліцію та морг. Слід стежити за дивними травмами, зникненнями. Саме так ми й дізнаємося, коли вони будуть серед нас.

- Вам слід поїхати до того, як народити, - впевненіше сказав Дім. - Немає сильнішого кохання, ніж між матір'ю і її дитиною. Це привабить їх, як мух. Вони й самі, як мухи. Для них немає нічого святого, вони з'їдять усе. Особливо взимку. Будуть вмирати від голоду. Можуть знову почати їсти поні.

- Не кажи їй таке, - прошепотіла Світі. - Не лякай бідну кобилу. Більшість з цього навіть не для публіки.

Емі не довелося прикидатися. У неї закрутився живіт, і вона відклала ложку, так і не доївши десерт.

- Ви сказали... вони...

Світі поклала копито їй на плече, м'яко повертаючи до себе, змусивши зустрітися поглядом.

- Я знаю, в це важко повірити. Але те, що вони схожі на нас — не означає, що ми маємо щось спільне. Не сумнівайтеся — на тій горі сидять загарбники. Це найбільша загроза, з якою коли-небудь стикалася Еквестрія. Але, будь ласка, не панікуйте. Поки що немає жодних ознак проникнення. Можливо, завтра. Або післязавтра. Ось чому ми їдемо до Агату. Скажімо так — поні на самому верху дуже стурбовані, і нас відправили, щоб запобігти прориву.

Емі мляво кивнула. Частина її досі уявляла, якою могла бути королева Кризаліс, якщо дозволяла своєму рою робити такі жахливі речі. А інша частина думала про те, що зробить Стелла Лакус, якщо взимку їжа закінчиться і всі почнуть голодувати.

Вона дуже хотіла вірити, що її вихованці кращі за це — але точно не знала. Те, про що говорили ці поні, справді могло статися, коли прийде зима… і здобич зникне.

Якщо тільки Емі нічого не зробить.

- Ви всі… Королівські Гвардійці? - обережно припустила вона. - Прийшли посилити охорону міста?

Світі нарешті прибрала копито з її плеча й повернулася до десерту.

- Щось на кшталт того. Я спеціалістка зі знешкодження мінявців. Колись вони скривдили дуже близького мені поні, і я зроблю все, щоб такого більше не сталося. Якщо ми виконаємо свою роботу — тобі нічого буде боятися в Агаті. Але в нас досі немає способу виявити їх заздалегідь — доводиться чекати, поки самі себе не видадуть. Якщо вирішиш залишитися й побачиш щось дивне — не вагайся, звернися до вартового. Або до когось із нас. У найближчі дні ми відкриємо Офіс з питань діяльності мінявців — там цілодобово чергуватимуть експерти. Якщо щось побачиш — обов’язково повідом.

Емі кивнула й повернулася до своєї тарілки. Принаймні, якщо тримати рот зайнятим, не треба нічого казати.

Я збираюся привести цілу групу жуків, які не вміють змінювати обличчя й майже нічого не знають про поні. А тут тепер буде

спеціальна служба безпеки, яка шукатиме таких, як ми?

- Я не розумію… А якщо просто спробувати з ними поговорити? - сказала вона. - Може, якщо послати до них когось, ми б змогли про щось домовитися. Вони, можливо, і не хочуть шкодити поні.

- У них немає вибору, - відповів Дім. - Повір, ти не перша, хто про це думає. Принцеса Селестія сама намагалася домовитись, ще під час вторгнення. Вони не зацікавлені в перемовинах. Навіть якщо й хочуть, нічого не змінить того факту, що вони бачать у нас їжу.

Емі взяла ще ложку пудингу, доїдаючи тарілку. Вона починала відчувати ситість — і від їжі, і від справжньої турботи, яка випромінювалась від цієї небезпечної команди поні.

- Ох, - тільки й сказала вона, без заперечень. Якби вона не була королевою, то, можливо, зважилась би сказати більше — ці поні вважали її рід монстрами, але саме їх прислали, щоб розв’язати цю проблему.

Мені треба написати їм листа. Якщо зможу змусити їх прочитати — можливо, вони дадуть нам шанс. Вони ж, схоже, відкривали офіс у місті. Вона могла б адресувати листа туди.

Поні за столом очевидно втомлювались. Один за одним вони піднімалися й ішли у свій купе, поки не залишилися лише Емі та Світі. Та смакувала ще один келих вина, тоді як у Емі був сік. Пити можна, але до справжнього ґлемору йому було далеко.

З кожною секундою їй ставало дедалі важче не сказати правду. Поні так боялися мінявців, але майже нічого про них не знали! Якби вона могла заповнити ці прогалини в розумінні — не було б потреби у війні.

Але вона так і не зважилась. Зрештою Світі Дропс теж піднялася, кивнула їй:

- Можливо, побачимось в Агаті, міс. Доглядай добре своїх дітей, якщо таки залишитесь. Будь ласка.

- Так і буде, - відповіла Емі без жодної брехні. - Вони — все, що в мене є. Я зроблю все, щоб їх захистити.

Коли Емі наближалася до приватного купе, вона відчула паніку, яка просочувалася крізь стіни. Вона пришвидшила крок, наскільки могла собі дозволити. Вона ж точно не знала, де зупинились Світі Дропс та її колеги. Можливо, десь зовсім поруч. Може, й у купе поряд.

Емі тихо постукала у двері, прошепотіла:

- Це я. Відкрийте, будь ласка.

Хтось відчинив — Пачу’а на мить з’явився у дверях, схопив її та швидко зачинив за нею.

Замість спокійної ночі вона опинилася в середині паніки. Усі стояли біля вікон. Натане зняла зі стіни світильник і вже готувалась ним розбити шибку. Усі мали на собі сідельні сумки, ніби от-от збирались евакуюватися.

- Нам треба зійти з цього поїзда, - прошепотів Пачу’а прямо їй у вухо. - Я знаю, твій брат не може літати. Ми понесемо його. Але ми не можемо залишатися. На борту є агенти СМАЙЛ.

Вона теж говорила пошепки. Але замість страху випромінювала стільки впевненості й спокою, скільки могла.

- Я знаю. У нас була цікава розмова за вечерею.

- І вони привели тебе сюди під арештом? - закінчив за неї Пачу’а. - Так простіше, ніж здіймати галас.

- Ні. - Вона зробила крок назад і підштовхнула брата. Тепер уже не потрібно було говорити пошепки. - Виспись як слід, Весе. Тобі це знадобиться.

Той кивнув із готовністю, знову заліз на полицю і зняв сідельні сумки, обережно спустивши їх на підлогу за допомогою магії.

- Я їм те саме казав.

- Цих агентів не обдуриш, - сказав Пачу’а тим самим хриплим шепотом. - Я вже втрачав мисливців через них.

Це не здавалося аж таким складним. Емі знову похитала головою, намагаючись зберегти вираз обличчя якомога нейтральнішим.

- Ми справді говорили про небезпеки, які чекають на нас у місті біля гори з мінявцями. Вони намагалися відмовити мене від ідеї залишитися. Але я сказала, що золото надто хороше. Ми не можемо відмовитися від такого контракту, тож я не повертаю назад.

Вона сіла на вільне місце, потім кивнула в бік Натане:

- Постав світильник на місце. І діставай книгу, я хочу трохи почитати.

Усі троє кліоворних мінявців втупилися в неї, випромінюючи недовіру й страх. Але вона не зрушила з місця. І поїзд не здригнувся від вибуху, ніхто не увірвався до купе. З кожною секундою їм доводилось визнавати правду: ніякого нападу не буде. Світі Дропс та інші не знали, що вона мінявка.

- Саме тому такі, як ти, мають сидіти вдома, - пробурмотів Пачу’а, згортаючись біля стіни. - Ще трохи, і мої серця не витримають.

Розділ п’ятдесят п’ятий.

Просто так, Емі знову опинилася в Аґаті.

Попри всі ризики, подорож потягом поні виявилася значно швидшою — не потрібно було зупинятись на таємних станціях, ховати потяг у випадкових місцях або уповільнювати рух, щоби уникнути зустрічі з поїздами поні.

Наполягання на уникання надмірних контактів із поні здавалося їй дивним — особливо коли Емі була повністю впевнена у своїй здатності маскуватися.

Вона навіть зупинилася, щоб коротко поговорити зі Світі Дропс після виходу з потяга, побажавши їй успіху в її завданні.

- Я почуваюся безпечніше, знаючи, що така поні, як ви, нас оберігає, - сказала вона. - Дякую за все, що ви робите.

Кобила чемно кивнула у відповідь.

- Просто виконую свій обов’язок, мадам. На жаль, я не затримаюся в місті надовго, інакше попросила б показати вашого лоша після пологів. Сподіваюся, ви приводите його у безпечний світ.

Емі спостерігала, як та йде, і повела свою «родину» вулицями Аґату. Вони прибули в обідню пору, тож натовп допомагав їм залишатися непоміченими. Вона все одно подбала про те, щоб розділити групу: Пачу’а і Вес ішли окремо, а вона повела двох інших помаранчевих жуків у сховок, щоб переодягнутися й вирушити до Орендуй Друга окремо.

Коли будівля нарешті з’явилася перед очима, страх Емі повернувся з новою силою — уявлялося згарище з королівською

вартою, що чатувала на їхнє повернення. Але замість цього — нічого незвичайного. Звичний потік поні заходив у приміщення, а вестибюль, як завжди, був сповнений надією нових клієнтів.

- Піднімайтесь тими сходами, - прошепотіла вона, вказуючи на задню частину будівлі. - Мені спершу треба з кимось поговорити.

- Мені… це не подобається, - пробурмотіла Натане. - Я мала б бути в суді, а не під прикриттям.

- Суд на реконструкції, - відповіла Емі, відмахуючись крилом пегаса. Вона повернулася до тієї першої форми, яку колись випадково скопіювала з Тейлслайда. Це була одна з небагатьох зовнішностей, яку впізнає її начальник.

Вона прослизнула у вестибюль і мусила трохи почекати в черзі, щоби дістатись до ресепшена.

- Бад хотів зі мною поговорити, - сказала вона, не давши секретарці передати їй формуляри.

Та глянула на неї і кивнула головою в бік дверей.

- Сподіваюся, ти не брешеш. Не варто уникати черги обманом.

- Я не клієнт, - відповіла Емі. Вона не хотіла говорити більше — наскільки знала, жоден інший працівник Орендуй Друга не здогадувався, що серед них є мінявці. І їй дуже хотілося, щоб так і лишилося.

Опинившись у коридорі, Емі знову змінила вигляд — цього разу на єдинорога-медсестру, якого планувала використати ще тоді, коли сподівалась, що її земні кваліфікації будуть корисні.

Пегасові крила та порожнисті кістки зовсім не поєднувалися з важкою сідельною сумкою.

Єдиноріг був не набагато більшим, але вага розподілялась зручніше. Вона з полегшенням зітхнула і піднялася нагору.

Бад був на місці, метушився перед кількома великими дошками. Одна — з розкладом персоналу в Аґаті, інша — з написом "Філія у Мейнхеттені". Там більшість позицій була порожня.

Він підвів голову, щойно вона увійшла.

- Я ще не готовий до співбесід з клієнтами, тобі не варто бути… - Він обірвався. - Емі Блайт. - Він поклав кілька магнітів із написаними іменами на стіл перед собою. - Щось пішло не так із твоїм клієнтом? Ти ж зараз маєш бути на зміні. Я бачив, як ти пішла годину тому.

Чорт. Емі похитала головою.

- З клієнтом усе гаразд, сер. Я… - Вона не могла сказати, що замість неї був брат, не знаючи, чи Рік уже сам не взяв якогось завдання. Тож іншого вибору не було. - Саме тому я тут. У вас є кілька хвилин? Я можу повернутись пізніше, якщо ви зайняті.

Обличчя Бада затьмарилося, на ньому розпливлася повільна хмура гримаса.

- Я був у стані натхнення, Емі. Ти мене перервала. Сподіваюся, це того варте.

Добре, що вона все ще могла читати його емоції. Її кредит довіри в його очах залишався високим, і він був схильний пробачати. У ньому все ще жила та маленька частинка, яка вважала її

небезпечною хижачкою, яка в будь-який момент може зірватися й напасти на нього.

Дуже маленька — але не мовчазна.

Емі поглянула на майже порожню дошку, над якою він працював.

- Коли я закінчила завдання для Айві Пат, ви написали в листі, чи знаю я когось, хто міг би виконувати таку ж роботу. Пам’ятаєте?

Він повільно кивнув.

- І ти порекомендувала брата. Ти мала рацію щодо своїх сумнівів — він не такий відкритий і гнучкий, як ти. Але для деяких клієнтів це навіть краще. Є чимало клієнтів, які почуваються інтелектуально пригніченими тут, у Аґаті. Бітів вистачає, щоб залишитися, але у нас навіть бібліотеки як слід немає...

Він знову замовк.

- Ти залишила клієнта сьогодні раніше? Сподіваюся, у тебе є серйозна причина.

- Я… не покинула його. Я досі з ним, просто… - Вона намагалася придумати якесь пояснення, але нічого не спадало на думку. Настав час трохи правди. - Насправді справа в тому, що я й справді була дуже талановитою для Орендуй Друга. Настільки, що надзвичайно талановита істота прикидалася мною весь останній тиждень з гаком. І… технічно, вона більше була гіпогрифом, ніж поні, тож, мабуть, гралася в мене навіть краще, ніж я могла б сама. Вона майже не використовувала інші образи.

Бад опустився на задні копита, втупившись у підлогу. Його емоції стали для неї каламутним виром — підозра, зрада й жадоба змішалися в одне.

- Думаю, ти насправді не подруга гіпогрифа. Тож вона…

- Вона з мого виду, так, - сказала Емі. Цього разу вона не вагалася — *якщо вже почала, то мусила договорити. Відступати було пізно* . - Саме тому я тут. Ви сказали, що вам потрібні таланти, і я маю дещо, чим ви можете скористатися. - Вона пройшла повз нього до дошки з позначкою «Філія у Мейнхеттені». - Скільки поні вам потрібно, щоб відкрити нову філію?

Каламутна суміш негативних емоцій звузилась до двох — жадібність і підозра. Якщо їй тільки вдасться зробити так, щоб одна з них взяла верх…

- Я не можу використовувати будь-кого. Твої таланти — виняткові, визнаю. Мати доступ до будь-якого виду, віку чи племені лише завдяки одному таланту — це вражає. Але у нас не так багато екзотичних клієнтів. На кожного, хто хоче поспілкуватися з грифоном, знайдеться десять, які шукають когось подібного до себе. Не впевнений, що ваші зможуть задовольнити такий попит, хай навіть із найкращими намірами.

- Я думаю… - Її інстинкти підказували мовчати, адже будь-яка інформація могла послабити вулик. Але Емі не мусила слухати ті інстинкти. Її людське відчуття правильного й неправильного підказувало, що є інший шлях. Такий самий, як із Айві.

- Я думаю, ми не такі вже й різні, як ви вважаєте, бос. Думаю, вони можуть подружитися з поні не гірше, ніж будь-який інший талант. У нас більше спільного, ніж вам здається.

Він закотив очі.

- Емі, люба. Ваші… твої напали на Кантерлот. Загинули сотні поні. Якщо ти просиш мене повірити, що ти й твій брат — винятки, я можу прийняти це. У мене тут у Орендуй Друга повно вигнанців і диваків. Але якщо ти просиш мене повірити, що історії не було — вибач, ні. Я знаю, на що здатні твої.

Вона зробила крок ближче. Це потребувало великої зосередженості, щоб не зірватися на крик. Слова «твої» зависли в голові, як прокляття.

- Мінявці мають племена, пане Бонзер. Ті, що напали — це еровори. Сині жуки, під проводом королеви Кризаліс. Я можу сказати, що мої жуки інші, бо ми не з її племені. Ми зелені — наші сили інші, і наша історія теж.

Вона продовжила, підходячи ще ближче:

- Ми не народилися мінявцями, бос. Мій брат, я й усі, кого я знаю — ми інші, бо ми з іншого світу, де ми були не жуками. Ми мали родини, домівки, власні життя. Якась магічна катастрофа перекинула нас сюди й зробила чудовиськами. Але те, що ми такими виглядаємо — ще не означає, що ми чудовиська всередині.

Вона торкнулася грудини копитом, вже на відстані витягнутої ноги від нього. Принаймні Бад не відступив у страху.

- У тому світі, звідки я прийшла, я була набагато ближчою до поні, ніж до жука. Якби могла, я б повернулася й ніколи не озиралася. Але ми не можемо — тому мусимо виживати інакше.

- Я… відчуваю тебе, Емі, - сказав він. - Відчуваю, що ти щиро говориш. Але я не веду… благодійність. Це бізнес. Якщо це все правда, і це якась магічна помилка, то я не той, хто може допомогти. Навіщо ти взагалі тут? Так не вистачає бітів?

Вже ні. Саме заради цього вона колись і взялася за цю роботу, бо ніхто більше не хотів брати їх. Вона просто хотіла убезпечити Веса. Але тепер…

- Бо це ідеальна робота, - сказала вона. - Ті злі сині мінявці — вони потребують любові, вона тримає їх живими. Я — зелена мінявка, і нам потрібне… приятельство. Ось чому я так добре впоралася з Айві — і чому впевнена, що інші жуки, які працювали останній тиждень, також були чудові. Ми не шкодимо. Не шкодили тут і не будемо ніде. Нам просто потрібен шанс на дружбу. Саме тому я прийшла до вашого офісу — я прошу вас розглянути можливість взяти більше жуків, тут або у філії в Мейнхеттені. Ми будемо найкращими працівниками, які у вас були.

Бад не відповів. Він повільно повернувся до столу, перегорнув книгу записів, зробив кілька заміток. Вона перейшла на інший бік, але мовчала, чекаючи на відповідь. Так чи інакше, майбутнє її зграї зараз було в його копитах.

- Якщо все це правда… я хочу переглянути ставку. Якщо твоя справжня плата — це приятельство…

Зрештою, останні рештки його підозри розвіялися, залишивши лише жадобу.

- Як щодо вісімдесяти відсотків? - запропонувала Емі. - Нам усе ще потрібні біти, щоб підтримувати себе. Ми ж теж живемо в Еквестрії.

- Тридцять, - відповів він. - Вам усе одно доведеться жити в комплексі. Вам потрібно місце, де вас не виявлять. Це цінність, яку я раніше не врахував.

- Шістдесят п’ять.

- Половина, - відрубав він. - Остаточна пропозиція. Не тисни на мене, Емі. Ти справді хороша, але я і так ризикую заради тебе. Більшість поні навіть не стали б тебе слухати — втекли б одразу.

- Домовились. - Вона простягла копито через стіл. - Половина від того, що ви мені платили. І ми все ще отримуємо житло й харчі, щоб мати де ховатись, коли не працюємо.

Він потис їй копито енергійно:

- Приємно мати справу з тобою, Емі Блайт. Але є ще одне — згідно з моїми записами, ви всі — поні. Я ніколи не знав, що ви жуки. І ніхто поза цією кімнатою не знає. Якщо вас колись викриють — я вас не захищаю. Ви проникли до мого закладу, і я нічого не підозрював. Обіцяй, що саме так і скажеш.

Він довіряє мені настільки, щоб просити обіцянку? Емі кивнула:

- Нас не викриють. Як я вже казала — ми б і самі воліли бути поні, а не жуками. Але вам, мабуть, варто подумати про якусь... беззвучну тривогу, яку можна ввімкнути, якщо хтось наближається. Щоб усі знали — треба прийняти маску. Це збереже вам кадри, а моїм друзям — життя. Взаємовигідно.

Він ледве стримав сміх:

- Вже подумав. Сірка у вентиляцію — запах тухлих яєць, значить, треба ховатись. Ще не встановлено, але працюю над цим… - Він підвівся. - Скільки... талановитих нових друзів... ти можеш мені знайти? Нагадую, Орендуй Друга — це елітне місце. Не кожен поні здатен на таку роботу, і вже точно не кожен жук. Я хочу особисто провести співбесіду з кожним.

- Ми переїжджаємо в Мейнхеттен? - спитала Емі. - На дошці я бачу багато порожніх місць.

Він похитав головою:

- Спершу ні. Я планував, що ти залишишся працювати з нашими існуючими клієнтами в Аґейті. Більшість персоналу переїде. Якщо все піде добре, я зможу запросити ще кількох для обслуговування екзотичних запитів. Якщо все піде добре. Я складу список типажів, яких шукаю, а ти приведеш кандидатів. Домовились?

Емі кивнула:

- Ви не пошкодуєте, босе. Думаю, ви будете так само вражені цими талантами, як і я.

Розділ п’ятдесят шостий.

Емі повернулася до своєї кімнати через кілька хвилин, переповнена нервовим збудженням від того, що щойно зробила. Це відчувалось як успішні перемовини, ніби вона щойно зробила перші кроки до розширення кола потенційних збирачів, які могли б допомогти табору.

Втім, вона не знала напевно, чи все вийшло, доки Бад насправді не прийме нових жуків на роботу. Поки що це був лише один пункт у довгому списку кроків, які вона робила, щоб зберегти Стелла Лакус живим. Це було ще відносно легке завдання — але попереду лишилась значно важча перешкода.

Я маю повернути табір.

На щастя, в коридорі її не чекали солдати. Бад міг бути не дуже задоволений, але вона була занадто цінна для Орендуй Друга, щоб просто її прибрати. Якщо це колись зміниться — їй кінець.

Вес уже був у кімнаті разом із рештою експедиції. І там на неї чекала значно драматичніша зміна. Слиз.

Емі вже бачила подібне — воскова помаранчева речовина, яку широко використовували в Сономі. Нею застеляли вікна, ділили печери на окремі комірки, навіть виготовляли інструменти.

Та зараз перед нею була зовсім інша картина. Усе вкривала тонка зелена плівка. Вікно було настільки заляпане слизом, що перетворилось на майже справжню стіну. Стільці, столи — все вкрите тонким шаром, у деяких місцях склянистим, у інших — ущільненим до товстих зелених брил. Найгірше було в спальні — шафа була забита майже повністю, зіпсувавши весь понячий одяг, який Емі встигла придбати.

Вес сидів у дверях і втуплено дивився на залишки ліжка, в якому спав від самого переїзду:

- Ти хочеш запитати, що це було, - сказав він, випромінюючи роздратування. - Що за біса?

Треба було перевірити Ріка й Бет через той ментальний канал. - Власне так, - відповіла вона. Потім розвернулась до експедиції. Вони вже зняли сідельні сумки й розмістились біля вікна. Вона точно не уявила це — Натане тримала в магії шматок слизу й, схоже, їла його.

Емі вже бачила комах-яслей, але це було занадто. Її шлунок скрутило, вона ледве стримала нудоту. Тепер, коли вона знову почала харчуватись нормально, живіт був чутливим. На жаль.

- Те, що сказав мій брат, - вона махнула копитом навколо. - Що тут, чорт забирай, сталося, Пачу'а?

А мисливець виглядав не стривоженим, а розваженим:

- Якби я не знав краще, сказав би, що тут десь повзають личинки.

- Але ти *знаєш* краще, - різко відповіла Емі. *Коли Бад це побачить, нам кінець.* Можна тільки сподіватись, що слиз їстівний — інакше прибрати його буде неможливо.

Натане повільно жувала, її крила дзижчали:

- Цікаво. Цікавість, радість, прихильність. Я ніколи такого не куштувала.

Емі її проігнорувала — що б це не означало, розуміння не додавало. Вона зосередилась на Пачу’а, нетерпляче тупаючи копитом.

- Що стається, коли жук утримує забагато магії? Він сплітає її в прополіс. Дуже рідко дрони мають стільки — у нашому вулику ми використовуємо личинок. Ясельна може нести їх і сплітати прополіс без великої витрати гламура. Те, що ви бачите тут — приблизно як одна наша рятувальна сумка.

- Припускаю, вони й самі не знали, що з ними коїться, —-почала Емі. - Рік і Бет обидва працюють… мабуть, підчепили трохи гламура дорогою. І, схоже, сплітали його увесь цей час. Як їм зупинитись?

Інша мисливиця засміялась. Емі була майже певна, що її звали Сі’тсі:

- Пробачте, королево, але вам не треба перебільшувати талант своїх мисливців! Знадобилось би принаймні з десяток, щоб зібрати стільки за... сім днів?

Пачу’а підняв крило, закликаючи до тиші. Без осуду — але погоджувався, видно, й сам.

- Їм треба наповнити іншу посудину. Зробити тонкий шар прополісу, як я показував. Це можна зробити навмисне — жоден притомний жук не став би марнувати стільки. Дрон, що несе стільки магії, відчував би себе ніби на межі вибуху. Це небезпечно.

Емі кивнула:

- Пояснимо їм, коли повернуться. А поки збережемо цей гламур — візьмемо із собою для допомоги табору.

Кімната була порожньою, але все ще з ознаками життя. Речі Ріка і Бет були розділені по кутках, а на столі лежало трохи розібраної техніки. Емі не могла точно сказати, над чим працював Рік, але один планшет був увімкнений — у кутку світився логотип інтранету, що означав підключення до табору.

Його антена на даху досі працювала — і, мабуть, сонячна панель також, якщо він не турбувався про заряд.

- Це перший крок, - сказав Пачу'а, щойно вона зачинила двері. Лише її брат залишався в ілюзії — решта вже знову були хітиновими жуками. - Як нам доправити допомогу до твого вулика? Якщо я й мисливиці візьмемо це на себе — буде потрібно кілька подорожей.

Емі замкнула двері, зашторила вікна й скасувала свою ілюзію. Тепер вона була найбільшою в кімнаті — хоча не набагато. Можливо, на дюйм вища за Пачу'а. Вища за інших самок... *як швидко я росту?*

- Перш ніж щось вирішимо... Можна поговорити з тобою відверто, Пачу'а? Ти був таким усе своє життя. Думаю, твої знання про чейнджлінгів можуть допомогти мені вирішити одну... проблему.

Усі жуки в кімнаті тепер дивились на неї, майже з такою ж жадобою, як при сильних понячих емоціях. Пачу'а підійшов ближче й трохи вклонився:

- Для мене честь допомогти. Але мушу нагадати, кому я служу. Якщо ти прагнеш справжньої вірності — її може дати тільки твій

власний.

Емі кивнула:

- І от у цьому якраз і проблема. Там, де я зараз — збирати інформацію, харчуватись — це працювало, поки я була просто ще одним жуком. Але тепер я — королева. Мій вулик помирає під керівництвом, яке не розуміє, що означає бути чейнджлінгом. Я молодша за Альбрехта, я менш освічена, я ніколи не керувала такою кількістю людей, як він… але я не можу просто сидіти й дивитись, як він нас знищує.

- Ти хочеш сказати, що вулику краще під керівництвом королеви? - запитала Натане з легким, глузливим тоном. - Яке шокуюче відкриття! Наче всі інші племена на планеті ще до тебе не дійшли до тієї ж думки.

Емі звела брову — якби вони у неї ще були. Увесь цей час поруч із цією жучкою, і вона навіть не підозрювала, що та здатна на таку самостійність і сміливість. Хіба що це взагалі не вона говорила. Цілком можливо, Кая зараз слухала все це в сусідній кімнаті.

- Я не здивувався, коли ми зустрілися, - озвався Пачу'а. - Бо ти ще не була королевою. Я й не думав, що таке… можливо, щоб змінити касту. Але ти — перше покоління з нашого рідного світу. Можливо, ти не підкоряєшся тим же законам, що й інші жуки. Тепер, коли в зеленому вулику є королева, дивно, що вона не править. Ти ж вела перемовини від імені своїх, хіба ні? Як ти збираєшся дотримуватись цих угод, живучи тут?

Було б легко — прямо зараз. Ніхто з табору не полює, якщо не з нею. Вона могла бути впевнена, що її супутники послухають. Але як тільки Стелла Лакус прорве блокаду...

- Мені не треба правити залізною рукою. Не потрібен повний контроль, як у вашої королеви. Але мені треба бути там. Я маю бути головною.

Щось забулькало під нею — настільки голосно, що вона замовкла з сорому. Та це був не її шлунок. *Агат — не найкраще місце для гнізда.*

- Кая колись мала справу з непокірними жуками? - спитала вона, заговоривши голосніше й швидше. Лише б Весс не встиг сказати очевидне. - Як би вона впоралась із таким, як Альбрехт? У нього, мабуть, дюжина солдатів. Не знаю, що з керівництвом табору, але вони все ще його слухають — значить, він має їхню відданість. По суті, він зробив себе королевою — навіть не розуміючи, що робить.

- Не забудь, що вони вже переконані, що ти — диявол, - додав Вес. - Думають, ми по дорозі когось вбили. Хоча, технічно, це пони все робили.

Включно з моїм хлопцем. Він врятував їй життя, вбивши Гарсію. Емі вже рахувала години до вечірнього свистка. Коли він закінчить роботу... їй дуже треба було зняти напругу. Королівським чином.

- Просто, - мовила інша мисливиця. Вона зазвичай говорила мало. - Убий його, а тіло вистав на показ — іншим на застереження. Все, що нижче абсолютної відданості вулику — неприйнятне. Невміле керівництво коштує життів.

Так і є. Емі ніколи не забуде того самотнього кладовища з рядком дерев’яних хрестів. Але думка про те, щоб убити Альбрехта й його солдатів заради влади, теж не давала спокою. Коли вона йшла вперше, він здавався їй хорошим, відчайдушним

чоловіком, що намагався втримати табір у неможливих умовах. Можливо, він і досі такий.

- Моя учениця занадто кровожерлива, - сказав Пачу'а, поклавши крило їй на спину. - Ми не можемо віддавати накази тобі, королево Емі. Але я б застерігав від прямого насилля. Час для цього минув — коли була перша зрада. Зараз він укріпився. Просте насильство викличе опір від тих, хто йому служив. А серед них можуть бути талановиті дрони, замінити яких буде дуже складно.

Він пройшов повз неї до планшета, оглянув його на секунду, швидко втратив інтерес і знову повернувся.

- Якщо хочеш моєї поради — дій тихо. Вбий його таємно, і тільки тоді, коли вже будеш готова природно зайняти його місце. Це може зайняти час, але забезпечить тобі стабільне правління.

Вони такі охочі до вбивства. Слухаючи це, Емі мимоволі згадала розмову з Бадом буквально кілька хвилин тому: *"Ти не змусиш мене повірити, що історії не було. Я знаю, ким ви є насправді."*

- Це самець, - озвалась Сі'тсі. - А ти — німфа, що ось-ось стане королевою. Хіба не можеш просто взяти його собі в пару? Тоді успадкуєш всю його владу й поступово прибереш його з гри.

Вес не витримав і захлинувся сміхом, намагаючись прикрити його долонею:

- Не думаю, що вона це спробує.

Емі ледве стримала жар на обличчі від такої пропозиції. Звісно, якщо вона не хоче застосовувати насильство, то має

використати секс замість цього. Чудова ідея!
- Цього не буде. Я… Пачу'а, чи можу просити тебе залишитися тут на одну ніч, перш ніж ми вирушимо з вантажем допомоги? Думаю, я зможу справедливіше розподілити її, ніж Альбрехт.

Обличчя мисливця стало суворим.
- Я зачекаю одну ніч, королево Емі. Але я не дозволю використати ці припаси для війни. Багато жуків у Сономі пожертвували їх, знаючи, що десь голодують діти. Я не дозволю витратити це на щось інше.

Емі кивнула.
- Я не використаю їх для посилення армії чи себе самої.
У таборі Стелла Лакус навіть нема кандидатів на армію, навіть якби я цього хотіла.
- Але я не думаю, що Альбрехт має бути тим, хто їх розподіляє. Я впораюсь краще.

- Побачимо, - мовила Натане. - Який би не був твій план, діяти треба швидко. Твої жуки слабшають з кожним днем. Нагодувати дрона значно легше, ніж повернути його з торпору.

Розділ п’ятдесят сьомий.

Емі повернулася до своїх покоїв — їй потрібно було побути на самоті, щоб обміркувати все. Її місія була очевидно благородною, але шанси на успіх здавалися мізерними. Вона не могла звернутися по допомогу до Еквестрії — поні вважали їх чудовиськами й хотіли смерті. Вона не могла повернутися до табору, щоб організувати єдиний фронт заради виживання — бо табір теж хотів її смерті.

Ще була Айві, яка або знайде спосіб повернути всіх додому, або зрадить її принцесі просто з примхи. Бад міг допомогти з полюванням — або викликати варту, як тільки вони стануть для нього надто клопітними.

Все було б набагато простіше, якби табір складався з дорослих. Тоді їй не доводилось би обпалювати себе почуттям провини щоразу, коли вона просила допомоги або ризикувала ними. Вони могли б самі вирішувати, за що варто боротися, замість того, щоб покладатися на Емі як на захисницю. Якби Еквестрія тільки знала, кого саме вона прирікає на голод у горах…

Емі розгорнула детальну мапу табору на столі й повільно ходила довкола неї, міркуючи. Десь серед цих ліній мала бути відповідь, захована на видноті. Все, що їй треба — це перебрати владу в набагато досвідченішого лідера, оточеного озброєною охороною! Що може бути простішим?

За вікном пролунали кроки на балконі — важкі та знайомі. Вона відчула втому з-за дверей, таку саму, як і її власна — справжні емоції, справжнє виснаження.

Емі перетворилася на кажана. Перевтілення вже стало для неї настільки звичним, що вона майже не думала про нього — така ж механічна дія, як застібнути бюстгальтер за спиною. Не зовсім легке, але знайоме. Коли магія згасла, її голова вже не досягала висоти столу.

Через кілька секунд двері ковзнули вбік, і Тейлслайд увійшов. Він намацав вимикач копитом, ще не помітивши її в темряві. Вона чекала біля столу, мовчки, поки він увімкнув світло.

Світло на мить засліпило її кажанячі очі, змусивши оскалитися від інстинктивного страху. Але це швидко минуло. Тейлслайд

повернувся.
- Гей! - вона махнула йому крилом. - Думала, коли ти вже повернешся з роботи.

Тейлслайд завмер, очі широко розкрилися.
- Ти… ти вже повернулась? Із дипломатичної місії?

Емі підійшла ближче, так, щоб бути в межах досяжності. Від нього тхнуло ковальськими хімікатами, але виглядав він набагато краще. Зігрітий, ситий, не зношений до смерті.
- Завершила її. Ще залишилось… трохи дипломатії тут.

Він кивнув, слабко посміхаючись, потім нахилився і поцілував її в лоб. Магічно це не дало багато, але для Емі це відновлювало сили краще, ніж будь-яка ґлемурна енергія.

Він пішов до холодильника, витягнув миску з ситним рагу й налив її в каструлю.
- І другу постав, - сказала Емі, ідучи за ним. - Я не їла з ранку. Знесилена.

Тейлслайд знизав плечима, але послухав.
- Ти все ще це робиш? Я думав, це тільки тому, що я… виснажив тебе.

Емі тихо засміялась. Обличчя знову горіло, але тепер вона була наодинці, не треба було соромитися.
- У певному сенсі — так. Є багато, чого ти ще не знаєш. Можемо поговорити пізніше? Бути з хлопцем — це ще й розкіш не думати. А я вже готова перестати думати, хоча б на трохи.

- Ага. Я тільки приберуся — і поговоримо.

Емі почувалась значно краще. Тіло нило, але це було приємне нагадування, заради чого варто жити. Жоден із її колишніх хлопців не був таким, як Тейлслайд.

Вона більше не виснажувалась, як уперше. Стільки емоцій в одному місці відновлювали її швидше, ніж вона слабшала. І зрештою її не зупинило ні виснаження, ні Тейлслайд, а… чужі почуття крізь стіну — цікавість і розвага.

Жуки Каї могли й не стежити щосекунди, але вони були поруч, відчували все. А якщо це ще й Вес… вона могла вмерти від сорому. У неї не було справжньої приватності — не такої, як у човні на озері.

Добре, що те дивне бажання заснути не повернулося — з такою вагою обов'язків вона не могла дозволити собі відпочити.

Попри втому, Тейлслайд приєднався до неї за столом, вмощуючись поруч.
- Ти дивилась на мапу перед тим, як я прийшов. Що це?

- Табір Стелла Лакус, - відповіла вона, повернувшись до нього. - Боже, я забула, скільки ти не знаєш. Все перевернулось з ніг на голову. Це бардак, Тейлслайде. І я не знаю, що робити.

- Може, я зможу допомогти, - він нахилився над мапою, вивчаючи її. - Ваш табір більший, ніж я думав. Більший, ніж деякі міста.

- Сто кабін. Ось цей квартал — для персоналу. Консулати живуть ближче до дітей. У завантажені роки ми селили дітей навіть у військових наметах ось тут. Добре хоч, що цього разу не було перенаселення.

Тейлслайд підвів погляд.
- Командир Пат вважає, що це казарми. З повітря видно смуги перешкод, стрільбище й інші речі. До того як я зустрів тебе, я й сам думав, що тут готують армію мінявців.

Емі усміхнулася.
- У нього немає армії. Приватна поліція, може. Але саме це мене й турбує. Це не твоя провина — якщо не хочеш усе це слухати, я зрозумію. Я… я просто мушу обміркувати це ще трохи. Десь тут має бути рішення.

- Чого ти намагаєшся досягти? - спитав Тейлслайд. - Згадай, чому я залишився в Агаті. Я не знав, чи ще колись тебе побачу. Просто знав, що те, що робить Еквестрія — неправильно. Я хочу допомогти тим, хто застряг на тій горі. І досі хочу.

Ще одна людина, якій вона розповідала правду — а отже, ще один ризик витоку інформації. Але Тейлслайд не побіжить до Альбрехта. Зрада з його боку менш імовірна, ніж від помаранчевих жуків. Хоча вона не очікувала її ні від кого.

- Жуки в Стелла Лакусі в небезпеці не тільки через Еквестрію — вони в небезпеці через те, що їхній лідер не розуміє, що робить. Я бачила, як усе виглядає — і це жах. Хтось має стати на його місце. Хотіла б, щоб це був хтось інший, але…

Тейлслайд відвернув кілька пасем її гриви з обличчя.
- Ти хочеш… захопити владу? Це не схоже на тебе, Емі.

Вона зіскочила зі стільця, змахнувши крилами й м’яко приземлившись. Те, що вона сказала далі, було значно небезпечнішим за будь-які погрози невідомому мінявцю, якого Тейлслайд ніколи не бачив.

- Я не хочу цього, - сказала вона рівно. - Якби був інший шлях — я б ним пішла. Але Альбрехт не розуміє Еквестрію, не розуміє магії й не розуміє мінявців. А от організація, логістика, керування табором — в цьому він би ще міг бути корисним. Він знає місце. Знає людей. Але він не знає нашого нового світу.

- Чи можеш ти навчити його цього? - запропонував Тейлслайд, піднімаючи одне крило, ніби обороняючись. - Я не кажу, що з тебе не вийшов би чудовий лідер. Але я... трохи хвилююся за майбутнє того табору. Якщо ти повернешся туди, тебе затягне у все, що станеться далі. Я не знаю, скільки ще Еквестрія просто… чекатиме. Командир Пат атакував би вже давно, якби знав, наскільки ви вразливі. Але як тільки він усвідомить…

Боже. Емі одразу впізнала правду, щойно її почула. Звісно, командир ніколи не говорив їй нічого про свої плани на майбутнє — принаймні, коли вона була поряд. Вона для нього просто акторка, що мала переконати його дочку піти з армії.

- Є ще одна причина, чому це повинна бути я, - сказала вона, проходячи повз нього і акуратно зашторюючи краї штор. Вони й так були закриті, але навіть ті слабкі смужки світла по краях — надто великий ризик з огляду на те, що вона збиралася зробити. Жоден поні за вікном не знав, ким вона насправді була.

- Ти вже бачив, як я виглядаю насправді, - продовжила вона. - І... все одно залишився. Але з того часу я змінилася. Не знаю чому — навіть інші перемінники, яких я відвідала, не змогли цього пояснити. Але це сталося.

Тейлслайд пішов за нею.
- Я не боюся, Емі. Я знаю, що ти можеш виглядати як завгодно. Я припустив, що ти обрала ту кобилу, бо знала, що вона мені сподобається.

- Ем… так. Я могла відчути, у яких образах тобі комфортніше… - Вона рішуче струснула головою, намагаючись вигнати це з думок. Це було складно — запахи останніх кількох годин усе ще трималися в повітрі. - Якщо чесно, мені, мабуть, найбільше подобається бути кажаном. І мені подобається бути привабливою — але під усім цим я інша, і саме це змінилось. Я покажу тобі.

Вона заплющила очі, зосередилась на кілька секунд. Кажан зник, і на його місці з’явилася німфа-перемінник.

Тейлслайд був високим навіть як для пегаса, але тепер вона дивилася йому в підборіддя, а не в груди. Вона досі була трохи стрункішою та вужчою, але вже не набагато. Найпомітнішим залишалося те, що в неї ще була грива, хоча це не те, на чому зупинилась його увага. Він дивився їй прямо в очі.

Емі могла бачити більше, ніж просто фізичну реакцію. Але вона й так знала, що бачить шок. Його рот відкрився, потім закрився. Крила ворухнулися — але жодного звуку не пролунало.

- Якщо я скажу, що ти виглядаєш страшніше в такому вигляді, ти не образишся? - пробурмотів він. - Дрони... вони менші, менш загрозливі. А зараз ти вся гостра й небезпечна. Нагадуєш мені розшукові плакати з Королевою Кризаліс. Ти... така ж, як вона?

Емі обернулася до нього. Вона не рушила з місця, навіть коли відчула, як його емоції потемніли. Він боявся, і будь-який різкий рух міг його відштовхнути. Але були й інші почуття — їхні останні кілька годин це довели. Їй просто треба було спиратися на них.

- Королева Кризаліс — чудовисько. Те, що вона зробила — це зло. Я не вона. Я — Емі Блайт. Я не була у вашому світі, коли Еквестрію атакували. Я ніколи не завдала шкоди жодному поні.

Тейлслайд склав одне крило, потім друге. Він усе ще стояв — ніби готовий утекти, якщо доведеться. Звісно, цього не станеться — якби він вирішив тікати, Емі б не мала сил його зупинити, навіть якщо б це коштувало їй усе.

- Чому ти змінилася? Якби я міг вибирати — точно б не наслідував її.

- Я не обирала. І… пам’ятаєш, я казала, що у чейнджлінгів є племена, як у поні? Але замість принцес — у нас королеви. Кожне плем’я має свою. У зеленого племені, що живе в таборі Стелла Лакус, не було королеви... але тепер буде. Це - Я.

Вона осіла на задні копита, дивлячись у підлогу. Її крила мляво розпустилися по боках, виказуючи, як спустошено вона почувалась. Скільки тиску може витримати одна дівчина, перш ніж зламається?

Напевно, не набагато більше.
- Ми з тобою недовго разом. Якщо тобі страшно — я зрозумію. Я лише прошу: якщо підеш — не зроби нічого, що може зашкодити жукам у таборі. Вони всього лише діти, як Рік і Бет. Вони не заслуговують на смерть.

Тейлслайд довго мовчав. Емі вже відчувала подібний тиск — коли Бад вирішував долю її зграї. Вона не вірила, що Тейлслайд здатен нашкодити безвинним жукам у таборі, але їй — цілком міг.

- Отже, ти — королева свого виду. Зеленого племені, - нарешті сказав він. Її почуття були такі розбурхані, що вона вже не могла прочитати його. Або ж він просто тримав емоції під контролем. Вона точно плакала — це не допомагало. - І ти плануєш перебрати владу в таборі?

Емі знову заплющила очі й змінилася. Розум підказував перетворитися на кажана, але та форма просто не приходила. Вона обрала іншу — пегаску, яку вигадала ще тижні тому, уявляючи, якою могла б бути, якби з’явилася в Еквестрії поні. Та версія Емі, яку б прийняли, яка могла б допомогти знайти шлях додому.

У цьому образі Тейлслайду було легше поруч із нею. Частинка його досі відчувала огиду до вигляду мінявців. Та огида приходила разом із соромом — але все ж вона була. Коли ж вона змінилася — залишився тільки сором.

- Я повинна, - сказала вона. Її голос став м’якшим, вже без чужорідного резонансу з горла жука. - Діти там голодують. Альбрехт не знає, як про них дбати, не знає, чим їх годувати. Я мушу — я не можу дозволити їм померти з голоду.

Розділ п’ятдесят восьмий.

Тейлслайд глянув їй в очі:
- Скажи мені, Емі. Уявімо, що ти йдеш до кінця. Завтра ввечері ти вже керуєш табором на тій горі — що ти робиш? Еквестрія вже знає, наскільки небезпечною може бути королева, коли її вулик у небезпеці. Це завжди страждання — завжди похорони. І багато поні, які не повертаються додому.

Емі зірвалася з місця й стрімко підійшла до нього. Тепер вона знову була меншою з них двох, хоч як пегаска, різниця в зрості не кидалася в очі так сильно. Він міг би легко її здолати, якби захотів. Єдине, що вона могла зробити магією — це змінити вигляд.

- Не порівнюй мене з нею, Тейлслайде. Ти ж знаєш мене. Ти намагався мене вбити, коли ми вперше зустрілися — а я врятувала тобі життя. Я могла залишити тебе і піти в Мазерлоуд. Я була наодинці в офісі з лідером королівської гвардії, поки він спостерігав за моїм племенем — і не заподіяла йому шкоди.

Вона так само швидко відвернулася, розпустивши крила, а її шерсть настовбурчилась. У пегасів, виявляється, теж була поза, що відповідала її роздратуванню.

- Ти мене знаєш. Я не хочу нікому завдавати болю. Хочеш знати, чого я хочу? Підписати договір з Еквестрією. Мої діти не повинні голодувати, і жоден поні не має постраждати. Якщо між нами буде правильний посередник — переговори можливі. Альтернатива — це якийсь дурень, як Альбрехт або Пат. Саме

через них помирають і поні, і мінявці. Я думала, ти віриш у мене. Я думала... ти хочеш нам допомогти.

Крило обійняло її за плечі. Це був Тейлслайд, хоча його дотик був менш впевненим, ніж кілька годин тому. Ця розмова вже завдала болю — і тепер їй доведеться заліковувати рани.

- Я хочу тобі допомогти. Але, гадаю, мені... треба було це почути. Я вірю тобі — я б не залишався тут, якби не вірив. Я сподіваюся, що в тебе вийде зробити все так, як ти хочеш.

- Я теж, - прошепотіла вона, витираючи кілька сердитих сліз. - Я не знаю як, але в нас немає часу. Вони вже зробили цвинтар — там уже надто багато могил. Я не хочу, щоб з’явилися нові.

Він не прибрав крила з її плечей. Її запах уже був інший, але його був знайомим.

- Ти вже зробила дивовижні речі, Емі. Можливо, я не розумію, що відбувається, але вірю, що ти знайдеш вихід. Якимось чином.

Вона схилила голову до його шиї, притулившись до знайомого тепла. Серед інших жуків такої м’якості не було. Їхні панцирі — тверді, холодні.

- Але тобі треба поспати, Тейлслайде. Ти виснажений — я це відчуваю.

Він підняв крило, потягнувся.

- Коли ти вирушаєш у табір?

- Скоро, - зізналась вона. - Завтра, можливо. Або післязавтра.

- Скажи мені коли. Я хочу піти з тобою.

Він пішов до ліжка. Емі теж хотіла до нього приєднатися, але не могла. Натомість вона пішла шукати свічку.

Це означало повернення до її кімнати — чи кімнати Веса, чи токсичного складу зеленої слизу. Вона мала грати багато ролей одночасно. В коридорі вона знову стала перемінником. Пізно вночі небезпека бути побаченою була мінімальною. Запах Тейлслайда, ймовірно, не так легко вбирався в хітин, як у шерсть.

Усередині було стільки мінявців, що вони вже майже стали окремим вуликом. Її підопічні повернулися, як і троє помаранчевих жуків. Тільки її брата не було, але за зачиненими дверима спальні, мабуть, був саме він. Емі потім розпитає, як це — спати на тій дивній слизовій масі.

Рік і Бет сиділи біля столу, перед ними стояли з пів дюжини скляних банок. Це були понячі банки з кухні, тому Емі чітко бачила трохи зеленувату рідину всередині.

- Радниця Емі! - першою підхопилася Бет, підбігла до неї й обняла однією передньою ногою. - Ми вже думали, що ти там на всю ніч залишишся.

Вона лагідно поплескала дівчину по спині, так само, як багато разів робила зі своїми учнями.

- Ви обидва чудово попрацювали для «Орендуй Друга». Я чула.

- Так, - Бет відпустила її, відвела погляд. - Але сьогодні був мій останній день за контрактом. Компанія Донвінд переводить її до

Мазерлоуду на кілька місяців. До того часу, думаю, ми вже будемо вдома. - Вона зробила коротку паузу. - У тебе є волосся?

Емі кивнула.

- Це не єдина зміна, але помітити її справді легко. Я потім усе розповім.

- Пачу'а вже розповів, - додав Рік. Він підвівся, але не підійшов обійняти її. Він був надто дорослим, щоб це показувати. - Ти тепер німфа, так? Колись станеш королевою.

- Думаєш, хтось інший теж зміниться? Я б хотіла знову мати волосся. Або... пір’я. Пір’я на птахах — марнотратство. - Бет змінилася у спалаху зеленої магії, перетворившись на гіпогрифа. Майже та форма, яку Емі колись показувала, але трохи менша й молодша — ближча до справжньої дівчини під оболонкою. - О, і ось, це тобі! Твій бос дав мені це, коли платив кілька днів тому, тож я подумала... Ми з Ріком вирішили не відкривати. Знали, що ти скоро повернешся.

Вона простягнула конверт однією кігтистою лапою, передаючи його Емі.

Емі взяла листа й перевернула.

- Я... я ж не казала їй, куди це надсилати. Хотіла сама написати першою.

На ньому була адреса «Орендуй Друга», але вказано не компанію, а ім’я Рейн Флай. Їй це не подобалося. Зворотна адреса — Айві Пат, і та сама вулиця в Кантерлоті, яку вона давала раніше. Тож Айві була в безпеці — робила те, що

вимагав її батько. І, що важливіше, шукала закляття для повернення додому.

Емі сховала листа під крило — це викликало помітну хвилю розчарування серед жуків. Вона сама хотіла знати, що написала Айві Пат, але були більш нагальні проблеми. Треба було вижити, перш ніж думати про повернення дітей додому.

Натомість вона відкрила ще одну шухляду й дістала звідти свічку та запальничку.

- З вами побалакаю трохи згодом. Мене чекають нагорі, в Стелла Лакус.

- Можеш скористатися моїм планшетом, якщо хочеш, - сказав Рік, вказуючи на нього. - Зв’язок стабільний. Ми можемо шифрувати повідомлення й передавати їх прямо Маркусу. Ми... не впевнені, що Альбрехт не кинув його до в’язниці й не відібрав телефон. Але ми точно знаємо, що відповісти може лише він.

Емі вдячно кивнула, але не взяла планшет. Натомість пішла до дивану, тепер уже вкритого слизом, як і все інше. Вона поставила свічку на кілька книжок, а потім запалила її магією.

- Добре, що в нас є зв’язок… але мені потрібно дещо швидше. *І щоразу, коли я це роблю — я допомагаю зцілювати цих дітей.*

- Ваша королева збирається передавати думки, - пояснив Пачу’а. Він сидів разом зі своїм плем’ям, читаючи понячу книжку. Один із тих старих «декоративних» романів із шафи Емі. На обкладинці були троянди. - Вона буде вразлива до замаху, поки не в тілі. Ви повинні захищати її ціною власного життя.

- *Королева?* - перепитала Бет. - Це звучить так дивно. Тобі хочеться, щоб ми тебе так називали?

Емі лише раз похитала головою.
- Він має рацію щодо того, ким я... стаю.

- Ми — соціальні комахи, - сказав Рік. - У будівлі біологічних наук про це цілу дискусію влаштували. Ніяких прямих доказів статевого диморфізму не було, хоча ми маємо чимало свідчень, що ми стерильні.

Емі скривилась і знову подивилась на полум’я. Чим менше вона знала про те, звідки ці «свідчення», тим краще.

- Загасіть свічку, якщо щось трапиться, - сказала Емі. - І штовхніть мене, якщо це не допоможе. Я буду повністю зосереджена на Стелла Лакус. Можливо, аж до ранку.

Вона навіть не почула, що відповіли. Її розум був вже в іншому місці.

Можливо, саме близькість до Стелла Лакус зробила зв'язок легшим — або ж те, що вона вже торкалася цих свідомостей раніше, зцілюючи їхні гнилі тіла.

Їй справді потрібно було нарешті прочитати книгу з знаннями Королеви Кай. Вона дістала її великою ціною, варто було б дізнатися, що там є.

Вона відкрила очі Лілі в кабінці «Піонерів». Там було повно жуків — майже всі з тих, кого вони знали. Формальних розміток на підлозі чи бар’єрів між групами не було, але поділ був очевидним.

Чотири жуки, яких Емі вже зцілила, сиділи разом майже в самому центрі приміщення. Вони були б прямо в середині, якби не стіл. Вони майже не рухалися, не розмовляли, просто сиділи й спостерігали.

Аж поки Емі не встала — і троє інших одразу звернули на неї погляд. Її присутність знову прикувала до себе їхню увагу.

Її діти були занадто зайняті своїми справами, щоб помітити, що вона робить. Переважно вони пакували речі, перемовляючись про те, що робитимуть, коли втечуть. Емі пообіцяла їм допомогти — і невдовзі дотримає своє слово.

І слава Богу. Цим дітям була потрібна хоч якась надія. Жоден із них не виглядав здоровим, хоч не були в такому стані, як ті, хто стояв поруч із тілом Лілі. *Я маю знайти кожного такого ж виснаженого підлітка й нагодувати їх. І то якнайшвидше.*

Якщо й було в чому сподіватися, то в тому, що Альбрехт так люто зненавидів її дітей за те, що Емі втекла. Вони отримували їжу останніми, про них згадували в останню чергу. Можливо, це означає, що інші сектори табору в кращому стані.

Емі почала так само, як і раніше — з перевтілення. Цього разу вона вибрала єдинорога — ту ж матір, шукачку золота, якою була під час подорожі поїздом. Ця форма ідеально підходила до її ролі: вона прийшла подбати про своїх дітей.

Форма пасувала до її інстинктів — вона стала вищою й більшою за будь-якого іншого в приміщенні. Навіть Маркус мусив би задирати голову, щоб дивитися їй у вічі.

Коли перевтілення завершилось, вона помітила одну відмінність від минулого разу — Емі не мала такого живота, як тоді. Мабуть,

це означало, що ця деталь не була якоюсь підсвідомою у Лілі.

- Емі повернулась! - вигукнув хтось. Розмови стихли, і жуки ринули до неї.

Не всі — чимало з них минулого разу були на полюванні й не бачили її. Вони лише чули про нову здатність — не бачили її на власні очі.

- Ти ж казала, що в нас є тиждень, - сказав Маркус, перший, хто до неї дійшов. Схоже, він впізнав її попри нову форму. Хто ще серед цих жуків вмів перевтілюватись?

- Знаю, - Емі стояла нерухомо, дозволяючи меншим дітям підійти ближче. Вона посадила одну дівчинку собі на плечі, а хлопчика, схожого за віком на трьох зцілених, обняла. І не лише малеча хотіла бути ближче — навіть підлітки оточили її. Дехто просто хотів доторкнутися.

Від цього видовища на очі Емі навернулися гарячі сльози. Вона ледве втрималася, щоб не заплакати вголос. Але приховати біль не вийшло — його відчули всі.

- Все змінилося. Я хотіла сказати вам якомога швидше.

- Ти нас не рятуватимеш? - тихо запитав голосок на її плечі. Здається, це була Кіралайн. - Ти не повернулась, щоб сказати нам це?

У натовпі прокотилося кілька нервових шепотів. Вона майже бачила, як їхні серця ламаються ще до того, як це станеться.

- Ні, - поспішно сказала Емі, поки не стало гірше. - Ви виберетеся. Раніше, ніж думали. Просто я маю трохи змінити

наші плани.

Вона подивилася на Маркуса й поклала копито йому на плече.

- Наскільки швидко ви зможете зібратися? Якщо треба буде вийти раніше — впораєтесь?

Він рішуче кивнув.
- Хоч цієї ночі, якщо скажеш. Я вже всіх повернув із полювання. Усі речі тут і готові.

Сідельні сумки були справді запаковані, як він і казав. Багато виглядали напівпорожніми — Емі дала точні вказівки, що брати з собою.

- Вам треба діставати спорядження на 80 кілометрів. Візьміть більше сумок — для всіх. Несіть якомога більше табірного спорядження. Лопати, мотузки, стовпи для наметів. Усе, що зможете понести.

Цього разу шепіт у кімнаті був не зляканий, а скоріше невдоволений — схожий на той, що лунали, коли вона давала складне завдання.

- Я не знаю, чи ми зможемо, Емі, - сказав Маркус. - Ці діти виснажені. Деякі з них… - Він змахнув крилом у бік кількох, що стояли осторонь. Вони дивились порожніми очима, майже не реагуючи. - Якщо тягти все це, ти отримаєш спорядження, але не всіх дітей.

Емі повільно кивнула.
- Думаю... я зможу з цим допомогти. Маркусе, обери найсильніших і почни переносити речі зі складу. Усі інші… я

знаю, що ви голодні. Я допоможу. Почну з найслабших, але до кожного дійде черга.

Вона пройшла крізь натовп до найсамотнішого жука на краю, у худі, яке смерділо всім найгіршим, що тільки може виділяти тіло мінявця. Він був надто знесилений, щоб навіть звернути увагу.

Попереду була довга, болюча ніч.

Розділ п’ятдесят дев’ятий.

Жук на межі голодування — це відчуття, яке Емі ніколи не забуде. Саме так виявлявся голод у їхньому виді. Він супроводжувався фізичним виснаженням, ушкодженнями панцира, що вже ніколи повністю не загоїлись, і специфічним запахом.

Ці жуки майже не чинили опору — значно меншого, ніж той, з яким вона стикнулась, коли вперше працювала з Бет і Ріком. Також допомагала фізична близькість, або хоча б зоровий контакт — дістатись до них було легше, ніж намагатись бачити табір із далека.

- Я допоможу тобі, - сказала вона, не впевнена, чи жуки взагалі були притомні настільки, щоб бачити, що вона робить у кімнаті. - Залишайся спокійним. Це ненадовго. Але буде боляче.

І стало боляче. Іноді більше, іноді менше — але кожен із них був виснажений браком магії. Свідомість Емі переміщувалась в інше тіло, й енергія починала текти. Саме зцілення завдавало болю — такого, що вона здригалася, іноді просто падала на землю. Але цього разу вона не була сама з біллю. Коли тіло зцілювалось, вона відчувала й інші думки поруч. Її підопічні були налякані, розгублені, просто хотіли, щоб усе припинилось.

Але вона ставала вправнішою з кожним разом. З першим — Еваном — він мав такий самий контроль, як і вона, і почав борсатись, намагаючись позбутися стороннього впливу. Емі не звинувачувала його — але й не відступила.

Я ж тебе рятую! - подумки закричала вона. *Знаю, боляче, але це ненадовго! Просто тримайся!* Її переконання мало що дало — але врешті-решт вона завершила зцілення, і біль минув. Він

підвівся, тепер повністю притомний — і повністю під її контролем.

Що зі мною відбувається?

Вона з полегшенням зітхнула — вона не запізнилась. Еван не втратив розум.
Я знайшла спосіб зцілювати жуків на відстані. Майже закінчила. Ще трохи. Уважно слухай — я хочу навчити тебе дечому.

Еван — той, що постійно хвалився боротьбою — мабуть, чудово підійшов би як земний поні. От Емі й зробила його таким. Того ж віку, з подібними помаранчево-чорними кольорами, як у його куртки. У неї не було часу на творчість.

- Ось, - сказала вона його голосом. - Один готовий.

Вона перетнула коротку відстань до наступної жертви — Данель. Та байдуже дивилася на *Switch* , що стояв перед нею. Екран давно згас — батарея сіла — але вона не помічала.

Данель боролася так само запекло, як і Еван, але цього разу Емі вже була готова, тому обійшлося кількома болісними спазмами. Вона теж наче прокинулася, коли її зцілили, і зрештою перестала боротися. Емі залишила її єдинорогом — щоб могла потім грати в консоль магією, коли зарядить.

Потім були Андре, Джойс і Соня. З кожним наступним, вона залишала жука, схожого на поні — розумного, зацікавленого своєю новою формою і вдячного за увагу. Щоразу Емі краще оволодівала контролем — уже в перші секунди. Коли вона дісталась останнього виснаженого, змогла втримати його на місці до завершення процесу.

Та нічого з цього не було безоплатним. Емі не знала, як описати ґлемур термінами Пачу'а — але й не намагалась. Жодна ціна не була варта втрати ще одного з її жуків. Єдина реальна межа її можливостей — це відстань. Вона розтягувала силу, аж доки потік енергії не ставав майже крапелькою.

Було б значно швидше бути в кабінці з дітьми «Піонерії» — але якби вона чекала, деякі з них могли б і не дожити.

Упродовж ночі табір наповнився спорядженням і... поні. Ну, майже поні. Ті, хто були далі в черзі — менш виснажені — часто самі вирішували, ким хочуть бути. Це теж полегшувало процес — вони радо приймали її присутність і хотіли змінитись.

І ось перед нею залишився тільки Маркус, останній у черзі.

- Бет розповідала мені про різних істот в Еквестрії. Можеш зробити з мене грифона, а не коня? Кігті й дзьоб корисніші за копита.

Грифон , — вона бачила їх хіба кілька разів за весь час в Еквестрії. Але форма не мусила бути ідеально оригінальною.
- Думаю, так. Не рухайся.

Маркус, який вже не раз бачив процес, був повністю спокійний. Перетворення тривало лише кілька секунд.

Потім вона повернулась у тіло Лілі. Могла б вибрати будь-яке з чотирьох, але вже вирішила план: зосередиться на одній — і побачить, скільки часу потрібно на повне зцілення. Так вона зможе краще розподілити сили.

- У вас є все необхідне? - спитала Емі. Лілі досі була пегаскою — нова «робітниця» не змінила форму самостійно. *А вона взагалі може?* Ще одна тема для дослідження. - Маркусе, пакування завершено?

- Майже, - відповів він. Голос у нього тепер був інший. Більшість дітей звучали ближче до себе-людських, а от Маркус — дивно. Високий, але все ще по-чоловічому. Дзьоби — дивні.

- Чому ти хотіла нас цьому навчити? - спитала хтось інший. Тепер вона була пегаскою, явно зачарована своїми новими крилами. - Ми ж не зможемо в таборі приховати, що щось не так. Може, треба було нас міняти *після* ?

- Ні... - сказала Емі. - Бо якщо ви знаєте, як змінитись один раз — ви знатимете, як змінитися знову. Кожен має потренуватись — особливо після того, як поїсть. Це вимагає магії, тому без потреби не використовуйте.

Вона пройшла повз натовп зібраних поні — просто до столу.

Карта, яку приніс Маркус, була значно точнішою за все, що мала вона. Її власна була змальована з фото на телефоні. А тут — справжня, така, як у кабінеті Альбрехта.

- Ви маєте знати, куди йдете. І... не треба, щоб я нагадувала — це все таємно. Ми не тікаємо від табору. Я просто виводжу вас у безпеку.

Вона вказала копитом на мапі. Технічно — це було за межами табору. Але все ще на «їхній» горі.

- Маркусе. Ось куди ти маєш привезти всіх. Не в старий готель — він аварійний і небезпечний. Саму шахту.

У кабіні запала тиша. Вона відчула, як їхній ентузіазм розтанув. Більшість не розуміла, куди саме вона вказує, але ті, хто знав, випромінювали розчарування, яке швидко поширилось на інших. Навіть Маркус підняв брову:

- Та сама "автентична срібна шахта золотої лихоманки"? - повільно повторив він. - Ти хочеш, щоб ми ховалися в… туристичній пастці? Я припускаю, це лише перша зупинка на шляху втечі. Ближче до понячого блокпосту, тож легше буде піти?

- Так, - відповіла вона. - Це пів години ходу до межі, а це… - Вона взяла олівець до рота, бо як пегаска не мала магії. Вона бачила ці мапи десятки разів на базі Агат, тож легко відтворила їх тут. - Але вона має бути достатньо близько до табору.

Вона повернулась до своїх жуків:

- Ви всі - найміцніші діти, з якими я будь-коли працювала. Ви пройшли крізь те, чого не витримали б і дорослі. Несправедливо, що Альбрехт так із вами вчинив, і це сьогодні закінчиться. Але є й інший бік — ми не можемо залишити решту Стелли Лакус. Якщо нічого не змінити, всі ваші друзі, що не тут, просто помруть з голоду.

- Чому ми маємо допомагати? - кинув хтось. Земний поні спереду — Емі вже давно заплуталась у всіх нових формах. - Ніхто не завадив Альбрехту так із нами поводитись. Ніхто не виступив проти нього. То хай він і буде з ними. Це ж вони його обрали.

Кілька схвальних бурмотінь пролунало в натовпі. Але не всі погодились.

- А Лісу ми кинемо? - запитала Даніель. - Вона працює в теплиці.

- Мій молодший брат в майстерні, я *мушу* його забрати!

- Мій дядько досі на обслуговуванні, я впевнений, що він хотів би…

Емі з силою вдарила копитом по столу, розкриваючи крила настільки широко, наскільки могла. Це моментально вгамувало балачки.

- Глибоко вдихніть, усі. Ми *не* залишаємо їх. Ось правда — цей табір, це єдине, що залишилось нам від дому. Ми можемо зробити його безпечним, затишним, ми можемо зробити так, щоб було вдосталь їжі. Коли будемо в безпеці, почнемо шукати шлях додому.

Вона знову вказала на мапу:

- Ця шахта має лише один вхід. Якщо доведеться, ми можемо його повністю заблокувати й не впустити ні Альбрехта, ні будь-кого іншого. З невеликим ремонтом ми можемо облаштувати там житло для…

…всіх у Стеллі Лакус.

- …для всіх нас. Маркусе, тримай всіх разом. Перший поверх — це колишній центр для відвідувачів, розставте намети там, якнайдалі від входу. Коли будете всередині — ніхто не має

дізнатися, що ви там. Подальші плани — коли я доберусь до вас. Чи зможете ви це зробити?

Вона глянула на кожного в залі, затримуючи погляд на кожному підопічному.

- Це буде нелегко. Але я знаю, що ви зможете. Тримайтеся разом, рухайтесь швидко. Я дістанусь до вас… завтра вночі. Цього має вистачити. Маркусе, приведи всіх у шахту до сходу сонця.

Він віддав честь:

- А ти не підеш із нами? Або… чим би ти там не займалася?

- Ні. Я маю прокинутись. Шахта далі від мене, ніж від вас.

Вона знову повернулась і проштовхалась крізь натовп до трьох мовчазних жуків. Ці «робітники» досі мали вигляд хітинових мінявців.

- Слухайте накази Маркуса. Йдіть разом із усіма. Тримайтеся поруч і не розбрідайтеся. Я зцілю і вас… щойно зможу.

- Ми можемо… - почав Маркус. - Емі, ми можемо поговорити хвилинку наодинці?

Вона кивнула й махнула йому до свого «кабінету». Двері були відчинені — це була майже порожня комірка. Колись там спали, але тепер усі спальні мішки вже запаковані.

Вона зачинила за ними двері. Якоїсь особливої приватності це не гарантувало, але все ж.

- Ти впевнена в цьому плані? - запитав Маркус, щойно двері зачинилися. - Навіть якби Альбрехт пообіцяв, що нас випустять — він не контролює своїх підручних. У деяких із них свої уявлення про те, що з нами має статися. Вони можуть втілити це в життя.

- Тому ми і йдемо зараз. Раніше, ніж я казала Альбрехту. Це має збити їх з пантелику.

- Може бути. - Він наблизився ще ближче, щоб прошепотіти прямо їй на вухо: - Вони підуть по слідах. Якщо ми не перетнемо кордон — нас знайдуть. Не питання «чи», а «коли».

Вона кивнула. Емі не могла знати напевно, чи наважаться його люди справді напасти на дітей. Але навіть якщо ні — вона збиралася перехопити контроль над постачанням їжі. Вони прийдуть. Зі зброєю. Вони спробують її вбити. Вона вже відчувала цю лють одного разу.

- Я збираюся скинути Альбрехта, - прошепотіла у відповідь. - Він хороший адміністратор, але жахливий диктатор. А шахта — це прихисток, якщо мій план не спрацює.

- Ох. - Він усміхнувся. - Я так і знав, що в тебе є план. Сподіваюсь, ти дозволиш мені допомогти.

Емі кивнула:

- Зараз просто подбай про інших. Ти чудово справляєшся. Добре мати когось, кому я можу довіряти.

Він нахилився ще ближче, подих гарячий на її щоці:

- Знаєш, Емі, табір закінчився. Коли все вляжеться… дозволь мені запросити тебе на побачення.

- Я… - Щоки спалахнули, крила різко розкрились. *Я не можу сказати йому зараз…* - Добре. Коли Стелла Лакус буде в безпеці — можеш запросити. Вважай, домовились.

Вона відступила, відкрила двері. Чим довше залишалась, тим більше шансів, що він зрозуміє її збентеження. Сподіваємось, він подумає, що вона просто соромиться зізнатись у симпатії.

Вона змінила Лілі назад, потім повернулася в головну кімнату. Багато підопічних вже мали на собі наплічники, або допомагали одне одному вдягти спорядження.

Я побачу вас усіх у срібній шахті.

Емі заплющила Лілі очі — й відкрила свої власні.

Розділ шістдесят.

- Чи була твоя далекомагічна подорож продуктивною, королево Емі? - запитала Натане. Вона стояла зовсім поруч, щойно Емі розплющила очі, ніби весь цей час знаходилась поряд. Можливо, так і було. Але чиї це були очі насправді — її, чи значно могутнішої істоти, десь далеко?

Емі кивнула. Вона була трохи знесилена й відчула, що частина магії зникла. Вона досі не знала, як це точно вимірювати — але здавалося, магії в неї залишилось менше, ніж вона отримала від Тейлслайда. Але й трохи любові, здається, може врятувати чимало голодних жуків.

- Дуже. Я бачу, що вже майже ранок — хапайте все потрібне, всі, ми вирушаємо щойно зійде сонце і скасують комендантську годину. Прийміть нові форми, розділимось. Перетвориться на шахтарів десь біля північного виходу, зустрінемось там. Я не хочу, щоб хтось відстежив нас до цієї будівлі.

Цих інструкцій вистачило для мисливців. Пачу'а підвівся, підняв сідельні сумки на спину.

- Усі? - перепитав Рік. - Тобто я нарешті можу повернутись? Під твоїм керівництвом, а не Альбрехта...

Кмі розкрила крила, зупинивши його:

- Скоро, сподіваюсь. Але поки що ти потрібен тут. Ти й Бет — ви зрозуміли, які поні насправді, і Бад вам довіряє. Ви маєте

залишитись, щоб і далі збирати глемур. Зберігайте його, як ми вчили. Ми якось налагодимо обміни.

- Звучить весело. Сподіваюсь, мій наступний контракт буде таким же крутим, як попередній. Тепер, коли з нас не витікає ця гидота, це має бути приємніше.

- Якщо нудьгуватимеш — візьми цю гидоту і постав на плиту. Тепло поверне її до рідкої форми глемура. Але зберігай швидко — інакше випарується, - сказала Натане. Її голос усе ще звучав інакше — впевнено, владно, так, як той дрон ніколи не говорив. Королева досі спостерігала через неї. - Цей глемур не повинен марнуватися. Його можна носити шматками, але підозрюю, поні це помітять.

Емі накинула сідельні сумки на плечі:

- Я домовлюсь, щоб тебе замінили хтось із табору, Ріку. Але зараз нам потрібен кожен мисливець. Як би ти не оцінював себе — ти знаєш Еквестрію краще за будь-кого у Стеллі Лакус.

Двері в спальню відчинились, і з'явився Вес, позіхаючи:

- Сестро? Ти... ти йдеш?

Емі кивнула:

- Так. Можеш повертатися спати. Рік піде на полювання, а ти відпочинь після дороги.

Він глянув на її сумки, потім на мисливців. Пачу’а вже перетворився на пегаса і вийшов через двері.

- Ти впевнена? А як же ті запаси, які я ніс?

- Я збиралася… нести їх. Разом із усім цим додатковим глемуром. Але, відчувши вагу сумок, вона зрозуміла, наскільки це була дурна ідея. Лише земний поні зміг би це все підняти, а це зіпсувало б образ єдинорожої "родини", яку вона будувала.

Тоді їй спала на думку інша ідея. Вона відкрила його сумки, взяла одну банку, зняла пломбу й випила. Відчула короткий сплеск — гордість. Відчула досягнення багатьох поні, їхню впевненість у собі. Потім усе зникло, і банка спорожніла. Вона відклала її та взялась до наступної.

- Ого. Я сподівалася, що це мене трохи більше наситить.

- Ти — королева, - сказала Натане. Її обриси мигнули, і на її місці стояв земний поні тьмяних кольорів. - Ти могла б поглинути все це. Але пильнуй за своєю магією — її легко розтратити, якщо вона вже в тілі.

Вона пішла. Інші мисливці пішли слідом, залишивши тільки підопічних Емі, які спостерігали, як вона осушує банку за банкою. Якби це була звичайна рідина, її тіло давно би роздуло. Але цього не сталося.

Її тіло не змінилось, не роздулось. Вона просто почувала себе енергійнішою, свідомість вирувала гордістю поні. Смак мав особливий відтінок, що почала впізнавати — спортивний, з натяком на озон. Пегаси?

- Вона жартувала? Керівнице, ти точно впевнена? Ти зараз розірвешся. Це жахливо, коли маєш забагато магії.

- Дуже жахливо, - додала Бет. - Я ледве стрималась, щоб не вибухнути, поки не дісталась додому.

Емі її не слухала й продовжила осушувати горщики, банки й інші ємності, які заповнили її мисливці. Вона закінчила саме тоді, коли пролунав ранковий дзвін. У сусідній кімнаті хтось заворушився в ліжку. За кілька секунд двері відчинились, і Тейлслайд з'явився в проході, вже одягнений для роботи.

- Куди ти йдеш, Емі? Ти... атакуєш сьогодні? Виглядаєш, ніби готова вирушити.

- Не атакую, - швидко відповіла вона. - У мене досі немає плану. Почну з того, що евакую своїх підопічних у безпечне місце, потім нагодую голодних. Я візьму контроль, коли більше ніхто не вмиратиме.

- Гаразд. - Він увійшов, обійняв її крилом, навіть попри те, що вона досі мала вигляд жука. - Краще скажи мені правду. Якщо збрешеш і постраждаєш... - Він відвернувся. - Ти ж не збрешеш мені, правда?

Чи це брехня, якщо я й сама не знаю? Емі похитала головою:

- У мене є підопічні в дорозі. Я вирушаю їм назустріч, у безпечне місце. Жодних боїв, обіцяю.

Тейлслайд її відпустив:

- Повернись, якщо почнеться бій. Я досі гвардієць, мене тренували боротись із мінявцями. Я тебе захищу.

Він відступив, віддав честь крилом і пішов. За кілька секунд пролунав звук балконних дверей — і він злетів.

- Мені теж час іти, - сказала Емі. - Інші вже чекають біля воріт. Не думаю, що помаранчеві мінявці здатні довго вдавати поні.

Рік закотив очі. Він усе ще дивився на її живіт, ніби чекав, коли вона "лопне". Але цього не сталося. І хоча магії в ній стало значно більше, Натане мала рацію — вона могла вмістити її дуже багато.

- Я, можливо... досліджу північ, - нарешті сказав Вес. - Там щось мене чекає. Ким би я не був — не хочу марнувати це. Є спосіб поділитися цим з усіма — тоді мисливці не знадобляться.

Емі кинулась до нього й міцно обійняла. Тепер її черга була обіцяти:

- Не йди, поки я не повернусь, гаразд? Якщо вже підеш на північ, я хочу піти з тобою — або хоча б когось послати. Самому небезпечно.

Він обійняв її у відповідь, ще напівсонний:

- Гаразд. Спершу поговорю. Я не просто вкраду кілька монет і втечу. І ти бережи себе. Навіть без боїв — Альбрехт злий. Не висовуйся.

Він відпустив її і попрямував назад у спальню.

- Не залишай нас наступного разу в невідомості, - сказала Бет, щойно зачинилися двері. - Якщо не можеш оновити щось через

мережу — роби своє... дивне магічне щось. Керуй мною й напиши записку. Я не проти.

- Сподіваюсь, мене не буде так надовго, - відповіла Емі. - Але якщо щось станеться — добре, домовились.

Вона заплющила очі й перетворилась на земного поні. Їй потрібна була інша форма, щоб вийти з будівлі, перш ніж змінитись знову.

- Тримайтесь тихо, робіть усе, що скаже Бад. А якщо він дасть вам список — це для мене, просто залиште його тут, щоб я знайшла.

Рік низько вклонився в жартівливому поклоні:
- Прощавай, королево Емі. Благословення двору на тебе. Так, істинно.

Бет штовхнула його в плече:
- Ти, бува, не забув, що вона врятувала нам життя?

Емі не стала слухати далі. Вона замкнула двері за собою й поспішила через задній вихід. Колись їй таки доведеться навчитись літати. Сподівається — скоро.

Перетнути Агат зранку було легко. У вулицях було стільки робітників, що вона зливалася з натовпом, і жоден поні не звертав на неї особливої уваги. Все, що їй було потрібно — це темний закуток, і вона знову стала Срібною Істиною, готовою до своєї першої пригоди у Мазерлоу.

Коли вона дісталася північної брами, там уже чекали помаранчеві жуки — кожен у подобі її “дітей”. Вона привітала їх

тепло, по-сімейному, і вони рушили через браму в напрямку Мазерлоу.

Пачу’а підійшов поруч, хоча говорив тихо:
- Ти впевнена в цьому? Ми йдемо відкрито, по понячій дорозі.

- Поняча дорога, яка веде прямо повз гору, - відповіла вона. - Мазерлоу — це компанійське містечко. Гарантую, у них немає обміну даними з Агатом. Ніхто не дізнається, чи ми справді туди дісталися. Хіба що...

Емі різко обірвала фразу. Попереду йшла поні, що, почувши їхні кроки, обернулася. Знайома кобила — вони вечеряли разом минулої ночі.

-Світі Дропс? - усміхнулась Емі. Кобила була сама, не з охороною, хоча її сідельні сумки були важкими, як у самої Емі й мінявців. Очевидно, вона не прямувала до шахтарського поселення.

- Тру Сілвер, - сказала кобила, повільно розвертаючись. - Йдеш на північ?

“Діти” Емі завмерли. Та замість паніки Пачу’а з напарницею зберігали більш-менш спокійні обличчя. Але вони випромінювали страх — значно більший, ніж навіть перед вартовими.

Натане залишалась спокійною, як ніколи. Від неї не йшло жодних емоцій.
- У Мазерлоу, - відповіла Емі, без жодної затримки. - Важко відмовитись від пропозиції регіонального “Флім-Флему”. Сезону, певно, не протримаюсь — але сина вже послала наперед, усе організувати.

- Можливо, нам варто піти іншим разом, мамо, - промовив Пачу’а тихо. - Ти ж казала, що сьогодні не дуже добре почуваєшся...

Емі побачила відчай на його обличчі. Якщо він і далі так дивитиметься на Світі Дропс — вона це помітить. Чому досвідчений мисливець так боїться однієї поні?

- Я впораюсь, - відповіла вона. *Я пообіцяла своїм дітям, що чекатиму їх у тій шахті. Я не відмовлюсь від слів.* - А ви, пані? Повертаєтесь із королівського завдання чи прямуєте кудись?

- Прямую, - відповіла та коротко.

Вона йшла сама, тим самим маршрутом, яким мали йти вони. Можливо, аж до самого кордону. Невже вона справді йде туди без охорони? Можливо, це розвідка?

- Можете скласти мені компанію, - сказала Емі, усміхаючись. - Якщо не проти йти трохи повільніше. Мої діти — інша справа, вони побіжать уперед. А я просто не маю на це сил.

Світі Дропс глянула на гору, потім знову на Емі. Її погляд затримався на животі.
- Ти наполягаєш, Сілвер? Ця дорога може бути небезпечною.

Емі засвітила ріг, усміхнувшись:
- Небезпека — це кожен, хто загрожує моїм дітям. Вони ще пошкодують, що не залишились на своїй горі.

Земна поні хіхікнула:
- Чи нема у тебе в родоводі якихось Епплів, Тру? Рідко зустрічала таких впертих поні.

Інші мінявці дивились, як вона йде далі, потім підтюпцем побігли вперед. Емі махнула копитом:
- Ви знаєте шлях — йдіть вперед. Кричіть, якщо побачите монстрів!

Вони так і зробили. Пачу'а першим зробив вигляд, що втомився йти повільно, а потім побіг вгору схилом. Агат уже потопав у вранішньому серпанку. Так само скоро зникли з поля зору і мінявці, хоча вона ще чула їхні копита. Головне — щоб вони не почали кричати, яка вона дурна, що наблизилась до агента СМАЙЛ.

Емі підтримувала легку розмову з кобилою. Говорила про шахтарську роботу, на яку нібито йшла, — із таким запалом, ніби справді вірила в її перспективи. Прогалини в знаннях вона заповнила спогадами з попередніх візитів до того самого туристичного атракціону, що тепер мав стати вуликом. Шахтарство 1800-х років — досить близьке, щоб не викликати підозр.

- Твій поворот скоро, - нарешті сказала Світі Дропс, ховаючи мапу назад у сумку. - Ти не бачиш, але десь за пів милі — розвилка. Сподіваюсь, твої діти зможуть прочитати попереджувальні знаки й не підуть прямісінько у небезпеку.

Розділ шістдесят перший.

- Ти, мабуть, плануєш звернути в інший бік, - сказала Емі в невимушеній розмові. У цей момент туман перед ними розвіявся, відкриваючи гору попереду. Показалась ідеально рівна автомагістраль — по три смуги в кожен бік. За винятком невеликого сміття, вона була в ідеальному стані.

Не обмінявшись жодним словом, обидві зупинилися, дивлячись на гору. У таких масштабах Стелла Лакус була майже невидимою — хатинки губилися серед дерев, а вдень не було видно ні вогнів на стежках, ні освітлення будівель. Лише маленький тупик із кількома справжніми будинками, де жили працівники табору, чітко виділявся — вони не висаджували дерева близько до себе.

- Мабуть, мені не варто про це говорити, - сказала кобила. - Ти й так у достатній небезпеці, просто йдучи цією дорогою. У нас так мало королівських гвардійців на таку велику територію. Ми можемо не дізнатися, що підмінники вирвалися, поки вже буде запізно.

- Звичайно, звичайно. Можеш нічого не казати. Я просто… вголос думаю. Дивно чути про таке, а ще дивніше бачити на власні очі.

- Воно тягнеться аж через усю нову гору, - відповіла Світі Дропс. - Нічого подібного я не бачила. Навіть Кришталевій Імперії не снилися такі дороги. Ніхто не знає, навіщо перемінникам така інфраструктура, чи для чого вона взагалі.

Вони знову рушили, цього разу повільніше. З точки зору поні, справді було на що подивитися.

Емі заговорила буденно, наче висловлювала легкий інтерес:

- Вся гора виглядає так, ніби її вирвали з іншого світу. Ставлю, дорога була з'єднана з чимось і на тому боці.

Кобила кивнула:

- Є така теорія. Потужне закляття, щоб одразу опинитися в уразливій точці. Але ми впевнені, що вони не встигли вийти з гори до прибуття гвардії. З усіх причин, про які я тобі вже казала — ми б дізналися, якби вони вибрались.

- Дивний спосіб для атаки, - мовила Емі. - Телепортувати цілу гору — це надто очевидно. Чому б не обмежитися якоюсь фортецею? Або просто групою мінявців, без жодного шматка землі. Тоді ніхто б і не зрозумів, звідки вони з'явилися.

Світі Дропс різко зиркнула на неї. Вперше за ранок вона справді подивилась на Емі. Зупинилась посеред шляху, очі — пильні:

- Якщо ти з Внутрішньої Безпеки, то перевершила сама себе. Я й не знала, що є закляття, щоб підробити вагітність. Протез, може?

- Поняття не маю, про що ти, - з абсолютною впевненістю відповіла Емі. - Що таке ВБ?

- "Внутрішня Безпека," - відповіла та. - Таке проникливе мислення… Ну, годі тобі, Тру. Шахтарі не аналізують вторгнення.

Емі знизала плечима, зберігаючи спокій:

- Все на виду, пані. Щоб думати над ситуацією, не треба бути з гвардії.

Кобила поплескала її по плечу — чи то так здавалося. Насправді вона провела копитом вздовж її боку, ковзнувши по краю живота. *Шукає протез.* Звісно ж, нічого не знайшла, і скоро розслабилася.

- Якщо це правда, можеш замислитись над новою кар’єрою, - сказала вона. - Для шахтарки ти занадто тямуща. Але варто почекати, поки малюк виросте — робота з поїздками.

Цього разу Емі не довелося вдавати усмішку — вона сяяла щиро:

- Думаєш, мені варто приєднатися до СМАЙЛ? Не знаю, чи з мене вийде. У мене просто… є кілька поні, про яких я дбаю.

Кобила кивнула:

- Побачити слабкості в чужій теорії — легко. А що ти сама думаєш? Тільки не питай мене — я не можу сказати свою думку.

Емі змусила себе засміятись:

- Я й не збиралася. Просто здивована, що тобі цікава моя думка. Я ж лише матір, що трохи тямить у шахтарстві й хоче захистити своїх дітей. І все.

- Це нормально — не мати ідей, - сказала Світі. - Мало хто має. Ця гора — справжня загадка.

- Я не казала, що не маю, - відповіла Емі, сповільнюючи крок і знову дивлячись угору. У тумані з'являлися темні силуети — іноді чорні плями. Але найбільше вона боялась побачити не чорне, а яскраві кольори. Якщо її вихованці не встигли вчасно, старий готель і вхід до шахти точно було б видно знизу.

- Я знаю, що сталося.

Кобила все ще усміхалась:

- Якщо це правда, я сама тебе порекомендую. Кобила, яка розкрила мінявське зараження Мазерлоу — стане героїнею.

Зараження. Вона намагалася не показати роздратування. Її голос залишався рівним:

- Вони не привели секретну групу для атаки, бо це не вторгнення. Вони взагалі не хочуть тут бути. Якби знали як — уже давно б повернулися додому і залишили Еквестрію в спокої.

- Думала, вже немає поні, які так вважають, - сказала Світі. Її тон змінився — тепер у ньому було поблажливе співчуття. - Не забувай: мінявці не можуть бути мирними. Вони облігатні паразити. Їм потрібно полювати, щоб вижити. Ми бачили, як вони вбивають усе, що можуть схопити.

Роздоріжжя було вже близько. Попри туман, попереду вимальовувались три “єдинороги”, що стояли на дорозі. Вони чекали на стороні, що вела до Мазерлоу, але не піднімались вгору. Вони були ще занадто далеко, щоб щось почути, але вже ненадовго.

Емі йшла далі. Її голос залишався спокійним, але вона уважно стежила за кожним рухом кобили, за її емоціями. Інші мінявці знали, наскільки це небезпечно, набагато краще, ніж вона.

- Але чи замислювалась ти, чому ті будівлі були такі великі? Чому ці мінявці не поводились, як очікували? Відповідь одна: вони *не повинні були бути* перемінниками. Вони *не були* мінявціями, поки не опинились там.

Поблажливий тон зник. Емі відчула інше — впевненість, а може навіть полегшення.

- Тобто, ти *справді* з ВБ? - сказала Світі. - Це була теорія принцеси Луни, якщо я не помиляюсь. Можеш не вдавати — скажи чесно, що наглядаєш за операцією.

Емі проігнорувала зауваження. Вона вже зробила свій вибір і повертатися було нікуди.

- Коли вони опинилися тут, вони не хотіли вторгнення. Вони були розгублені, налякані й самотні. Вони виглядали як монстри, раптово не могли їсти жодну їжу зі своїх запасів. Вони намагались встановити зв’язок за допомогою своїх технологій, але ніхто не відповідав на радіопередачі, і не було жодного супутника на орбіті. Вони були на іншій планеті.

Світі Дропс зупинилася й перекрила шлях.

- Давай, Тру, скажи вже, з якого ти відділу. Я знаю всіх у кантерлотському офісі, тож це має бути… Мейнхеттен? Звісно, Мейнхеттен. Якщо хочеш мене вилаяти за те, що я попередила вагітну кобилу про небезпеки життя тут — я прийму догану з гордістю. Це було правильно.

- Так і було, - погодилася Емі. - Але хіба ти не хочеш почути решту? Я розповідаю тобі, що сталося насправді. Ти можеш забрати собі всі заслуги — мені важливо лише, щоб усі були в безпеці.

Вона відчула хвилю напруження попереду — принаймні один із «комах» слухав. Усі три силуети зникли з дороги. Але Світі стояла обличчям до Емі й нічого не бачила. Емі засвітила ріг і витягла щось із сумки, прокладаючи шлях до верху між закритими банками.

- Ти дізналася більше, ніж центральний офіс? - спитала та, пильно дивлячись на її живіт. - У такому вигляді? Ти не могла піднятись на ту гору й повернутися назад. Материнська любов — одна з найсильніших речей, і мінявці це чують. Якщо тільки це не закляття.

Це не було закляттям, але Емі не відповіла.

- Ті будівлі на горі — частина того, що називається табором пригод. Це місце, куди діти приїжджають на літо, щоб ходити в походи, лазити по скелях і досліджувати ліси. Там немає армії — лише беззахисні налякані діти. Вони не хочуть війни з Еквестрією. Вони просто хочуть додому.

Тепер вона відчула сумнів — і щось більше. Емоції кобили стали складнішими й важче читались.

- Це неможливо. Мінявці — монстри. З ними не можна домовитись. Вони не ведуть переговори, не йдуть на компроміси, не стримують свій голод. У них немає дітей — тільки більші й менші монстри. Я бачила, як вони вбивали, навіть коли були вдвічі менші за тебе. Я це бачила, Тру Сілвер.

- Я можу це довести, - заперечила Емі.

Вона підняла з сумки телефон. Той був увімкнений. Витягла стилус, загорнутий у фольгу, і зайшла в галерею фото. Зсунулася трохи вбік, ближче до кобили, щоб та могла краще бачити екран.

Емі зробила сотні знімків, розсортованих по папках відповідно до змін у таборах. Батьки хотіли б повісити такі фотографії на стіну — де їхні хоробрі малі дослідники йшли канатними мостами чи будували укриття в лісі.

Вона відкрила папку з останньою зміною — тими, хто, як вона сподівалась, зараз ховається в шахті. Можливо, вони були досить близько, щоб побачити її, якби туман розвіявся й хтось визирнув із тунелю.

- Ось як вони виглядали до цього — остання група літа. Я завжди фотографую в перший день, щоб потім порівняти, як вони змінюються. Подивись, які вони сором’язливі — новенькі завжди поводяться так. Можна одразу побачити, хто вже був у Стелла Лакус раніше.

У Світі відвисла щелепа. Вона нахилилась ближче до екрана.

- Поясни, що ти маєш на увазі. І скажи, хто ти насправді — досить з мене загадок.

Емі прибрала телефон у сумку й міцно затягнула її.

- Мінявці, які вторглися в Еквестрію, були під проводом злої королеви. Вони спричинили вам страшну травму. Невинні поні загинули. Але, можливо, ті, що на горі — інші. Можливо, вони не хочуть нікого ображати.

І тоді вона змінилася. Емі залишила поні-маску й повернулася до свого справжнього вигляду — королеви-мінявки. Її маскування було настільки схожим на її справжній розмір, що сідельні сумки навіть не зсунулись. Вона була трохи вищою за Світі Дропс, трохи стрункішою, з різкішими рисами — типовий вигляд мінявки. Окрім м’якого живота, звісно.

- Я не хочу завдати болю тобі чи комусь ще, - сказала вона. - Я не хочу вторгнення, не хочу війни. Я просто хочу додому.

Емі знала, яку реакцію отримає — вона знала, але вирішила ризикнути. Хто ще, як не кобила, яка вже побувала в таборі, могла б зрозуміти?

Але навіть вона була приголомшена зміною. Світі Дропс, що щойно була привітною, майже материнською — як тільки побачила її істинну форму, одразу відреагувала. Емі навіть зібрала трохи гламору від неї — він зростав із кожним словом, із кожною емоцією, поки та вважала її матір’ю.

Звісно, це було не так сильно, як із Айві чи Тейлслайдом. Брехня завжди послаблювала магію, так само як і спроби керувати дронами з великої відстані.

Але тепер — Емі побачила в її очах агресію. Таку ж саму, яку бачила тільки один раз, коли королівська гвардія спустилася з неба у смертельному бою. Світі відступила назад, пригнулася,

вуха відкинула, погляд зафіксувала на Емі. Її магія активізувалась — усі чотири копита вросли в землю. Якщо в неї зараз хтось вистрелить, куля, мабуть, просто зрикошетить.

Емі все ще не знала меж земної магії — усе, що вона знала, стосувалось єдинорогів.

- Тож увесь цей час… що ти зробила з справжньою Тру Сілвер? - прошипіла вона. - Ти мусила довго її допитувати, щоб так добре знати. Вона… хотіла переїхати до Мазерлоу, як і ти прикидалася. І ви захопили її на кордоні.

Емі заперечно й гаряче похитала головою. Вона стояла всього за метр від кобили. Занадто близько, враховуючи, яку силу могла проявити земна поні. Якщо Світі Дропс на неї нападе — вона могла її вбити.

Розділ шістдесят другий.

- Я ніколи не захоплювала поні, - рівним тоном промовила емі. - Я ніколи не нападала й не завдавала болю. І не хочу починати зараз.

Щойно вона це сказала, з туману навколо них вийшли темні фігури — троє помаранчевих зміняе, що вже не ховалися. Десь вони залишили свої сідельні сумки, тож плавники стояли насторожено й високо. Їхні пози були агресивними, готовими до смертельного бою в будь-яку мить.

- Королево — я ж казав, вона надто небезпечна. Вона б усе одно розкусила твою ілюзію. Тепер нам доведеться її знешкодити.

Емі розправила крила й закричала з розпачем:

- Не смійте її чіпати! Відступіть!

Вона вийшла вперед, ставши між мінявцями та кобилою.

- Ніхто нікого не скривдить!

Але щойно вона це сказала, її твердження одразу ж втратило силу — щось врізалося в неї збоку, збивши на землю й придавивши до ґрунту. Її важкі сумки пом’якшили удар, але шия залишалася беззахисною.

На горло опустилось копито — тверде, як залізо.

- Ніхто не рухається, або ваша королева загине! - закричала кобила. Вона вже сиділа на Емі, притискаючи її до землі обома передніми ногами. Сила була нездоланною.

Емі бачила лише хмарне небо й землю — одне око затиснуте до бруду.

- Я мала б зробити це ще раніше, - прошепотіла та. - Ми так і не спіймали ту іншу королеву — ті мінявці все одно повернуться. Але якщо вбити тебе, то гора перестане бути загрозою для Еквестрії. І байдуже, якщо твої воїни вб’ють мене.

Емі намагалася говорити. Копито так сильно тиснуло на горло, що слова ледь виривались:

- Ти... не... зробиш цього.

- Справді? - голос Світі Дропс підвищився. - Я серйозно — всі назад!

Вона нахилилася ближче, притискаючись до Емі:

- Скільки поні загинуло через тебе? Скільки вбивств?

- Жодного, - прошепотіла Емі. - Ти сама казала... ви знали, що ми не втекли... бо ніхто не зникав. Минуло... кілька місяців. Ми не були замкнені.

Тиск на горло трохи послабився — не сильно, але вже можна було дихати.

- Накажи їм відступити, - сказала кобила.

- Робіть, як вона каже! - хрипко вигукнула Емі. - Відступіть. Не робіть нічого, якщо вона не намагатиметься мене вбити.

Вона не могла бачити, що роблять інші — навіть магія не допомагала: ці мінявці були з іншої вулика, їхні очі для неї назавжди закриті.

Але щось змінилося, бо Світі Дропс прибрала ногу повністю.

- Сідай. Якщо зробиш різкий рух — вб’ю. А може, й без цього.

Емі сіла, повільно, обережно. Помаранчеві мінявці стояли вже десь за півсотні футів. Пачу'а мав зброю, прив’язану до передньої ноги — металевий шматок із тканиною. Інший мисливець тримав лук, але він лежав перед нею, не натягнутий. Натане була беззбройна й виглядала спокійніше — у її погляді вже не було страху, лише цікавість.

- Коли отруйна змія кусає поні — це не її вина, що вона кусає, - прошепотіла Світі. - Але голову ми все одно відрубуємо, щоб більше не загинуло жодне лоша. Чим ви відрізняєтесь?

Емі тримала крила складеними. Вона подумала змінитися назад — відраза кобили ускладнювала перемовини. Але це могло бути сприйняте як напад. Ризикувати було не можна.

- Змією керують інстинкти. Вона буде кусати знову в тій самій ситуації.

- А ти вбивала. На гвардійку напали, іншого важко поранили — психологічно, він залишив гвардію. І це тільки те, що нам відомо.

Емі подивилася їй в очі:

- Еквестрія не прислала дипломатів. Ви навіть не розмістили знаків, де саме ми «не мали права» бути. Коли гвардійці напали — вони не спустились, аби попросити нас піти. Вони одразу вбили двох із нас. Ми захищались. Це неправильно?

Кобила фиркнула:

- Поні не нападають без попередження. Ми не такі, як ви.

Емі розправила груди:

- Я була там. Я ховалася в страху, поки вони вбивали. Після бою залишилось двоє мертвих мінян, одна мертва гвардійка й один пегас, що стікав кров’ю. Я зашила Тейлслайда, несла його до Мазерлоу по допомогу. Не віриш мені — запитай у нього. Він працює в ливарні Іронгейт в Агаті.

Світі трохи втратила впевненість. Злість не зникла, вона могла вбити Емі, якщо щось її спровокує. Але гора ворожнечі вже почала зменшуватись.

- Чого ти хочеш, королево мінян? Це обман. Я мала б закувати тебе в кайдани й відправити до Кантерлота на суд.

- Мене звати не 'королева змінян'. Я — Емі Блайт. Я з Флоренса, штат Орегон, США, Земля. Мої батьки — Луїза й Ґреґ Блайт. Я не повинна бути монстром. І ті, хто на горі — теж.

Світі переводила погляд з Емі на інших мінявців, знову на неї:

- Ти в цьому впевнена?

- Ти напала на мене. Хіба ти не захищала б своїх, якби хтось на них напав? Я тебе не торкнулася. Ми були наодинці в вагоні годинами. Ми йшли сюди самі, далеко від охорони Агати. Я не готувала засідку. Я лише хотіла поговорити.

Вона зважилась підвестись — повільно, щоб у разі чого зупинитись. Але нічого не сталося — Світі дала їй це зробити.

- У нас попереду два варіанти, Світі Дропс. Еквестрія може прийняти нас мирно. Або напасти, як хоче Пат.

- Ми переможемо, - без вагань сказала вона. - У нього, певно, вже є план атаки, чекає на схвалення.

- Цілком можливо, - погодилась Емі. - І ти можеш вбити мене просто зараз. Але якщо зробиш це — покажеш мінявцям на горі, що поні не є розумними істотами. Що ви не знаєте, що таке переговори, компроміс чи дружба. І коли ви вирішите захопити гору — загинуть ті, хто міг повернутись до своїх сімей. Загинуть сотні беззахисних дітей, які просто хочуть додому. Це того варте?

Кобила відступила від неї — не до гори, а назад, туди, звідки вони прийшли. Вона зробила кілька обережних кроків, широко розплющеними очима дивлячись на Емі.

- Якщо це правда, накажи їм не йти за мною. Поклянись, що я зможу піти мирно.

- Не слідкуйте за нею, - голосно наказала Амї. - Ця кобила не буде скривджена. Я сприйму будь-яке зло, заподіяне їй, як зло, заподіяне мені.- Вона суворо подивилася на трьох чужих жуків, оголивши зуби.

Потім знову обернулася до Світі.

- Хтось має це зупинити, Світі Дропс. Якщо слова не допомагають, залишається лише насильство. Я не хочу цього. Допоможи мені.

- Залишайтесь на своїй горі! - крикнула кобила з роздратуванням. - Це не ми все це почали!

Емі похитала головою:

- Що нам, замкнутися в хатині й померти з голоду? Це неможливо. Але жоден поні не має постраждати, щоби моя гора вижила. Ми всі можемо жити.

Та кобила її вже не слухала. Вона різко розвернулася і зникла в тумані, залишивши Емі побиту й обдерту посеред дороги.

- Який видовищний провал, - озвалась Натане першою, розірвавши тривалу тишу. Вона повільно підійшла, за нею — двоє інших мисливців. - Я бачила в житті багато хоробрих королев, але рідко коли така хоробрість поєднується з такою безглуздою дурістю. Ти справді намагаєшся домовлятись з поні? Подивись, до чого це довело.

Вона кивнула на синці на шиї Емі. Панцир тріснув, звідти сочилася блакитна кров. Було боляче вже зараз, а завтра стане гірше.

- Поні — нецивілізовані варвари, - погодився Пачу’а. - Коли вони контролюють усе довкола, здаються дружніми й розумними. Але варто з’явитися чомусь незвичному — і вони мчать, топчучи все, що видається загрозою. Їх не переконати, королево Емі.

Емі дивилася в туман. Вона вже не бачила Світі Дропс, але все ще чула, як її копита відлунюють у горах.

- Я не думаю, що це провал. Вона могла мене вбити — але не зробила цього. Вона слухала. Вона побачила, як виглядають мої діти насправді.

Натане засміялась:

- Ти просто повідомила їй, що її методи безпеки дали збій. Знаєш, що вона зараз думає? Вона обмірковує, як виявляти твоїх мисливців серед поні. Ти не здобудеш миру — лише зробиш рій голоднішим. Кожна нова інформація буде використана проти тебе. Залиш цю дорогу, поки вона тебе не знищила. Наступний поні може не бути таким боягузом. Він просто вб’є тебе — й на тому все.

Емі замовкла. Можливо, королева мала рацію. Тепер Світі знала, що мінявці вільно пересуваються. І, можливо, вона не покладатиметься на відсутність вбивств як на ознаку безпеки. Може, вона знайде Орендуй Друга.

Або ж вона прислухається. І зрозуміє, що Емі казала правду.

Поні — не варвари. Вони просто налякані. Ми зможемо це влаштувати.

- Це моя проблема, - нарешті сказала Емі. - Тобі її вирішувати не треба, Натане. Твій дім у безпеці. Мій — ні. Якщо я не укладу мир з Еквестрією, нас знищать. Ми не переможемо у війні з цілою країною.

- Я не королева, - мовив Пачу’а. - Але якби був — наказав би рою сховатися й розпорошитись. Потім зібратись десь у безпеці. Ти втратиш ресурси табору, але виживеш.

А табір залишиться вам для грабунку, - подумала Емі, але не сказала вголос. Він усе ж пішов із нею в гуманітарну місію, ризикуючи життям заради голодних.

- Це проблема не на сьогодні, - відповіла вона, кивнувши вперед. - Нам треба знайти укриття. Ця агентка могла побігти до армії й сказати, що королева на відкритому місці. Не варто залишатись тут.

Вона знову змінилася — на єдинорога з зеленою шерстю та світло-зеленою гривою, аби бути менш помітною з повітря. Біологічне маскування краще, ніж нічого, якщо туман раптом розсіється.

Мінявці швидко відшукали свої сумки. Кожен перетворився на когось іншого: Пачу’а — на грифона, його учень — на земного поні, а Натане також стала єдиноріжкою.

От і все з фальшивою особистістю. Всі зусилля, вкладені в образ Тру Сілвер, були марні. Тепер одна з найнебезпечніших кобил Еквестрії знала, що це була вигадка.

Це повністю моя вина. Можливо, жуки мають рацію. Я була дурною, що довірилася їй.

Вони дійшли до розгалуження. Минули знак, що попереджав про смертельну небезпеку й загрозу від мінявців на неправильному шляху: "Рятувальні операції не проводяться."

Невже поні вже намагались піднятись на гору? Їм не сподобається те, що вони там знайдуть.

До шосе залишалось недалеко. Асфальт був жорсткий і незручний для понячих копит, тож Емі йшла по ґрунту поруч, уявляючи ревіння автомобілів, що мчать повз по I-5.

На жаль, лише у своїй уяві. Ніякі машини не поспішали її рятувати.

Ніхто не врятує табір Стелла Лакус. Крім мене.

Розділ шістдесят третій.

Емі знайшла стару шахту саме там, де й очікувала — поряд із великим розмальованим знаком, трохи осторонь від шосе. Спершу обрив був закритий видом на величезний готель із вицвілою фарбою й заколоченими вікнами. На стоянці стояло з пів дюжини автівок — здебільшого заіржавілі розвалюхи. Деякі були сучасні, але вкриті товстим шаром пилу — кілька місяців стояли. Цікаво.

- Чому ми зупиняємось тут? - спитав Пачу'а, наздоганяючи її. - Твій табір далі.

- Так, - погодилась вона. - Але поки що зупинимось тут. Я піднімуся пізніше. - В її голосі не було особливої впевненості — бо, звісно, вона не мала жодного уявлення, що чекає всередині. Вона проігнорувала готель і попрямувала до дерев'яної будівлі, що стояла врівень із зачищеним урвищем.

Ця будівля не виглядала чужою ні в Аґейті, ні в Мазерлоуді — вицвіле дерево, фарба облізла, подекуди труби, що вели вгору.

- Що це за напис? - запитала Натане. - Це не мова поні і не наша.

- “Відчуй справжню срібну шахту," - прочитала Емі. - "Прокотися на вагонетці, досліди понад сто миль справжніх тунелів і знайди скарб. Для віку від 12 років." Вона відвела очі. - Бреше. Те, що можна 'дослідити' — це лише верхній ярус. А їзда у вагонетці набридає після кількох разів.

Мисливці уповільнили ходу, обмінявшись спантеличеними поглядами. Принаймні Натане йшла поруч.

- Ти плануєш накопичувати тут глемур? - запитала вона. - Якщо жуки не зможуть його спожити, то це їм не допоможе.

- Ні, - відповіла Емі. - Я доставлю його голодним, а здорові приходитимуть сюди по нього. Я не можу будувати вулик просто неба. Але шахта — в неї лише один вхід.

Вона затрималася біля дверей, поклавши копито на дерев’яну раму. *Якщо з її дітьми щось трапилось і вони не встигли...*

Та тоді вона почула звук зсередини. Тихий, але чіткий. Гітара, голоси:

- "May... she will stay, resting in my arms again."

Полегшення накрило її хвилею, і Емі штовхнула двері.

- Це жуки, яким я найбільше довіряю, - сказала вона. - Вони допоможуть мені будувати вулик. - Вона розчахнула двері до вестибюля туристичної пастки. Всередині — різноманітні футболки, м’які іграшки та безліч дрібничок для цікавих відвідувачів. Лише полиці зі снеками були розграбовані — все інше залишилось недоторканим.

Світло світило далі, за невеликою касою й металевим турнікетом з написом "Музей."

Першою зайшла Натане, піднявши в повітря м’яку іграшку бородатого шукача пригод.

- Можна я це візьму? У вас їх багато.

Попри провал перемовин і страх, Емі знову всміхалася:

- Твоє.

Вона пролізла під турнікетом, повернула за ріг — повз експозиції про шахтарство, повз відтворену в приміщенні дерев’яну хатину, яка, за написом, була "справжньою хатою наглядача", з вітринами, повними "старовинного сміття".

Світло газової кемпінгової лампи осявало велетенську кам’яну залу далі. Що саме так це було в часи шахти — Емі не знала. Але зараз це була черга до атракціону з вагонетками. Або була. Металеві огорожі зсунули вбік, складені одна на одну.

Жуки поставили намети в кутку, утворивши літеру L біля стіни. У центрі — коло зі стільців, ящиків і подушок. Там світилося світло табірної лампи, а грифон грав на гітарі.

Не всі були навколо нього — але багато. Включно з чотирма “працівниками”, які слухали з такою енергією, якої Емі від них ніколи не бачила.

- Хтось йде! - вигукнув жук, що з’явився з коридору. Він ховався в експозиції хатини — але, схоже, не стежив за входом. - Хто ви такі?

Маркус перестав грати і підвів погляд. Коли він це зробив, усі “працівники” припинили дивитись, підвелися й мовчки пішли крізь натовп.

- Сумніваюсь, що хтось інший знав би, де ми, - сказав він. - Розслабся, Коннере. Пейтоне, не націлюйся на них з луком.

Емі зосередила магію й скасувала свою маскування.

- Це я, Емі, - сказала вона. - Я виглядаю трохи інакше, ніж ви пам’ятаєте. Це довга історія.

Її діти злетілись до неї — з усією накопиченою тугою за час віддалених візитів. Вона стала дещо іншою, і значно більшою. Але ніхто не зважав. Кожен маленький жук хотів обійняти її, розповісти, які вони були хоробрі, або ж знову й знову ставити те саме питання: *Коли ми повернемося додому?*

- Колись, - було все, що вона могла сказати.

Вона приділяла кожному кілька секунд уваги — навіть найстарші, найстриманіші підлітки хотіли почути від неї підтвердження. Вони пройшли крізь жахи — і все одно слухали її. Тепер, коли вона тут, вона зможе подбати про них.

- Я вами пишаюсь. Кожним із вас, - сказала вона трохи голосніше. - А тепер — їсти.

Едюбмі могла б роздати їм їжу зі своїх припасів. Чотири повні рюкзаки — цього вистачило б на весь табір на короткий час. Але їй це не здавалося правильним. Ці жуки були найближчими до неї, тими, хто найбільше постраждав через прив’язаність до неї. І саме вони заслуговували найбільше довіри.

Емі роздавала їм гламур власноруч — використовуючи трохи воску й бляшанку. Вона робила це повільно, майже як ритуал: прокусувала віск, наповнювала його потрібною кількістю енергії, потім підносила чашку до кожної дитини.

Вони були голодні, не надто терплячі. Але всі чекали.

І коли вона закінчила — ніхто вже не був голодний. Всі були ситі.

- Ти нагодувала одну групу, - сказав Пачу’а через кілька хвилин, коли Емі вже сиділа поруч із Маркусом. - Але є багато інших, кому потрібне те, що ми принесли. Ми не можемо лишатися тут надовго. Але я не виконаю свій обов’язок, якщо не побачу на власні очі, що допомога дійшла до тих, хто її потребує.

Емі кивнула:

- Пробач, що затримала. Я мала на це вагому причину. Як тільки я почну роздавати їжу особисто, Альбрехт одразу зрозуміє, що я задумала. Він або нападе, або пошле когось на перемовини, вимагаючи припаси. У будь-якому разі — він їх не отримає. Тому ми мали підготуватись. Натане залишається — якщо вам треба йти, вона може бути свідком замість вас. Я знаю, що королева Кая іноді дивиться її очима. Її свідчення буде достатнім?

Пачу’а напружився, глянув убік:

- Достатнім... - це не той вираз, яким він хотів описати свою королеву.

- Звісно, ніхто не стане піддавати сумніву слова шанованої Королеви. І я не хочу сказати, що сумніваюся у вас, королево Емі. Але більшість цих припасів пожертвували жителі Сономи.

Вони не взяли це зі складу. Вони хочуть знати, що їхня щедрість рятує життя.

- Тоді вам доведеться зачекати ще трохи, - сухо сказала Емі. - У мене було трохи часу, щоб подумати, як саме розпочати все це - але ще залишилися речі, які потрібно підготувати.

Вона піднялася на ноги, раптом ставши вищою за всіх у кімнаті. Багато її дітей досі були в образах поні, які вона їм дала. Дехто вже сам повернув собі істинний вигляд, але більшість — ні. Вона добре пам’ятала це відчуття: перший смак "нормальності" після того, як довго почувався потворним монстром.

- Дехто з вас уже здогадався — я збираюся взяти контроль над Стелла Лакус. Хто хоче мені допомогти — ви маєте знати, як це може бути небезпечно. Якщо ми переможемо, я зміню все так, щоб ми могли пережити зиму. Ніхто не буде голодним. Більше не буде могил. І я не можу обіцяти, але в мене є зачіпка, як повернутись додому. Як тільки їжа буде забезпечена, і ми будемо в безпеці від вторгнення — це буде наступним кроком.

- Але якщо я програю — посіпаки Альбрехта будуть ненавидіти вас ще більше. Він може вигнати вас, може вчинити з вами так само, як чинить зі мною. Ви всі... надто молоді для цього. Ви не мали б приймати такі рішення. Але раз ми опинилися в такому жахливому світі — ось ваш вибір. Приєднуйтесь до мене і допоможіть захопити табір Стелла Лакус, або ховайтеся. Скажете, що залишились вірними табору. Я створю фальшиву... в’язницю чи щось таке, і ви зможете сидіти там, поки все закінчиться. Якщо виграє Альбрехт — скажете йому, що я замкнула вас за непокору. Усі звинувачення візьму на себе.

Її слова розчинилися в болісній тиші. Жуки, поні й інші істоти переглядалися, чекаючи, хто заговорить першим. Навіть Маркус не наважився. Але хтось таки зважився — Данель.

- Якщо Альбрехт переможе — табір не зміниться, так? Ми й далі будемо виживати напівмертво. Коли тварини закінчаться, а зовні перестануть надходити припаси, всі почнуть помирати з голоду. І я знову нічого не відчуватиму.

Емі кивнула.

- Так. Альбрехт не розуміє Еквестрію. Він не знає, як збирати їжу. Коли він відправить мисливців, бо вже не зможе нічого придумати — Еквестрія їх знищить. Якщо хтось із жуків виживе — це лише завдяки допомозі від наших друзів у Сономі, завдяки цим жукам, що зараз тут.

- А ми її не отримаємо, - додав хтось. - Бо Альбрехт із самого початку нічим не ділився. Йому було все одно, що ми помремо з голоду.

Почулися схвальні бурмотіння. Тоді заговорив Маркус:

- Я впевнений, що кожен у цій кімнаті довіряє тобі, Емі. Ми хочемо допомогти. Але що саме ти від нас очікуєш? Втекти — це одне, але... ти хочеш, щоб ми билися зі Стелла Лакус? Щоб ми стріляли в когось? Я не зможу.

Ще кілька схвальних голосів. Але це були діти. Емі й сама не хотіла нікого вбивати — і вони тим паче.

- Я не попрошу вас про це, - сказала вона. - Ми не можемо злитися на Стелла Лакус за те, що зробив Альбрехт. Інші загони, інші вихователі — вони просто робили все, щоб не померти. Вам не доведеться з ними воювати. І з Альбрехтом та його вартовими — також.

Вона повільно пройшла повз жуків, ставши біля пропанового ліхтаря. Але навіть на мінімальному режимі той балон вистачить лише на кілька днів.

- Ті, хто захоче мені допомогти, не воюватимуть. Найхоробріші, можливо, підуть до Еквестрії, щоб здобути їжу, або повернуться до табору, коли стане безпечніше — допомагати іншим, хто захоче приєднатись, або забирати припаси.

- Але більшість залишиться тут. Ця шахта — наш прихисток. Під землею ми будемо захищені від холоду, від нападу Еквестрії, від солдатів Альбрехта. Під ногами — колодязь, якщо ми зможемо його полагодити. Тут достатньо місця, щоб зробити зручне житло для всіх. Уся Стелла Лакус може вміститися тут, якщо буде потрібно...

Хоча якщо й справді доведеться, — вона знала, — знадобиться справжній інженер, щоб облаштувати вентиляцію. Десятки виживуть, але тисяча — задихнеться.

- Хто готовий стати на мій бік — підійдіть до мене. Інші — до тієї вагонетки. Я вас не засуджу, не ображусь. І навіть якщо ви не допомагатимете — я все одно подбаю про вас. Але мені треба знати, хто з ким.

Першими рушили робочі жуки. Лілі, Скотт та інші — наче одна команда. Дивно було бачити, як добре вони зрозуміли її заклик. Потім зробив крок Маркус. За ним — кілька інших. А потім — лавина.

Емі відчула їхній страх, нервове збудження. Декотрі вагалися. Вони не вірили, що вона переможе. Але не хотіли здатися боягузами. Таким вона дасть найпростіші й безпечніші завдання, знаючи, що під тиском вони не витримають.

Але зрештою — всі стали на її бік. Лише троє помаранчевих жуків залишились осторонь, з незрозумілими обличчями.

- Я рада, що ви зі мною, - нарешті сказала Емі. - Я виберу кількох капітанів для кожної задачі. Поки що три команди: одна — укріпити вхід, друга — дослідити колодязь, третя — почати облаштування табору. Нехай це будуть... Маркус, Данель і Сідні. Найсильніших ставлю на оборону... до колодязя — кількох, інші — на облаштування.

Вона поділила всіх, тих, кому довіряла найменше — до побудови табору. Робочих — до команди безпеки, бо ті вміли носити важке. Зрештою, всі мали свою роль. В черзі залишились лише Емі та троє помаранчевих жуків.

- У тебе є досвід лідера, - сказала Натане, повільно наближаючись. - Бачу, твоя благородна матір добре навчила тебе створювати рій. Чи буде цього достатньо, щоб подолати твої інші слабкості — побачимо.

Крила Емі дзижчали, але вона змусила їх опуститися.

- Людство змінилося з тих часів, як ваших предків забрали до Еквестрії, королево Кая. Деякі з цих змін — на краще. Ми вже не так швидко хапаємося за насильство. Ми зрозуміли, що є інші способи вирішувати проблеми.

- Або, можливо, ви стали боягузливими й слабкими, - сказала Кая. Вона вже не вдавала з себе Натане, а повільно обходила Емі, немов голодна акула. - Я не хочу, щоб твій рій страждав і гинув. Але так і буде, якщо ти ховатимешся замість того, щоб діяти. Пам’ятай: сонце — це теж воїн.

Розділ шістдесят четвертий.

Емі спостерігала. Шум лунав по всій старій шахті — жуки перегукувались, тягали важкі вантажі, іноді співали під час роботи. Коли вона щойно повернулася до їхнього табору, Емі побачила створінь, яких охоплювала розпач і безнадія. Тепер усе змінилось. Вона дала їм мету.

Поки вони працювали, вона вивчала книжку, яка коштувала їй шпигуна. Написана вона була тією ж мовою, що й еквестрійське письмо, тож Емі могла її читати. Вона досі не знала чому — і навіть не задумувалася про це, поки помаранчеві жуки не попросили перекласти дорожній знак. У цій магічній аварії ховались глибини, яких вона не розуміла. Можливо, їх не розумів ніхто.

Вона хотіла прочитати і запам’ятати все — але зрештою читала лише кілька годин. Далекобачення вже стало одним із найцінніших її інструментів — і вона покладалася на нього, щоб завершити цю зміну влади. З таким гнучким інструментом, можливо, їй вдасться уникнути кровопролиття.

Вона вчилася, доки жуки не повідомили, що сонце вже сіло і надворі стемніло. Робота в шахті тривала без перешкод — вони ж усе одно не покладались на природне світло. Тепер вона мала довірити завершення справ тим, кому доручила завдання. Прийшов час рятувати життя.

Вона влаштувала собі місце недалеко, там де стояла пропанова лампа: кілька спальних мішків як подушка і свічка попереду. Помаранчеві жуки зібралися неподалік, роздратовано спостерігаючи.

- Вона знову це робить, - простогнав Сі’тсі. - Королево, коли вже ми підемо годувати жуків? Ці були досить жахливі, але ж є ще інші.

- І багато, - погодилась Емі, не відриваючи погляду від свічки. - Маркус розповів мені, наскільки погано в лікарні. Коли вони починають помирати з голоду, Альбрехт забирає їх туди, щоб медсестри підтримували порядок і чистоту. Але це вже не лікарня — це хоспіс. З цього я і почну.

- Але ти не підеш туди особисто? - запитала Натане. Чи то вона, чи королева — Емі ще не могла сказати. Ці троє вже бачили досить її слабкостей, щоб перестати боятися, як спочатку. Можливо, вони гадали, що вона зовсім не здатна до боротьби. Але їм доведеться змінити думку.

- Якби я контролювала Стелла Лакус — пішла б, - відповіла Емі, не зводячи очей з полум’я. - Але я не контролюю. Я маю нагодувати голодних і зробити перші кроки до усунення диктатора в одному русі. Альбрехт не дасть мені багато часу, перш ніж відреагує.

- Будь ласка, поспішай, - сказав Пачу’а, скидаючи важкі сідельні сумки. Він, здається, вже зрозумів, що вона не планує йти. - Ми мусимо засвідчити, що це багатство використано з користю. Ми повинні повернутися до Сономи й доповісти, що ви виконали обіцяне.

Цього разу знайти потрібне місце було значно складніше, навіть з дослідженнями та м’яким світлом свічки. Вона намагалася встановити зв’язок із дітьми, яких майже не знала. Якби вона все ще була десь посеред Еквестрії — це було б неможливо. Але вона була близько, і не здавалася. Її наполегливий тиск на межі відстані й часу нарешті подолав бар’єр.

Біль охопив її — вона знову прийняла тіло на межі смерті. Поруч були інші, але саме цей напівживий жук був найлегшим для досягнення. В тілі було так мало життя, що ніхто не міг чинити опору. Вона не борсалася, не кричала, не намагалася скинути невидимого вершника.

Вона вже звикла до болю і майже не відчувала його. Вона могла терпіти більше — аби врятувати цих жуків.

Відкрила одне око, намагаючись не рухатись. Її панцир був вкритий шаром каламутного хітину, що от-от мав би відлущитися. Але поки не час рухатись — треба побачити, зрозуміти.

Коли табір працював як слід, "лікарня" була більше схожа на клініку: шість ліжок і дві палати. Емі не могла уявити, як там вміщують усіх голодуючих. І відповідь вона побачила одразу: вона не в лікарні.

Замість цього — знайома стеля актової зали, блискуча підлога для баскетболу. Під нею — польове ліжко, кілька тонких ковдр. Повітря просякло спиртом та антисептиком — але запах гнилі перемагав. Жуки помирали тут.

Вона підняла голову — трохи, щоб поглянути вбік.

Ніяких палат, ніяких перегородок. Вона була в центрі довгого ряду, по обидва боки від тимчасових офісних перегородок. Щонайменше п’ятдесят жуків у цьому секторі. Більшість — діти, але були й дорослі, що не поміщались на ліжках. Голод не жалів нікого.

Медсестер не видно, хоча вона чула чиїсь кроки далеко. Можливо, ще кілька таких же секцій?

Емі не знала імені цього жука, але відчувала — це хлопець. І гірше — вона не відчувала його думок. Він був занадто слабкий. Ще один "робочий". Ще один із багатьох.

Але якщо вона нічого не зробить — ці жуки ніколи не прокинуться.

Вона залишилася в ліжку, зосереджуючись на створінні поруч. Тепер, коли вона бачила його — було значно легше. Її розум знову поглинув біль.

Ще один майже мертвий таборник став "робочим" — але принаймні живим. Якщо він виживе в Еквестрії, вона знайде, як його врятувати. Головне — дожити.

Це вже стало для неї звичним. Вона лікувала одного за іншим. Кожен займав кілька хвилин болю, все зливалося в червоний туман. Принаймні, з’являлась практика — коли настане час відкладати яйця.

Час для неї перестав існувати. Вона вимірювала його лише кількістю поглядів у тілі, де перебувала. Як і раніше, інші ніби відчували її наміри — ніхто не рухався, доки вона працювала. Тільки іноді хтось перевертався на незручному ліжку.

Аж ось біля краю зали з’явився хтось із ліхтариком. Маленький голос прошепотів у рацію:

- Медсестро Собол? Думаю, вам варто сюди спуститись.

Емі завмерла. Вона була готова до наступного — ще третина жуків потребувала лікування. Але якщо вона почне, то не зможе бачити, що діється навколо. Ризики були надто великі.

- Ми когось втратили? - голос медсестри був виснаженим. - Нехай Бог змилується.

- Ні, - відповіла дитина, просвічуючи обличчя ліхтариком. - Вони... здається, почали линяти? І... деякі з них дивляться на мене.

- О. Я буду через кілька хвилин. Нічого не чіпай.

У Емі було мало часу. На неї вже звернули увагу. Собол буде першою — але не останньою. Вона, напевне, повідомить Альбрехта, а що він зробить — невідомо.

Емі перестрибнула до наступного таборника — ще один безнадійний. Коли вона знову побачила очима — медсестри ще не було, а її помічник досі стояв біля входу, час від часу заглядаючи всередину з ліхтариком.

Вона не встигала завершити все вчасно. З-поміж решти жуків опір чинив лише один — той, якого вона впізнала. На її голові була перука, зшита вручну, — Мона, керівниця гуртка рукоділля. Подруга Емі — але до Транзиту Емі була в добрих стосунках з більшістю вожатих Стелла Лакус. У цих стосунках не було нічого особливого.

Вона стрибнула знову.

Що відбувається? - голос був слабкий, слабший за будь-кого з її власних вихованців, яких вона зцілювала. Цей жук був надто знесилений, щоби чинити опір — або просто настільки виснажений, що йому вже було байдуже.

Розслабся, це ненадовго. І краще справді ненадовго, зважаючи на наближення кроків, що вона чула поруч.

Емі? - Якщо вона була просто голосом, співрозмовниця не могла знати, кого чує. Але контакт між ними був глибшим за просто звук. Мона відчувала присутність Емі так само, як чула її думки. - *Ти янгол? Чи... це інше місце. Зроби, щоб припинилось!*

Вона не припинила. Вона лише сподівалась, що Мона відчує її рішучість і впевненість. - *Зцілення болісне. Але це швидко, тільки не рухайся.*

- Ця точно рухається, - хтось промовив. У цей самий момент Емі відчула холод металу на грудях. Лусочки старого хітину відпали і розсипались біля ніг жінки. А потім біль минув.

Це дивно. Я не можу рухатись.

Емі сіла. Медсестра Собол відскочила назад, вилаявшись. Потім схопилася за серце, ніби воно ось-ось зупиниться.

- Моно? Ти мене чуєш?

Очі Емі зупинились на одному з жуків неподалік — одному з небагатьох дорослих, яких їй вдалося зцілити. Принаймні, вона почувалася б трохи менш винною, якщо трапиться щось погане. *Я тебе зцілила, але це не врятує тебе від голоду. Ти знову почнеш вмирати.* Вона зосередилась і використала її тіло.

Вона підвелась. Сіла, а тоді зістрибнула з ліжка.

Собол впустила блокнот. Її помічниця навіть заверещала.

- Шкода, що я не змогла повернутись раніше, - сказала вона чужим голосом. - Але якби я повернулась тоді — не змогла б допомогти їм. Вибач.

Помічниця застигла від страху, не наважуючись поворухнутися.

- Я можу... думати, - пробурмотіла Мона. Її голос був слабкий, не мав тієї впевненості, що голос Емі. Але вона говорила. - Як?

- Як, - повторила Собол, вдивляючись у неї. - Що відбувається, міс... даруйте, я забула ваше ім’я. Хворих так багато. Вам не слід вставати. Ви ж помирали.

- Якщо ми залишимось тут — усе одно помремо. - Емі жестом показала — і всі жуки, яких вона зцілила, підвелися.

- Покиньте цю будівлю якомога швидше. Йдіть ґрунтовою дорогою до шосе, далі — на південь. Чекайте мене в старому готелі.

Бідна маленька помічниця медсестри закрила обличчя руками і заверещала. Жоден із «робочих» не промовив і слова. Вони скинули ковдри. І як один — закрутили крилами, здіймаючи клаптики старого хітину. Потім злетіли. Вони перелетіли через перегородку і помчали до дверей.

Я навіть так не можу. Емі дивилась їм услід із заздрістю. Який би інстинкт не керував поведінкою робочих — він був сильний. Вони вміли літати.

Емі залишилась — разом із закам’янілою Собол і розгубленою Моно.

- Що відбувається? - вимогливо запитала Собол, наблизившись. Вона бачила — чи, можливо, відчувала — що Емі є центром усього цього. І не помилялась. - Що ти зробила?

Емі не мала наміру відступати — і не відчувала злості до цієї змученої жінки. Її щоки були запалі, чорна шерсть під лікарняним халатом стала тьмяною. Вона віддала все, щоб зберегти цих дітей живими. І не здалась.

- У мене є ліки, Собол. Але найкраще — давати їх, поки жуки ще не впали в кому. Ті, хто стають... млявими, неуважними, загальмованими. Ви, напевно, вже помітили симптоми.

Медсестра кивнула, махнувши рукою на перегородку ліворуч.

- Он там. Альбрехт наказав усіх із подібними ознаками... перенести сюди. Якщо їх не посилати на роботу — вони тримаються трохи довше. Але лікування немає. Вони не їдять, і навіть внутрішньовенне не допомагає. Вони вже мертві.

- Емі? - Мона запитала нікуди конкретно, дивлячись довкола. - Я чула її раніше. Вона була тут. Мені здається, саме вона мене розбудила.

- Вбивця? - Помічниця медсестри досі не втекла, хоч, судячи з запаху, встигла обмочитися від страху. Емі не могла її засуджувати — десятки напівмертвих щойно підвелись водночас.

- Так каже Директор, - пробурмотіла Мона.

- Повертайтеся! - закричала Собол. Перші пацієнти вже досягли дверей. Хтось натиснув аварійну ручку, і решта вишикувались у два рівних ряди, йдучи за ним.

- Вони не повернуться, - холодно сказала Емі. - Я можу їм допомогти. І, йдучи зараз, вони допоможуть мені допомогти іншим. - Вона зробила крок повз медсестру Собол, у напрямку кінця ряду. - Ти казала, що решта пацієнтів — у тому напрямку? Я маю встигнути, поки їхній розум ще не зник.

Розділ шістдесят п’ятий.

Емі підвелася зі своєї імпровізованої ритуальної кімнати, оточена пильними жуками. Дехто з них уже відволікся на інші завдання чи взагалі розійшовся. Але не всі — помаранчеві жуки залишалися, як і кілька менших. Більшість із них уже мали якісь доручення — але Емі не збиралася через це сердитись.

Ці жуки були надто молодими й маленькими, щоби зробити щось вагоме — її доручення були більше для того, щоб дати їм відчуття причетності. Якщо їм комфортніше біля неї — хай буде так. Навіть якщо іноді це змушувало її замислюватися, чи ними не керує якийсь невидимий інстинкт.

Першим підійшов Пачу'а — менш наляканий за інших. Або, може, просто більш рішучий у своїй місії.

- Королево Емі, час виконати наше завдання? Ми досі важко навантажені гламуром і знаємо, що ті, хто страждає, досі голодують.

- Особисто ти — так. Я, здається, відкрила вам шлях. - Вона відвела його вбік, залишивши решту жуків дивитися їм услід із мовчазним протестом. Але секретні плани вимагали, щоб про них знали тільки ті, кому варто — навіть якщо це були віддані й дружні жуки.

- У таборі є велике медичне приміщення в будівлі для багатоцільового використання — найбільша будівля в таборі, з вікнами в даху та мостами згори. Заглянь всередину, переконайся, що там безпечно, потім заходь і роздавай гламур. Там усередині найслабші та найхворіші. Більшість із них ще не зазнали… - Вона на мить зупинилась. У книзі було слово для цього, але Емі не вивчила його — вона більше зосереджувалась на тому, як це запобігти, ніж що робити після.

- Смерть душі, - підказав він, опустивши очі. - Але як таке можливо? Якщо стільки було лежачих, то мали бути й такі, що дійшли до гіршого стану. Ти казала, були мертві.

- Були. Я оживила їх, і вони вже йдуть сюди. Це... і є наше вікно можливостей. Я майже певна, що зараз усі солдати табору

слідують за ними — до моїх воріт. Тож ідіть зараз, нагодуйте голодних. Якщо залишиться гламур, дізнайтесь про їхніх друзів, які в поганому стані, й віддайте залишки їм.

Пачу'а мовчав, здавалось, вічність — особливо тому, що Емі знала: за кожну секунду армія наближається до її дверей. Кожна затримка могла обернутись катастрофою.

- Я радий підтвердити, що ти не хочеш накопичувати багатство, яке ми принесли, - нарешті сказав він. - Але все це здається дивним. Ти відкидаєш владу Альбрехта. Ти кажеш, що я не повинен використовувати його, щоби роздати їжу. То чому просиш мене ховатися, якщо сама — справжня королева?

Цього разу вона принаймні мала відповідь. Їй треба було відправити його і готуватися до прийдешньої зустрічі.

- Бо я не хочу, щоб ще хтось із моїх вихованців... загинув душею? Якщо ти не відчуваєш себе здатним — я не наполягаю. Я не хочу ставити тебе під удар. Просто подумала — поки солдати зайняті, це золота нагода. Ми обоє хочемо їм допомогти.

Мисливець нарешті кивнув.

- Цього моя королева не очікувала, коли надсилала мене сюди. Схоже, ти хочеш зробити мене співучасником своєї революції.

- Безкровної революції, я сподіваюся. - Вона знизала плечима. - У тому світі, звідки я родом, ми не вбиваємо тих, із ким не згодні. Ми вирішуємо суперечки. Іноді жорстко, так. Але я вірю — тут ніхто не має померти.

Він залишив чергу, а Емі залишилась із двома помаранчевими жуками та кількома дітьми.

- Ви двоє. - Вона обрала двох із найнадійніших. - Скажіть усім, що ми скоро будемо в небезпеці. Усі мають відступити назад у шахту. Ми не маємо зброї, тож боротися нагорі — марно. Я зустріну їх одна.

Вона вирушила вперед, за нею потягнулися жуки, перемовляючись від тривоги. Вони ще навіть не переночували в шахті, як небезпека вже знайшла їх.

Її наздогнала Натане, зупинивши в магазинчику подарунків. Але голос, який промовив, явно належав не маленькому дрону — хоч і тон не змінився.

- Пам’ятай, що я казала про цінність твого життя, німфо. Ти вже забуваєш урок. У тебе є робочі — використай одного з них.

Емі сповільнилася — частково через обвалене сміття, що вже перекривало прохід. Маркус звозив мотлох, щоби загородити вхід у тунель. Вони явно не збиралися утримувати магазин. І не було сенсу — все цінне давно винесли.

- У цих робочих теж є життя. Якщо хтось із них помре, поки я використовую його тіло — це я вбила, щоби врятувати себе.

Натане відреагувала блискавично — Емі не встигла навіть оборонятися. Жук притис її до дерев’яної стіни, вдаривши плечем під горло. Вона була трохи меншою за Емі, але мала перевагу в позиції — троє її ніг уперлись в підлогу. Емі лише даремно смикалася, намагаючись відштовхнути її — безуспішно.

Кілька секунд Натане тримала її мовчки. З обох боків лунали звуки роботи інших жуків. Декотрі зненацька замовкли — чи

відчули її страх? Емі нічого не могла зробити — лише борсалась, наче в пастці, задихаючись і відчуваючи запаморочення.

- Послухай мене, німфо. Домівка звучить як чудове місце — батьківщина наших благородних предків, славетна і шляхетна. Там, напевно, немає голоду чи страху. Але ти вже не там. Твоя доброта тебе вб'є. Якби я була іншою королевою — ти вже кілька разів була б мертва.

Вона задихалася, намагалася виштовхнути з себе повітря і водночас — жука, але даремно.

- Важка лежить корона на голові, Емі. Це страшний тягар. Ти мусиш витрачати ресурси: їжу, воду, землю — і життя. Якщо ні — прирікаєш усіх на голод. Це вже відбувається. Вони вже вмирають. То скажи мені: чи варте життя одного робочого смерті всіх твоїх перемінників? Якщо так — ти не гідна бути королевою.

Вона відпустила саме в ту мить, коли з-за рогу з'явились інші жуки. Це був Маркус із налобним ліхтарем. Він подивився на них — Натане спокійна й невинна, Емі — задихана й приголомшена.

- Щось трапилось?

- Я не знаю, - сказала Натане. І за відсутністю страху в її позиції Емі зрозуміла — досі керує не дрон.

- Ні, - промовила Емі. - Я просто… - Вона глянула на свою шпигунку, потім знову на нього. Ціна за знання Каї зростає з кожним днем. - Я хотіла попередити тебе, що скоро у нас будуть гості. Як просуваються наші нові двері безпеки?

Він зітхнув:

- Поки що я просто зробив вхід якомога незручнішим. З часом ми прикрутимо металеві пластини до скелі. Якщо все стане зовсім погано, підірвемо магазин сувенірів і завалимо прохід. Але за один вечір я цього не встигну.

Вона легенько поплескала його по плечу. Її голос звучав хрипко після недавнього задушення. Якщо вона спробує рухатись занадто швидко — просто впаде.

- Це нормально. Відведи всіх назад у тунель. І будь готовий миттєво завалити його всім, що знайдеш, якщо я подам сигнал.

- Завалити чим завгодно... - пробурмотів він. - Емі? Альбрехт уже йде нас атакувати?

Вона повернулась до нього спиною. Раніше вона планувала вийти назустріч його кулям сама. Але Кая мала рацію. Якщо вона помре — помруть усі. Корона була важкою, але носити її доведеться.

Вона носила її мовчки — у зачиненій комірці для зберігання, таких самих, як безліч інших. Якби це була справжня облога, вона, можливо, краще б укріпилася. Але якщо люди Альбрехта прорвуться в шахту — буде вже пізно. Що станеться з Емі після того, як вони почнуть вбивати її дітей, її вже не цікавило — байдуже, що казала Кая.

Вона швидко знайшла потрібного жука завдяки давньому знайомству. Лілі з кожним візитом здавалася трохи сильнішою й більша. Перехід у її тіло був уже легшим. Можливо, це означало, що вона скоро прокинеться — повністю зцілена після короткої смерті. Таких, як вона, коли все з’ясується, буде, мабуть, сотня.

Лілі допомагала команді Маркуса нести якийсь вантаж. Емі донесла його до вказаного місця, опустила — і вийшла з ладу. Потім вона змінилася. Цього разу обрала тіло єдинорога — настільки схоже на її перевертне тіло, наскільки це можливо. Чорна шерсть, м’яка зелена грива тієї ж довжини і стилю, зріст той самий.

Єдине, чого вона не дала цій фальшивій поні — це к'юті-марку. Сьогодні вона не збиралася прикидатися кимось із них.

Тепер створення нового тіла займало лише кілька секунд — як і інші її здібності, це ставало дедалі легшим. І цього вистачило, щоби таборовці припинили кликати її назад до роботи. Лише Маркус залишився, махаючи всім заглиблюватись далі.

- Знову Амі?

Вона кивнула — і впевнено рушила вперед. Принаймні виглядати впевнено вона мусила. Вона знала, що чекає попереду.

Вона вийшла назовні, в перші промені світанку — помаранчево-фіолетовий обрій ледь торкнувся горизонту. Саме в цьому світлі вирішувалася доля її табору — і всіх людей, застряглих у Еквестрії. Якщо для них ще залишалося якесь майбутнє — воно визначається тепер.

Спочатку нічого не змінилося — зовнішній вигляд залишили без змін навмисне. Для патрулів у небі все мало виглядати спокійним. Але тоді вони могли б помітити групу жуків, що летіла до неї.

Вона не навчала їх цього — сама не могла. Але однією з небагатьох переваг домінування інстинктів над свідомістю була

ця: робітники могли літати, з тією ж легкістю, з якою вона могла бігати. Без цього, люди Альбрехта могли б їх зупинити й утримати. Це був би останній, найжорстокіший удар для тих, кого він підвів.

Але вони летіли. Попереду пролунав знайомий звук — звук табірного джипа, що витрачав рідкісне й цінне паливо. Він не встигне випередити жуків, бо серпантин гірської дороги уповільнював машину, а жуки летіли напряму.

Вони сідали один за одним на парковці, за кілька секунд утворивши щільний натовп. Великі й маленькі — здебільшого маленькі. Лише кілька дорослих вцілілих опинилися серед цієї нещасної групи.

- Залишайтесь поруч зі мною, - сказала вона. - Можливо, мені знадобиться ваша допомога.

Вона могла скільки завгодно говорити про безкровну передачу влади — але яким би не був кінець, пануванню Альбрехта настав час скінчитися. Її ідеали нічого не значили, якщо всі її жуки помруть.

Старий джип в'їхав на парковку, зупинившись прямо перед натовпом. Водійське сидіння було підняте, педалі подовжені, щоби ним міг керувати нелюдський водій.

Із машини вискочили шість жуків — більше, ніж місць у салоні. Але в перетвореній машині було багато простору, тож це не здивувало її.

Всі були озброєні — тими самими рушницями, що колись використовувалися на стрілецьких заняттях. Їх модифікували так само, як і машину: зняли запобіжні дужки, поставили більші

перемикачі безпеки. А ще — стабілізуючі ремені, мабуть, щоб закріплювати на копитах.

- Тобі тут не місце! - крикнув один із них, зробивши крок уперед. Емі впізнала голос — Армандо, колишній голова охорони табору. Раніше він був майже такий старий, як сам Альбрехт, до Транзиту. Тепер — здоровий і енергійний. І злий. - Що б ти не зробила — час повертатися в свої кабіни. Залишати табір небезпечно, місцеві вб’ють вас.

- Не думаю, що вони тікають, - озвався інший жук, вказуючи просто на Емі. - Вона може перевтілюватись. Це вона — вбивця. Емі Блайт.

Розділ шістдесят шостий.

Зброя загриміла, вдаряючись одна об одну, коли кілька охоронців навели її в її бік. Вона була в оточенні робітників, тож у них не було чистого пострілу. Але вона не зводила погляду з їхніх емоцій — якщо хтось спробує натиснути на спуск, вона має це відчути першою.

- Ми не можемо бути певні, - сказав Армандо, роздратовано. - Деякі її таборовці вже навчилися перевтілюватись. Ти не можеш просто стріляти в когось.

Ти б вистрелив у мене, якби зміг? - подумала вона. Армандо завжди був стриманим, практичним чоловіком. Він не мав керувати таємною поліцією — здебільшого лише стежив, щоб підлітки не тікали вночі.

- Я Амі Блайт, - чітко сказала вона. - Тобі краще не стріляти. Я лише хочу поговорити.

- Брехня! - закричав один із солдатів. Усі шестеро були в уніформі: оливково-зелені костюми з нашивками прапора США на одному плечі, таборовим шевроном на іншому, і великими літерами — їхні прізвища. - Ти вбивця! Гарсія та вся його команда — ти їх убила!

Емі оголила зуби. Жест не мав особливого сенсу з понячим ротом і плоскими зубами. Але деякі інстинкти сильніші за будь-яке перевтілення.

- Я нікого не вбивала, Брауне. - Вона махнула — і натовп розступився. За кілька кроків вона подолала відстань до Брауна, тепер нічого не стояло між ними.

Він раніше був таборовцем, вона була майже певна. Дисципліни — як у лисого їжака, але Альбрехт усе одно дав йому рушницю.

- Ти не вбивця, але ти викрадачка? - втрутився Армандо. - Що ці таборовці тут роблять? Вони мають бути в лікарні!

- Крокуй вперед повільно, - сказав Браун, піднімаючи рушницю. - Ти заарештована. За вбивство, зраду, викрадення, нелояльність...

Вона не рухалась. Зовні — спокійна й впевнена. Та її ріг світився слабким сяйвом — заклинання напоготові, на випадок агресії. Від когось. Від будь-кого.

- Пане Армандо, ви бачили, що сталося зі Стелла Лакус останніми місяцями. Думаєте, табір досі існував би без того вантажу їжі, який я надіслала?

- Я сказав: назад, сучко! Зараз!

Емі прошепотіла так тихо, що це більше було думкою:

- Оточіть їх. Якщо вони атакують — убити.

Її маленький рій врятованих жуків рушив як один. Вони розступились, повністю оточивши джип і шістьох озброєних. Розмір не мав значення — вони пригнулись, розгорнули крила, оскалили ікла. Ікла, якими рвали б Альбрехтових солдатів на шматки.

- Не знаю, що вона робить, - прошепотів Армандо. - Але краще опусти зброю, синку. Якщо хочеш звідси вийти.

- Не можемо! Я… - страх накрив солдатів сильніше, ніж злість. Вони роками розмахували рушницями, лякали дітей — але їх самих ніхто ще не лякав. А робітники не відчували страху. Вони могли б зарядити рушниці в натовп — і все ж загинули б раніше, ніж встигли перезарядитися.

Інші це зрозуміли. Браун — ні. Вона відчула його думки, зростаючу відчайдушність.

Емі різко вирвала рушницю з його копит, порвавши ремені одним рухом. Вона підняла її в повітря — прямо до його шиї, поза досяжністю. Якщо хтось із охоронців і знав, як працює левітація, то недостатньо, щоби зупинити її.

- Я не хочу, щоби сьогодні хтось помер, Брауне! Хіба тобі здається, що цвинтар вже недостатньо великий?!

Сонце повільно піднімалося, засліплюючи жуків. Понячі очі краще бачать вдень — вона вже почувалась комфортно. Вона вишикувала охоронців так, щоби світило їм просто в обличчя.

Браун не намочився, але зламався повністю — упав на землю, накривши морду копитами. Емі відкинула рушницю — вона залетіла до входу в шахту з глухим ударом.

- У нас є справжні вороги! Еквестрією правлять безсмертні напівбоги! Вони мають промислову державу й армію — можуть знищити кожну дитину в нашому таборі! Цього ви хочете? Ви прийшли сваритися за кілька кабін, поки над нами звисає меч Дамокла!

Вона кричала так гучно, що навіть її жуки злякано подалися назад. Вона більше не приховувала свої емоції — вона хотіла, щоби всі їх відчули.

- Ти не можеш бути нею, - прошепотів Армандо. Він говорив перший і був один з небагатьох, хто не відступив. - Емі була милою. Вона втішала тих, хто сумував за домом. Вчила в'язати гілки в укриття. Хто ти така?

Сльози текли по її щоках. Але вона не зупинялась.

- Я — та Емі, яку створили ти, Альбрехт, Принцеса Селестія і Лорд-Командир Пат! Я та, що не дала їм померти з голоду! Я — та, хто одного дня укладе мир із Еквестрією. І я — та, хто вимагає, щоб сьогодні скінчились побиття, залякування й погрози!

- Думаєш, зможеш боротися з усіма нами? - спитала інша солдатка. На її формі було написано *Даніелс* . - Думаєш, ці жуки продовжать тебе слухатись після того, як ми тебе застрелимо?

Емі відкрила інші очі поруч із собою — і перевтілилась. У цьому тілі було мало магії, зате вона була поруч, близько. Вона дала

йому силу. Стала єдинорогом — тіло було впевнене, хоч вона й ні.

- Я навіть не тут, Даніелс.

Страх серед охоронців зріс. Кілька з них поглядали на авто, шукаючи шлях втечі. Емі наказала жукам перекрити прохід.

- Я була в Еквестрії. Я дізналась, ким ми є. І як користуватись нашими силами.

Тільки Армандо мав мужність відповісти:

- Тобто ти їх викрала. Таборовців. Ти якось контролюєш їх.

Можливо...
- Ні. Альбрехтова некомпетентність убила їх до мого приходу. Я відновила їхні тіла, але їхні розуми... Це буде важче. Можливо, знадобляться роки, щоби повернути їх. Якщо ви не застрелите їх першими.

Армандо кинув рушницю до її копит.

- Добре, Емі. Ми твої заручники. І що тепер?

- Ось так просто? - ще одна солдатка. Емі не роздивилася нашивку.

- Так, - сказав він. - У неї п’ятдесят заручників. І більше.

По черзі всі інші кинули зброю. Бо звісно — вони ж не солдати. У Альбрехта взагалі не було жодного справжнього копа. Це все були старші таборовці, майстри, колишній поштар!

Це була не хоробрість. Це було — підкорення.

- Дай мені свій радіозв’язок, - скомандувала Емі. - Зараз же.

Він витяг рацію з кишені куртки та подав їй у зубах. Емі підняла її у повітря за допомогою магії, покрутила налаштування, поки не знайшла загальний канал гучного зв’язку. На нещастя для Альбрехта, вона досі пам’ятала, як усе працює.

- Увага, таборівці Стелла Лакус. Я повернулася з їжею. Усі, хто хоче її отримати, приходьте до старої шахти біля підніжжя траси. Кожна група має записати імена тих, хто занадто слабкий, щоб дійти, і свій номер — я надішлю їжу до них.

- Тут є місце для всіх жуків, які хочуть жити тут зі мною. Хто залишиться — отримає їжу першими в наступних поставках. Також я шукаю добровольців серед таборівців, готових повернутись зі мною до Еквестрії, щоб збирати припаси.

- Можете ігнорувати будь-які накази таборових солдатів. У мене в полоні шестеро з них — тож їх лишилося небагато. Якщо бодай один таборовець постраждає, я завдам такої ж шкоди цим заручникам, а потім покараю винного особисто.

- Військовий стан закінчено. Голод закінчено. Час згадати, що означає бути людиною.

Вона опустила рацію, покрутила перемикач і перейшла на адміністративний канал. Вона не могла бути впевненою, що її повідомлення вже почули — поки не отримає реакцію.

- Ти захоплюєш табір, - пробурмотів хтось. Вона навіть не побачила, хто це сказав, і їй було байдуже. - Після всього. Альбрехт мав рацію. Ти задумала захопити владу.

Емі зітхнула. Але заперечувати вже не було сенсу. Цей момент і був переворотом, якого всі боялися, хоч як би вона його не називала.

- Я не хотіла цього, коли йшла, - відповіла вона. - Але Альбрехт не зміг керувати табором так, щоб ніхто не помер. Тепер мене обрали на його місце.

- Хто обрав? - обурено перепитав містер Армандо. - Таборівці провели вибори? І це дає тобі право перекреслити все, що Альбрехт намагався збудувати? Насувається зима, Емі. Річки замерзнуть, дичина втече. Риби вже майже не залишилось. Що ми будемо їсти? А якщо перестануть працювати електросистеми? Що ти робитимеш, коли заметілі триватимуть тижнями, а батареї розрядяться? Альбрехт значно досвідченіший адміністратор, ніж ти.

- Мене обрала магія цього нового дому, - сказала вона сухо. - Ми — чейнджлінги, евсоціальні істоти. Еквестрія вирішила зробити мене королевою. І я тут — рятую своїх жуків, одного за одним. А щодо всього іншого…

Вона змахнула копитом у повітрі, ніби це не мало значення.

- Я хочу, щоб Альбрехт далі цим займався. Я не хочу бути диктатором. Щоб вижити в Еквестрії, нам потрібні навички всіх мешканців Стелла Лакус. Включно з ним. І з тобою.

Рація зашипіла, потім із неї пролунав новий голос:

- Армандо, прийом. - мовив Альбрехт. - Заради Бога, скажи, що це оголошення було чимось на кшталт зламу, прийом.

Вона знову підняла рацію й натиснула кнопку:

- Доброго дня, містере Альбрехт. Це Емі Блайт. Ваші люди зі мною. Вони в безпеці.

- Доведи, - пролунав голос, сповнений люті. Щоб відчути гнів у його голосі, не потрібно було жодної магії. Далеко не кожному жуку вистачало енергії навіть на злість.

Вона простягнула рацію до Армандо, тримаючи її у магії:

- Скажи йому. І скажи правду, будь ласка.

Скакун глянув на неї, потім підняв копито до кнопки передачі:

- Вона використала якусь нову дивну магію, Альбрехте. Я ніколи не бачив нічого подібного. Вона може бути будь-де, будь-ким. Вона може стояти просто за твоєю спиною, і ти цього не знатимеш.

Настала довша пауза. Емі могла лише уявити, як він скаженіє, усвідомивши, що більше половини його охорони тепер у неї. Він сам вибрав керувати табором із жменькою поліції, яку міг контролювати — тепер настав час розплати.

Емі знову взяла рацію:

- Я серйозно сказала те, що сказала в повідомленні. І те, що казала тобі востаннє. Я не покину Стелла Лакус помирати. Я

повертаюся, щоби все виправити — просто зараз.

- Ти впевнена, що цього хочеш? - вибухнув він у відповідь. - Ти всього лише дитина! Ти не уявляєш, як це — обирати, хто житиме, а хто помре! Скільки ще з цих дітей ніколи не побачать дім — через тебе?

- Жоден, - відповіла вона з повною впевненістю. - Ви їх ніколи не годували, містере Альбрехт. Це робила тільки я.

Тиша. Вона навіть не була впевнена, чи він досі слухає. З рацією вона не могла знати напевне.

- Я поважаю те, що ви зуміли втримати все так довго. Але з вами чи без вас — я починаю реорганізацію табору вже сьогодні. У вас три варіанти: ви можете спробувати вбити мене з тими солдатами, що вам лишилися; можете втекти; або ж можете співпрацювати зі мною, щоб врятувати таборівців цієї зими. Я щиро сподіваюся, що ви оберете останнє.

Вона вимкнула кнопку передачі та поклала рацію на спину:

- А щодо вас усіх — пропозиція та сама. Я трохи вас потримаю, але це все. Я не хочу вас кривдити. Чому б вам не піти зі мною?

Розділ шістдесят сьомий.

Емі спостерігала з магазину сувенірів, як прибували перші групи голодних таборян.

Було вже пізнє післяобіддя, коли нарешті з’явилася перша процесія. Це були не жуки, які готувалися до довгої подорожі чи мали досвід далеких переходів у пошуках їжі. Вона бачила звичайних таборовців Стелли Лакус — багатьох змучених, виснажених, після такого шляху. І це були лише ті, хто йшов попереду. Навіть якщо вона не бачила інших фізично, легко могла уявити ще десятки або й сотні позаду — розкиданих уздовж шосе.

У магазині сувенірів вона була не сама. До неї приєднався Маркус — після того як закінчилися всі невідкладні роботи з укріплення входу в нору. Не було жодних шансів встановити справжні сталеві двері за кілька годин. Емі не любила ризикувати — раптом Альбрехт ще зможе завдати якогось останнього удару.

Її справжнє тіло все ще залишалося в укритті й буде там, доки початкова небезпека не мине. Навіть якщо директор сам не діятиме, завжди залишався ризик, що хтось із його останніх

солдатів зробить це. Пачу'а так і не повернувся з завдання — у нього не було радіо, щоби зв'язатись.

- Ти нікого не вбила, - промовила Натане, підійшовши ззаду. Емі наказала всім жукам залишатися в захищеній зоні — окрім помаранчевих, які мали принести гуманітарну допомогу. У неї досі залишалась частина припасів — або те, що лишилося після лікування багатьох. Вона могла придумати небагато кращих способів витратити їх, ніж урятувати життя.

- Але полонених ти взяла. Ті, хто прийшли — не були готові до бою?

Емі закрила жалюзі, її хвіст сіпався нервово. Можливо, їй не слід було брехати Тейлслайду. Було б значно легше, якби поруч був хоч один поні, якому вона довіряє. Навіть просто мати когось, хто допоміг би зняти трохи напруги, не було б зайвим. Її справжнє тіло не ставало менш зневіреним у пошуках тепла й підтримки, навіть якщо було замкнене в кімнаті.

- Один напав, але я була швидшою. Інші зрозуміли, що не зможуть мене перемогти. Вони побачили найслабших таборян Стелли Лакус — і вирішили, що це просто безпорадна юрба, а не потенційні воїни. Ніхто не мусив померти.

- Ніхто? - повторила Натане з глузливими нотками. - Тепер у тебе полонені, готові виступити проти тебе. Вони шепотітимуть зневіру, сіючи розбрат у твоїх рядах. Зберуть однодумців — і вдарять, коли ти найменше цього чекатимеш.

Маркус кинув погляд на Натане, потім знову на Емі. Пошепки, хоч у тісному приміщенні це мало сенсу:

- Ти повернула когось, щоби читати тобі нотації?

- Я очікувала трохи менше повчань, - зізналася Емі. - Але так. Вона мудра. Я ціную будь-яку її пораду. І ти маєш ставитися до неї як до почесної гості. І так, я знаю, що минулого разу ти не отримав жодних припасів — але саме їй ти маєш дякувати за обидві поставки їжі.

Маркус поблід. Він незграбно вклонився помаранчевому жуку й швидко відійшов:

- Я, мабуть… піду назад до дверей. Вибач, Емі. - І зник.

Перші жуки дісталися до парковки. Вона махнула помаранчевим, щоби лишалися на місці, разом із припасами.

- Я не хочу, щоб ви були на відкритому просторі. Я приведу їх сюди, і ви їх нагодуєте. Пам’ятайте — тут тисяча жуків, тож будьте економні.

Сі’тсі лише буркнула у відповідь. Вона вмостилась на прилавку серед плюшевих іграшок, зручно розташувавшись серед найм’якших. Переважно це були місцеві звірі — вовки й олені. Було б мило, якби Емі не була такою напруженою.

- Як скажеш. Я бачу, що ти не збираєшся порушувати обіцянку. Не те щоби я думала, що порушиш. Зелена, не синя. Не твоя вина, що в темряві ваші кольори виглядають однаково.

Емі вийшла на парковку. Вона все ще була у вигляді чорної єдиноріжки з зеленою гривою — високою й дорослою, як вона зрозуміла, можуть бути поні. Навіть найстарші таборяни вже, мабуть, тужили за батьками — навіть якщо не зізнавалися.

Вона хотіла впевнитися, що емісарів помаранчевого племені не вб’ють. Знадобилося лише кілька секунд із новоприбулими, щоби зрозуміти — вони не мали наміру до насильства. Вони прийшли з усіх куточків табору. За кілька розмов Емі зрозуміла, чого вони хочуть: вони були найсміливішими. Вони прийшли побачити, чи справді вона зробить те, що обіцяла. І якщо не повернуться — їхні друзі знатимуть.

Вона простежила, щоб кожен із них отримав їжу. Впускала по одному, щоби паралельно розпитати про жуків, які ставали слабкими, млявими чи мали труднощі з мовленням. Записувала кожну згадану хижку й опис, де саме перебував такий таборянин.

- Послухайте мене уважно, - звернулася вона до всіх після того, як вони поїли. - Ваші друзі, які починають поводитися так — дуже важливо одразу повідомляти мені. Якщо я зможу втрутитися вчасно — зможу не допустити, щоби вони впали в кому й опинилися в багатофункціональному залі. А там… вони можуть ніколи не прокинутися. Але якщо зреагувати вчасно — їх можна врятувати. Розумієте?

Багато хто кивнув. Ситі жуки охочіше слухали й були уважніші. Декілька навіть прихопили з магазину плюшеві іграшки, заховавши їх під крилами чи між лапами. Вона зробила вигляд, що не помітила.

- Ти могла б дати більше їжі, - запропонував хтось. - Якщо це настільки важливо — не просто записуй імена. Нагодуй їх вже зараз.

- Я нагодую їх сьогодні ввечері, - пообіцяла вона. - Дізнайтеся, чи є ще — і передайте мені. Скажіть своїм вихователям, що я на частоті 31.

Попри терміновість ситуації, жоден із цих вихователів не прийшов. Принаймні — не в першій хвилі. Але щойно вона відправила першу групу, з лісу вийшла інша — значно більша. Наче чекали там увесь час, дивлячись, що вона зробить. У ній було понад сто жуків, на чолі — багато її колег. Ті, що не наважилися кинути виклик Альбрехту.

Ні, нагадала собі Емі. Деякі з них майже ще діти. Не всі ми народжені, щоб боротися з тиранами. Вони просто допомагали, як могли.

Більшість не несли нічого — але кілька мали наплічники.

- Всі шикуйтеся за хижками! - крикнула вона. - Наче ми на загальному зборі. Я не хочу, щоб одразу заходило забагато. Все має йти повільно.

Мона підійшла з натовпу, не звертаючи уваги на інструкції. Її група була з нею, хоч і не прямісінько за спиною. На ній не було жовтої стрічки, як у решти вихователів. Бо, звісно ж, її вже встигли замінити після того, як вона “померла”.

- Ти мене розбудила, - сказала Мона. - А тепер береш владу над Стеллою Лакус. То виходить — Альбрехт весь цей час був правий?

Вона знизала плечима — або намагалась. Емі була в тілі єдинорога, тож крил у неї зараз не було. Вона ледь не змінилася, щоб повернути їх, але стримала себе. Страх, що панував серед цих зневірених жуків, не потребував додаткового підживлення.

- У мене є сили, яких немає в нього. Я збираюся використати їх, щоб нагодувати Стеллу Лакус. У нас немає часу доводити мою невинність або здаватися і чекати його рішення. Їжа потрібна

зараз. Нам просто пощастило, що перемінники можуть деякий час обходитися без їжі, інакше вже було б запізно.

Для десятків жуків вже було запізно. І до того часу, коли влада повністю перейде до неї, ще з десяток, якщо не більше, могли вислизнути крізь пальці.

Мона підійшла ближче, прошепотівши їй на вухо:

- Альбрехт зробив це навмисно. Він розподілив твою їжу так, щоби вистачило на місяці. Захищав старших дітей і дорослих. Це була сортування по пріоритету — щоб табір тримався якомога довше. Ніхто цього не хотів, але іншого виходу не було. Їжі було занадто мало.

У Емі закрутило в животі. І не тільки від обурення — вона знову була голодна, голодна до чогось матеріального. Недарма помаранчеве плем’я завжди тримало хоча б трохи їжі при собі — королевам це потрібно. Або принаймні її тілу — з причин, які точно не пов’язані з яйцями.

- Якщо виживання коштує нам людяності — ми не повинні вижити. Ми кращі за це, Моно. І я думаю, ти також. Ти була в тому шпиталі. Ти віддала свою їжу.

Це було не питання. Жук захлинулася сльозами:

- Я не могла дивитися, як це відбувається. Не з моїми дівчатами. Вони ж цього не просили.

Емі поклала руку їй на плече:

- Залишайся тут. Я тебе захищу.

Наступні кілька годин минули, як і попередні. Емі пропускала жуків групами. Дехто приходив із ненавистю в серці — переважно інші вожаті. Вона залишала їхні групи на потім, кликала інших, щоби ті побачили: вона не жартує. Вони могли її ненавидіти — але вона нагодує їх.

Ще два десятки жуків попросили залишитися з нею — вона відправила їх до Маркуса, глибше в тунель. Дехто був добровольцем, інші — безсилими. Більшість були страшенно слабкі, навіть ті, хто прийшов сам.

Уся група Мони вирішила залишитися. Так само, як і ботани з групи робототехніки. Багато з них, здавалося, вже знали про її магію — з чуток, що просочилися через її власні повідомлення.

Було вже темно, коли потік жуків з дороги остаточно припинився. Вона залишила одного дрона на варті з наказом спостерігати і доповідати — і нарешті відійшла назад.

- Скільки залишилось? - запитала вона в Сі’тсі, яка в цей момент збирала й сортувала металеві банки.

- Якщо не рахувати запас мого господаря — у мене залишилося половина з того, що я несла. Все, що принесла Натане — вже витрачено. І ще є та частка, яку ти проковтнула.

- Не скажу в драхмах, але думаю, я використала десь третину, щоб зцілити всіх тих жуків і нагодувати моїх таборян. Або ти хочеш поскаржитися, що порятунок робітників — це неналежне використання вашої пожертви?

Сі’тсі застигла, защипнула свою торбинку і зістрибнула зі столу.

- Ні, королево іншого племені. Ти істота честі, і я була неправа, що сумнівалась у цьому.

Вона кивнула:

- А ти — істота відваги? У мене є завдання для тебе, якщо ти достатньо смілива. Якщо ні — передам його твоєму вчителю, коли повернеться.

Жучка гордо надулася, розправила обидва крила:

- Я — найхоробріша мисливиця всього Сонома!

Кілька хвилин по тому вона зникла в ніч, несучи банку з глемуром і список груп з жуками, яким незабаром загрожувала "втрата душі".

Пройшло всього кілька хвилин, як у тунелі пронісся дрон, волаючи без слів. Емі навіть не встигла дійти до газової лампи, щоби подивитися, як почуваються її жуки — але миттєво вибігла назовні.

І встигла якраз на те, як Пачу'а вийшов на парковку, ведучи за собою ще з десяток жуків. По жахливому запаху вона здогадалася — місія була успішною.

- Я побачив, як моя учениця пролітає над табором, - сказав він, першим входячи до сувенірної крамниці. - Ти не підштовхнула її до ризику, так?

- Ні. Ще одна гуманітарна місія. Що сталося там?

- Ми, - озвався хтось. Вона не впізнала голос, але за віком це явно був дорослий. Зачекай… це ж той айтішник із кабіни мережі! Їй варто було б згадати його ім’я.

- Цей жук сказав, що ти послала його нас нагодувати. А ще ми всі чули радіо… Здавалося, що приєднатися до дівчини з їжею — логічно. Бог свідок, Альбрехт уже не потребував мене, хіба що щоб налаштовувати трекер і вирахувати, де ти ховаєшся. Ідіот.

Емі махнула ногою, усміхаючись:

- Ви всі тут бажані. Нам потрібна будь-яка допомога, яку ви можете надати.

Розділ шістдесят восьмий.

- Ми все зробили правильно, Емі? - запитала Данелль, стоячи у воді по коліна. Але тут, глибоко під землею, всі поверхні були приємно теплі — їх обігріває саме тепло планети.

Емі штовхнула кам'яну стіну тунелю з усієї сили. Стіна встояла, нічого не обвалилося й не розчавило їх. Вона з полегшенням опустила ногу.

- Прекрасно, Данелль, - сказала вона.

Від стародавнього колодязя залишилось зовсім мало — лише кілька плоских каменів, що позначали край. Печера позаду була частково завалена уламками — залишками того, що її команда землекопів уже дістала звідти. Далі ж тунель наповнився чистою водою, а ще нижче — кілька поверхів покинутої шахти.

- Підняти воду звідси нагору буде непросто, але це вже не твоя задача. У мене є інше завдання для тебе.

Вона махнула крилом і рушила від колодязя. Вода — гарний початок, якщо вдасться вирішити всі супутні проблеми з обслуговуванням і доставкою.

- Будь-що, - відповіла Данелль і рушила за нею, поки вони не дійшли до решти команди. Там чекали ще пів дюжини жуків, у бруді та слизу після годин важкої праці.

- В нас хороша команда, Емі. Ми були голодні й безпомічні так довго — багато хто просто хоче мати шанс допомогти.

Емі зупинилась перед ними, поглядом окинула всіх і підійшла до наймолодшого, кому вона наважилась довірити серйозне завдання.

- Як тобі шахта, Ніле?

Той поправив налобний ліхтарик, не зводячи на неї очей:

- Ем... Я думав, що буде страшніше. Але тунелі великі. Багато місця. І порода... надійна.

Інші жуки закивали в знак згоди.
Ми не перші, хто так вирішив. Сонома теж була під землею. Можливо, це інстинкт.

- Чудово. Ваше наступне завдання... дуже важливе. Ми маємо підготувати найнадійніше приміщення у всьому таборі. Я бачила одне підходяще місце, коли заходила сюди.

Вона повела їх назад до центрального тунелю з механічним ліфтом. Але цього разу не дійшла до кінця, звернувши в вузький коридор. У неї не було ліхтаря, тож вона підсвітила собі рогом — зелене світло відбивалось від вологої породи, яскравіше, ніж їхні ліхтарики.

- Ти впевнена, що сюди? - наздогнала її Данелль. - Тут тільки одне місце. Це ж не...

Вони вийшли до величезної природної печери. Вода відбивалась від мокрих стін, стікала у невидимі джерела. Навколо росли

вапнякові утворення, зокрема — блискуча завіса, що спадала зі стіни, мов весільна фата. Її кварц виблискував у світлі рога, розкидаючи сяйво по всьому склепінню.

Голос Емі луною рознісся печерою:

- Це не шахта. Це важливіше. - Вона посилила світло. - Те, що ми будуємо, має бути близько до води і важкодоступним для ворога. Це — ідеальне місце.

- Я не хочу жити в печері, - сказав хтось із дітей. Емі не знала, хто саме — це був новачок, не з її групи. - Тут величезно. І повно всякого... що може ховатись.

Данелль була дипломатичнішою. Хоч і не зізнавалась у своїх сумнівах вголос, Емі їх відчувала:

- Навіщо нам щось будувати в печері?

- Дитячу, - відповіла Емі. Вона повільно пішла вперед, поки не дійшла до місця, де печера звужувалась до одного проходу вгору. Легкий вітерець здійняв її гриву — далі був хід на поверхню?

- Спочатку — зберіть усі уламки, брухт і сміття, які знайдете. І вкиньте їх сюди — в цей прохід. Я хочу, щоб він був настільки забитий, щоб навіть жук не проліз. Потім я пришлю когось із цементом.

Данелль віддала честь:

- Добре, Емі. Ми зробимо. Але ти справді думаєш, що найменші захочуть тут жити? Будувати кімнати зверху було б краще.

- Жити — ні, - відповіла Емі. - Але, можливо, вони допоможуть. У мене відчуття, що скоро тут буде багато роботи.

Вона трохи переступила з ноги на ногу — тіло єдинорога, яким вона зараз користувалася, не містило яєць. Але вона *відчувала* їх, навіть використовуючи інше тіло як очі.

- Ти знаєш, що робиш. Лише не змушуй когось із моєї команди залишатись тут, коли все закінчиться. Нехай усі живуть у нормальних кімнатах. - Данелль махнула назад. - Пішли по інструменти!

Кілька жуків кинулися виконувати наказ.

Емі залишилася ще на мить:

- Обіцяю. Просто... подбай про цього жука, коли я більше не користуватимусь ним. Не женіть її надто сильно.

Їй не потрібна була відповідь — якби вона не довіряла Данелль, не призначила б її відповідальною.

Емі покинула тіло "робітника", повернувшись у власне. Навіть товща гірських порід не перешкоджала її магічному відчуттю — повернення було миттєвим. Вона знову опинилася, лежачи набік серед старих спальників.

Кімната була темною й майже порожньою, лише стара олійна лампа тліла в кутку.

Емі підвелась, струснулась. Її живіт випинався з обох боків, роздутий набагато швидше, ніж у будь-якої людини чи коня.

Встати — й одразу згадати, наскільки вона вже *не* була однією з них.

Що буде, якщо ми знайдемо шлях додому, і я з'явлюся там ось такою? Може, варто залишитися й спочатку вилупити всі яйця?

Але чим довше вона думала про це, тим страшніше ставало. Чи залишить вона їх тут, прирече на голод? Чи, ще гірше — знищить, поки не вилупились? Саме ті інстинкти, що нещодавно з'явилися, повставали проти цього.

Про це неможливо думати й залишатися при розумі. Вона підняла лампу, щоб перевірити замкнені двері. Засув був на місці, під дверима — жодної нової записки.

Одна все ж лежала — на єдиному меблевому предметі в кімнаті: письмовому столі, який винесли з офісу нагорі. Разом з журналами й обліком, на столі лежав уже відкритий лист.

Іві та Орендуй друга здавались частиною іншого життя, коли все було просто. Якби королевою став Альбрехт, можливо, вона досі займалась би цією роботою — простою, щирою, повною справжньої дружби.

Лист був коротким і туманним — очевидно, з остраху, що його можуть перехопити. Коли Емі його відкрила, він не виглядав зіпсованим. Але певності не було.

На листку писало:

"Емі, у мене щось велике. Приїжджай до Кантерлота, і ми поговоримо. Виявилось, що Еквестрія вже експериментувала з

магією, яка дозволяє заглядати в інші світи. Ми можемо піти разом і поговорити з нею — побачимо, що вона знає.

Кантерлот нудний, як я й очікувала, а може, ще гірше. Міські поні жахливі. Мені дуже бракує компанії.

— Айві Пас"

Далі йшла адреса, відмінна від зворотної. Емі сприйняла це як розумний захід безпеки, хоча й не змогла зрозуміти, що саме мала на увазі Айві.

- Чи тобі сьогодні знадобиться ще частина запису? - пролунало з темряви так тихо, що Емі ледь не пропустила це. Вона обернулась туди, де сиділа Натане зі своєю книгою. Жучка була така нерухома й тиха, що Емі забула — вона не сама.

Емі похитала головою:

- Думаю, до ранку моя увага буде зайнята. Можеш йти, якщо хочеш.

Натане встала, піднімаючи важенну книгу на спину. Що б ще можна було сказати про цю нервову жучку — вона була віддана своїй справі.

- Я піду. Але моя королева вважає, що часу в тебе залишилося небагато, благородна Емі. Протягом тижня тобі знадобиться гніздо.

Емі ледь не вилаялася — але стрималась. Крила видали її емоції, дзижчачи від нервів.

- Прекрасно. Я… ще раз перегляну інструкцію з гніздування на світанку. Можеш повернутись до мене тоді.

Натане вклонилася і вийшла. Вона замкнула двері ззовні, закривши засув — повністю механічний захист. Добре, що Емі довіряла жукам назовні охороняти її.

Вона ще кілька секунд дивилась на записку, потім відкрила ліхтар за допомогою магії. Підняла записку прямо над полум’ям, тримаючи, поки вона не почала тліти й обвуглюватися. Вона тримала її доти, доки вона не згоріла до невпізнання, а тоді розтоптала рештки жарин.

- Схоже, скоро ми з вами познайомимось, - прошепотіла вона в нікуди. До яєць? Чи… личинок? Вона не була певна, що звучало гірше.

Мабуть, лише здається, що вона щось відчула у відповідь. Те тепло зсередини — вона бачила його на обличчях людських матерів. Вона теж хотіла колись це відчути — на двох ногах, у світі, який має сенс.

Здається, я не отримаю бажаного. Ще один тиждень.

Емі вмостилася назад у своє ліжко зі спальників і подушок. Найважче в дальнобаченні було вже не чаклунство — а вміння розслабитися настільки, щоб покинути тіло. Інстинкт заважав їй виходити, коли їй було занадто боляче. Якщо вона й далі так швидко роздуватиметься, то скоро перетне цей поріг назавжди.

Треба використати цей шанс.

Емі зосередилась на вогні, дозволяючи своїй свідомості пройти крізь камінь і скелю. Її сила розтягувалася, але фокус уже став міцнішим. Це зайняло лише кілька секунд.

Емі розплющила очі — в себе в квартирі в Аґаті. Вона лежала в подібній позі, на дивані. Але це тіло вже було понячим — у перевтіленні, яке вона створила для нього перед від'їздом. "Робітник" не міг сам перевтілюватися, майже нічого не вмів, крім виконання простих вказівок.

- Ми вже й так перевершили всі обов'язки, - сказав Пачу'а неподалік. - Супроводжувати сюди робітника — це безумство. Ми не можемо більше зволікати. Я зі своїм учнем вирушаю — і якби ви були розумні, зробили б те саме.

Попри всю свою мудрість, оранжевий мисливець не міг відчути її дальнобачення. Вона могла б використати це проти нього — але ні. Він лише допомагав з першої зустрічі. Він заслуговував на її довіру.

- Я вже тут, - сказала вона. Вона змінилася, стала старшою — в образі кажана, який їй подобався, коли вона була з Тейлслайдом. Тепер вона була нижча за більшість своїх учнів, але не за всіх.

У кімнаті було повно жуків — дюжина. Пачу'а і Сі'тсі стояли біля дверей, одягнені в дорожній одяг і з понячими маскуваннями. Її власні жуки тулилися ближче до вікна. Рік і Бет, звісно, та нові колеги з Аґати. Деякі залишаться мисливцями, інші повернуться до вулика з зібраним глемуром.

Вони повинні — інакше їжі не вистачить до першого снігу.

- Вибачте за затримку. Бачу, ви всі тут. Щось не так? Схоже, повернулись без проблем.

- Так і є, - відповіла Сідні, впевнено й гордо. - Нас увесь час тримали під деревами. Те, що ми вибрали поні з осіннім забарвленням — чудова ідея. Живе маскування.

- Мовчіть. - Пачу’а пройшов повз неї, розправивши крила пегаса, скорочуючи відстань. Це перекрило їй огляд, залишивши перед собою лише оранжевого мисливця.

- Все ще гірше, ніж я боявся. Ти мусиш негайно евакуювати своє плем’я — або всі вони загинуть.

Розділ шістдесят дев’ятий.

Хвиля страху прокотилася серед нових мисливців Емі. Декілька підвелися, несміливо рушивши до дверей. Лише Рік і Бет залишилися незворушними.

Емі кивнула йому й вказала в бік коридору:

- Назовні. Усі інші — я зараз повернуся.

Пачу’а пішов за нею з кімнати, потім коридором до тієї частини будинку, де Рейн Флай раніше облаштувала собі спальню. Усередині все було приблизно так само, як вона залишила, хіба що на дереві з’явилися нові подряпини — мабуть, Бет користувалася нею, коли була гіпогрифом.

Хоча б підтримувала чистоту. Жодного нового зеленого слизу на меблях.

- Тобі вдалося потрапити в Аґат, - сказала вона, щойно двері зачинилися. - Я не розумію, навіщо було лякати моїх таборовців.

Пачу’а стояв біля дверей, готовий у будь-який момент втекти. Чи то від неї, чи від чогось гіршого — вона не могла знати.

- У Аґаті нічого не змінилося з нашого останнього візиту, Вельмишановна королево. Подумай про це. Жодних нових

охоронців — жодних посилених патрулів — жодних свіжих солдатів на вулицях.

- Це ж... добре! - Вона підійшла до вікна й визирнула надвір. Все виглядало знайомо: вулиці були тихі й темні. Працьовиті поні зазвичай спали після заходу. Зокрема одна, яку вона хотіла побачити знову.

- Поясни, чому ти панікуєш? Хіба це не те, чого ми прагнули?

Він перетнув кімнату одним стрибком, розправивши крила, і сів на підвіконня перед нею.

- Бо ти розкрилася тій кобилі під час нашого походу. Поні знають, що їхнє місто — під загрозою. Вони знають, і водночас ми не бачимо жодних змін.

Він різко відсмикнув фіранку, а потім зіскочив назад.

- Еквестрійці дикі та прості в своїх інстинктах, але не дурні. Якщо ми не бачимо їхніх приготувань — це лише означає, що вони непомітні. Ніщо їх немає. Петля вже обвиває твою шию, і ось-ось затягнеться. Ти мусиш утекти й забрати мисливців у безпечне місце.

Емі сіла.

- Є й інший варіант. Можливо, я достукалася до неї. Можливо, вона почала сумніватися у своїй ідеї геноциду. Можливо, Світі Дропс розуміє, що якщо закриє місто — це може спричинити війну. Але насправді вона хоче дипломатії.

Пачу’а розсміявся їй просто в обличчя — гірко й голосно.

- Дипломатія з варварами — це нісенітниця. Пробач, Вельмишановна королево, але ти говориш, як наймолодша нимфа. Востаннє попереджаю: не дозволяй своїй наївності погубити цих жуків. Довірся досвіду тих, хто вижив у ворожих землях.

З кожним словом у ньому зростали страх і зневіра. Емі не змогла приховати свої справжні емоції — вона не була переконана.

- Ти така ж приречена, як і божевільна королева, - сказав він і повернувся до виходу. - Ви — дві сторони однієї монети. Доказ того, що необхідний баланс. Вони були жорстокі й безжальні, палили ліси, замість того щоб ними опікуватись. А твоя безумна доброта призведе до смерті багатьох. Нехай предки відкриють тобі очі, перш ніж буде запізно.

Він пішов. Сі’тсі приєдналася до нього в коридорі, і вони рушили сходами вниз.

Емі встала й гукнула йому вслід:

- Невже це — найкраще майбутнє, яке ми можемо собі уявити, Пачу’а?

Він зупинився й обернувся:

- Смерть?

- Приховування. Втеча, бій, вбивства. Можна ж краще.

Сі’тсі повільно похитала головою:

- Тоді поні повинні відмовитись від вівса. А павук — перестати плести павутину. Неможливо.

І вони зникли, залишивши її стояти в тиші посеред коридору.

Тейлслайд мав би це почути. Напевно, занадто втомився після тієї безглуздої роботи.

Та вона ще не могла до нього йти — мала завершити одну справу.

У дверях з’явився Вес. Мовчки, аж поки двері не зачинилися, і мисливці не зникли в нічі.

- Він тебе не переконав?

Вона похитала головою і повернулася назад. Таборовці тісно скупчились довкола, сповнені очікування.

- Можливо, він має рацію щодо небезпеки — я не знаю. - Вона зачинила двері. - Ми могли би жити, як він пропонує. Постійно в русі, втікаючи, ховаючись, полюючи. Їхнє плем’я так і робить уже сотні років.

- Але тебе це не переконало, - сказала Бет. - Вони жахливо налякались.

Емі кивнула:

- Вони так довго ховаються від поні, що вже й забули, хто вони такі. Але я пам’ятаю. І ти теж, Бет. Що ти дізналася?

- Вони... просто люди? - припустила вона. - Трохи дивні, іноді. Моя клієнтка — справжня старомодна зануда. Але вона добра... просто хоче, щоб пташка з нею подружилась.

- Саме так. - Емі показала на вікно. - Їм боляче. Вони бояться. Але ми можемо достукатися до них — і побачити людину всередині. Якщо ми можемо це зробити для них — вони можуть це зробити для нас.

- То ми в безпеці? - спитала Сідні. - Вони нас не скривдять, ти це маєш на увазі?

- Ні. На жаль, ні. Небезпека все ще є — така ж, як я й казала. Не можна потрапити до їх рук. - Вона повернулась до Бет. - Для тебе й Веса — це подвійне правило. Коли підете на північ, ви будете самі.

Емі навіть не була впевнена, що її магія діятиме на такій відстані. Принаймні, Бет уже не голодувала. І поки вона в хороших стосунках із Весом — їй не доведеться полювати.

- Не самі, - сказав Рік, випередивши будь-яку відповідь. - Я йду з ними. Двоє — це замало.

Емі скривилась. Її крила трохи розкрились — вона змусила їх знову скластися.

- Рік, ти тепер експерт з Еквестрії. Мені потрібно, щоб ти повернувся до Стелла Лакус і навчав нових мисливців.

Він швидко підійшов і поставив на стіл повну банку. Ґлемур. Одна з кількох, які вони з Бет зібрали. Не стільки, як під час гуманітарної місії, але все одно — відчутно. Емі вже не

сприймала це як просто об’єм — вона бачила, скільки ротів це нагодує. Двісті жуків з’їдять за один раз все, що в тій банці. Весь запас у квартирі міг прогодувати табір тиждень.

Мало. Але краще, ніж нічого.

- Якось впораємося, - сказав він. - Ми з Бет разом ще з самого початку. Вона йде — я йду. Або нехай Вес йде сам. Він і сам вміє прикидатися поні.

Моя магія на нього не діє. Вона не могла продовжувати сперечатись, інакше скине сумніви й розбіжності серед мисливців. А їм зараз як ніколи потрібна впевненість.

- Гаразд, Рік. Ти заслужив це. Але попередження залишається: там небезпечно. Столиця, потім північ. Ми навіть не знаємо, що знайдемо. І я очікую, що ти слухатимеш усе, що скаже Вес. Це його місія.

Бет кивнула:

- Домовились. Ми вже вміємо змінюватися самі, Емі — обоє. З цим і трохи готівки — ми станемо примарами. Вес усе розповів. Зустрітись із його старим другом, дати тобі можливість взяти його під контроль, вивчити секрет магії міжсвітових подорожей. А потім — на північ, куди далі. Дістатися туди й повернутись живими. Звучить веселіше, ніж жити в шахті.

—----------

Наступні кілька годин були не те щоб легкими, але принаймні — передбачуваними. Емі вже все спланувала: зібрати команду, яка понесе магію назад; вийти в протилежному напрямку, прикидаючись туристами, а потім обійти місто й повернутись іншим шляхом. Решта залишалася — щоб підхопити клієнтів Бет і Ріка, або знайти нових. Емі обрала не лише найсміливіших жуків, а й найвідкритіших і найдружелюбніших із усіх, кого знала.

Для мисливців вона допомогла створити нові подоби, порадила щодо їхніх майбутніх ролей, а наприкінці ще раз наголосила:

- Маркусе. Пам’ятай усе, про що ми говорили.

Він кивнув:

- Перевірка інтранету щоранку й увечері. Завжди повертатись до цієї будівлі тим самим шляхом. Не шкодити місцевим. Якщо схоплять — забрати гроші й тікати, не вести їх до табору.

Вона вдячно кивнула й підвелася:

- Скоро світанок. Можете ще раз переглянути карти — є кілька таборовців, які можуть відповісти на ваші запитання про життя в Еквестрії. А я... мушу поговорити з Тейлслайдом перед тим, як почнеться день.

Якби тільки вона могла зробити цю подорож особисто — тоді вона змогла б не просто поговорити. Але це неможливо, поки вона не у власному тілі.

Одна кімната далі — і вона вже біля своєї спальні. Такої самої, як багато інших. У ній спав поні — міцно, попри всю драму, що

розгорталася за дверима. Враховуючи, наскільки важко працював Тейлслайд, це не дивувало.

Двері не були зачинені, тож вона легко прослизнула всередину і тихо зачинила їх за собою. Не те щоб вона чекала, що хтось піде за нею, але гарантій не було.

Вона наблизилася до ліжка так тихо, як тільки могла. Можливо, краще було б просто дати йому поспати. Але Емі не могла повчати таборовців про дружбу та чесність, ігноруючи їх сама. Цей пегас заслуговував на трохи чесності.

- Гей, - прошепотіла вона якомога лагідніше. - Тейлслайде? Ти зі мною?

Він прочинив одне око й зосередився на ній:

- Емі?

- Так і ні. Це... не зовсім я. Це магія перемінників.

Він різко сів:

- Емі, ти повинна знати, що сталося. Була поні — вона хотіла поговорити про тебе.

- Світі Дропс, - припустила вона. - Земна поні? Кремова шкіра, рожево-синя кучерява грива?

Він торкнувся її плеча, притягуючи ближче:

- Ти билася з нею на дорозі? З агентом Корони? Емі... я ж просив тебе не встрявати в неприємності! Ти обіцяла!

Ти й не хочеш знати, що зараз коїться в таборі... Вона сіла поруч на ліжко. Вона свідомо стримувалася від будь-яких рухів. Байдуже, як сильно вона хотіла б бути ближче — вона не могла дозволити собі таке в чужому тілі.

- Не мало бути насильства. Я зробила те саме, що й ти — сказала правду. Думала, вона послухає.

- Вона... знала багато. Про бій біля річки. Мазерлоуд, як ти врятувала мене — вона все це знала.

Емі кивнула:

- А звучала так, ніби... повірила? Ти думаєш, це щось змінило?

- Важко сказати. Вона могла б мене арештувати. Але не зробила цього. Це вже добре. Сказала тільки, щоби я не залишав місто — і все.

Емі усміхнулася:

- Тоді, мабуть, мені не варто казати тобі те, заради чого я прийшла. Якщо вона не хоче, щоб ти йшов...

Тейлслайд притис її міцніше своїми крилами:

- Якщо ти хвилюєшся, значить я маю це знати.

Навіть більше, ніж ти думаєш...

- Я... не знаю, як це сказати... - вона відсунулася, крила трохи розкрились. Можливо, вона зможе стримати тіло, всупереч

інстинкту. Вона опустила хвіст, пригорнула вуха. - Ти знаєш, що... іноді, коли двоє поні разом... бувають наслідки, так?

Очі Тейлслайда розширились. Він зістрибнув з ліжка:

- Я знаю, що може статися. Ти хочеш сказати, що твоє перевтілення настільки... що ти можеш…

Якщо й так, Емі, мабуть, і не дізналася б. Перетворення, напевно, знищило б усе ще на стадії зародку.

- Думаю, воно... магічне. Я просто подумала, що ти маєш знати. Ти ж... причетний. Думаю, це будуть маленькі жуки, не поні. Можливо, тобі краще не чути це. Увесь процес звучить огидно — купа слизу, як з фільму *Чужий* ...

- Але ти маєш знати. Навіть якщо захочеш просто втекти — я не триматиму зла.

Їй не треба було здогадуватись, що він відчував. Страх, тривога, відраза... Але щось було сильніше за все це. Він знову обійняв її крилами, притиснувши:

- Я не втечу, Емі. Що б це не було... ти не повинна проходити крізь це сама. Ти повернешся жити сюди?

Вона похитала головою:

- Н-ні. Мені вже... важко подорожувати. Думаю, доведеться залишитися там, де я є, до кінця. Я й надалі користуватимусь магією, як зараз. Але здебільшого лежатиму... й керуватиму.

- Тоді я приєднаюсь до тебе. Тобі потрібен захист. І я хочу побачити — байдуже, наскільки це огидно.

Чи існує межа того, скільки любові можна передати через зв'язок? Якщо так — Емі її тоді не досягла. Скакун не мусив робити нічого — його обіцянки було достатньо.

Розділ сімдесят.

Емі не могла повернутися разом із Тейлслайдом, щоби пройти весь шлях назад до Стелла Лакус. Якщо б вона просто відправила його з командою доставки їжі, це було б рівносильно тому, щоб прикріпити до нього сигнальні ракети — кожен його крок буде помітний. Але був один шлях, на якому він наполягав, настільки небезпечний, що Емі не могла дозволити йому йти самому.

- Я скажу агентці, що йду, - сказав він. - Кузня не помітить мого зникнення — і я за нею не сумуватиму. Але ця поні має знати. Я не втікаю, мене не викрали. Я йду, бо сам вирішив.

Емі принаймні десять хвилин намагалася переконати його не робити цього, перелічуючи вже всі відомі йому загрози. Та що б вона не казала — Тейлслайд не слухав. Він уже прийняв рішення:

- Мені байдуже, наскільки ти маєш рацію. Я все одно це зроблю.

Тож вона пішла з ним через усе місто, аж до новоствореного "Управління внутрішньої безпеки", якого ще не було під час її останнього візиту. Воно розташовувалось не на базі, а поруч із поліцейською дільницею. Емі майже не взаємодіяла з форменими констеблями Агати, хіба що обмінювалася ввічливими привітаннями. Вона відчувала, що їм не подобається військова присутність у їхньому місті.

Попри все, в офісі вже горіло світло — ще до справжнього світанку. Секретар сидів за столом, а далі за дверима виднілося освітлення з інших кімнат.

- Тобі, мабуть, не варто заходити зі мною, - сказав Тейлслайд, коли вони підійшли до дверей. - Вона не дурна. Відразу здогадається, хто ти.

Емі розправила крила:

- Але якщо вона заарештує і тебе теж? Тоді я хочу бути поруч.

Пегас тяжко зітхнув, але притримав для неї двері.

Секретар ледь звернув на них увагу. Він перекладав стоси паперів і відкусив черговий шматок ранкового пончика.

- Ваш начальник тут? - ввічливо спитав Тейлслайд. - Мені треба швидко поговорити з нею.

Нарешті той підвів очі. Кивнув і, піднявши коробку з пончиками, підсунув її в їхній бік:

- Голодні? Вона в офісі. Тільки недовго, у неї зустріч о восьмій.

Тейлслайд взяв один із вдячним кивком. Емі також, більше з інстинкту. Відкусила — і зупинилася. Її справжнє тіло знову вимагало їжі — щоб живити стільки яєць. Але ця копія не носила потомства.

Навіть так, смак був набагато кращий, ніж вона очікувала. Замість теплого тіста вона відчула гордість за якість, задоволення від добре виконаної роботи. Під цим — знайомі смаки, за якими вона так сумувала: солодкий цукор, тепло на язику.

- Дякую. - Вона кивнула секретареві й рушила далі. Двері офісу вже були прочинені, а знайома поні сиділа за столом.

Світі Дропс виглядала... виснажено. Під очима мішки, грива розпатлана, запах — як у того, хто працював без відпочинку й не мав часу помитися. На стіні — карта міста, вкрита шпильками й червоними лініями. На жаль для Емі, більшість позначок скупчувалися в районі складів. У Орендуй Друга їх не більше, ніж в інших будівлях поруч — зате в інших районах міста їх майже не було.

Світі Дропс наближалася до цілі. Чи була б вона настільки ефективною, якби Емі не роздала своїх жуків? Пачу'а мав рацію. І зараз вони збираються дати їй ще більше причин полювати на них.

Поні підвела погляд, побачила Тейлслайда й знову опустилася в крісло, виглядаючи ще більш перевантаженою.

- Ти повернувся. Вирішив прийняти мою пропозицію? - її очі ковзнули по Емі, зупинилися на пончику, потім відвернулися. - Не

варто було втягувати інших поні. Хіба що вона знає щось, що мені потрібно.

Їжа. Ось як я уникла підозри, коли ми вперше зустрілися. Вона не думає, що ми можемо їсти.

Тейлслайд сів навпроти:

- Вона просто тут, щоби підтримати мене. Я хотів сказати тобі: я їду і, можливо, не повернуся найближчим часом. Якщо тобі ще щось потрібно від мене — кажи зараз.

Світі зітхнула й почала ритися в столі, поки не знайшла блокнот. Дістала перо, чорнило:

- Контактна адреса?

- Зона ізоляції перемінників, - відповів він, вказавши у відкрите вікно. - Я не знаю, як у них працює адресна система.

- Проспектор-Драйв, 1. Одразу біля траси I-5, - автоматично сказала Емі. І вже в наступну мить пошкодувала про це.

Очі Світі Дропс звузилися, на обличчі з'явилася лють. Вона вдарила копитом по столу — дерево аж застогнало під тиском.

- Навіщо ти це зробив, поні? Забув Кантерлотське вторгнення? Забув, що ми знайшли в захоплених районах міста?

Він рішуче похитав головою:

- Я нічого не забув. Я вже сотню разів давав свідчення — ці перемінники інші. Вони мене не чіпали, не висмоктували любов,

не нашкодили жодному поні. Я доведу це — так, щоб ніхто не зміг ігнорувати.

Світ Дропс підвелася, погляд ковзав між ними:

- Це вона, так? Королева. Емі Блайт.

Емі розгорнула крила, зберігаючи максимально спокійну поставу. Вона не думала, що ця поні буде вбивати в'язнів. Але якби "робітник" загинув — це була б ще одна дитина з Землі, яку батьки більше ніколи не побачать.

- Не зовсім. Я — посланниця. Можу показати, але в тебе вікно відчинене. Не хочу спричинити паніку.

Поні закотила очі:

- Бо вам, перемінникам, так вже й важливо благополуччя поні, авжеж.

Емі знизала плечима:

- Амі не мала б нічого казати. Ти не знала, хто вона — й не дізналася б.

- Це те, що ти скажеш? - огризнулася Світі. - А не те, як її дрони залишили мене саму, беззахисну?

- Ні. Це була... помилка. Вона хотіла поговорити, а не погрожувати. Вона не пишається тим, як усе відбулося.

Тейлслайд метнув погляд з однієї до іншої. Його напруга була відчутна навіть без магії. Він боявся — що хтось нападе. Але

хто?

- Найкращі надії на мир — марні, мінявко, - тихо сказала Світі. - Лише дурні намагаються досягти гармонії. Над королевою вашою вже занесено клинок. Скоро він впаде — і настане загибель вашого роду. Це неминуче.

Емі скам’яніла. І все стало ясно. Якщо Світі Дропс зрозуміла, що Емі — не зло, але нічим не може допомогти...

- Чому? - запитав Тейлслайд, розправивши крила. Він виставив одне прямо перед Емі, ніби захищаючи. Хоча це нічого не дало б проти Алікорна. - Після всього, що ти бачила...

Маре відвернулася до вікна:

- Це не я вирішувала. Командир Пат... його доповідь переконала більше. Вони хотіли зовсім відкликати мене, сказали, що моє судження — упереджене. Але хтось має залишитись, щоби вирахувати шпигунів після того, як їхня королева помре.

Вона махнула хвостом у бік дверей:

- Я вас не зупинятиму, Тейлслайде. Іди, будь з нею. Ти просто побачиш, як вона помре.

- Як? - вигукнув він, кинувшись до вікна. - Ти ж знаєш, що це неправильно! Може, ми можемо щось зробити? Петицію принцесі...

- Закляття вже накладене. Ніж, що летить уві сні й пробиває серце кожного винного. Навіть перемінники мусять колись спати. Коли вона засне — загине.

Справжній сон... Чи Емі колись справді спала? Її брат — щодня. І його не вразило жодне магічне лезо. Отже, зброя принцеси — не безладна. Іншим перемінникам нема чого боятись. Але їй — є.

З часу Транзиту вона бачила лише один сон — коли зустріла сумного напівбога після першої ночі з Тейлслайдом. Відтоді минули тижні. Коли ж наступить новий?

- Хіба що — не засне, - сказала Емі. Вона почала відступати до дверей. Обидва її крила були розкриті — але не захисно, як у жеребця перед нею. Вона була готова тікати. Хоча й знала — вона ще не вміє літати. - Амі не хоче колонізувати ваш світ. Вона просто хоче повернутись у свій. Ваш ніж не перетне межі між світами.

Кобила не обернулася.

- Поні мали бути кращими за це. Та Рада Лордів так жадає помсти… що їхній ніж ріже не ту шию. Королева сказала мені правду принаймні в одному — вона наша єдина надія на мир.

Емі запізнилася з поверненням до свого справжнього тіла. Та таборовці про це не дізнаються — і вона їм не скаже.

Бет і Вес цим займаються. Айві знає, як повернути нас додому. Мені просто треба триматися.

Вона загасила ліхтар, а тоді вийшла в простір, що вже починав перетворюватись на вулик. Відданість Тейлслайда трохи поповнила її магію, але вона все одно почувалася виснаженою, як і Світі Дропс. Її жуки ставилися до поні з повагою, не завдали шкоди нікому. А у відповідь отримали… вбивцю.

Може, Кая має рацію. І Пачу'а, і всі інші. Миру не буде.

- Емі! - Хтось гупав у двері, так сильно, що ті аж тріснули. - Він їде, Емі! Тобі треба негайно вийти!

Він. Лише одна людина могла вселяти такий страх. Навіть якби Тейлслайд летів просто сюди — він не прибув би так швидко.

Директор Альбрехт уже в дорозі.

Емі заплющила очі, зосереджуючи магію на найскладнішому перевтіленні, яке коли-небудь робила. Якщо жорстока Еквестрія так прагне її смерті, можливо, їй варто відкинути всі її правила. Вона досі пам’ятала, як мала виглядати, мала цілі спогади про це життя.

Магія хитнулася, згасаючи ще до початку змін. Але Емі продовжила — вливала в трансформацію більше сили, ніж будь-коли раніше.

Вона стала вищою, стрункішою, знайомішою. Надія, що все вийде, майже одразу згасла. Її крила не зникли — навпаки, вкрилися пір’ям. Ріг став гострішим. Шерсть залишилася.

Вона розплющила очі. Роздратування. Її зір заступало світле волосся — такого кольору, як і мало бути… але все ще грива.

Вона відкинула її магією — і це спрацювало. Крила розгорнулися по обидва боки, підкреслюючи її злість.

Емі стала алікорном.

- Емі, будь ласка! Ти нам потрібна!

Вона зітхнула і відчинила двері магією. У коридорі скупчилося кілька жуків — розвідники, що стояли на варті, і кілька, які самі проголосили себе охороною. Вони зніяковіло поглянули на неї — та її вигляд нічого їм не сказав. Вони не знали, що це означає для поні.

- Емі, добре, що ти ціла. Ми вже думали, що ти поранена. Альбрехт — його машина вже майже тут! Там можуть бути солдати!

- Пошліть більше охорони до камери. Якщо його таємна поліція дізнається, ми не зможемо воювати на два фронти.

Вона побігла по коридору вниз, у магазин подарунків. Інші жуки поспішили слідом. З темних проходів вийшло кілька «робітників», які відчули її тривогу. Вона могла б наказати їм залишитись — але не стала.

- Готуйтеся завалити вхід. Якщо мене атакують — закрийте прохід. Надішліть повідомлення в мережу. Можливо, мисливці з Аґейту допоможуть.

- Ти виходиш туди? - спитав один із дітей. Емі не знала його імені. Але він мав хоробрість носити лук, навіть коли все йшло до бою.

- Він не наш найбільший ворог, - відповіла вона. І вказала назад. - Ховайся. Нічого не роби, поки не почуєш мій голос.

Мудріше було б відправити одного з робітників на цю небезпечну зустріч. Але Емі вже не почувалася мудрою.

Вона вийшла через магазин подарунків, зазирнула через брудне скло у двір.

Альбрехт виліз із пікапа. У пасажирському місці — нікого. Лише сумка через плече — без зброї, без вибухівки. І головне — жодної армії.

Вона відчувала лише страх. Жодного зрадницького наміру. Жодного задоволення від хитрої змови. Лише страх.

Емі відчинила двері магією — але залишилася в будівлі. Якщо десь є снайпер — варто зменшити кількість кутів для пострілу.

- Директоре Альбрехт. Я не очікувала вас побачити.

Він обернувся — і почав йти.

- Емі. Це ти, так? Як часто ти ще змінюватимеш обличчя?

- Це я. - Вона стояла, блокуючи вхід крилами. - Чого ви хочете?

Транзит приховав його вік. Він міг би бути ще одним молодим радником, якби судити лише з вигляду. Але плечі — ті не обдуриш. Вони були важкими від тягаря відповідальності.

Він мовчав, поки не став просто перед дверима.

- Передати тобі Стеллу Лакус, звісно. Я здаюся.

Розділ сімдесят перший.

Слова Альбрехта вразили її сильніше, ніж будь-який удар. Із тієї миті, як вона вирішила виступити проти нього, Емі уявляла собі всі можливі жахливі кінцівки: облоги, отруєння, як таборівці з палицями кидаються на неї, зведені з розуму загрозою.

Натомість перед нею стояв старий директор табору — безпорадний. Можливо, у нього був радіозв'язок у сумці, але він точно не встиг би ним скористатись раніше за неї. На його щастя, вона була не тією істотою, за яку він її мав.

- Здатися, - повторила вона. - Ти в цьому впевнений? Ти... розумієш, що це означає?

Він кивнув, слабко.

- Звісно, дитино. Ховайся за своїми новими здібностями скільки хочеш. Я боровся з усіх сил, аби захистити дітей Стелла Лакус. Ти можеш судити про мої помилки, але ти не була на моєму місці. Скоро ти сама дізнаєшся, як важко нести цей тягар.

Емі подумала, чи не вигнати його просто зараз. Але попри все роздратування, це була її найкраща нагода для мирної капітуляції. І можливо — єдина.

- Заходь. Давай обговоримо твої умови.

Вона не повела його в шахту, хоча він явно був зацікавлений у тому, що її жуки там будували. Натомість, вона наказала охороні перекрити прохід і спрямувала його до свого приватного офісу. Вона ввімкнула світло і зачинила двері магією.

Кілька цікавих жуків підійшли ближче, щоби підслухати під дверима. Про повну конфіденційність годі було й мріяти.

- Я знаю, що не маю права щось вимагати, - почав він. - Я можу запропонувати лише свою співпрацю. У тебе тепер більшість нашої зброї і всі дорослі, які вміють нею користуватись. Я розумію, що, прийшовши сюди, я нічим не можу тебе змусити. Але, гадаю, ти не збираєшся мене вбивати. Якщо те, що я чув про твої сили — правда, ти давно могла це зробити. Але не зробила. Отже, ти щира. Ти справді віриш, що можеш впоратись краще. Тож, покажи.

Емі уважно його вивчала. Вона могла б спробувати увірватися до його думок — та це було складно. Вона ж ніколи не годувала директора, а саме це створювало надійний контакт із жуками, що важко відтворити.

Проте вона відчувала його щирість. Так, він ображений, можливо — навіть ненавидить її. Але в ньому не було агресії, не було ненависті, що визрівала до насильства.

- Я думаю, я адаптувалась швидше за тебе. Дізналася правду про Транзит, навчилась виживати в цих обставинах. Думаю, твоя нерішучість коштувала життя дітям. Наш табір на межі голоду, хоча це не обов’язково.

Він сів на задні кінцівки, порився в своїх сідельних сумках. Емі недооцінила його — Альбрехт міг користуватися магією. Принаймні левітацією. Він підняв стос паперів і подав їй. У його голосі вже не було злості — тільки біль.

- Ти думаєш, я робив ці вибори байдуже? Що відкидав тих, кого вважав непотрібними? Що мені було байдуже?"

Емі взяла папери. Їх було небагато — листи, по одній друкованій сторінці. Кожен починався майже однаково:

"Шановні містере і місіс Коултер, я знаю, що це — найгірша новина, яку можуть отримати батьки..."

Вона побіжно прочитала один. У листі висловлювались співчуття і прохання вибачення за смерть таборівця. Кожен лист містив фотографії — з табору, а потім з могили.

Емі перегорнула до наступного. Хоча зміст був схожий, це не були копії. У кожному — спогади, свідчення від вихователів та друзів дитини. Вони розповідали про мужність, про те, як кожен з дітей робив свій внесок, попри юний вік.

- Семеро померли — не рахуючи тих, хто загинув уже після того, як пішли за тобою. Я заслуговую на осуд за ці смерті — і знаю, що мій Бог осудить мене. Але якщо гинуть інші — то вже не через мене. Як ти писатимеш листи їхнім батькам, коли помруть ще? Коли прийде зима — ти зможеш зробити краще? Ти не допустиш, щоб вони вмерли з голоду?

Емі поклала листи на стіл, поруч зі своїми планами.

- Так, директоре. І я хотіла б зробити це з вашою допомогою. Ми не можемо покладатись на милостиню, щоб прогодувати наших жуків. Нам доведеться самим полювати. Деякі старші таборівці досить сміливі, але з дорослими мені буде значно спокійніше. Вони пристосовані, але вони — підлітки.

- Полювати, - повторив він. - Я ще з початку просив дорослих допомагати з їжею. Полювання, риболовля... Але одна гора не нагодує всіх.

- Не те полювання, - сказала вона. - Але спершу я хочу список твоїх охоронців. Тих, кого ти вважаєш розсудливими, хто прийме

твою капітуляцію. І тих, хто, ймовірно, зірветься і зашкодить іншим. Я не хочу витрачати ресурси на утримання в'язнів.

Вона підняла зі столу карту Еквестрії. Там були позначені залізничні маршрути, найбільші міста, маленькі селища, і короткі нотатки на полях — усе, що вона пам’ятала.

Більшість точок, як-от Мазерлоуд, мали лише кілька слів. Але навчання задля дружби з Айві навчило її багато про уряд Еквестрії — і вона це все запам’ятала.

- Мені потрібно відправити мисливців — не одну групу, а десяток. Вони мають опанувати свої здібності, вивчити місцеві звичаї й розробити план. І у нас мало часу на навчання.

Вона підійшла ближче, закриваючи карту. У своєму алікорнівському вигляді вона була вища за Альбрехта на голову, і від неї відчувалася сила, якої в ньому не було.

- Це твій табір. Ти знаєш, на що здатні його люди. Збери мені команди по троє-четверо. Хочу, щоб у кожній був дорослий, або хоча б вихователь.

- Десяток мисливських груп? - вигукнув він. - Емі, це неможливо. В усьому Стелла Лакус ледве набереться стільки людей, які вміють стріляти. А половина з них — не дуже стабільна, щоб довго бути без нагляду.

Вона посміхнулась.

- На щастя, стріляти нам не потрібно. Навпаки — краще, якщо вони нічого не вміють у плані насильства. Нам потрібні ті, хто вміє бути другом. Комунікабельні, гнучкі, товариські.

Директор пройшов повз неї, оглядаючи її темний офіс. Поглянув на забиті вікна й єдину лампу над головою. Але що б він не відчував — вона не змогла цього вичитати з його обличчя.

- Ти випромінюєш впевненість молодості, - нарешті сказав він. - Можливо, ти маєш рацію. Можливо, твої рішення врятують табір. Але багато хто постраждав від тих, хто був переконаний, що чинить правильно.

Вона кивнула.

- Я не кажу, що ти неправий, містере Альбрехт. Як би не склалося, я впевнена, що першою постраждаю саме я. Еквестрія вже знає про мене і зробила з мене мішень. Можливо, ти ще повернеш собі посаду — до того, як ми повернемось на Землю. Я лише сподіваюся, що встигну передати все, що дізналась. І що Веса більше не буде поруч...

Вона легенько підштовхнула його крилом, а потім відчинила двері за допомогою магії.

- Будь ласка, ходімо зі мною, містере Альбрехт. Є деякі люди, з якими я хочу вас познайомити. А потім ми разом вийдемо в радіоефір.

Далі все відбувалося майже так, як вона й уявляла. На краще чи на гірше — її впевненість змусила Альбрехта здатися. Того ж дня Тмі звільнила половину його колишніх охоронців, залишивши інших під вартою до кращих часів.

З ними вона могла впоратись згодом, якщо буде єдиною, хто приносить їм їжу. Королева могла запропонувати допомогу лише кілька разів — і тоді інші жуки побачать очевидне.

Для табору Стелла Лакус не було війни. Якими б не були її страхи, поліція Альбрехта залишалась людьми. Людьми, загнаними у відчай, страх і фанатичну відданість — але не настільки, щоб прориватись із боєм крізь натовп дітей.

За кілька годин Емі поїхала назад разом з Альбрехтом, використовуючи чергове тіло одного зі своїх "робітників". Вона довіряла йому, своєму колишньому супротивнику — але не всьому табору, особливо одразу після зміни влади. Якщо хтось і спробував би вбити її — то саме зараз.

Але нападу не сталося. Ні в дорозі, ні після того, як Альбрехт зібрав у своєму кабінеті колишню раду керівництва на останню нараду. Вона відчувала гнів і образу від декого з них — але на кожного обуреного було п’ятеро, що випромінювали полегшення.

Альбрехт тримав їх живими завдяки суворим нормам і жорсткій безпеці. Емі ж принесла їжу — і обіцяла більше.

- Єдине, чого я не розумію, - мовив радник Пул. - Навіщо, чорт забирай, ти тримаєш наших дітей у закинутій шахті? Я розумію, що намети — не варіант для снігу, але ж у нас є справжні будівлі. Якщо ти тепер головна — поверни всіх назад! Розмісти людей у МФЗ чи ще десь.

Кілька співробітників схвально загуділи:

- Я не хочу жити в печері.
- У нас тут ще є вода.

Емі терпляче чекала, поки вони висловляться, уважно слухаючи кожну скаргу. Якщо лідери мали такі заперечення — серед таборівців таких буде ще більше.

- Ми залишаємося там, і для цього є дві причини. - Емі встала, повільно пройшлася повз стіл. - Для цієї розмови важлива лише одна: в підніжжі нашої гори збирається армія. І дуже скоро вони можуть вирішити — час наступати й знищити нас. У них є дирижаблі, магічна артилерія і військова традиція, що налічує століття. Якщо ми будемо розкидані — табір Стелла Лакус просто розчавлять.

Мертва тиша. Ніхто не наважився заперечити — вони легко відчували, що вона каже правду.

- У старій шахті достатньо місця для всіх — і ми пристосовані до життя під землею. Ми можемо лазити по стінах, рити тунелі, орієнтуватися в цілковитій темряві — ми створені, щоб жити там. І найважливіше — там є свердловина, і лише один вхід. Якщо доведеться, ми зможемо його утримати наявною зброєю. Достатньо довго, щоб змусити їх сісти за стіл переговорів — я на це сподіваюся.

- Ти знала про це… всі ці місяці… - сказала медсестра Собол. Після того, як Емі зцілила поранених жуків, ця жінка стала однією з її найпалкіших прихильниць. Можливо, саме вона й переконала Альбрехта здатися. - А ми залишались у невіданні.

Емі кивнула.

- Я знаю набагато більше — і не знаю, скільки маю часу, щоб навчити вас усього. Але якщо хтось думав, що я перетворю себе на магічну диктаторку — пробачте. Мені й далі потрібні ви. Усі й далі працюють. Але тепер — усі їдять.

Вона опустила на стіл згорток паперів — план розбудови табору, наскільки їй вдалося його скласти.

- Ось з чого почнемо. Мені потрібні всі, хто має досвід у будівництві чи як підрядник, щоби зібрались...

Розділ сімдесят другий.

Емі прокинулася від неприємного тиску на своє справжнє тіло, що повернув її до реальності. Вона кліпнула, тоді відкрила одне око. Поруч стояв жук, наповнений нервовою енергією.

Потрібна була ще мить, щоби згадати себе — повернутися до свого роздутого тіла, з судомами після довгого лежання без руху.

- Що сталося?

- Їжа прийшла! - сказав він. - Тобто… мисливці принесли їжу. І з ними кінь. Хоче побачитися з тобою.

- Пегас? - припустила вона. - Жеребець? Великі крила? Тейлслайд.

Жук кивнув:

- Сказав, що ти його впізнаєш. Що нам робити?

Вона встала, витягнувшись у перебільшену розтяжку. Навіть у цьому образі Алікорна вона все ще почувалася роздутою й

важкою. Полегшення не настане, поки яйця не почнуть розвиватися поза її тілом.

- Занесіть гламур у сховище до решти. А я зустріну поні. Він… мій друг.

Можливо, малий не зрозумів, що вона мала на увазі, або був надто знервований, щоби запитати. Він хутко побіг виконувати її наказ.

- Ти дозволяєш поні бути тут? - прошепотів інший голос. Натане озвалася з темряви своєї кімнати, повернувшись до своєї неприродної, надприродної впевненості. - Ти розумієш, яку це несе загрозу? Вони запам’ятовують усе й передають знання твоїм ворогам. Навіть якщо цей худобинець зачарований — завжди є ризик, що він прорве твою магію й зрадить. Поні наповнені магією й можуть завдати страшної шкоди, якщо не будеш готова знищити їх.

Емі стиснула щелепи, вуха притислися назад:

- Будь ласка, не повторюй цього при ньому, коли він прийде. Тейлслайд… батько цих яєць. Він не зачарований, що б це не означало. Він не раб. Ми… разом.

Натане закотила очі:

- Якби це було можливо, я взяла б командування твоїм роєм, допоки ти не досягнеш зрілості. Ти можеш мати яйця, але в усьому іншому ти — німфа. Та цього зробити не можна. Рій або виживе під твоїм керівництвом, або загине.

Вона низько й знущально вклонилася — і вийшла.

- Вся ця твоя новизна або зробить із тебе найвеличнішу королеву в історії, або швидко вбиту науку для всіх інших. Викинь з голови усі понячі уявлення про ніжність і єдність, якщо зможеш. Усе, що тобі не служить — це слабкість.

Коли вона зникла, у дверях з'явився Тейлслайд, у супроводі півдюжини жуків. Деякі — охоронці, інші — працівники. Всі дивилися з сумішшю здивування та голоду в очах.

Ви думали, ми новачки в цьому. Але ми вже мали Веса в нашій спільноті. Якщо я змогла впоратись із тим — впораюсь і з цим.

- Хто це? - запитала Даніель, єдина, хто наважилась увійти за жеребцем. - Мати тут поні — це взагалі розумно?

- Ні, - чесно відповіла вона. - Це жахлива ідея. Але він має право бути тут. - Вона випросталася й підвищила голос:
- Передайте всім. Цей поні — мій гість. Він уже зробив велику послугу Стеллі Лакус, і до нього слід ставитися з повагою. Якщо хтось із жуків його зачепить — йому більше не місце в таборі. Ми не кривдимо наших гостей.

Даніель мовчки кивнула й відступила. Кілька інших залишилися в дверях. Емі не могла покладатись на неосвіченість молодших, щоби приховати, що між ними є. Почуття Тейлслайда були яскравими, навіть крізь кілька шарів каменю — він притягував жуків, як обігрівач у крижаній кімнаті.

Добре, що вони вже не голодують. Інакше було б кепсько.

Емі зачинила двері й замкнула їх.

- Амі, - сказав Тейлслайд. Обидва його крила розкрилися — пір’я скуйовджене після довгого польоту. Від нього тягнуло потом і озоном — тією ж енергією, яка з самого початку її притягувала.

- Ти...

Вона почервоніла, її крила розкрились рефлекторно:

- Знаю. Я не намагалась стати Алікорном — просто хотіла повернутись до двоногої форми. Але не вийшло. Спробувала вкласти купу глемуру — і вийшло… це.

Він зробив кілька кроків до неї:

- Не про це. Я знав, що ти можеш копіювати Алікорнів. Це було під час вторгнення. Я мав на увазі... - він торкнувся її живота крилом. - Це занадто рано. Минуло лише десять місяців. Ми навіть не мали б ще знати.

Емі кивнула:

- У сумочці завжди були засоби захисту. Якби я знала… Наші біології такі різні, я навіть не уявляла, що це можливо. Але думаю, ми інші — ті, хто трансформувався з людей, не ті, що народжені тут. Мусить бути щось у цьому — інші перемінники не могли б помилитись у такому важливому.

- Інші перемінники? - його брови піднялись. - Ти зустріла інших перемінників? У Еквестрії? Не з твоєї планети — а тих, злих загарбників?

- Ні! Не їх. - Вона не могла сказати більше, не порушивши обітниці Пачу’а. - Це була дале-ека поїздка. Вони живуть у

глушині. Неважливо. - Їй було дивно дивитись на нього зверху — не звично.

- Я… стану мамою, Тейлслайде. Вже зовсім скоро — кілька днів, не більше. Я знаю, ти не чекав цього.

Він засміявся — напружено. Його голос звучав впевнено, але біль під ним був голий, очевидний для неї:

- Я не міг би вибрати іншу кобилу. І не хочу — не хочу бути тим, хто скаже тобі це. Але якщо ти ще не думала… - він легенько підштовхнув її до сидячого положення. Слабкість його сили здивувала — вона легко могла б опиратись, якби хотіла. Але не хотіла.

- Поні мають гібридів із багатьма видами. Але перемінники — зовсім інші! Може статись так, що ця дитина… не доживе до кінця. Особливо при такій швидкості. Це точно не поняча вагітність.

Емі видихнула, розслабившись настільки, що навіть він помітив:

- Ти не злишся?

- Та ні! Я вже знаю, що це не еквестрійська вагітність. І... ну, це насправді огидно, пам’ятаєш? Як я казав. Найкраще — не бачити нічого, поки все не закінчиться. - Вона встала, відійшла.

- Навіть потім, ти, можливо, не захочеш дивитись. Я б не хотіла. Людська біологія й без того огидна.

Пегас повільно обійшов її, кинувши погляд на її нотатки й імпровізований офіс:

- Я ж не покинув тебе раніше, Емі. Що б не сталося — я хочу бути частиною цього. Я давно відмовився летіти на південь. Тож залишилось тільки дійти до кінця. - Він знизив голос, ледве чутно навіть для неї.
- Якщо агент СМАЙЛ казав правду… я не покину нашу дитину. Незалежно від того, як вона виглядатиме.

Емі майже встигла забути про цей Дамоклів меч. Не встигала вона подолати одну загрозу, як виникала інша. Та ця — з галузі, яку вона зовсім не розуміла.

І була лише одна істота, яка, можливо, щось знала. Але Емі не розповіла їй.

Вона рвонула до дверей і розчахнула їх:

- Натане! - крикнула вона. Її голос луною пронісся коридором. - Де Натане? - Перед дверима стояли жуки — щонайменше дюжина, так щільно, що перегородили прохід. - Де Натане? - повторила вона вже в розпачі.

Тейлслайд стояв позаду, збентежений. Але натовп жуків змусив його мовчати. Вона не могла його звинувачувати.

- Вона пішла в ясла, - сказав хтось, вказавши. - Оглянути їх. Ми мали її зупинити?

Емі похитала головою:

- Мені потрібно з нею поговорити. Всі — поверніться до роботи. Тунельна бригада — вам не місце тут нагорі. І ви, будівельники — вам ще меблі носити. Я повідомлю про новини від цього поні, коли настане час. Обіцяю.

Натовп розступився під її наказом, розсіявшись. Тейлслайд йшов за нею, швидко порівнявшись у темпі.

- Що це було?

- Тут є жук, який може допомогти, - відповіла вона.

Він кивнув і мовчки пішов за нею крізь шахту. Жуки розступалися й витріщалися, коли вони проходили повз — увага миттєво зверталась на Тейлслайда. Неважливо, що половина жуків виглядала як інші істоти — справжні, насичені емоції були незаперечні. Відданість Тейлслайда до неї, його самопожертва й витримка в труднощах — усе це притягувало жуків з усієї шахти.

Емі застрибнула на вантажний ліфт — важку дерев'яну платформу з металевими опорами, оточену грубим камінням. Вона зачекала, поки Тейлслайд приєднається, а тоді запустила підйомник. Вони спускались униз, а стіни перетворювались на розмиті бурі смуги.

- Є й інші шляхи вниз, але я замкнула сходи. Більшість цієї старої шахти досі небезпечна, навіть для жуків, які створені жити під землею.

Тейлслайд став у центрі платформи, щільно притиснувши крила до боків.

- Це… здається небезпечним. - Йому довелося підвищити голос, щоб перекричати різке скрипіння та стогін дерева. Цей ліфт аж ніяк не був сучасним.

- О, ще й як. Його досі запускали як атракціон для туристів, тож думаю, він безпечний. Тобі слід побачити американські гірки.

Якщо знову заведемо генератор, зможемо й їх запустити. Звісно, коли зробимо нові засоби безпеки.

Жеребець обернувся до неї:

- Ти жартуєш? Ви тут побудували парк розваг?

- Він уже був тут. Відновлення — дуже низький пріоритет. Але було б круто запустити його хоча б раз, перш ніж доведеться розібрати на запчастини.

- Не уявляю, як мені за тобою встигати. - Тейлслайд сів на задні ноги, очі прикуті до неї — аби тільки не дивитися на стрімкий рух ліфта. - Хіба ти не у стані ще однієї війни? Тобі довелось захопити табір, щоб врятувати дітей від голоду. Як ти збираєшся боротися й з ним, і з Еквестрією одночасно?

Вона усміхнулася. Але навіть такий тихий звук миттєво зник у гучному гулі.

- Він здався! Тепер працює на мене!

Тейлслайд зірвався на ноги й зупинився перед нею:

- Ти обіцяла, що не воюватимеш без мене!

- І не воювала! - Це було не зовсім правдою, але майже. - Я перехитрила його солдатів, захопила їх — і війна закінчилась, не почавшись. Важко воювати з дівчиною, яка приносить тобі їжу.

Він розслабився, знову притиснувши крила:

- О. Це не схоже на тих перемінників, яких ми зустрічали. Ті були неймовірно жорстокими — як між собою, так і з нами.

Емі сперлася копитом на важіль і зупинила ліфт. Не зовсім на дні — нижче вже починалася затоплена частина.

- Ти ж мав би вже зрозуміти — ми не такі, як ті жуки. Ніхто тут не ідеальний, але всі воліють вирішувати суперечки словами.

Вона ступила вперед, засвітивши ріг. Електричні кабелі ще не були прокладені, хоча будівельна команда вже завезла сюди шланги й насосне обладнання. Якщо пощастить — воно ще буде працювати.

Поруч із нею Емі відчувала інших жуків. Декілька її робітників залишилися в дитячій, щоб допомагати з будівництвом і дати їй можливість перевіряти стан справ. Навряд чи було безпечніше місце для тих, хто пережив «смерть душі».

Але був ще хтось — Натане, саме та, кого Емі й шукала. Вона побігла й невдовзі вийшла в дитячу.

Струмок води вже не тік, хоча прозоре озерце все ще блищало біля завіси. Вихід був повністю замурований свіжим цементом.

- Ти привела сюди поні? - сказала Натане, не обертаючись. Книга досі лежала в неї на плечах. Інших інструментів чи зброї вона не мала — і не потребувала, з огляду на магію королеви. - Йому не слід знати про це місце. Або ж, якщо ти вже наполягаєш на цьому самцеві — існує процедура. Принаймні, твоя марнославність дала б щедрий врожай глемору.

Тейлслайд здригнувся. Страх пробіг його тілом, і він завмер у дверях. Вона озирнулася і глянула йому просто в очі: *я не дозволю їй це зробити* . Але сказати йому це вона не могла — так, як могла комунікувати з іншими жуками. Йому доведеться прочитати її намір у погляді.

- Я хотіла тебе про дещо спитати, - сказала Емі, повністю проігнорувавши загрозу. Принаймні, їй ніколи не доводилось сумніватися, з ким говорить. - Принцеса Еквестрії… вона володіє магією снів, так?

Це питання застало Каю зненацька. Вона розвернулась і швидко перетнула порожню печеру:

- Щоб ти там не задумала — припини. Алікорни могутні понад твоє уявлення, німфо. Їхню силу неможливо зупинити, навіть найсильнішим з нас. Королева Кризаліс довела це блискуче. Навіть коротка перемога обернулась повним знищенням її племені. Ми не можемо перемогти. Лише сховатися.

Їхню силу неможливо зупинити. Її слова тиснули на Емі як тягар з каменю. Не існувало секретного королівського способу зупинити закляття. Отже, краще було б не показувати Кає свої слабкості. Можливо, шлях назад на Землю — єдиний справжній шанс. Там жоден магічний кинжал не матиме значення.

- Не варто обговорювати це далі, - продовжила Кая. - Особливо в присутності цього. Інша річ, якби ти збиралася його вбити — але ж ти навіть ворогів щадиш. Свого коханого ти точно не зачепиш.

- Так, шанована, - різко кивнула Амі. - Я не дуже за вбивства, якщо тебе це влаштовує. Але я б хотіла дізнатися, як будувати ясла.

- Натане може тебе проінформувати, - сказала королева. - Я залишаю вас. Було б недоречно, якби королева іншого племені була присутня на такій священній події. Я знову прийду, коли поні прийдуть вас вирізати.

Дрон здригнулася, і її обличчя розслабилося:

- Чи є щось, що вам потрібно, шанована королево?

- Наразі — ні, - відповіла Емі, похитавши головою.

Розділ сімдесят третій.

Тейлслайд не втік, коли побачив справжній стан тіла Емі. Можливо, це було через його почуття до неї — а може, через досвід служби в королівській гвардії, який навчив його терпимості до різних форм біології. У будь-якому разі, він залишився поруч із нею впродовж наступних днів.

Емі не покладалася на вірних таборовців для будівництва гнізда, попри свою довіру до них. Роботи на верхніх рівнях її нової колонії було достатньо, щоб зайняти усіх — а часу залишалося мало. На щастя, завдяки колишньому управлінню Стелла Лакус, у неї залишилось чимало інших жуків, які могли допомогти — тих, хто залежав від її контакту заради надії на справжнє одужання.

Протягом кількох днів Емі ще могла користуватись деякими тілами робітників серед таборовців, щоби перевіряти хід робіт. Зброю з табору вже надійно сховали під землею, і тепер головною задачею було перенесення меблів із готелю навпроти. Матраци були старі, а ліжка прості — але після чотирьох місяців на розкладушках, це був справжній прогрес.

Найцікавішим був тунельний загін — перше практичне застосування таємного знання королеви Каї. За правильної техніки жуки могли проривати майже десять метрів на день. Важка й брудна робота — але без неї кожне поповнення запасів стало б ризикованою перевіркою їхньої магії та терпіння поні. Враховуючи, як поні поводились востаннє, Емі не сумнівалася — жуки загинуть, якщо вони не збудують альтернативний шлях.

Її брат і колишні мисливці рухались повільно, економлячи на транспорті — пішки або користуючись вільним місцем у вантажних потягах. Але в Емі був лише один шанс зв’язатися з ними, перш ніж вона зовсім втратить змогу. В останні дні вона мала лише одну пару очей — хоч і з Тейлслайдом поряд.

Тільки знання королеви дозволяло будувати воскові комірки для кожного яйця, розуміти потрібну відстань між ними, температуру і вологість. Але щойно Емі засвоїла принципи — робітники могли робити все самі. Вона намагалася не думати про лячні наслідки цього.

Остання зустріч із лідерами табору відбулася в самому гнізді, перед народженням. Інакше вона б провела її в іншому місці — але була занадто велика, щоб далеко пересуватись, і цілком залежала від їжі, яку приносив Тейлслайд або робітники. Та й зрештою — вони все одно рано чи пізно дізнаються правду.

Вони не зреагували з тим жахом, як Тейлслайд вперше. Стіни гнізда були повністю змінені — вкриті зеленим воском і обробленим каменем, без слідів природної краси. Природна відраза людини поступалася перед сильнішим інстинктом.

Першим прибув Альбрехт — і першим заговорив:

- Ось справжнє джерело твоєї перемоги. Тобі... дісталась біологічна перевага. Ось чому ніхто не міг повторити твої здібності.

Вона не дотримувалася кожної вказівки Каї щодо облаштування гнізда. Там, де перемінники користувались лише воском, бо тканина гниє, вона дозволила собі трохи комфорту — м'які, водонепроникні спальні мішки.

- Можливо, - відповіла вона. Це була не вся правда — коли вона прибула, виглядала так само, як будь-яка інша дівчина з табору. Можливо, будь-хто з них зміг би змінитися, отримай вони належний поштовх.

- Я впевнена, ти вже здогадувався, маючи тисячу підлітків у закритому просторі, але... перемінники стерильні. Тобто... самиці. Окрім німф і королев. Без цього виду не вижити.

Альбрехт виглядав краще, ніж під час першої зустрічі. Можливо, через те, що вже не ніс тягаря влади — або через те, що його підопічні нарешті почали їсти.

- Варто подумати, чи варто нам взагалі розмножуватись, Емі. Якщо ми повернемося на Землю — що буде з тими, хто народився тут? А якщо залишимось навіки — може, краще було б, якби наш рід не продовжився. Вони ж будуть такими ж паразитами, як і ми, хіба ні?

У дверях з’явилась Даніель, за нею — місіс Собол і нинішній лідер розвідки Андре. Вони зайшли з ліфта, приголомшені побаченим.

- Наша їжа... незвична, - сказала Емі. - Але це не означає, що ми не заслуговуємо на життя. Запитайте Тейлслайда — чи став він слабшим від того, що годував мене?

У затінку біля стіни стояв намет із табору. Тейлслайд облаштував у ньому свій куточок, де міг відпочити від усього цього «жуківського». Стінки були досить тонкі, щоб чути розмову — й особливо, власне ім’я.

Він визирнув назовні, дивлячись на зібрання перемінників. Вони дивилися на нього з голодною цікавістю.

- Амі?

Вона покликала його:

- Пам’ятаєш, як ти казав про те, як живуть перемінники? Після вторгнення в Кантерлот… Ти казав, що ті жуки чинили жахливі речі заради їжі?

- Ох. - Його вуха опустились, обличчя побіліло. - Нам показували ті фото, коли призначали на завдання. Жахливо… Я не певен, що це доречно тут. Вони ще надто юні.

Даніель — так, принаймні. Емі кивнула.

- Але поки ти був зі мною — ти хоч раз відчував слабкість? Наче з тебе висмоктали щось? Або чув, щоби ті жуки, що жили зі

мною, нашкодили комусь?

- Ні. Саме це дало мені зрозуміти, що ти інша. Навіть коли тебе не було поряд, я чув, що вони кажуть, бачив, як поводяться. Якби хтось із них нашкодив поні… я не знаю, що б я зробив.

Емі торкнулася його плеча ногою — більше вона зараз не могла.

- Дякую. Ось у чому суть, містере Альбрехт. Ми можемо жити, не завдаючи шкоди. Я ще вчуся, як усе влаштовано. Але як я думаю… - *і як казала Кая, але вона не стала ускладнювати* - розумні істоти цього світу виробляють гламур природно. Це емоційна енергія, вбудована в усе, що вони роблять. Ми можемо збирати її пасивно — те, що інакше просто зникло б. Ми їмо — і ніхто від цього не страждає.

Старий директор бурчав собі під ніс, виявляючи невдоволення.
- Я й досі вважаю, що весь цей... процес... варто було відкласти хоча б на кілька років. Я знаю, ти не була надворі — але перший мороз уже ліг на гори і не розтанув на сонці. Таборівці змушені вибирати: або центральне опалення в багатофункціональному корпусі, або ця шахта. Останнє, чого потребує така делікатна ситуація, — ще одне джерело нестабільності й непередбачуваності.

- Я не планувала цього, - визнала Емі. - Але... думаю, я не стала б королевою інакше. Це був той момент, коли я змінилася. Без королеви ми не зможемо вижити у протистоянні з Еквестрією.

Місіс Собол прокашлялася й обійшла його.
- Міс Блайт. У мене є інші занепокоєння. По-перше, я маю залишатися тут, поки цей... процес не завершиться. Я приймала пологи вже не раз у цьому — іншому світі. Усе може бути не так просто. По-друге, ви виглядаєте... надзвичайно вагітною. Скільки ви очікуєте?

Вона вже не могла стояти, але все ж намагалася зустрітися з медсестрою поглядом.
- Я була б вдячна за вашу допомогу. На жаль, усе ще гірше, ніж ви уявляєте. Я виношую... яйця. Кожне з них маленьке. Мені казали, що королева може відкладати до сотні або більше кожні кілька місяців. Їм знадобиться стільки ж часу, щоб вилупитися, а потім ще пів року перебувати в личинковому стані.

Даніель нервово засміялася.
- Це... дивно. Це дуже дивно, Емі. Не думаю, що це гарна ідея. Це ж скільки роботи! Тут тепер усе заповниться цими жучками?

Емі кивнула.
- Як у мурашнику чи термітнику. Думаю, ті... пошкоджені на розумі жучки... будуть гарними кандидатами для роботи тут, разом із наймолодшими таборівцями. Це набагато безпечніше, ніж залишатися на поверхні, де їх може впіймати армія або голодний вовк.

- Таборівцям потрібно чимось займатися, - сказав Альбрехт. - Можливо, це їм допоможе. У моїх довгострокових планах вигнання сюди вже передбачалося будівництво школи. Але тепер це вже твоя проблема.

- Просто тримайте все в русі найближчими днями. Щойно яйця будуть у яслах, я знову зможу допомагати. Хочу, щоб інші мисливські загони були готові вирушити до кінця тижня.

Невдовзі вони її залишили, повернувшись до своїх справ на поверхні. Місіс Собол залишилася, і за це Емі була щиро вдячна. Навіть якщо народження чейнджлінгів нічим не схоже на людські пологи — було щось заспокійливе в присутності медпрацівника з обладнанням під рукою.

Очікування було недовгим. Без сонця, щоб виміряти час, без потреби у сні, Емі провела цей час у напівмаревному стані. Ті самі тривоги не покидали її: візит Бет до Айві, постійне виснаження запасів їжі, страх за "мисливські" загони. Якщо поні впіймають когось і вб’ють — як вона зможе жити з цим?

Коли момент нарешті настав — усе відбувалося зовсім не так, як вона уявляла. Не було зручного лікарняного ліжка, не було епідуральної анестезії чи команди лікарів та медсестер. Тейлслайд був не тим ніжним чоловіком, з яким вона мріяла провести життя. Але він був хоробрим і достатньо відданим, щоб витримати видовище, яке й сама Емі не хотіла б побачити по телевізору.

Коли вона перестала відчувати огиду, Емі зрозуміла, що це зовсім не боляче. Навпаки — процес був... приємний. Це мало сенс — якби кожне нове покоління яєць було тортурою, королеви не змогли б створювати великі колонії, і вид не вижив би. Вона майже не могла рухатися — але й не потрібно було. Поряд були робітники, які забирали яйця одне за одним, щоб запечатати їх у воскові гнізда для перших днів інкубації.

Їх доведеться переміщати кожні кілька днів, підтримуючи потрібну температуру та вологість, щоб вони не пересохли. Їх треба буде очищувати, забезпечувати доступом до свіжого повітря й обережно поводитися з кожним — інакше личинка всередині втратить шанс на здорове життя.

Це тривало, мабуть, кілька годин — на межі цілковитого виснаження. Але зрештою — крізь насолоду, біль, страх і тугу — останнє яйце було відкладене. Емі знову впала в своє гніздо, відчуваючи себе як здута фляга. Порожні стіни ясел тепер були всіяні яйцями, кожне з яких тьмяно світилося магією. Їх мають підтримувати перші краплі гламура, доки ті не вилупляться навесні.

- Ти вже... відновлюєшся, - сказав Тейлслайд. Вона не помітила, як він підійшов — але Емі була настільки виснаженою, що майже нічого не бачила. - Мабуть, так і має бути. Інша королева не виглядала... так.

Емі намагалася підняти погляд. Ось як це — не спати кілька місяців. Тепер, коли яйця були позаду, втома накрила її з головою.
- Т-так... Мабуть, трансформаційна магія... згодиться іноді. Не доведеться все життя ходити, як порося. Маленькі благословення...

Він витер її обличчя чимось вологим і прохолодним.
- Цікаво, як воно — мати одразу сотню дітей. Це... більше, ніж я будь-коли чув, навіть серед старих племен земних поні. Вони будуть схожі на мене?

Емі тихо засміялася. Вона боролася, щоб не заснути, але сили залишали її. Ніхто не зміг би пережити таке виснаження без відпочинку, навіть така сильна й витривала, як вона.
- Я... сподіваюся, вони будуть як ти. Сподіваюся, вони будуть хоробрими, сподіваюся, робитимуть правильно, навіть якщо доведеться жертвувати. Сподіваюся, вони любитимуть тих, хто відрізняється. І захищатимуть тих, кого кохають.

Він обійняв її крилом, пригортаючи до себе. Емі вже нічого не бачила — ні медсестру, ні робітників, ні сяючі яйця.

Але, можливо, це було й на краще. Вона була не сама.

Розділ сімдесят четвертий.

Емі прокинулася в нескінченній, безликій пустці.

Сірий камінь тягнувся до обрію в усі боки, без жодної ознаки життя, вкрите лише тонким шаром туману, що повільно крутився. Вона незграбно підвелася, ледь утримуючи рівновагу на чотирьох ногах.
- Гей? Є тут хтось...?

Гніздо зникло. Разом із Тейлслайдом, місіс Собол і шахтою.
Де я?

- Кінець, - пролунало. Голос був знайомим, хоч вона й чула його лише раз. Вона обернулася — над нею височіла величезна постать. Алікорн здавалася ще страшнішою, ніж минулого разу — її грива займала все небо, зірки та туманності закручувались у ній, підкоряючись невидимим потокам.
- Зло, яке ти принесла в Еквестрію, закінчиться цієї ночі. Справедливість восторжествує.

У цьому місці масштаб не мав значення. Порівняно з цією істотою, Емі була меншою за дитину, безсилою перед її всепоглинаючою магією. Та вона не відвела погляду, не схилилася, не підкорилася. Якщо принцеса вже вирішила вбити її, вона помре стоячи.

- У вбивстві немає справедливості. Не можна покінчити зі злом, якого ще не було.

Погляд принцеси був гостріший за будь-який ніж. Її ріг засяяв жаром, який міг випалити Емі з цього світу.
- Скільки злих створінь виправдовуються перед тим, як впаде

молот вироку. Але Еквестрія — не домен хаосу. Тут панує гармонія.

- Себто… ти? - зухвало перепитала Емі. - Ти — ідеал? Безпристрасна, досконала? І вже вирішила, що я маю померти?

Алікорн скам’яніла. Її грива спалахнула, зірки в ній палали, як денне сонце.
- Я не суджу тебе, королево зла. Як ти й сказала — немає істоти, якій можна довірити силу життя й смерті. Але закляття не є суддею — це чиста математика. Винуватість визначає результат. Твої страждання, страхи і провали — твій вирок. І вона ще ніколи не помилялася.

Емі поглянула вгору, розправивши крила, намагаючись здаватися більшою. Але навіть це не могло захистити її від магії. А головне — не могло захистити Стелла Лакус від наслідків її загибелі.

- Я була так близько, принцесо. Я об’єднала їх без пролиття крові. Я... будувала розуміння у твоїх громадянах. Мости дипломатії. Тобі не потрібно це робити. Є інший шлях.

Гнів у її очах згас, і світло в гриві стало тьмянішим.
- Я знаю краще за багатьох істот, юна королево. Зі злом не може бути дипломатії. Якщо це тебе втішить — жоден меч не падає в самоті. Я стану свідком твого суду. Вирок прийде в трьох ударах — у провалі, скорботі та провині. Тричі буде винесено вирок, тричі — осуд.

Її ріг спалахнув, осліпивши Емі. Вона заплющила очі, прикрила лице копитом — але це нічого не змінило. Світло пронизало її, залишаючи тінь і порожнечу. Воно палило, обпікаючи кожну частину її тіла. Вона відкрила рот, щоб закричати — та не мала сил вигукнути ні слова.

У вухах завили сирени. Емі сиділа на краю пасажирського сидіння, дивлячись, як у вікні проносяться нічні вулиці Портленда. Дороги були майже порожні, але ті кілька машин, що були, поступалися дорогою, розчищаючи шлях.

- Не напружуйся так, новачку, - сказав водій. Його голос залишався спокійним попри рев сирен і швидкість. Але хоч він і був спокійний, сивина вже торкнулася його волосся.
- Ми просто зачекаємо, поки пожежники зроблять свою справу. Легка зміна, легке життя.

Емі більше не була жуком, але одяг це не підтверджував. Навіть найменший розмір жорсткого синього жакету був для неї завеликим, надувався при кожному русі.
- Т-так, - нервово засміялася вона. - Звичайно. Легкий перший день.

- Але ж ти не для легкості цю роботу вибрала, - сказав Сіммонс, легенько штовхнувши її в плече. Йому не слід було відволікатися від дороги, але це його зовсім не хвилювало. Він тримав машину під контролем — як і все інше. - Ти тут, щоб рятувати життя, новачку. Що б нас не чекало сьогодні — це твій перший шанс. Просто дихай, поки не приїдемо, добре? Не хочу, щоб мій новачок впав у непритомність.

Машина раптом наче пригальмувала, ніби врізалася в стіну з меду. Фари витягнулись у довгі світляні шлейфи.

- Я не розумію, - промовила вона. - Це місце... не Еквестрія. Це не таємна нора. Де ця пам’ять?

Емі обернулася — у задній частині карети швидкої стояла принцеса Луна. Вона проходила крізь ноші, немов крізь повітря,

а її сяючий ріг пробивав дах. Вона була нематеріальною — на відміну від усього навколо.

- Моя перша ніч як фельдшер, - прошепотіла Емі. - За кілька місяців до табору.

Попереду вже чекала пожежна машина з миготливими червоними та білими вогнями, поруч — поліція й інші служби.

- ЛНД... Ви вбивці? Або, можливо, солдати?

- Не зовсім. - Емі не потребувала бачити, що буде далі. Вона вже знала. Її серце шалено калатало, шкіра зблідла. Вона стискала жакет так, що кісточки пальців побіліли. - Сіммонсе... А якщо він стрибне?

Водій не відреагував, лише обережно припаркувався. Можливо, він її не чув — не бачив світлої кобили.
- Бери сумку, новачку! Зір і звук. Просто думай про те, як ляжеш у тепле ліжко після цього.

Вона діяла на автопілоті — вистрибнула з машини, закинула важку медичну сумку на плече. Та була майже половиною її ваги. Вона пробігла крізь розгублений натовп.

Сіммонс прокладав шлях уперед, впевнений, масивний.
- Швидка допомога! Розступіться!

Невдовзі вони минули поліцейський кордон, і побачили, як кілька пожежників тримають величезний бежевий тент.

Високо над ними — фігура, що стояла босоніж на вузькому поручні найвищого балкона. Пожежники та поліція були лиш тінями у готельному номері — далі вони не змогли просунутись.

- У нього немає крил, - сказала принцеса Луна. - Це не політ.

Але все одно — в якомусь сенсі, це був політ. За секунду підліток стрибнув униз. Емі відвернулася, але від звуку не сховатися: шльопання, змішане з хрускотом. Пожежники не встигли.

- Блайт, зі мною! - Сіммонс не вагався ні на мить. Промчав повз приголомшених свідків до зім’ятого тіла.

Емі могла лише підкоритися, повторюючи ті самі дії, що й тієї ночі. Вона бігла до носилок, допомогла покласти туди понівечене тіло, і провела десять хвилин у машині, марно намагаючись зупинити кровотечу.

—----------

Емі сиділа на бордюрі, стискаючи в пальцях недопалок сигарети. Вона не курила, ніколи не знала, як це робиться. Але тримала її все одно. Інакше довелося б триматися за закривавлені коліна і гойдатися взад-вперед.

- Дитино, - озвався Сіммонс, підходячи з парою паруючих стаканів. - Не хвилюйся, це не кава. Стимулятори — останнє, що тобі зараз потрібно.

Вона взяла чашку й зробила ковток. Гарячий шоколад із вершками, настільки гарячий, що обпік язик. Та холоду це майже не відігнало. Емі викинула сигарету, стерла її об асфальт чорним

черевиком.
- Легка зміна, легке життя, - повторила вона, витираючи сльози з щік.

- Пекельна перша ніч, - сказав він, вмощуючись поруч, повільно потягуючи свою чашку. Вона пахла різко, чорніша за її напій. - Стерво не мало цього робити. Ні з родиною, ні з друзями — і вже точно не з тобою. - Він поклав руку їй на плече, міцно стиснув крізь куртку. - Це не твоя провина, дитино. Він зробив свій вибір ще на балконі. Усе, що сталося далі — неминуче, як приплив. Ти нічого не могла зробити.

Вона схлипнула, намагаючись говорити рівним тоном. Пам’ять чи ні — а біль був такий самий, як і вперше. Серце, розчавлене горем, холод порожнечі, що залишився в погляді мертвих очей.
- Як ти можеш бути таким... спокійним? Тобі що, байдуже?

Він прибрав руку з її плеча.
- Авжеж, ні, Блайт. Думаєш, чому я досі тримаюсь за цю кляту роботу? Якщо тобі байдуже — не боротимешся так, як слід. Люди, які нас викликають — вони за крок від того, щоб опинитися там, де той хлопець. Якщо зробити все правильно — у них буде шанс повернутися додому.

Він потягнувся під коміром, витягнувши дерев’яний хрестик.
- Немає більшої любові, ніж та, коли хтось кладе життя за інших, новачку. Я бачив, як ти боролася. Нашим службам потрібні такі люди, як ти.

Він підвівся, заховав хрестик назад.
- Можеш посидіти ще хвилину, якщо треба. А потім — час із цим закінчити. На тебе чекає душ. - Він зник у темряві лікарні. На стоянці з’явилася інша постать, байдуже крокуючи серед машин.

Хоча руху більше не було. Усе застигло під бурштиновим світлом ліхтарів і яскравим червоним хрестом.
- Твоя найбільша поразка. Не зірване завоювання, не помста, якої не досягла.

Емі відкинула стакан і розкрила долоні. Вона все ще плакала — біль цього моменту був такий же сирий і справжній, як і тоді.
- Ось вона, кров. Ти цього хотіла, правда? Смерть — у мене на совісті. Як ти й бажала. Я збрехала.

Вона не відчувала емоцій кобили, не бачила її обличчя крізь сльози. Голос її залишався твердим, байдужим.
- ЛНД - це...

- Лікар Невідкладної Допомоги, - закінчила Емі. - Якби вони думали, що хлопець стрибне, послали б когось іншого. Це мала бути... легка зміна. Вони не хотіли мене лякати. - Вона засміялася, голос прорізав біль і перейшов у шаленство. - Думали, що я здамся. Усі так думали. Але вони помилялися.

Принцеса розправила крила. Але колишньої королівської впевненості в ній уже не було.
- Провал не ріже так глибоко, навіть для винних. Твій смуток завдасть глибшої рани зіпсованій душі. - Спалах світла — і стоянка зникла.

—----------

Емі ховалася за каменем. Вона була виснажена з голоду, задихалася від страху. І це було найгірше — бо ці емоції лише притягували її переслідувачів. Вони ж мали ті самі здібності, що й вона.

- Біжи, Вес! Біжи якнайдалі звідси!

Сльози текли по його щоках. Він кинувся до неї, обіймаючи по-дурному, по-конячому, як вона вже звикла — притулившись головою до її шиї.
- Я люблю тебе, Емі. Ти мусиш вижити.

- Я теж тебе люблю, Вес. - Вона з усієї сили відштовхнула його, стоячи по щиколотки у воді. - А тепер біжи! Час вийшов!

Він зник у темряві, залишивши Емі тремтіти від холоду й страху.

- Я впізнаю це місце, - пролунав голос, який не мав тут бути. Принцеса стояла в річці, де була б на видноті для переслідувачів Емі. Вони вже були близько, спускалися схилом.
- Це кордон твоєї гори. Твоя скорбота — тут. Та ніч, коли ти вбила вірного солдата Еквестрії і ледь не вбила ще одного.

Емі опустила рушницю в багнюку. Вона вже знала, що їй вона не знадобиться.
- Так, це та ніч, - підтвердила вона. Страх охопив її знову, те саме відчайдушне відчуття, що тоді. Немов отрута, воно текло її тілом, попри те, що вона вже знала, чим усе закінчиться. Але вона все одно боялася.

- Це не спрацює! - крикнув хтось з іншого боку річки. - Це, може, і спрацювало б на Землі! Але це — Транзит! Тут ти світитимешся, як маяк!

Вона присіла нижче, притиснувшись до каменя. Кілька пострілів пролетіли над головою, зникнувши в темряві.

- Я не хочу з вами битися! - закричала вона у відповідь. - Просто дайте нам піти!

Це не спрацювало тоді, і не спрацювало зараз. Їхня атака привернула увагу, якої жоден з жуків не міг передбачити.
- За Еквестрію!

Почався бій. Емі не бачила його тоді і не дивилася тепер, тримаючи голову низько, ховаючись від жаху. Луна спостерігала мовчки — її примарне тіло не залишало й коливання на воді.

Вони кричали, лютували, вбили Гейл. Але зрештою Тейлслайд переміг. Він ледве тримався на ногах, поранений дробом, лишаючи за собою кривавий слід у річковому ложі.

- Вони не дали жодного попередження, - прошепотіла принцеса, ледве чутно крізь спогад.

- Наказ командира Пат, - гірко відповіла Емі. - Ми для них монстри. Якщо нам дати шанс заговорити, ми, може, використаємо контроль над розумом.

Вона не залишила Тейлслайда помирати тоді — і не зробила цього тепер. Вийшла з-за каменя, повільно наближаючись.

- Постріл зачепив артерію. Якщо її не закрити — ти стекатимеш кров’ю.

Він обернувся до неї, і його кинджал упав на землю.
- Т-тоді вбий мене… чудовисько. Як убила… вартову Гейл. Вбий

нас за те, що ми захищали свій дім…

Вона поклала рушницю на землю.
- Спокійно. Я не хочу нікого вбивати.

Спогад відтворився точно так, як вона пам’ятала. На відміну від попереднього разу, цього разу Емі не втратила пацієнта. Вона наклала шви, спорожнивши майже всю аптечку. І лише тоді повернулася до річки, де лежали тіла. Один мертвий поні і кілька мертвих жуків під водою.

- Це твоя скорбота, - промовила принцеса Місяця, з гнівом. - Чому?

- Ті покидьки… ті, що прийшли за мною. Усе могло бути інакше. Вони вірили, що рятують свій табір. Гейл — така ж. Але оскільки обидва вірили, що вбивство — єдиний спосіб зберегти безпеку, — вони мертві. Через мене. Тому що я не дозволила їм нашкодити Весу. Якби я залишилася — вони всі були б живі.

Вона, звісно, не могла цього знати. Не знала, яким став би табір, якби вона залишилася. Але вона все одно була тією, хто втік — і через неї вони загинули.

Принцеса зрештою вийшла з води.
- Боюся, я… можливо, це жахлива помилка, Емі Блайт. Але я безсила відвернути клинок. Залишився ще один удар — найшвидший суддя кожної душі. Твоя провина чекає.

Світло засліпило її востаннє.

—----------

Вона знову була в таборі — на тиждень і цілий світ раніше. В руці тримала мікрофон, співала якусь народну мелодію. Маркус грав на гітарі, Бет била по барабанах, а ще кілька дітей намагалися долучитися — хтось з бубном, хтось із маракасами чи якимись іншими дивами, які вдалося знайти.

Це була далеко не найгірша вистава у світі, хоча й доволі кепська. Та іншим дітям, скупченим у залі зборів, було байдуже. Всі співали жахливо, і вона не відчувала за це провини.

Емі озирнулася навсібіч, шукаючи когось одного серед своїх вихованців. Веса не було на сцені — він стояв за кулісами, стискаючи в тремтячих пальцях свою гітару.

Емі не задумувалась — просто передала мікрофон Лілі й зійшла зі сцени. Вона поклала руку йому на плече, м’яко підштовхуючи до виходу.
- Ходімо! Усі виступають у перший вечір!

Вес різко вирвався з її рук і відступив. Він відповів пошепки, майже не чутно крізь гучну музику.
- Ні, Емі. Мені тут огидно. У мене немає друзів, я ненавиджу цих жуків, ненавиджу спальники, усе це ненавиджу. - Він відпустив гітару, і та повисла на ремені. - Я подзвонив мамі. Вона сказала, що забере мене завтра.

Емі майже не помічала привида принцеси. Якби існував спогад, який вона найбільше хотіла змінити — це був саме цей. Але як би вона не намагалася, не могла змусити себе сказати потрібні

слова. *«Їдь! Я допоможу тобі зібрати речі! Тікай якнайдалі! Я не мала змушувати тебе приїжджати!»*

Та її вуста промовили інше, всупереч її волі:
- Багато дітей так почуваються в першу ніч, брате. - Вона обняла його за плечі, міцно стиснула. - Ти не перший, хто розгубився. Але я вірю в тебе — ти зможеш знайти друзів!

Він кілька секунд мовчав, дивлячись на неї.
- Ти... справді так думаєш? У мене це ніколи не виходило.

- Тут вийде, обіцяю. У спільному жахітті завжди легше здружитися. Це як зв’язок на ґрунті спільного виживання. І ти можеш почати просто зараз — вийшовши з нами на сцену. - Вона усміхнулася хитро. - Обіцяю співати останній куплет фальшиво — от побачиш!

Він пішов за нею. І вона справді заспівала фальшиво — так, що передній ряд розгублено витріщився. А її гурт сміявся так голосно, що навіть Вес забув про свою тривогу.

Та музика стихла. Глядачі застигли, розмилися, мов далека хмара. Лишилася тільки Луна, що височіла навіть тоді, коли Емі стояла на сцені.
- Я не розумію цього моменту. Я... нічого не побачила. Жодних монстрів.

Цього разу сльози були справжніми. Тоді Емі залишила той вечір із полегшенням і задоволенням — її брат дає табору Стелла Лакус, ще один шанс.
- Він не повинен бути тут у засланні. Мій брат — він у небезпеці тільки через мене. Усе, що мені треба було зробити — дозволити йому поїхати. Він не заслуговує на те, щоб його переслідували. Він не завдав шкоди нікому.

Сцена зникла разом зі спогадами. Емі знову була на чотирьох ногах, слабка на нерівному чорному камені. Вона все ще плакала.

Заклинання знову пройшло крізь неї, несучи спеку й біль. Та цього разу воно згасло швидко — ще до того, як вона встигла кліпнути.

- І ти теж, Емі Блайт. Суд завершено — ти невинна. Хай Гармонія вибачить мене.

Розділ сімдесят п’ятий.

Емі прокинулась під землею, оточена наляканими обличчями. Вона різко сіла, і миттєво повернулася пильність — ніби закляття саме по собі було нападом, стриманим лише її вагітністю до цього моменту.

Першим вона побачила Тейлслайда, потім пані Собол і щонайменше з десяток «працівників». Попри їхнє занепокоєння, ніхто не наважився підійти ближче, ніж на три метри, спостерігаючи з безпечної відстані.

Та першою заговорила саме поні:
- Вона прокинулася! - Він потягнувся до неї, але зупинився, погляд ковзнув до каменю під її гніздом. Емі теж подивилась униз — і одразу зрозуміла, що так налякало її жуків.

Земля навколо була вкрита палаючими, світлими знаками — такими ж, які вона бачила у книгах з єдинорожої магії. Поки вона дивилась, ті знаки повільно згасали, лишаючи по собі вирізьблені борозни в кілька сантиметрів глибини. Там, де закляття перетиналося з подушками чи спальниками, тканина просто плавилася наскрізь.

Та з часом світло згасло остаточно — вже тьмяніше за пропановий прожектор, який принесла пані Собол.

- Це неможливо. Таке закляття мало б її вбити. Жоден перемінник не вижив би. - Звісно, це була Кая, яка, як завжди, спостерігала через Натане. Хтось, мабуть, викликав її, коли почалася атака. Ідея непогана, хоча вона нічим не допомогла — королева чекала, поки закляття скінчиться.

Емі більше не почувалася роздутою. Вона не була набрякла від яєць, і навіть не почувалась виснаженою, як жінка після пологів. Коли вона підвелась, ноги здалися трохи довшими, кімната — трохи меншою, але це було все.
- Вона намагалася, - сказала Емі, струшуючи гриву. Від неї тхнуло потом і народженням — у пастці закляття, її ніхто не міг помити.

- Принцеса... намагалася. Шкода їй — закляття було не просто замахом. Воно судило винних. Виходить, я не підходжу.

Вона вийшла, переступивши через вигорілий магічний візерунок на камені. Як тільки вона ступила за межу, останнє світло згасло, не залишивши жодного ефекту. Полегшення пройшло натовпом — навіть серед її власних працівників. Чи це вони віддзеркалювали її власні емоції, чи щось більше? Адже серед них усе ще були діти і персонал табору.

Тейлслайд обійняв її, незважаючи на всіх комах, які дивились. Глибина його полегшення частково повернула їй силу — набагато більше, ніж той кошмар.

- Я думав, це кінець. Те, що казав агент СМАЙЛ... вона помилялась.

Емі зустріла його погляд, по щоках текли сльози:
- Вона не помилялася, Тейлслайде. Принцеса Луна... вона справді хотіла мене вбити. Це був цілий… суд. Вона використала мої спогади. Провал, скорбота, вина. Це боліло — згадувати всі найгірші моменти. Але це був не такий біль, що вбиває. Просто...
- Вона витерла сльози об його шию. Це не дуже допомогло — він був такий же брудний і спітнілий, як і вона.

- Це не схоже ні на один мій досвід, - озвалася Натане, голосом Каї. - Усі, кого вражало подібне закляття, гинули. Але якщо Луна знала твоє Справжнє Ім’я, якщо вона знайшла тебе з кинджалом... Я мушу поговорити зі Старійшинами. Це все змінює.

Натане здригнулась, тоді її обличчя стало здивованим.
- Я... о, ти народила, шанована королево. Я рада, що все пройшло добре. Мабуть, я маю... повернутись на верхні рівні.

Емі кивнула:
- Йди. Думаю, мої мисливці-початківці ще мають до тебе питання.

Гостя пішла, залишивши Емі серед своїх. І Тейлслайда. Але якщо хтось і міг перетнути цю межу між расами — то саме він.

Вона прагнула побути з ним наодинці — і нарешті мала таку змогу. Після того, як переконала пані Собол, що ускладнень

після родів не було, й обійшла всі рівні вулика. Чутки про її хворобу або смерть уже ширились — і треба було їх зупинити, поки не вкорінились.

З її одужанням у її комах знову з’явилась впевненість. Вона не розповіла, що сталося насправді — не було сенсу лякати їх оповідями про ворогів, здатних вбити на відстані. І попри все, що довелось пережити, спроба вбивства з боку Луни виявилась навіть корисною. Принцеса спершу їй не повірила. Але Емі запам’ятала її обличчя — там було відчай і впевненість водночас.

Одна з діархів Еквестрії знала про комах Емі. Вона побачила її світ — побачила людяність дітей ще до того, як Транзит перетворив їх на паразитів. Якщо щось і могло прокласти шлях до дипломатії між Стелла Лакус і Еквестрією — то саме це.

Був вже ранній ранок, коли вона нарешті вибралася з шахти. Вона змила з себе бруд наскільки могла, але все ще почувалась огидно — так, як тільки гаряча вода з грубим милом може допомогти. Було місце, де це можна зробити. І поні, з яким вона хотіла туди піти.

Вона стримала спокусу знову перетворитися на кажана — хоч би тому, що досвід Тейлслайда в польотах був марним із безпір’яними крилами.

- Поясни ще раз, - попросила вона. - Половина дітей вже літає, а я — ні. Це сором!

Одного уроку явно було замало для такої складної навички. Та рішучість Емі була непохитною. Завдяки порадам Тейлслайда вона кілька разів таки піднялась у повітря, пролетіла над шосе до табору короткими ривками. Принаймні, простір для

тренування був достатній — багато місця, щоб виправити помилки.

Тейлслайд ніколи раніше не заходив у табір. Він приземлився, коли вони наблизилися, підійшов ближче по гравійній дорозі. Частково від втоми — поні спав ще менше за неї й потребував відпочинку більше. Але вона відчувала його страх навіть так.

- Ми спостерігали за цим місцем згори... гадали, які жахіття ви тут творите. Бачили, як ви вбиваєте. Ви тягнули тварин на кухню і їли їх. Ти впевнена, що вони не зроблять того ж зі мною?

Емі закотила очі:
- Якби ти справді так думав, залишився б в Агаті. Ми... мусили полювати, щоб вижити. Кролі, білки, єноти, борсуки, риба, птахи... - Вона знітилась, відвела погляд. - Ми не створені для цього. Воно на смак було жахливе — ніби весь жах і біль замерзли в тілі тварини за секунду до смерті. Якщо все вийде так, як я хочу — нам більше ніколи не доведеться їсти це.

Вона притулилась до нього, сповільнюючи крок.
- Більшість таборовиків уже переселилася в шахту. Тепер, коли вони знають, наскільки Еквестрія нас ненавидить... тут майже нікого не лишилося. Вони тільки повертаються по речі. Діти й так жили в наметах — дах із каменю, хоч і грубий, це все одно краще.

Сам табір виглядав так, ніби його залишили поспіхом. Багато наметів повалено, інші розібрані повністю — на дерев’яних платформах лишилися тільки шмаття. На гравійній дорозі валялися старі речі — одяг, ковдри, інше сміття, загублене в поспіху.

У багатофункціональному корпусі та в службових офісах ще горіло світло. Але не в кабіні вожатих — а саме вона була

найважливішою. Вони дійшли до дверей, і Емі обережно їх відчинила, вмикаючи світло носом.

- Чому все таке... велике? - Тейлслайд затримався у дверях, принюхуючись. Та за винятком місяців, що минули з часу від'їзду Емі, будиночок персоналу майже не змінився. Внизу все ще була велика кімната відпочинку, де вожаті могли розслабитися після важкого догляду за дітьми. Хтось залишив телевізор увімкненим — крутилися нескінченні повтори з DVD-колекції «Зоряної брами» Нейта. Добре хоч не «Чужий».

- Воно не здавалося великим, коли ти виглядаєш, як ми тоді, - вона вказала на найбільшу фотографію в рамці на стіні — загальне фото всього персоналу на початку сезону. Всі тоді посміхались, не підозрюючи про ті жахи, що на них чекали. - Тут здавалося тісно. Душ нагорі, ходімо.

Він пішов за нею, крадькома поглядаючи навсібіч.
- Ти не хвилюєшся, що...

- Що тут хтось ховається? - Вона засміялася. - Ага, ні. Ти не можеш... А я можу їх відчути. - Вона торкнулася копитом до лоба. - У цій будівлі немає інших перемінників. Не знаю, скільки часу ми маємо, але тут є гаряча вода, і це головне.

Усі проблеми Емі не зникли лише тому, що Еквестрія не вбила її. Але хоча б на кілька годин вона могла відкласти їх убік і зосередитись на чомусь більш звичному.

Вона залишилася з Тейлслайдом, поки той відновлювався, відпочиваючи на одному з багатьох покинутих ліжок. Для жуків, яким вистачало короткої дрімоти на кілька днів, спальні не мали такого значення, як для людей.

Поки він спав, Емі могла відвідати шахту — дивлячись очима працівників, що продовжували будівництво та переносили припаси. Її справжній страх — що Еквестрія чекала завершення закляття Луни, щоб почати повномасштабний напад — не справдився того дня і не справдився наступного.

Вони повернулися до шахти перед вечором. Більшість шляху Емі провела в повітрі, хоча й просто ширяла. Та Тейлслайд був хорошим вчителем, а вона — рішучою ученицею. Все, що їй було потрібно — це час, і вона зможе надолужити цю втрачену навичку.

Наступного ранку Емі попрощалася з Тейлслайдом. Вона не хотіла його відпускати — але його план був надто логічним, щоб його ігнорувати.

- Агент СМАЙЛ має дізнатися, що зі мною все гаразд. І якщо вона ще не знає, що сталося з закляттям принцеси Луни — я їй розповім. Здається, ми вже майже на місці! Еквестрія… може, й досі не розуміє тебе, але дехто з її лідерів — так. А цього вже досить, щоб почати!

- Сподіваюсь. Заглянь до мисливців, поки будеш там. І... обережно з Маркусом.

Пегас розправив крила й злетів у бік паркування.
- Чому?

- Здається, він... має до мене симпатію, - відповіла вона невпевнено. - Він перемінник, він може відчувати твої почуття до мене.

Тейлслайд знизав крилами.
- Добре. Але тобі слід поговорити з ним. Він повинен знати, що

ми разом. - Він злетів, тримаючись низько над дорогою. Навіть якщо Емі не бачила патрулів поні в небі, це не означало, що їх не було. Тейлслайду доведеться літати так само обережно, як і її розвідникам, якщо не хоче бути схопленим і посадженим у в’язницю Командиром Патом.

У Емі були важливіші справи, ніж один мисливець із закоханістю. Команда Веса точно вже досягла Кантерлота — і, мабуть, чекала, коли вона нарешті з’явиться й відвідає Айві. Вона зволікала з цим надто довго.

Поки всі мали що їсти, табір не перетвориться на бунтівне гніздо. Вона мала вірних охоронців біля своїх покоїв, поки сама напружувала силу до межі. Настав час відвідати Кантерлот.

Вона очікувала, що перехід буде складним — і не помилилася. Навіть із загоєним тілом і приватністю офісу, це вимагало величезних зусиль.

Але Емі знала, що це можливо. Якщо Кая могла досягати Натане — то й вона зможе дотягнутись до Кантерлота. І зрештою, її успіх прийшов не через напруження чи магічну силу, а через те, що коли вона потягнулась — хтось потягнувся у відповідь. У той момент Бет хотіла, щоб її знайшли — і цього було досить.

Бет була в поганому стані, сповнена стресу й тривоги. Емі довелося зосередити волю, щоб прорватись крізь усе це. Вона мала прийняти ці емоції, визнати їх своєю частиною — і дати Бет змогу перепочити.

Між ними не було діалогу — але Бет відчула її присутність і не чинила опору, як це часто робили інші жуки під час зцілення. Вона вже звикла.

- Емі буде в люті, Бет. Дозволити Весу піти самому... ми мали піти за ним.

Вона була в маленькій брудній кімнаті з вузьким ліжком збоку. Оголена лампочка під стелею наповнювала приміщення жовтим світлом.

- Бет? Ми ще можемо встигнути на експрес, спробувати його наздогнати.

Емі змінилася — покинула просту пегасову форму Бет і знову прийняла вигляд, якого не використовувала вже тижнями — Рейн Флай, поні, яка першою подружилася з Айві.
- Привіт, Ріку. Вибач, що забарилася. - Вона потягнулася, хоча жест втратив задоволення без крил. - Ти казав щось про мого брата?

Розділ сімдесят шостий.

Рік відвів погляд, ховаючи свій страх. Це, можливо, допомогло б йому, якби Емі була поні — або хоча б чимось віддалено подібним. Але, на жаль для жука, Емі все ще бачила його емоції. Якби захотіла, могла б зазирнути й у думки — але вона цього не зробила. Лазити в чиюсь свідомість без дозволу здавалося їй зґвалтуванням. Її вірні жуки заслуговували на краще.

- Де Вес? - повторила вона. - Це на нього не схоже — просто взяти й втекти. Що, за продуктами пішов?

- Ні, - Рік поспішив через кімнату до єдиного ліжка. Емі одразу впізнала запах — це був її брат. Воно й логічно, адже інші двоє були жуками, яким сон був не потрібен. Він підняв щось магією і простягнув Емі — газету. - Не знаю, що саме його зачепило. Спочатку читав цю статтю… а за хвилину вже схопив більшість грошей і втік. Ми б мусили боротися з ним, аби втримати!

Емі взяла газету й швидко прогортала сторінки.
- Коли це сталося?

- Сьогодні вранці. Ми з Бет чекали, що ти зв’яжешся з нами ще кілька днів тому. Думали, щось трапилось... але не знали, що робити. Інет тут не працює, а радіо — тільки в Альбрехта.

Він навіть не знає про табір. Але Емі нічого не сказала — бо побачила те, що, вочевидь, побачив Вес. На другій сторінці — великий заголовок поряд із фото переляканого поні:
"Страхи щодо проникнення перемінників сколихнули Кришталевий Палац"
Емі мовчки прочитала статтю, не знаходячи там нічого надто загрозливого. У «Кришталевій Імперії» щойно відбулись монументальні — й дещо лячні — пологи, народився спадкоємець.

Деталей було мало. Лише натяки: незбіги в офіційних записах, зниклі речі, імена, що з'являлися в журналах реєстрації, хоча в місті таких мешканців не було. Жодного з вбивств, які передбачала Світі Дропс при справжньому вторгненні, не згадано.

Проте автор явно звинувачував «слабку» безпеку в Зоні Ізоляції Перемінників і закликав до «рішучого вирішення проблеми».

- Він пішов... сюди, - Емі вказала на мапу. - Якесь місце під назвою Кришталева Імперія. Чому в статті пишуть, ніби вона частина Еквестрії?

Рік знизав плечима.
- Назва знайома. Вес хотів туди. Я... припускаю, ми збираємось його наздоганяти? Ми з Бет, тобто.

- Так. Ви встигнете на вечірній експрес. Я зустрінусь із Айві сьогодні ввечері, а Бет зможе їхати ранковим поїздом.

- Ні, - рішуче сказав Рік. - Без шансів. Емі — я знаю, що ти... королева... але це дуже небезпечно. Ми вже колись розділились. Якщо я загублю Бет знову, можу більше ніколи її не побачити. Я не ризикну.

Цього спротиву варто було очікувати. Це й було єдиною причиною, чому Рік взагалі погодився поїхати. Вона потребувала його в таборі — працювати з інтранетом шахти або шукати гламур. А замість того він подався у дипломатичну подорож.

- Гаразд. Але ти не можеш піти зі мною до Айві. Вона чекає лише на мене. Якщо я приведу когось ще — це може зірвати безпеку. Її батько — генерал, який тримає Стеллу Лакус у облозі. Пам’ятаєш?

Він кивнув.
- Але я все одно можу бути десь поруч. Там є сади на дахах, я можу посидіти в одному з них. Бути поряд, якщо Бет буде потрібна.

Він підійшов ближче, торкнувся копитом її грудей.
- Вона тебе чує? Ви двоє зараз… одна людина, чи як?

- Щось таке, - відповіла Емі. - Думаю, якби я вправніше це робила, могла б просто шепотіти їй ідеї, а не повністю захоплювати. Але я ще не так часто це практикувала. Ті жуки, якими я зазвичай керую — у них більше немає розуму. Це нове навіть для мене.

Рік наполіг:
- Знаю, ти й без мене це розумієш, вожата. Але скажу все одно. Не веди Бет у небезпеку. Це неправильно. Вона — не просто рукавичка для тебе, навіть якщо сама дозволяє.

Емі жорстко відштовхнула його копито магією.
- Я знаю, Рік. І не збираюся. Айві — моя подруга. Якщо відчую небезпеку — тікатиму. Але в листі вона писала, що, можливо, знає спосіб повернути нас додому. Я не дуже тямлю у своїх силах, але відчуваю — Бет зі мною згодна. Тому вона й

наполягла, щоб ви залишились, а не пішли за Весом. Вона розуміє — повернути всіх додому важливіше, ніж гнатися за одним жуком. Навіть якщо це мій брат.

Це подіяло. Гнів Ріка стих, і він кивнув.
- Радий, що вона все ще з нами. Бет — якщо тобі не комфортно, прожени її. Я знаю, ти достатньо сильна.

- Я її й покликала, дурнику! - Ці слова не були словами Емі. Але вони все одно вийшли з її вуст. З вуст Бет, які вона позичила. - Якби я думала, що справлюсь сама, вже б давно зустрілася з подругою. Королева знає, що робить.

Минуло ще кілька секунд, поки Емі знову не... встановила контроль? Ні, не зовсім. Спочатку їх було двоє — потім знову одна. Так Кая бачить очима десятків жуків одночасно. Вона ділить концентрацію між усіма. Навіть думка про це викликала у Емі головний біль, і вона одразу відкинула таку перспективу. Сподівалася, що до того часу вони вже повернуться на Землю.

Годиною пізніше вони вже були на місці — у верхній частині Кантерлоту, де магічне світло струменіло з кожного вікна, а поні ходили з вишуканою грацією, яку Емі ніколи не зможе повторити. Але то було неважливо — вона й не мала бути витонченою панянкою звідси. Рейн Флай ніколи б не подружилася з Айві, якби була такою.

- Не заходь, хіба що буде щось екстрене, - сказала Емі. - Я дам знак — ти відчуєш. Інакше просто сиди тихо. Якщо залишусь на ніч — повертайся вранці. Не знаю, що вона запропонує.

Рік кивнув. Завдяки її силам, їй не треба було гадати, чи він послухається. Він відчував, що вона вважає це безпечно, і сам випромінював готовність слідувати інструкціям. Кращого годі

було очікувати.
- Будьте обережні, обидві.

Емі продовжила йти вулицею, відокремившись від нього біля знаку зупинки, потім звернула у провулок. Вона звіряла номери з адресою, яку вивчила напам’ять, і нарешті обрала один будинок з-поміж інших.

Насправді їй не були потрібні цифри, щоб впізнати це місце. Маєток Пата виглядав радше як військове укріплення. Замість статуй і садів — пряма доріжка під наглядом десятків вікон. В одному з них вона побачила озброєного поні — але не в золотій броні, як зазвичай.

Принаймні пастки не спрацювали, хоч вона й відчула загальну атмосферу підозри. Дуже вже параноїдальні охоронці для житлового будинку.

Жоден солдат не вибіг її заарештувати. Вона підійшла до великих металевих дверей і постукала.

Копитця луною відбивались від кам’яної підлоги, наближаючись десь із невідомих глибин. Нарешті двері відчинились, і в проході з’явилася постать. Єдиноріжка була стара, більше кісток, ніж плоті, а її ріг був такий же гострий, як і вираз обличчя.

- Припускаю, ти — Рейн Флай, чи не так?

Ця поні майже нічого не відчувала — її емоції були настільки слабкі, що Емі ледве вловила їхній смак. Вірніше, було лише одне відчуття, настільки домінантне, що поглинуло всі інші. Вона ще ніколи не зустрічала істоту, яка б випромінювала таку сильну зневагу.

Емі випросталась, зустрічаючи її погляд. Але її тіло було занадто юне й низьке, щоб бодай наблизитись до зросту цієї кобили.
- Так, це я. Я прийшла до Айві Пат. Думаю, вона на мене чекала.

- Так, - відповіла стара, з помітним невдоволенням, наче відмовлялась повірити, що хтось у цьому домі взагалі міг би захотіти бачити істоту, подібну до Емі. - Слідом за мною.
Це був не запит, а наказ.

Емі послухалась і рушила слідом за суворою кобилою.

Всередині маєток Патів виявився саме таким, як вона й очікувала — обладунки, старовинні уніформи, військові портрети й фрески заповнювали простір. Той, хто це оформлював, більше дбав про те, щоб усе було на виду, ніж про естетику або здоровий глузд. Іноді доводилося петляти між коридорами, бо посеред проходу стояла якась статуя.

Вони спустились на кілька поверхів нижче, поки вузькі вікна не зникли, і стіни повністю не стали кам’яними. Нарешті вони увійшли до чогось схожого на бібліотеку — з полицями й запиленими столами. Її провідниця повернула щось на стіні, і зверху запалилося слабке магічне світло. Його було більш ніж достатньо для перевертня, хоч і малувато для єдинорога.

- Здається, вона залишила для тебе кілька матеріалів на тому столі. Влаштовуйся… зручно. Я дізнаюся, чи готова вона прийняти тебе в такий пізній час.

Не чекаючи жодної відповіді, стара розвернулась і вийшла, зачинивши двері за собою.
Якби Альбрехт не був одружений, я б сказала, що знайшла йому ідеальну жінку.

Емі придушила злість і освітила ріг, щоб не перечепитись об щось. У кімнаті стояло кілька письмових столів, усі порожні — крім одного. На ньому лежала купа книг: від товстих підручників до тонких мемуарів, усі зі штампами бібліотеки.

Назви були не надто захопливі — більшість присвячена незрозумілим магічним концепціям. Вона взяла першу ліпшу й відкрила її навмання. Закладка була десь посередині, на сторінці з ілюстрацією.

На малюнку було зображено щось схоже на дзеркало з металевою оправою у формі підкови. Саме той тип марнославних дурниць, яких вона очікувала від еквестрійських поні — цілком імовірно, що вони могли створити щось подібне.

На щастя, текст поряд був куди цікавішим. Він описував наміри творця дослідити світи поза межами Еквестрії — і царину «двоногих монстрів», яку він знайшов по той бік.

> *«Я не вірю, що дослідження цього виміру може принести якусь користь. У ньому не діє магія, тож будь-яке спілкування вкрай ускладнене. Без магії як взагалі істоти можуть пізнати спорідненість, співчуття або доброту?*
>
> *Нечисленні контакти з мандрівними монстрами з цього світу лише посилили мій страх. З жалем припиняю дослідження. Можливо, пристрій слугуватиме інструментом остаточного вигнання для особливо небезпечних злочинців. Та навіть тоді вважаю, що смерть — м'якший вирок.»*

Писання Кловера були похмурими, та найголовніше — він нічого не вказав про саму конструкцію порталу. Інформації про інший

світ майже не було. Неможливо було сказати, чи це справді Земля, чи якийсь інший світ зі схожими формами життя. Але зважаючи на всі подібності між Еквестрією й її рідним світом, це здавалося цілком імовірним.

Добре, Айві. Ти на правильному шляху.

Наступний том містив старі судові архіви з описами найсуворіших вироків в історії Еквестрії. Деяких істот обертали на камінь, інших — особливо проблемних — було *«вигнано через Дзеркало в Таумні Безкраї»* .

Докладніше нічого не було, хоч деякі з істот і справді нагадували героїв знайомих міфів. Але це не здивувало Емі — Пегаси й єдинороги теж були з міфів. Вона вже знала, що тут є зв’язок.

Вона саме збиралася взятися за третій том, як у коридорі пролунав звук кроків. Емі підвела погляд — до кімнати увійшла Айві, змучена і розгублена.

Очевидно, життя в Кантерлоті їй не йшло на користь. Грива скуйовджена, очі червоні та набряклі. А її емоції — ще гірші: тягар провини, страху й тривоги.
Вона зробила все це заради мене... Я просила забагато. Айві ж теж дитина.

Та на відміну від жуків, Айві не була дитиною, яка мусить тяжко працювати або бути розчавленою еквестрійським гнітом.

- Айві! Пробач, що так довго добиралась... ти б не повірила, що зі мною трапилося з того моменту, як ти поїхала.

Молода кобила кивнула слабко.
- Ти маєш рацію. Не думаю, що повірила б.

Розділ сімдесят сьомий.

Емі різко закрила книжку перед собою і кинулась через кімнату назустріч поні, що чекала її. Вона рідко відчувала стільки негативу від однієї істоти, тим паче від тієї, до кого мала теплі почуття. Але справжні поні відчували значно глибше за будь-якого її жука, навіть якщо труднощі, які їм випадали, були меншими.

- Ти в порядку, Айві? Я знала, що ти не любиш читати, але не думала, що настільки.

Єдиноріжка зачинила двері за собою легким поштовхом магії, але більше не підійшла ближче.
- Я знала, що перехід буде важким. Приїхати в Кантерлот… Я знала, що це буде лайново. Але я все одно зголосилася, бо думала, що беру участь у важливій місії, щоб допомогти подрузі.

Думала. Це слово вкололо Емі сильніше, ніж увесь негатив, що кипів у цій кобилі. У листі вона цього не побачила — але Айві написала його майже два тижні тому. Чи це затримка зруйнувала її довіру, чи щось інше?

Емі зробила ще один обережний крок уперед, але не більше. З кожним її рухом Айві ставала дедалі напруженішою. Це мала бути радісна зустріч із близькою подругою, а не така сповнена гніву та образ!

- Я ще не встигла прочитати все, - сказала Емі. - Але те, що я побачила… схоже, ти знайшла саме те, що потрібно. Сотні людей назвуть тебе героєм за це… навіть більше! Не тільки мої підопічні, але й їхні сім'ї, коли ми повернемо їх додому.

- Авжеж назвуть, - кобила зневажливо махнула хвостом і повільно рушила до напівпорожнього столу. Там лежала тонка папка, яку Емі не помітила раніше — на відміну від високої купи книжок.
- Вся ця історія завжди була такою драматичною. Вони голодують. Їх тисячі. Ти врятуєш весь світ, Айві. Просто роби все, що завжди хотів від тебе твій тато, і ти станеш героїнею дня.

Емі пішла слідом, лише раз поглянувши на зачинені двері бібліотеки. Стільки емоційного болю від однієї поні — і вона навіть не могла точно визначити, що це за емоції. Вона ще ніколи не відчувала таких і мусила лише здогадуватись.

Зрада.
- Напевне, ти думала, що я ніколи нічого не зрозумію, так? Я поїхала б у Кантерлот, ти отримала б свій гонорар, а черговий контракт спокійно зберігся б у архіві. Хіба не так?

Мене тут не мало бути. Емі поглянула назад, до дверей, оцінюючи відстань. Вона, мабуть, змогла б утекти від Айві — але ж у будинку були солдати. Вона відчувала охоронців, не менше десятка, напружених і насторожених. Навіть якщо вона вибігла б із бібліотеки, втекти з маєтку не встигла б. У неї не було зброї, і навіть якби була — вона не стала б застосовувати її проти звичайних охоронців. Єдине, що в неї було — це цифрова камера, щоб фотографувати сторінки досліджень Айві.

- Я ніколи не брехала про важливе, Айві. Моє становище в Стелла Лакус, люди, що залежать від мене, допомога, яку ти могла дати — усе це правда. І зараз ще правдивіше, ніж будь-коли. - Вона відступила трохи назад, до тієї купи досліджень, що зібрала Айві.
- Якщо цього вистачить, щоб відтворити ці знання, або якщо той спеціаліст, про якого ти писала, справді зможе допомогти — це врятує життя.

- Врятує життя, - гірко повторила Айві. Вона розгорнула папку, гортала сторінки. - Мій батько послав мене сюди взяти на себе сімейні обов'язки. У нього такий застарілий, племінний світогляд. Він вважає, що єдинороги не мають бути на полі бою — ми повинні керувати справами з тилу. Наприклад, його фінансами.

Вона витягла кілька аркушів і показала їх Емі.
- Ось, наприклад, квитанції з місця під назвою Агатська Орендуй Друга. Туди йдуть невдахи, яким нема з ким поговорити. Спеціальний контракт для члена родини. Ти й це заперечуватимеш? Хочеш, щоб я зачитала дати? - Її голос тремтів, сльози текли по щоках. Вона навіть не дивилася на Емі.

Емі мало не втекла. Але якби вона це зробила — залишила б Бет у тілі, саму, налякану. Частина її свідомості досі була тут, і відчувалася розпачлива потреба в допомозі.
Я не покину.

- Так усе й почалося, - сказала Емі. - Коли ми вперше зустрілися, це була робота, як і сказано в контракті. Але ж це не залишилось тільки роботою! Ти справді думаєш, що я розповіла б усе по контракту? Солдати твого батька вбили попередніх таборянців, яких знайшли! Ти — моя подруга, Айві. Має значення, як усе почалося?

Айві зітхнула й витерла сльози. Емі досі не відчувала від неї нічого, що можна було б "з'їсти", але хоча б злість трохи вщухла.
- Якщо ми друзі, то чому твоя правда зводилась до того, щоб змусити мене зробити саме те, за що тобі заплатив мій батько? Може, ти взагалі не перемінник. Яке закляття ілюзії ти використала?

- Це не ілюзія! - сказала Емі. І в домі без вікон це було перевагою — ніхто не побачить. Вона скинула личину Рейн Флай, повертаючись у справжнє тіло Бет, у форму дрона.

Поні відскочила. Шок і страх прорвалися крізь бурю її почуттів — хоча б на мить.
- Я навіть не пропонувала їхати назад у Кантерлот — це ти захотіла! Я б не просила про щось, що для тебе настільки болюче. Я й сама хотіла приїхати й усе дослідити. Ти ж сама боялась, що мене спіймають, пам'ятаєш?

Її крильця затіпались — тепер уже з тривогою не лише Емі, а й Бет. Вона злетіла трохи вгору, щоб бути на рівні очей Айві. Емі так не вміла — її крила ще не дозволяли. Але Бет могла.

Емі теж плакала. Її почуття провини за попередню зраду ще злегка вщухли після тієї "екзекуції", яка не вбила її. Але зараз це було свіжим, болючим. Айві досі страждала — вже кілька тижнів.
- Я мала сказати раніше. Думала, що не матиме значення, і помилилася. Але якщо це все була брехня, якщо я не дбала про тебе — навіщо мені було сюди повертатись? Навіщо збирати дослідження, які мені нібито не потрібні? Кантерлот ненавидить перемінників! Це ж те саме місце, де напали злі. Якщо Агат не бачить різниці, ці поні точно не побачать.

Айві не відповіла. Вона просто дивилася, обличчя її було суцільним клубком болю.
- Ти мусиш піти, Емі. Просто зараз. Поки…

Позаду неї з гуркотом розчинилася стіна — відкрився потаємний прохід. У кімнату вбігли четверо поні з списами, націленими просто на неї.

Я їх не відчула! Емі відійшла назад, рот її залишився відкритим від подиву. Навіть зараз, коли вона бачила їх, коли гнів блищав з-під їхніх шоломів — вона все одно нічого не відчувала.

- Відійди, міс. Далі ми самі, - сказав один із солдатів і штовхнув Айві назад, поки інші оточили Емі, відрізаючи їй шлях до обох виходів.

Усередині спалахнув жах. Бет хотіла просто втекти — злетіти над їхніми головами й дременути.

Ні! - Емі придушила це бажання, приклавши всю свою силу волі. *Вони тебе вб'ють! Вони радше вб'ють перемінника, ніж дадуть утекти!* Вона впала на землю перед ними, крила обвисли.

- Не чіпайте її! - закричала Айві, голос зірвався, був відчайдушним. - Я навіть не знаю, чи вона справжній перемінник! Мій батько ніколи б не найняв таку!

- Магістр розбереться, - відповів той самий солдат. У нього на шоломі був синій гребінь, а ще — саме він давав накази іншим. - Ви зробили велику послугу Еквестрії, міс Пат. Цю інфільтрацію знищено ще до того, як вона почалася.

Він кинув щось на підлогу перед Емі — важкі залізні кайдани з кристалом, що слабо світився.
- Одягни це, в'язню. Якщо чинитимеш опір, якщо спробуєш перетворитися — мої хлопці тебе вб'ють. Зрозуміла?

Залишайся спокійною, Бет. Я знаю, що все це відбувається. Я тебе звідси витягну. Але ти маєш залишитись живою, поки я зможу тебе врятувати.
Емі повільно кивнула охоронцю, а потім зробила два обережних кроки вперед — настільки, щоб дотягнутись до кайданів.

- Я не шпигунка. Я прийшла лише для дослідження магії… і більше нічого.

Охоронець з силою вдарив списом у землю перед нею — так гучно й різко, що вона завмерла на місці.
- Нам не цікаві твої брехні, в'язню. Ти відповідатимеш на запитання магістра. До того — мовчи. І слухайся.

Емі мовчки підкорилась. З'явилися нові охоронці, щоб відвести Айві — її швидко вивели з приміщення й повели геть. Емі встигла побачити останній погляд — винний і пригнічений. І все.

Її сковали кайданами на всі чотири ноги, так близько одне до одного, що вона могла лише незграбно човгати вперед. Потім ще

один солдат витяг тканинний ремінь і міцно обмотав їй крила. Не настільки, щоб боліло — це було не знаряддя тортур. Але якби вона спробувала злетіти, все могло змінитися.

Емі спробувала дотягтись думкою до Ріка. Він мав бути десь поруч — єдина їхня надія на втечу. Але вона не відчувала нічого — ні його, ні емоцій поні навколо. Жах накрив її єдиною нестримною хвилею.

Я в пастці. Я не зможу повернутись і послати допомогу! Що станеться з її справжнім тілом у гнізді? Скільки ще протримається Стелла Лакус без неї? Крила сіпались від тривоги, але лише боліли під ременем. Легкого виходу не було.

Вона крокувала скорено, під командуванням злих королівських вартових, намагаючись не відставати від списів. Але вона мовчала. *Спокій, Бет. Вони відведуть нас до принцеси. Усе, що нам треба — це побачити Луну. Вона вже судила мене один раз; тепер не вб'є.*

Жодної відповіді не було, принаймні не словами. Але вона відчула щось — глибоко всередині. Думки Бет були, як давній сон, що ледь згадувався. Але цього вистачило, щоб заспокоїти обох — аж до вулиць Кантерлоту.

Там зібрався натовп, стояли просто за воротами маєтку родини Пат. Поні перемовлялись, вказували на Емі, поки її вели тротуаром. На неї вже чекала тюремна карета — з важкими залізними прутами, настільки щільно розташованими, що навіть дрібний жук не прослизнув би. *Айві це спланувала. Вона чекала моменту, і Королівська Гвардія — чекала теж.*

Вона довірилася своїм силам перемінника, щоб відчути агресію — але вони її обдурили. Гвардійці з якимись невідомими

захисними чарами, і Айві — своїм болем і наївністю. Вона дійсно страждала. Але тоді вже було пізно.

- Ця інфільтрація закінчується тут! - гукнув вартовий попереду, виходячи на вулицю. - Благородні громадяни нашого величного міста, повертайтесь у домівки з упевненістю! Кантерлот більше не стане жертвою!

Цілком справедливо, що зневагу від натовпу приймаю я, а не Бет. Навіть у полоні краще, щоб інший перемінник не мала таких жахливих спогадів. Принцеси мешкають у цьому місті — одна з них з'явиться. І тоді Емі все пояснить. Треба лише трохи витримати.

- Відпустіть її!
Крик розітнув натовп, такий гучний, що всі повернулися. Вартові зупинились, хоч і підняли зброю — ніхто не хотів поранити громадянина Кантерлоту.

Пегас пробився вперед, розгорнувши крила, щоб здаватися більшим. Кантерлотська знать не знала, що про нього думати, й поспіхом розступилась, гублячи гаманці та палиці в канаву.
- Відпустіть її!

- Іди геть! - закричала у відповідь Емі, налякана. Вона сама не розуміла, звідки з'явились ті слова. - Втікай!

Але або Рік не почув, або його це не зупинило. Він дійшов до першого гвардійця й спробував штовхнути його — але не зміг. Поні зреагував, закріпився й втримався. Рік відскочив назад, не впоравшись.

- Це її спільник! - закричав офіцер, не менш голосно, ніж Рік. - Забрати його на допит!

По обличчю Емі покотились гарячі сльози — гнів, страх і розпач змішались разом. Вона не плакала — це Бет. Але все одно зір став розмитим.

Проте жодні сльози не приховали того, що сталося далі.

Рік знову кинувся вперед, з силою, якої в цьому худорлявому "ботаніку" не мало бути. Двоє гвардійців накинулись на нього, вдаривши боками списів. Але він продовжував.

- Від… пусти… її!

Світло вибухнуло довкола нього, зметнувши в повітря найближчих охоронців і відкинувши їх на вулицю. Тюремна карета похитнулась, Емі спіткнулась і впала назад. Поруч не було пегаса. Але це був і не звичайний перемінник.

Вона ще могла впізнати в ньому Ріка — але він змінився. Його чорна броня змінилася на яскраво-зелену й пурпурову, блискучий жучиний панцир покрив його крила.
Миттєво він завис у повітрі, випромінюючи магію, яку важко було осягнути навіть для Емі.

Аж поки спис не пробив йому бік — і він каменем впав додолу.

Розділ сімдесят восьмий.

Емí майже не побачила, що сталося далі. Перелякані поні, карета швидкої допомоги, десятки гвардійців, що збігались з усіх боків. Закривавлену постать Ріка сховали за стіною броні, а її саму грубо запхали до металевої карети.

Присутність Бет зникла майже повністю — так само, як це бувало з робочими, яких вона зазвичай контролювала. Її свідомість була настільки заглиблена, що Емí більше нічого не відчувала. Вона бачила спис, відчула магію так само, як і Емí — і тепер просто зникала в розпачі. Але якщо Бет могла відступити, то королева, яка передавала свідомість через тіло, — ні.

Емí намагалася, і не лише через страх чи біль. Жукам Агату потрібне було попередження — Айві їх зрадила! Незабаром хтось виявить зв’язок із Орендуй Друга, і тоді солдати прийдуть обшукувати місце. Якби тільки Емí могла дотягнутись до робітника, якого лишила там саме для такого випадку, вона б попередила їх утекти. Але кайдани на ногах цього не дозволяли. Доведеться сподіватися, що Маркус зможе захистити переслідуваних, якщо дійде до того.

Час у броньованій кареті втрачав сенс. Поні дивились, солдати маршировали, стіни замку піднімались навколо. Нарешті вони досягли рампи й спустились під землю. Потім зупинились, і її повели далі — через кам’яні коридори й темні зали.

- Не така, як ті, - буркнув один охоронець, штовхаючи її держаком списа. - Ті поводились, як звірі минулого разу. А ця не

вириває собі ноги, щоб нас атакувати.

Емí підняла очі й зустрілася з ним поглядом. Це був рудий пегас, із синіми пасмами гриви, що вибивались з-під шолома.

- Скажіть принцесі Лу́ні, що Емí Блайт тут. Будь ласка.

- Амí, - повторив він, відступаючи. - Що це за ім’я таке?

- Назад на пост, солдате, - урізав його голос того ж офіцера. Емí не знала, чи це він проколов Ріка, бо в хаосі важко було щось розгледіти. Та чи могла вона звинувачувати поні у такій реакції? Напав на них жук, не навпаки.

Я обіцяла повернути вас додому. Обіцяла вас захистити — і зазнала поразки.

Найгірше те, що вона не могла навіть втішити себе словами "це не моя провина". Не могла сказати, що це все сили, які вона не могла контролювати. Ці жуки опинилися тут лише тому, що виконували її накази. Рік більше ніколи не побачить свою сім’ю. Якщо події розвиватимуться так і далі, Бет — теж.

Сили боротись у неї не залишилось. Але Емí уважно запам’ятовувала всі повороти й переходи, якими її вели. Це було єдине, що вона могла зробити — відстежити шлях у разі втечі. Під землею простір було легше тримати в пам’яті.

Нарешті вони дійшли до великої відкритої зали, з арковою стелею й важкими металевими дверима. В центрі — кільце різьблених рун. Усередині — все, що вона могла очікувати від в’язниці. Кам’яна підлога, витесане ліжко, проста відкрита вигрібна яма та кран із водою, що капала в жолоб. Жодних стін чи дверей — лише руни навколо.

- Усередину, - наказав офіцер, вказуючи копитом. - Якщо далі співпрацюватимеш, магістр може зняти кайдани. Не віриться, що я даю інструкції перемінник. Ми справді взяли одного в полон.

Емí увійшла в коло, тоді повернулася до нього. Як і очікувала, він не зайшов усередину. А отже, не міг її знову вдарити.

- Я не належу до племені, яке нападало на ваше місто. Ми не хочемо воювати з Еквестрією. Ми просто хочемо додому.

Той засміявся, зняв шолом і підняв його магією.

- Не хочете воювати? А те, що щойно сталось, як назвати?

Вона не мала, що відповісти. Атака Ріка зруйнувала її план мирної здачі. Але принаймні Бет була жива. Якщо їй знімуть кайдани — зможе почати планувати втечу. Якось.
- Він її кохав. У його віці я… я мала це помітити. Це моя провина.

Вона й справді бачила, що ті двоє піклувались один про одного. Але між юнацьким захопленням і героїчною самопожертвою — величезна прірва.

- Тут ми згодні, - сказав охоронець, торкнувшись стіни. Земля засвітилась, спалахнувши рівним фіолетовим сяйвом. - Цей бар’єр нещадний до винних. Не наближайся до меж — і не постраждаєш. Магістр уже в дорозі.

Він повернувся й пішов. У коридорах замку лунало святкування. Емí не потрібна була магія, щоб відчути їхню радість. Вони вважали себе героями — що зупинили вторгнення. Можливо, Рік теж вважав себе героєм.

Час не мав сенсу. Вона сіпалась у кайданах, намагаючись висунути хоча б одну ногу. Кайдани тримали міцно, як і ремені на спині.
В її камері вздовж стін стояли полиці й коробки — з артефактами. Чи то інструменти тортур, чи магічні сенсори — вона не знала. Камера була просторою, теплою, вода — чистою. Але запах крові, металевий і гіркий, не вивітрювався.

Зрештою, важкі залізні двері знову відчинилися. Увійшов єдиноріг — не в броні, а в чорній мантії з золотими й білими візерунками. Його грива була коротко стрижена, одне око прикривала чорна пов’язка.

Він грюкнув дверима, засуваючи засув. Ріг спалахнув фіолетовим — тим самим, як бар’єр. І звук стих. Жодного маршування, жодних вигуків — лише тиша й цей поні, що повільно наближався.

- Я б привітав тебе в Кантерлоті, - сказав він, - але обставини могли бути й кращими. Я розчарований витонченістю твого плану.

- Бо це не був план, - відповіла Емí, дивлячись йому в єдине зелене око. - Я прийшла побачити поні, яку вважала подругою. Вона знайшла для мене магічні дослідження. Я мала просто записати — й піти.

Магістр сів, вираз обличчя — рівний, незворушний. Але саме тоді, коли Емí найбільше потребувала своїх емоційних сенсорів — чари їх знеструмили.

- Я тобі вірю. А от у розум твоєї раси — ні. Минуло століття з моменту, коли помаранчеві жуки з’явились на цій планеті. Я

очікував, що Світ-Дім трохи розвинеться. А натомість ти — в кайданах, спіймана дитячою витівкою.

Підготовлена відповідь застрягла в горлі, змовкнувши. Він не змінив мови — вона розуміла все. Але ніколи не чула, щоб поні говорили такі речі. І тим більше — щоб розуміли, що вони означають.

- Ви… Кая вас послала мене врятувати? - припустила вона. - Але ж ви вже тут...

«Єдиноріг» вибухнув жорстоким, гірким сміхом і відступив від клітки.

- Я не належу до її племені, в’язню. Якщо ти думаєш, що ті, хто мене сюди послав, винагороджують невдачі допомогою — ти глибоко помиляєшся.

Він підвівся й рушив до неї. Переступив через світне коло рун — воно спалахнуло під копитами, але більше нічого не сталося. Він навис над нею, як дорослий поні над молодим жуком.

- Ласкаво просимо на Еквус. Якщо твоя королева це бачить, хай засвоїть урок — і якнайшвидше. Тут немає милосердя — ні доброти, ні співчуття. Коли нас принесли сюди, перехід позбавив нас чогось невидимого, суттєвого — того, що було притаманне всім людям.

- Варвари, які заселяють цю планету, мають це, а ми — ні. Перед нами два шляхи. Одні — без амбіцій: Кая й її виводок обрали жити в таємниці, живлячись багатими врожаями глемору. Якщо ти хотіла йти цим шляхом — ти обрала хибно. Їм відомо про твоє гніздо. Їхнє військо вже готується до знищення.

Він натиснув магією на її крила, змусивши Емі сісти. Потім різко штовхнув її набік, розглядаючи кольоровий плавник уздовж спини.

- Інший шлях — мудріший — це домінування. Імператриця дала своїм легіонам силу зробити це — і встановити владу. Утримуй контроль через громадянську армію, і збирай необхідну радість із населення. Варварів так легко розважити — трохи хліба й вистави.

Емі сіпалась у кайданах, дарма намагаючись звільнитись. Але щось таки зіскочило — і ремені з крил спали. Вони мимоволі розкрились, задрижали від енергії.

- Я питаю, хоч уже знаю відповідь. Ти зелена, не синя. Тебе не послала Кризаліс у черговій дурній спробі завоювати. Жаль. Наші найдавніші родичі — спотворені божевіллям. В них нічого не залишилось від цивілізації. Але в тобі я бачу її рештки. Як бачив і на фото твого воєнного табору. Світ-Дім таки змінюється.

Якщо він перемінник — він відчуває мої емоції, - подумала Емі. Магістр не мав ані кайданів, ані магічних обмежень. Емі доведеться зберігати спокій — холодний, логічний, як суворий вулканець. Її брат умів би так. А от вона — не певна.

- Загарбниця мене не надсилала. Я з США. З табору Стелла Лакус.

Єдиноріг напружився, обійшов її і знову став перед нею.

- *Intellegis?*

Вона кивнула — хоч це було не зовсім правдою.

- *Si?*

- *Cīvis Rōmānus?*

Це вже була не іспанська. Але вона впізнала — хоч і не в такій вимові. Якби ж то більше слухала на латині у старших класах. Рік би знав. Шкода, що його поранили.

- *Ita!*

Єдиноріг відступив, так само легко вийшовши за бар'єр. З обличчя зникла і задоволеність, і цікавість.

- *Mē paenitet,* - пробурмотів він. Потім різко повернувся й пішов до полиці з пляшками. Витяг кілька й підняв магією, рухаючись усе швидше.

- Ти тут чужа. Еквестрійці допитуватимуть тебе. Якщо зможеш — передай мої вибачення своїй королеві.

- А кайдани з мене не зняв, - сказала Емі, насилу підходячи до бар'єра. - Вони пригнічують мою магію, ти ж знаєш. Я не можу нічого передати.

- *Vērō.*
Щось клацнуло — й кайдани з її передніх ніг впали. На задніх залишилися, волочачи ланцюги. Він підніс обидві пляшки через бар'єр і перекинув — виливаючи вміст на камінь.

Емі інстинктивно затулилася крилом. Рідини її не торкнулись, але запах — так. Різкий, хімічний. Мастило. Судячи з полиць — там були галони цієї речовини.

- А тепер слухай. *Diutissime exspectavimus. Ignosce mortem civis tui. Nesciebamus te esse Romanum. Si bello superstes, nuncium mittemus.*

Королева зелених жуків зрозуміє. Але це не значило, що Емі зрозуміла. Впізнала лише кілька слів: «смерть», «римлянин»… Далі все тонуло в страху й нерозумінні.

- Єдине милосердя, яке я можу дати — захистити тебе від допиту. Принцеса дізнається все, що ти знаєш. Їй не можна чинити опір.

Він смикнув рогом — і ще кілька пляшок злетіли з полиці. Одні кинув у коло, інші просто розбив навколо — масляна рідина розлилася по камері.

- Ти не можеш! - закричала Емі, застрибуючи на кам’яну лаву й тягнучи за собою ланцюг. - У королеви є план! Вона знає, як діяти з принцесою! Не роби цього!

Єдиноріг виглядав так, ніби вже її не чув. Його емоції були слабкими, приглушеними — як і в інших жуків, яких вона знала. Але її інстинкти вловлювали рішучість, непохитну впевненість.

Він витяг свічку з шухляди, підпалив її магією. Потім ножем зрізав дно — лишивши крихітний шматок гнота. Поставив її біля калюжі мастила.

- Я не забув про іншого полоненого. Я подбаю, щоб хірурги його не врятували.

Ріг спалахнув востаннє — яскраво-фіолетово — і він зник. А Емі залишилася сама. У кімнаті, повній мастила. І однією свічкою, що

повільно догорала.

Розділ сімдесят дев’ятий.

Полум’я свічки вже майже догоріло, шалено пожираючи гніт.

- Допоможіть! Хтось! Будь ласка! - закричала Емі, як могла голосніше. Але у відповідь не пролунало нічого — через стіни не проходив жоден звук.

Куля тиші магістра досі активна. Мене ніхто не чує.

Вона була цілком одна. Лише десь на краю свідомості вирувала паніка від бідолашної Бет, що повернулась тепер, коли загроза катування зникла. Але на її місце прийшло щось ще гірше — загроза повільної, болісної смерті у вогні.

Охоронці за дверима випромінювали задоволення й гордість за своє «досягнення». Вони, мабуть, вважали, що Емі саме зараз піддається допиту — і видає всі секрети, які знищать її рій.

Але тепер вона знову відчувала їх. Її майбутній вбивця зняв кайдани, щоб «королева» почула його послання. Це означає…

Емі зосередилась на свічці, намагаючись підняти її в повітря — як робила з тисячами інших дрібних речей. Але бар’єр перед нею спалахнув іскрами, яскраво спалахнувши на мить.

Я не хочу помирати, Емі! Це нечесно… усе це несправедливо!

Це не були її думки. Відчай Бет був такий сильний, що Емі майже втратила контроль. Бет зіскочила з ліжка, плюхнувшись у мастило по кісточки. І перш ніж Емі зрозуміла, що відбувається, вона вже була біля бар’єру, тягнучись до свічки.

Можливо, не доведеться навіть чекати, поки догорить гніт. Мастило вже виділяло пари — смердючий, легкозаймистий газ,

готовий вибухнути. Нижче, ближче до підлоги, запах був настільки різким, що Емі закашлялась. Він обпалював дірки в її ногах, послаблюючи хітин. Але це буде дрібницею порівняно з тим, що трапиться, коли полум’я доторкнеться до пари.

Не дай мені померти! Будь ласка, консультантко… Емі. Ти повинна мене врятувати! — Бет борсалась, натискаючи на бар’єр. Він світився фіолетовим, утворюючи сяючу стіну рівно по висоті копита. Емі чекала болю — але не було нічого.

- Якщо ми його загасимо, можливо, хтось прийде. Можливо… ми зможемо кинути… - Емі підняла одну з пляшок у повітря, напружено зосередившись. Можливо, удар запалить полум’я, але якщо вона буде обережна…

Вона кинула пляшку з усією силою, яку змогла зібрати за допомогою магії Бет.

Вона влучила в бар’єр, розбившись об нього й розлетівшись черепками.

- Він надто розумний! - сказала одна з них — або Бет, або Емі. Вони обидві відчували той самий розпач. Емі була так близько до миру з Еквестрією… Вона вже дісталась замку, вже могла зустрітись із принцесою й домовитись.

- Та пішла ця планета! - Бет гепнула копитом у бар’єр із усієї сили. Бар’єр відповів ударом, відкинувши її, як об стіну. Але не Емі. Вона це відчула — вона пройшла далі. Вона глянула вниз, здивована: її копито просунулось крізь бар’єр.

Цікавість перемогла страх. Вона продовжила тиснути, поки вся нога не пройшла крізь.

- Не лишай мене! - закричала Бет у розпачі. Вона відступила, опустивши копито. Емі ніби рвучко повернулась назад, як розфокусоване зображення — знову злилась із тілом Бет. - Мені потрібна ти! Щоб не трапилось… я не хочу бути сама!

Емі боролась — не щоб втекти, вона могла це зробити. Вона боролась, щоб знову пройти крізь бар’єр.

- Ти не розумієш! Я думаю… принцеса вже використовувала таку магію проти мене! - Цього разу вона вдарилась не копитом, а обличчям. - Єдиноріг казав: це пастка для винних. Пам’ятаєш?

- Не кидай мене тут! Емі, прошу! Вони вже вбили Ріка! Ти не можеш…

Але вона могла.

Крізь сльози, крики, розпач дитини — Емі кинулась на бар’єр. І в ту ж мить — вирвалась. Повністю, остаточно — залишивши позаду тремтячу Бет.

Це було наче виривати власне серце, сантиметр за сантиметром. Але вона вже відчувала схоже — коли лікувала голодного жука через віддалене з’єднання. Та жодне з тих минулих зусиль не приносило такої вини й болю. У робочих не було свідомості, а Бет… була.

Бет закричала востаннє — крик зради, такий самий гострий, як у Айві. І Емі була вільна.

Її копита плюхнулися в мастило — їдке, пекуче. Але Емі не думала — просто діяла. Вона підняла свічку в повітря й розбила

її об кам’яну стелю. Останнє полум’я згасло, залишивши лише віск на камені.

Декілька секунд Емі лише дихала, намагаючись прийти до тями. Але в легенях усе ще палило — від хімікатів.

- Ти… не покинула, - прошепотів маленький голос позаду. Неможливий голос. Як Бет могла ще бути тут, якщо Емі залишила її?

- Ти… врятувала мене. Як і обіцяла.

Емі розвернулась, хлюпаючи мастилом. Вона була значно вищою за іншу — бо вона була королевою, а Бет — ні. *Я тут! Я телепортувалась! Як той фальшивий єдиноріг!*

Але не було часу розуміти неможливе — чи усвідомити, яку небезпеку це означає.

Тіло Бет зайнялося полум’ям — просто перед очима.

Горіло не мастило — а магія. Емі бачила це раніше — перед тим, як одного з її таборовців проштрикнули списом.

Вона відвернулась, затулившись.

Але це не допомогло. Магія вибухнула з тіла Бет — шквал світла, нестримний потік. Бар’єр стримав це на секунду, фіолетова енергія заповнила камеру. Потім він вибухнув. Уламки й шматки полетіли на всі боки. Склобій, перекинуті інструменти, двері вирвані з петель.

Вся та сила зруйнувала допитну камеру — мастило бризкало на всі стіни, шафи розірвало на шматки… Але Емі торкалися лише уламки.

Тиша миттєво зникла — прокотились крики, тупіт, тривога охоронців.

Емі не збиралась дозволити, щоб її знову застали зненацька. Не після Айві.

Її тіло спалахнуло, і вона прийняла першу форму, яка спала на думку — ту, що здавалася найбільш природною.

Дівчина Тейлслайда. Летюча поні.

Шматки розбитого дерева вдарилися об Емі разом із хвилями мастила, вкриваючи все навколо. Трохи потрапило їй до рота, і вона почала кашляти та плюватися, очі пекло від болю.

Бет приземлилася за мить, хлюпнувши у мастило. Вона вже не була чорною — а ніжно-рожевою, з фіолетовими плавниками та блискучим фіолетовим панциром.

- Я... я... - вона підняла ногу, вкриту мастилом. - Дірок більше немає.

Солдати вдерлися всередину вже за секунду. Багато хто був у напівбойовому вигляді — без повного обладунку, без зброї. Вони ковзали й брели крізь мастило, що вже почало витікати в коридор.

- Не рухайтеся! - Декілька навели арбалети на Бет, інші — списи або все, що мали при собі. - Що в ім’я Селестії тут відбувається?

Спершу вони навіть не помітили Емі. Вона підвелася, струшуючи з себе мастило й слиз. Жоден із гвардійців не наставив на неї зброю.

- Магістр... - вона прокашлялася, вимовляючи кожне слово. - Він — перемінник. У нас інфільтрація. Він зараз прямує до лікарні, щоб добити іншого полоненого. Ви повинні його зупинити!

Кілька солдатів рушили до виходу — її впевнений тон ніби сам по собі змусив їх діяти.

Але тоді заговорив інший, знайомий голос. Офіцер, що заарештував її. Він вже не був у броні, лише в легкій куртці, з гривою, змащеною милом. Спис все ще зависав поруч у магічному полі.

- А ти ще хто така, чорт забирай?

- Я... Аміно Блек, агентка СМАЙЛ. Принцеса Луна телепортувала мене сюди, щойно зрозуміла, що сталося. Негайно покличте її — вона захоче це побачити. І... будь ласка, лікарня! Заарештуйте магістра, або він знову перетвориться на когось і зникне. Швидше!

Емі не використовувала жодної магії впливу — хоч би що там думали про перемінників. Але її енергія, рішучість і крик привели загін до дії. Декілька гвардійців зірвалися з місця. Хтось до лікарні, хтось по принцесу — байдуже. Вони зробили те, що треба.

- Це... нічого не пояснює, - зрештою сказав офіцер, показуючи на підлогу, вкриту мастилом, і на істоту, що не була зовсім перемінником, але стояла в центрі. - Таке враження, що тут

вистрілили з гармати. А полонена виглядає... як та інша. Щось тут дуже не так.

- Згоден з вами, гвардійцю. І маю ще інші підозри.

У дверях з’явилась темна постать, настільки велика, що ледве пролазила у прохід. Емі вже бачила цю істоту раніше — хоча тепер її вигляд був стриманішим. Замість нескінченного зоряного туману, її грива була переважно волоссям, і лише на кінчиках трохи мерехтіла.

Вона могла бути алікорном, але втома, розгубленість і провина в її серці були такими ж, як у кожної живої істоти, яку Емі зустрічала в Еквестрії.

З її появою одягнені гвардійці віддали честь, а ті без броні схилили голови. Емі зробила те саме, хоча трохи повільніше. Лише Бет залишилась стояти, не розуміючи, що відбувається. Вона постійно дивилась на Емі, шукаючи підказку. Але хоч би й пам’ятала, як трансформуватись — принаймні не зробила цього зараз.

Ріг Луни засяяв, і світло розлилося по кімнаті. Коли воно згасло — копита Емі впевнено стали на кам’яну підлогу. З її легень зникли отруйні пари, мастило розчинилось.

- Схоже, хтось хотів змусити цю полонену замовкнути до допиту. Зазвичай я не повірила б, що хтось із моїх поні здатен на таку… жорстокість.

Вона жестом наказала охоронцям підвестись. Емі теж вирівнялась, хоча їй було важче дивитись принцесі в очі. Втомлена чи ні — Луна випромінювала силу, якій Емі не могла

дорівнятись. Тепер вона розуміла, чому Кая називала їх непереможними.

Але цього разу Емі була не через дрона, а в тілі. Вона могла загинути просто тут — і приректи весь табір.

- Це був не один із ваших поні, - швидко сказала вона, поки інші не перебили. - Магістр був перемінником. Він хотів убити полонених, щоб приховати важливу інформацію. Він уже на шляху до лікарні. Я не знаю, чи живий ще той жук... але якщо магістр досягне мети — не буде.

Луна вирівнялася, з обличчя зникла втома.

- Солдати, нікого не впускати до цієї кімнати. Ця… летюча поні та полонена залишаються. Впустити лише мене або сестру. Я повернуся незабаром.

Вона зникла, лишивши за собою мерехтливий слід.

Першим отямився офіцер.

- Ви чули принцесу. До дверей, поні! У повному обладунку… ви четверо. Тримайте позицію. Я приєднаюсь. Нікого не впускати до кімнати допиту.

Його погляд впав на Емі — у ньому читалась відкрита підозра.

- І нікого не випускати. Рухайтесь!

І вони рушили.

Розділ вісімдесятий.

Емі не знала, скільки часу вони просиділи серед руїн допитної кімнати. Вікон тут не було, а в камери поні годинників не ставили.

Принаймні, солдати не намагалися знову її закувати чи повернути кайдани. Вони відступили за двері, розділившись на дві групи: одна спрямувала зброю всередину, інша — в коридор, відганяючи будь-кого, хто наближався.

Без кайданів у кімнаті було вдосталь речей, які Емі могла б використати як зброю. Але якщо доведеться пробиватися крізь цілий замок — у цьому не було сенсу. Вона покликала принцесу, і тепер треба було дійти до кінця.

Через кілька хвилин Бет більше не витримала й кинулася до Емі. Вона притислася головою до її грудей, досить близько, щоб чути, як шалено калатає її серце. На фоні маленького тіла летючої миші, яке Емі обрала, Бет уже не здавалася такою крихітною.

- Я мала здогадатися, що ти не залишиш мене, - прошепотіла вона.

Від неї струменіла любов — потужна, як у дитини до матері. Почуття Бет вже не були бляклими тінями. Її вдячність і вірність живили Емі так само рясно, як будь-який поні.

Цього було недостатньо, щоб вартові нічого не почули. Вуха поні були чутливими, особливо вуха кажанів. Емі помітила одного стразла серед гвардійців, і він аж ніяк не був менш підозрілим, ніж решта.

Емі обійняла Бет крилом, як обіймала найменших таборців, коли ті потребували підтримки.

- Я — причина, через яку ти опинилася в небезпеці, - сказала вона. - Я лише хотіла...

Вона не договорила, але обидві знали, що мала на увазі. Остання атака Ріка викликала шалений магічний вибух, але все одно закінчилася списом у грудях.

Радість Бет змінилася болем. Частина її все ще сподівалася, що Рік вижив — але ця частина була маленькою. Вона бачила спис так само чітко, як і Емі.

- Він хотів мене захистити, - прошепотіла Бет. - Він... любив мене.

- Так. Гадаю, любив.

У коридорі залунали кроки — досить гучні, щоб обидві повернули голови. Емі прибрала крило, встаючи між входом і Бет.

- Лейтенанте. Дякую за вашу вірну варту над полоненою. Звільніть цих жеребців і відпочиньте.

Поні вирівнялись, розвернулися й вийшли, залишивши двері відчиненими. Хоча й ненадовго.

До кімнати увійшла принцеса Луна — ще більш виснажена, ніж раніше. Її грива розтріпалась по краях, а під очима висіли мішки.

Емі вклонилася, як і минулого разу. Бет наслідувала її жест, хоч і трохи повільніше.

- У цьому немає потреби, поні. Ми обидві знаємо, що я тебе сюди не надсилала. Агент СМАЙЛ... сміливості тобі не бракує — цілком гідна королеви.

Емі випросталась, тримаючи крила відкритими. Вона намагалася зробити це невимушено, ніби своїм розміром могла змусити алікорна забути про заарештовану комаху поруч.

- Жук у вашій лікарні... він живий?

Від алікорна не йшло жодних емоцій, окрім виснаження. Почуття таких потужних істот, мабуть, були занадто сильними для живлення — їхнє світло могло спопелити.

- Наш досвід із перемінниками свідчить: вони не цінують власне життя. Окремо вони не є розумними істотами — лише посудини для своїх королев.

Емі цього разу подивилася їй прямо в очі. Можливо, вона була не достатньо сильною сама — але якщо такі жуки, як Бет, вірили в неї, то вона могла все.

- Його звати Рік Тер'йо. Йому тринадцять. Я бачила лише його маму, коли вона привезла його — Джоанн. Він з Ванкувера, але батьки хотіли, щоб він провів кілька тижнів на природі.

Принцеса нахилила голову.

- Ця схожа на нього. А руйнування тут — вони збігаються з тим, що я бачила на вулицях столиці. Таумічна міна... Королівська

гвардія навіть не знала, з чим має справу. Але їм нічого не загрожувало. Ця зброя створена для боротьби з драконами й іншими жахливими хижаками. Вона не шкодить живим поні. Інакше з вас би лишилась кривава каша.

- Будь ласка, пані... принцесо, - озвалась Бет, визираючи з-за Емі. - Вибачте, що ми тут, і... що все зіпсували. Але Рік був моїм другом — він живий?

Принцеса важко сіла на задні ноги, випромінюючи втому до самих кісток.

- Це ти, кажане. Емі.

Емі скасувала своє перевтілення. У своїй більшій подобі вона відсунула Бет назад, відкидаючи їй гриву.

- Я не прийшла шпигувати чи шкодити. Я лише хотіла...

- Я знаю, - Алікорн підняла крило, зупиняючи її. - Айві Пат — гість моєї вежі. Ваш вид — загадка, якої Еквестрія ще не зустрічала. Коли я його перехопила, той перемінник напав на одного хірурга й заштовхав іншого в шафу. Він намагався втекти — і коли я його зупинила, випив отруту і помер на моїх очах. Ваш... жук... був стабілізований. Лікувальна магія Еквестрії зазвичай не впливає на перемінників — але цього разу подіяла. Він живий.

Бет заскочила на місці від радості. Емі повернулася, щоб її втихомирити, але жук замість цього обійняв її за шию.

- Рік живий!

- Так, - Амі витерла сльози з обличчя, а потім обійняла її у відповідь. - Він живий.

- Кантерлот знав багато перемінників. Я бачила наслідки того жаху — бачила, як хороших кобил і жеребців катували і висмоктували з них кожну краплю магії. Я стояла на похоронах матерів, батьків і їхніх дітей. Я чула їхні сльози, їхні благання, щоби ми пообіцяли: такого більше ніколи не трапиться.

Вона підвелася, нависнувши над ними. Це вже було не так ефектно, як у сні, де її мантія світилася непізнаною магією. Але королівська гідність була та сама.

- Поясни мені, Емі Блайт. Як може ваш вид затопити наші вулиці монстрами — і водночас послати таких істот, як ти? Я не потребую суду, щоб бачити: ця дитина не повинна бути в підземеллі.

Покоління паразитів, які виживали як могли. Люди теж могли б стати такими — коли вибір між злом і голодом. Директор Альбрехт уже показав їй, як виглядають перші кроки на цьому шляху.

- Я, можливо, знаю відповідь, принцесо. Але, можливо, ми могли б поговорити про це іншим разом. Ви виглядаєте втомленою.

Вона схилила голову ще раз — цього разу щиро.

- Дякую, що врятували життя моїй таборівці. Після всього, що зробили інші перемінники... ми не мали права очікувати милосердя.

- Немає більшої любові, - прошепотіла алікорн. - Ми виграли багато війн з багатьма ворогами. Та в кожній ми знали: перемога не є перемогою, якщо ми втрачаємо те, що робить нас поні. Ти не побачила доброти… але, можливо, мала б. Забагато очей затуманено жагою помсти. Вони б'ються не з тим ворогом.

Принцеса Луна вказала рогом на порожню стіну. Там з’явився мерехтливий портал, що вів до значно затишнішої кам’яної кімнати, наповненої книжковими полицями та м’якими меблями.

- Ніч майже скінчилася. Мені треба порадитись із сестрою. Враховуючи те, що вже сталося, я не можу поручитися за безпеку замку. Перейдіть до моєї вежі і не залишайте її. Я вас знайду.

Емі кивнула на знак вдячності й підійшла до магічного порталу. Це була телепортація — саме така, яку вона потребувала для своїх таборорців. Тільки цього разу вона мала б провести не між кімнатами, а між світами.

Бет першою прошмигнула крізь отвір, пробурмотівши «дякую» перед тим. Вона з'явилася по той бік так само легко, як вступити через двері. Її копита торкнулися дерева.

- Вежу захищає моя магія, - сказала Луна. - Якщо в нас ще є інші шпигуни, вам нічого не загрожує. Ти і твоя донька — під моїм захистом.

Емі знову змінилася, повернувшись у подобу летючої миші, яку носила раніше. Вона могла б виправити принцесу, але зупинилася. Як королева, вона, певно, вже «усиновила» жителів Стелла Лакус — і малих, і дорослих.

- Дякую. Тільки, прошу, не залишайте мене там надовго. На тій горі — ще тисяча таких, як вона. А ваша армія вже їх оточила. Вони потребують мене.

Вона пройшла крізь закляття. Простір навколо стиснувся, перекрутився — відчуття було схожим на те, що вона пережила всередині допитного кола. А тоді — вона вже стояла в широкій круглій кімнаті.

То була велика, затишна вітальня, заповнена книжками та м’якими куточками для читання. У центрі стояв телескоп, спрямований у велике прозоре вікно. Крізь нього пробивалося перше помаранчеве світло світанку. Поні сиділа на сидінні біля вікна, притуливши копито до скла.

Айві була закутана в ковдру, а її грива розпатлана майже як у принцеси Луни. Очі почервонілі, заплакані. Вона втупилася в рожевого жука, спостерігаючи, як Бет бродить кімнатою й розглядає книжкову полицю. А тоді побачила Емі.

- Ти знову кажан… Принцеса викликала мене? Чи хоче, щоб я… - Вона відвела погляд, опустилася глибше в ковдру. - Вона мене не пробачить. Я не заслуговую.

Королева завжди повторювала: поні не повинні бачити, як вони змінюються. Чим менше поні розуміють їхню магію, тим легше від них сховатися. Емі знову змінилася — тепер на Рейн Флай. Айві спершу не дивилася, але спалах магії змусив її повернутися. Перед нею тепер стояла єдиноріжка замість кажана.

- Рада тебе бачити знову, Айві.

Поні здригнулася, але цього разу не від страху. Вона згорнулася клубочком на підвіконні, натягнувши ковдру на голову.

- Принцеса тебе відпустила…

Емі кивнула.

- Мене вже судили. І мої діти… Бет! Іди сюди, будь ласка.

Вона не могла передати думку або дати наказ. Але й не треба було. Бет хутко підбігла, притулившись до її боку. Вона кинула погляд на Айві.

- Я… пам’ятаю її. Їй ти не дуже подобаєшся.

Емі мимоволі засміялася. Якби Айві досі думала, що Рік загинув, то, мабуть, була б права. Як би добрі не були наміри, як би дитячою не була наївність — зрада, що коштувала життя одному з її дітей, пробачити важко.

- Я просто хочу знати… чому, - сказала вона. - Ти хотіла, щоб мене кинули в підземелля? Хотіла, щоб мене вбили?

- Ні! - Айві сіла, відкинувши ковдру. Нові сльози покотились по її обличчю. - Я думала… я сама не знаю, що думала. Ти ж не мала бути справжньою мінявкою. Але коли я все розповіла управительці, вона викликала гвардію. Ти мала просто зізнатися, що збрехала. І все. Я б поїхала назад в Аґат і забула про це місто. Ніхто не мав постраждати.

Емі знову відіслала Бет. Вона мала б використати цей час продуктивніше — дотягнутись до вулика, дати їм знати, що вона

жива. Але вона була неідеальною королевою — їй теж потрібне було завершення.

- Досить складна змова, щоб просто тебе переселити, Айві. Найняти акторів, щоб вони залізли на вершину гори, навчитись могутніх ілюзій, аби прикинутись жуками, і заплатити художнику за підроблену картину моєї родини? А якби ти здала нас своєму татові? Якби втекла з гори й покалічилася?

- Я знаю, що це дурниця. - Вона знову витерла сльози. Її ридання були настільки сильними, що вона не могла їм протистояти. - Пробач. Ти можеш не приймати вибачення. Напевно, ти більше ніколи не захочеш мене бачити. Я просто… повинна була сказати принцесі. Може, воно й спрацювало — тебе ж більше не тримають у в'язниці.

Емі зітхнула й поклала копито їй на плече.

- Це була моя помилка — дозволити тобі допомагати. Я звикла доручати дітям дорослі справи, як дорослим із досвідом життя. Еквестрія перемолола нас і виплюнула на іншому боці. - Вона забрала копито. - Дякую, що спробувала все виправити. Можливо, саме завдяки тобі принцеса втрутилася. Можливо, ти врятувала життя моїй дитині.

Айві хлюпнула носом і нарешті перестала плакати.

- Справді?

- Справді. І… я не хочу жити з образою. Я можу пробачити, якщо ти можеш.

- Думаю… це було б добре.

Розділ вісімдесят перший.

Емі спостерігала, як сонце сходить над Еквестрією, поки поряд з нею спали одна справжня поні й одна несправжня. Вона не раз замислювалась, як саме повернеться до табору — яким маршрутом піде, як добуде золото, кожен крок, який потрібно буде зробити.

Але все це мало зачекати до її королівської зустрічі з принцесами Еквестрії.

Їй нарешті вдалося. Гори залишилися позаду, і вона нарешті змусила їх слухати. Як тільки Еквестрія перестане намагатись вбивати її перемінників, їм навіть не доведеться ховатися, щоб дослідити зачіпки про магію порталів, які знайшла Айві. Вони зможуть збирати дружбу у мирі, читати потрібні книги й повернути її дітей додому.

Їй залишилося лише трохи втримати все вкупі — і тоді це може закінчитись.

Кантерлот був прекрасним містом, не гіршим за будь-яку столицю на Землі, розташовану серед гір. Якщо їм судилося залишитися тут назавжди, Емі могла б уявити, що це не найгірше життя. Завдяки магії далекого зв’язку вона могла б взяти тривалу відпустку і дослідити кожен його куточок.

Поки вона чекала, Емі перебирала в голові кілька варіантів свого звернення до поньських діархів. Можливо, Селестія дивитиметься на все так само, як її сестра — або ж буде

ворожою й вимагатиме переконань. У будь-якому разі вона мала бути готова. Присутність Бет і Ріка в місті могла би стати прямим прикладом, на кого саме полює Еквестрія.

Її сили королеви вже стали настільки сильними, що вона могла відчувати Стелла Лакус на відстані. Навіть з такої далечини вона відчувала своїх «робітників» у глибині свідомості. Вони діяли повільно, зосереджено, повністю віддані дорученим завданням. Багато хто зараз доглядав за розплідником, стежачи, щоб умови залишались ідеальними для росту її яєць.

Коли одна з істот раптом відчула сплеск страху, це негайно привернуло увагу Емі. Робітники майже не відчували емоцій — зовсім нічого. Саме так вона й дізналася, що ті жуки були «втрачені» спершу.

Їй більше не потрібні були свічки чи ритуальні кімнати, щоб передати свідомість до тіла, яким вона користувалась багато разів. Вона притулилась до стіни — і вже була деінде.

Канонада вдарила по Стелла Лакус згори. Кожен вибух був у рази гучніший за той маленький ритуальний гарматний постріл, який вони робили на початку кожної таборової зміни — голосніший за все, що Емі коли-небудь чула.

До вибухів додалося жахливе ревіння — хрускіт дерев чи, можливо, щось ще гірше. Будівлі тріщали, руйнувалися під ударами.

Емі була в тілі розвідниці — тієї, яку вона залишила високо в деревах біля табору, щоб стежити за небезпекою. Вона чекала, що загроза прийде з пагорба, можливо, у вигляді кількох людей з табору, які захочуть влаштувати переворот. Але ця атака йшла з протилежного боку.

Її робітник був пегасом із плямистим зеленим пір’ям, яке мало імітувати ялинкове листя. Навіть так, вона опустилася нижче, зависнувши в кронах, так що лише голова стирчала з листя. Емі не потрібно було думати, як літати — інстинкти робили це за неї, тож розум міг зосередитися на важливому.

Що… це…? Це були слова? Звідки вони взялись? Ще одне питання для аналізу після того, як закінчиться атака.

У небі було з пів дюжини дирижаблів — за еквестрійськими мірками. Більшість мала повітряні кулі, але всі були набагато більші, ніж будь-який газ міг би підняти. Багато хто виглядав як морські кораблі з бортовими гарматами. Всі ці гармати були спрямовані на її гору, обстрілюючи її знову і знову.

Ми знали, що таке може статися. Саме тому я хотіла, щоб усі були в шахті. Вона потягнулась магічно до табору, але не відчула там своїх робітників. Це не означало, що він порожній — там мали бути жуки, здебільшого дорослі. Жменька персоналу, який не погодився з капітуляцією Альбрехта, та кілька старших, більш лояльних студентів. Востаннє, коли вона рахувала, їх було менше п’ятдесяти.

Але під такою канонадою там не мало бути нікого. Її вуха притиснулись до голови, коли чергова гармата вдарила, знову й знову. Кораблі хиталися в повітрі, потім чекали, доки хмари не розійдуться, щоб зробити новий залп.

Ми беззахисні. Там нагорі немає нічого, чим можна було б відповісти.

Кілька секунд Емі не могла нічого зробити — вона тільки тремтіла, спостерігаючи, як її найулюбленіше місце в будь-якому світі знищується гарматами. Вона тільки сподівалась, що жуки

мали розум Втекти в шахту. Під деревами вони, можливо, ще були в безпеці.

Це тільки початок. Як тільки обстріл закінчиться, прийдуть наземні війська, щоб добити. Пат вирішив їх знищити.

У грудях у неї закипів гнів, яскравіший, ніж будь-коли. Еквестрія вже слухала її! У неї була аудієнція з принцесами саме сьогодні! Як вона могла втратити все зараз?

Вона майже злетіла в повітря, прямо до флагмана командора Пата. Або переконати його почекати з атакою ще день, або — вбити його.

Але ні — вона не встигне. Жоден поні на тих дирижаблях не повірить у її маскування, коли вони прямо атакують табір перемінників.

Мені потрібне радіо. Вона повернулась до входу в шахту, залишаючи свій пост у деревах. Залишила останній наказ робітнику — спуститись у гніздо й, якщо доведеться, захищати яйця. А тоді сама рушила до офісу сувенірної крамниці.

Там, звісно, не було нічого надто важливого — вся шахта була створена для підготовки до конфлікту з людьми зі Стелла Лакус або поні знизу.

Очікувано, жуки всередині панікували, бігали безладно. Хоча більшість усе ж таки рухалася глибше, дехто кричав, щоб втекти з будівлі.

Емі миттєво перетворила свого розвідника, прийнявши образ кажана — одного з найчастіше використовуваних нею образів.

Вона рвонула вниз сходами в сувенірну крамницю, заступаючи вихід, щоби жоден жук не зміг втекти.

Принаймні ті, кого вона бачила. Якщо були інші — вона вже нічим не могла їм зарадити.

- Зупиніться! - закричала вона так голосно й пронизливо, що натовп миттєво замовк. Лише віддалений гуркіт гармат порушував тишу — вибухи, а потім свист повітря. - Усі вниз! Команда підривників, будьте готові обвалити вхід, як ми тренувалися. Але чекайте до останнього. Хто ще може зайти — заводьте всіх!

Вона зупинила одного жука крилом, насупившись:

- Ні, ніяких припасів. Немає більше часу. Тільки живі. Коробки залишайте. У когось є радіо?

Ще кілька секунд — і їй нарешті вдалося дістати рацію, взяту в одного з вихователів. Вона перемкнулася на новий канал, який використовувала її фракція — той, що був зарезервований для надзвичайних ситуацій. Що б хто не казав про її жуків, Емі була впевнена, що вони зможуть розпізнати пряму атаку як справжню надзвичайну ситуацію.

- Усі, хто поза шахтою. Йдіть до шахти негайно. Ми триматимемо двері для вас, скільки зможемо. Якщо сувенірна крамниця виглядає ніби вибухнула — просто йдіть якнайдалі звідси. Здайтеся, якщо вам дозволять. Якщо ні — тікайте. Я веду переговори з еквестрійськими принцесами прямо зараз. Вони можуть це зупинити. Але ви маєте залишитися живими.

Старий таборовий канал усе ще працював, і його звична тиша з погрозами змінилася на налякані крики та благання про

допомогу. Вона дочекалася паузи й заговорила знову:

- Стелла Лакус, по нас вдарила Еквестрія. Я бачила їхню стратегію на власні очі. Як тільки обстріл закінчиться — вони пришлють війська. Якщо ви не зможете дістатися до шахти за наступні десять хвилин — тікайте якнайдалі від табору. Тримайтеся дерев, ховайтесь. Чекайте тиждень, а тоді вночі подайте димовий сигнал. Я надішлю когось по вас.

Вона повернула рацію жуку, в якого її позичила, й побігла до шахти разом із натовпом наляканих жуків. Голоси вихователів прорізали хаос, закликаючи дітей не панікувати й триматися своїх груп. Емі мала довіритися, що ті дотримаються плану — в неї була своя місія.

Вона дісталася до воріт ще за хвилину — ті були вмонтовані в кам’яний тунель за магазином. Там уже стояла імпровізована барикада з ящиків і бочок із простроченим бензином і мастилом. Для повноти картини — ще й ящики з динамітом із музею, хоча всі погоджувалися: шансів на вибух майже не було. Це ж туристична атракція, а не справжня шахта.

Дітей біля входу вже майже не залишилося. Лише кілька старших жуків з таборовими рушницями та дробовиками. Вона бачила стільки ж покинутої зброї, як і тієї, що її ще тримали в копитах. Під загрозою справжньої атаки багато з тих, хто здавався хоробрим, зрештою вирішили тікати. І правильно.

Замість них лишилися дорослі лідери. Альбрехт стояв біля відчинених дверей, тримаючи рушницю в повітрі, навмання спрямовану до входу. Дуло було занадто високо, щоб когось поранити, а спусковий гачок навіть не був у магічному полі.

Але помітив її не старий директор — а Тейлслайд. У нього був спис, навіть важко сказати, звідки він його взяв. Він стояв на

іншому боці проходу, спостерігаючи, як повз проходять жуки. Принаймні — до того моменту, як помітив її.

- Емі! Емі, ти жива! Я думав...

Вони зустрілися в коротких, міцних обіймах, сповнених полегшення та ніжності. Від нього линула така сильна емоційна енергія, що кілька жуків поряд зупинилися й застигли на місці, дивлячись на них із раптовим голодом в очах.

Емі зупинила голод у таборі, але більшість усе ще лишалась трохи голодними. Їм доводилося економити глемур, принаймні дoти, поки полювання не стало стабільним.

Вона відступила від нього швидше, ніж хотіла б, і глянула суворо на застиглих жуків:

- Рухайтеся! Вони можуть почати стріляти по шахті з хвилини на хвилину!

Нарешті, ті рушили, і вона повернулася до свого наляканого хлопця:

- Ти думав, еквестрійське закляття мене дістало. Ми помилились.

Він кивнув, зі сльозами в очах:

- Просто так зникнути... Я знаю, що ти вмієш єдинорожу магію, але ж ти... я не думав, що ти знаєш як це зробити.

- І я не знала, - погодилась вона. - Слухай... мені потрібно, щоб ти тримав цей вхід. Якщо побачиш, що Еквестрія йде —

підривай. Перемінники вміють рити, ми знайдемо інший вихід. Але тримай його відкритим якнайдовше, щоб усі змогли зайти.

Вона вже бачила, як більшість будівельної команди прибігла з готелю, разом з її розвідницею із поверхні. Але скільки з її таборян ще були десь там?

- Ми стримаємо їх, - сказав Альбрехт, підіймаючи рушницю з точністю. - Але ми не витримаємо довгої облоги, Емі. Якщо ми замуруємося тут — їм не треба буде атакувати. Вони просто охоронятимуть вхід і чекатимуть, поки в нас закінчаться запаси. Ми обидва знаємо, як мало на це треба часу.

Вона кивнула:

- Молись, щоб вони саме так і зробили. Я зараз стою у вежі Еквестрії, чекаю на зустріч із принцесою. Я змушу їх зупинитися. Але ти маєш зберегти моїх жуків живими.

- Ми можемо підірвати вхід, - сказав Тейлслайд. - Скільки чекати?

- Якщо хоч один снаряд влучить у готель нагорі — або якщо канонада припиниться, й Еквестрія надішле війська до шахти. Але я не можу... мені треба прокинутися зараз.

- Ми зробимо це, Емі. Просто змусь Селестію зупинити це. Ми стримаємо їх.

Емі поцілувала його в щоку, потім розвернула тіло свого жука до тунелів і наказала робітнику відступити. Вона не могла залишитись поряд — і не могла дозволити, щоб тіло загинуло від вибуху, якщо він все ж станеться.

Вона заплющила очі — й відпустила робітника.

Розділ вісімдесят другий.

Емі знову була у вежі. Вона різко сіла, миттєво повернувшись до повної пильності. Це був не час діяти повільно — не тоді, коли *Стеллу Лакус* атакували прямо в цю мить.

Вона майже могла чути гарматну канонаду, хоча розуміла, що це лише уява. Агат і *Стелла Лакус* були далеко від Кантерлоту, занадто далеко, щоб звук міг долетіти.

Та вона все одно уявляла його — відчувала глибокий гул у грудях після кожного залпу, і вибух того, що було для неї цінним і знайомим, що знищували ударом. Із кожним ударом назавжди зникали реліквії Землі. Повернення додому залишалося лише теоретичною можливістю — і ніколи не здійсниться, якщо еквестрійська армія вб’є їх усіх.

Із самої вежі Луни цього не відчуєш. Місто внизу жило тихим життям, вулиці лише починали прокидатися. Десь там була вирва в бруківці, де Ріка майже вбили. І він би загинув, якби не втручання інших перемінників, що вже були в еквестрійському суспільстві.

Але це можна буде з’ясувати пізніше — коли її табір буде в безпеці.

Луна наказала їй залишатися в тій кімнаті й чекати на повернення. Але вона не могла цього зробити — не тоді, коли її табір на межі загибелі. Емі рушила до найбільших дверей у кімнаті, цілеспрямовано і з рішучістю. Королівська гвардія, що стоїть ззовні, навряд чи захоче її випустити, але вона мала наполягати. Лише випромінюючи абсолютну впевненість і контроль, вона могла змусити їх порушити накази.

Двері відчинились, відкриваючи простору спіральну драбину. Однак охорони не було зовсім — лише тіньова порожнеча, що тягнулась униз разом із вузькими сходами без поручнів. Ідеально для польоту, але ходити там було небезпечно.

Емі рушила до сходів, виходячи назустріч проходу. Точніше — намагалась вийти. Вона врізалась у щось невидиме, ніби двері залишилися зачиненими. Вона відскочила, розпушивши крила й зашипів на порожній прохід.

Вона підійшла ближче й простягла копито. Незважаючи на те, що двері виглядали відчиненими, вона натрапила на щось тверде, але пружне, мов тканина, натягнута на невидиму мембрану. Коли вона натиснула, з’явилося сріблясте світло — ніби невидима сітка.

- Принцеса ж казала щось про заборону виходити з вежі, правда? Вона казала, що на вежі захисні закляття — щоб вберегти нас від убивць. Або, може, навіть від власних поні, - сказала Бет.

Емі обернулася — Бет стояла позаду, ще сонна, але голос звучав пильно. І, що важливіше, вона мала рацію.

- Бет, вони атакують *Стеллу Лакус* , - прошепотіла Емі, терміново. - Просто зараз. Гармати, вибухи. Розносять табір на шматки. Майже всі під землею, але… коли обстріл закінчиться, вони підуть у наступ. Я бачила їхній план вторгнення на власні очі.

Бет гримнула копитом:

- За що? Що ми їм зробили?

- Наскільки мені відомо — нічого. У Агаті є кілька перемінників, але їх ще не виявили. Принаймні, не в той момент, коли я була там востаннє. Мабуть, мені варто і їх перевірити…

Та ці жуки були найсильнішими, найстійкішими й найхоробрішими. Якщо хтось і міг впоратись у кризу — то саме вони. Зараз потрібно рятувати сам табір.

Хтось застогнав із протилежного кінця кімнати — Айві піднялася з дивану, розтягуючись і відкриваючи одне око. На відміну від перемінників, вона виглядала вкрай змученою. Поні потрібен був повноцінний нічний сон, а не кілька хвилин у вежі Луни.

- Емі? Щось трапилося?

Сонце вже піднялося. Селестія і Луна мали б бути тут будь-якої миті! Емі кинулася до подруги:

- Твій батько почав напад на мій табір. Я намагаюся зв’язатися з принцесами, щоб вони зупинили це. Люди вже можуть бути мертві — але якщо їх не зупинити до того, як вони дійдуть до шахти… там сотні дітей. Майже ніхто з них не вміє битися.

Айві зіскочила з ліжка й кілька разів похитала головою, ніби виганяючи втому. І щось подіяло, бо замість виснаження в її очах спалахнув гнів:

- Він би не став цього робити, чорт забирай!

- На жаль, таки став, - відповіла Емі.

Вона рушила до дверей на балконі й рвучко їх розчинила. Цього разу діяла повільніше, щоб не вдаритися головою, як раніше. І правильно — бо її копито знову врізалося в невидиму перепону. Вона натиснула сильніше, аж поки біль не прошив тіло. Емі різко відступила, послизнувшись по плитці.

Закляття мерехтіло, а потім знову зникло з очей. Емі зціпила зуби, її крила залишались розгорнутими. Якщо вона чекатиме тут, її табір може загинути. Навіть кілька годин могли стати вирішальними між припиненням вторгнення — і армією, що вже спустошує її вулик.

- Так… я… - Вона оглянула кімнату, шукаючи хоч щось, щоб покликати принцес. Але не було ні телефонів, ні дзвіночків, нічого схожого на засіб зв'язку. З такою магією, як у алікорнів, їм, мабуть, це і не потрібно. Вони можуть телепортуватися куди хочеш, передавати магічні повідомлення — навіщо їм дзвони?

- Айві, Бет. Я повинна… я повинна допомогти табору. Треба знайти спосіб привернути увагу Луни. Сказати їм, що командир Пат веде повномасштабну атаку в Агаті. Десант, артилерія, штурмові війська. Втратити будівлі — вже погано. Але якщо ці солдати почнуть убивати жуків…

Що вона могла зробити? Помститися? Напасти на невинних поні, бо її дітей атакували? Це тільки продовжить безглузде коло насильства. Її рій стане як Еровори — черговим прокляттям у поні-історіях.

Я не можу їх впустити.

- Ми це зробимо, - сказала Айві. - Але, Емі — ти ж теж тут! Якщо не можеш пройти через ці закляття, ти нічим не допоможеш. Ти так само в пастці, як і ми.

- Ні, не в пастці, - втрутилася Бет, постукавши себе копитом по голові. - Емі може керувати іншими жуками думками. Не впевнена, чи вийде це, якщо ті чинять опір — але вона так не робить. Це, типу, добровільно. Навіть якщо вона тут, у вежі — вона одночасно може бути в таборі. Я не знаю, як це працює.

- Дальня Магія Зв’язку, - підказала Амі. - Я теж не знаю. Облийте мене чимось, коли з’явиться принцеса. Про інших перемінників подумаємо потім — зараз головне зупинити напад.

Бет серйозно кивнула:

- Звісно, Емі. Іди! Якщо знайдемо інший вихід — підемо самі. А якщо ні — розбудимо тебе, коли прийде час.

Емі вмостилася біля стіни, готуючись до ще одного звязку. Вона досі не знала, чи це справді щось змінить — чи є щось, що вона може зробити, просто пославши свій розум. Вона не воїн. І не готова кидати своїх «працівників» на смерть, як і решту своїх дітей.

Альтернатива була — просто сидіти склавши крила й нічого не робити. Вона *мусила* спробувати щось.

Емі заплющила очі — і відкрила їх знову вже в печерах її укриття.

Кілька секунд вона була повністю беззахисна, намагаючись впоратися з вибуховим перевантаженням відчуттів. Комахи кричали з жаху, плакали, тиснулися дедалі глибше в стару шахту. Навіть при зменшених розмірах це мало призвести до травм: більшість шахти була небезпечною для проживання. Лише верхні рівні були очищені — решта залишалась невідомою.

Робітниця, з якою вона з’єдналась, була не просто на поверхні, а кількома рівнями нижче — в одній з багатьох «кімнат», розрахованих на одну групу жуків. Навіть після кількох місяців на чужому світі, вони здебільшого трималися в тих самих групах.

Як і більшість кімнат, ця була простою: група прочистила великий відрізок тунелю, винесла уламки, перекрила отвори твердим зеленим слизом. Потім вони розклали спальні мішки з обох боків — дівчата з одного, хлопці з іншого. У глибині була спільна зона відпочинку, облаштована з усього, що можна було знайти: подушки, стільці, саморобні столи. Джерело світла було одне — стрічка новорічних світлодіодів, натягнута вздовж стелі, і тяглася з кабіни в кабіну.

Кілька жуків повернули голови до неї, погляди сповнені раптової цікавості.

- Шона? - спитала одна з вихователь ок, піднімаючи копито. - Як ти…

- Не Шона, - відповіла Емі. Вона струснулася, а потім перетворилась на кажана. І не лише тому, що їй це подобалося — а й тому, що гострі органи чуття й малі крила краще підходили для вузьких проходів її притулку. - Я прийшла допомогти. Як вийти на поверхню?

Кілька жуків підняли погляди. Більшість куталася у спальні мішки, тулячись по обидва боки кімнати. Декілька грали в карти або тулилися навколо єдиного планшета. Тепер усі дивились на неї — фасетчасті очі наповнені надією.

І навіть через фальшиві емоції, Емі відчула їхню віру.

- Королева? - хтось спитав. Хтось юний.

- Я нікому не наказувала так мене називати, - сказала вона, обережно просуваючись між ліжками, обходячи стіл. - Тримайте голови низько. Ми це переживемо.

Тунель закінчувався важким брезентом, який закривав більшість проходу, хоч і не весь. Пронизливий вітер тягнувся зверху й знизу, піднімаючи пил і приносячи свіже повітря від центральної вентиляції.

У якійсь там глибинній мудрості Еговорів містились інструкції з будівництва тунелів, що вентилюються самі — завдяки термодинаміці й мінімальному втручанню. Але, на жаль, тут цього не використовували.

Невдовзі вона дісталась до наступної групи — схожої на попередню. Ще двадцять дітей і їхній вихователь, які тремтіли разом у страху, чекаючи кінця атаки. Але ці її не впізнали, й навіть не спробували зупинити. Вона не виглядала, як дитина.

Згодом вона дісталась до великої центральної шахти — із вантажним ліфтом і вузьким пандусом. емі піднялася в повітря, пролітаючи повз ліфт якнайшвидше.

Щоправда, це *не було* швидко — хоч вона й вивчила трохи польоту в Еквестрії, експертом вона не стала. Але все ж це було швидше, ніж тиснутися по пандусу серед натовпу, що сходив згори.

- По одному! - гукала Мона, її голос лунав у великому просторі. — Повільно, без паніки. Дивіться, щоб не загубили товариша. Спускайтесь на свій поверх і відразу — до кімнати.

Хтось встиг встановити портативну колонку. Вона ледь чутно грала класичну музику — майже не пробиваючись крізь жах і зойки.

Був лише один звук, якого Емі більше не чула — гармат. Вони мали б бути десь далеко, глухі, але… їх не було. Це означає…

БУМ! Вибух струсонув шахту, обвалюючи каміння. Діти зойкнули, заскиглили від жаху. Дрібне каміння обсипало Емі, вдаряючи її з усіх боків. Вона приземлилася на верхньому поверсі, чекаючи, поки все вщухне.

Нічого не завалилося. Жоден тунель не зрушив. Як на вибух — це було напрочуд слабко.

І цього *не вистачило* , зрозуміла вона, пронизана новим страхом. Вибух мав герметично їх замкнути. Але він був надто слабкий. Вони залишили забагато пального для генераторів, не встигли зробити достатньо вибухівки.

Емі знову кинулася вперед — до тунелю, що вів до американських гірок і виходу. Вона не могла бігти швидко — натовп рухався назустріч. Організованість зникла, і натовп перетворився на шалену юрбу.

- Дайте дорогу! - крикнула вона. Голос був такий пронизливий, що всі навколо зупинились. - Всі вбік, негайно!

Вона не просто кричала — вона *наказувала* . Її жуки послухались — різко, нестійко. Всі, крім однієї.

Натане не піддалась її наказу. Коли Емі пробігла повз, вона спокійно рушила слідом.

- Королева повернулася. Ми разом станемо свідками кривавого кінця твого племені.

Розділ вісімдесят третій.

Емі зиркнула на Натане, а крізь неї — на королеву, яка стежила здалеку із Сономи. У тих фасетчастих очах, у обличчі, вкрите татуюваннями, не було ані співчуття, ані страху, навіть простої тривоги. Лише холодний розрахунок і прийняття неминучого.

Вона не сповільнила кроку — лише зосередилась на тому, щоб якнайшвидше дістатись виходу.

- Ти помиляєшся, Кайє, - сказала вона, не обертаючись. До виходу залишалося небагато — кілька поворотів, і вони потраплять до колишньої зони очікування. Тепер це було неофіційне серце табору — єдине місце, достатньо велике для

зібрань. Проектор був націлений на великий екран, навколо якого розміщувались подушки й крісла для перегляду фільмів.

Зараз фільмів не було. Лише кілька жуків залишилось — вартові зі зброєю, згуртовані біля входу з протилежного боку.

Якщо регулярна армія прорветься сюди — ці діти загинуть. І всі за ними…

- І все ще наполягаєш? - заговорила Натане, тепер її голос був сповнений жалю. - Та ти була достатньо розумною, аби не бути на поверхні у справжньому тілі. Ти бачиш правду. Не заперечуй її.

Емі перетворилась у спалах світла: її фігура виросла, загартувалась, шерсть стала білою, грива — яскраво-помаранчевою. Крила зникли, але політ більше не мав значення. Важливішою була магія. Вона вибрала найжалюгіднішого з вартових — хлопця з луком — і просто забрала його магією.

- Ти. Тремтиш. Іди до своєї кабіни, - наказала вона.

Хлопець скиглив, не чинячи опору, й утік. Емі відчула його полегшення. Лише тоді, коли вона озброїлась, знову звернулась до королеви й пішла до виходу:

- Нам не треба перемагати Еквестрію. Лише втримати їх досить довго, щоб принцеси зупинили вторгнення.

Натані розсміялася — глузливо й голосно, аж порожній тунель задрижав.

- Принцеси Еквестрії не зроблять нічого, щоб зупинити цю бійню. Співчуття їхньої імперії стосується лише їхнього виду.

Вони стоятимуть осторонь і ридатимуть над мертвими. Але не втрутяться. Після провалу Ероворів ми більше не можемо ховатися в тіні. Ми — потворна пляма на їхньому світі, хижа присутність, що живиться їхніми беззахисними, досконалими поні. Їх цілком влаштовувало, що твоє плем’я голодує в горах, Емі Блайт! Ти справді думаєш, що вони *не знали* , чим це закінчиться? Це був вирок.

Копита били об камінь. У повітрі лунали крики — команди до наступу. Це були не діти. Жоден з її «солдатів» не міг проектувати такий гнів і жагу крові.

- Коли це закінчиться, в тебе може не залишитись сил почати новий рій. Можливо, краще б і не починати. Аномалії тут немає. Поки він живий, у нас лишається об’єкт для вивчення. Але якщо ти виживеш після цієї поразки — приходь у Сономy. Ми знайдемо тобі місце.

Постріли струсонули тунель, відлунюючи від стін. Це була рушниця, за нею — кілька пострілів з менших стволів. Емі прискорилася, заскочила за ріг якнайшвидше.

Вихід на поверхню був завалений, як і планувалось. Але — як вона й боялася — вибух не повністю його закрив. У завалах лишився прохід завширшки з поні, що вів у руїни колишнього сувенірного магазину. Всередині палали невеликі пожежі, які, ймовірно, ширилися.

Той ресурс був приречений — і тепер там скупчились солдати.

Емі не бачила їх чітко, лише відчувала. Вони випромінювали агресію, злість і страх.

- Зупиніть атаку! - вигукнув Тейлслайд. Його голос майже зрівнявся із поні-нападниками. Він стояв у проході поруч із вартовими. Все ще з тим же списом — марною на відстані, але незамінним, якщо супротив прорветься. - Еквестрія веде переговори з лідером цього угруповання! Вона зараз — гість принцеси! Передайте повідомлення до Кантерлоту, перевірте!

Їх проігнорували. Перед її очима просунулась ще одна група — всі пегаси. Щити, списи, мечі — жодного єдинорога, жодної дальньої зброї.

Командир Пат так прагне нашої смерті, що не чекає навіть на повноцінну висадку. Просто скидає штурмовиків у палаючий будинок. Куди, на його думку, ми втечемо?

- Друга лінія — вперед! - гримнув голос. І справді — поні наблизились, броньовані, із важким лідером на чолі.

- Ми не хочемо цього! - вигукнув Альбрехт. Він тримав у повітрі кілька гвинтівок, балансуючи ними водночас. Справді, старий директор мав талант — коли мав інформацію. - Ми будемо захищатися! Відступіть!

Вони не відступили. Копита рили землю, віддавалися відлунням команди.

- Емі, - прошепотів директор. - Відійди. Наступні кілька хвилин… мені не пощастить вдруге. Хтось із нас має вижити — заради табору.

Хтось із нас… Вона відкрила рота, щоб відповісти, але не встигла.

- Подбай про них, коли мене не стане.

І штовхнув — спалах магії вдарив у неї, відкинув від проходу. Емі застогнала, прокотилась повітрям і вдарилась об стіну. І в ту ж мить роздалися постріли. Вона не бачила, що сталося далі, але відчула біль, почула крики — й рев зброї, сучасної, десятки пострілів на секунду. *Більше* , ніж еквестрійські залпи.

Наступ зупинився. Частина тієї кровожерної енергії змінилася на страх і шок. Поні знали, що таке вогнепальна зброя — інакше табір не був би зруйнований. Але вони не очікували *цього* .

Перший вогонь міг бути попереджувальним. Але ці поні явно не звикли, що в них стріляють.

- Третій ряд! — пролунав голос із глибини. - До бою! Резерв — евакуювати поранених! Де наші єдинороги?

- Йдуть! - відповів хтось, кого вона не бачила. Напевно, за завалами або ще далі — в зруйнованому магазині.

- Ви вмираєте даремно! - закричала Емі, добігши до Тейлслайда. - Поні, зупиніть атаку! Ми хочемо здатися! Зв’яжіться з командиром Патом, покличте переговірника. Не потрібно більше смертей!

Її слова привернули увагу з обох боків. Жуки обернулися до неї, темп бою сповільнився. Лише стогони поранених залишились — щонайменше з десяток поні лежали при вході в різному стані.

Нарешті відповів новий голос:

- Ми можемо забрати поранених без страху? Ви не вдарите медиків?

- Можете! - Емі ступила вперед, обійшла Тейлслайда і солдатів. Відводила їхню зброю магією. Добре, що вони зупинились — рушниці мали лише два заряди. - Мої солдати не стрілятимуть. Прошу, знайдіть переговорника. Ми не хочемо більше мертвих поні.

Спершу була лише тиша. Потім — команди поні, які направляли медиків. У білих халатах з червоними хрестами, ті почали виносити поранених на ношах. Емі відчувала їхній шок і здивування не менш яскраво, ніж у солдатів.

Згодом і *її* медики кинулись вперед. Хоча й далекі від армійських — це були старші вихователі й підлітки з курсами домедичної допомоги. Вона б нізащо не підпустила їхню єдину медсестру до цього пекла.

Кілька секунд — і вони повернулись. Три носилки. Двоє жуків із неважкими пораненнями. А третій…

Альбрехта було прошито десятками куль. Зеленувата гемолімфа залила його одяг. Тіло не рухається. І вона не відчувала *жодної* емоції від нього.

Та все ж, коли медики накрили його тканиною, Емі не могла позбутися відчуття, що з ним щось не так. Мабуть, це світло печери змушувало його панцир виглядати як вітраж — або ж це була кров.

Еквестрія не очікувала такого опору. Чейнджлінги — це жуки, які зазвичай атакують натовпом у ближньому бою. Важка броня — ідеальний захист проти цього. Але ланцюги та тонкі металеві

пластини майже не допомагали на близькій відстані проти вогнепальної зброї.

У неї була і власна провина. Вона ж була в їхньому арсеналі — чула, як солдати готуються до атаки. Вона бачила їхню зброю, знала їхню тактику. Багато з цих сміливих жеребців знали Рейн Флая, хоча б побіжно. Але не того, хто командував зараз.

- Мішки з піском, - наказала Емі, показуючи на отвір. - Ви двоє. Приведіть резерв і несіть ще. Стільки, скільки зможете.

Вони кинулися виконувати наказ, залишивши зброю з явним полегшенням — лише б бути десь в іншому місці. Їх легко було зрозуміти.

На вході залишилося лише троє — Емі, Тейлслайд і ще один працівник табору — технік, який перетворився на масивного м’язистого грифона. Він виглядав майже привабливо — не той образ, який Емі допомогла йому створити, але в його хоробрості була краса. Ця катастрофа змусила багатьох із нас вирости понад те, ким ми себе уявляли.

- Єдинороги вперед! - вигукнув хтось — той самий офіцер, що й раніше. Поні почали перегрупуватися. Усі пегаси зі щитами скинули їх, виймаючи списи та іншу зброю.

- Цього разу буде бар'єр, - сказав Тейлслайд, витягуючи власний спис і відступаючи до Емі. - Я не знаю… не знаю, чи зможу це зробити. Ці жеребці й кобили — не вбивці й не загарбники. Вони думають, що захищають свій дім.

- Ми теж, - відповіла Емі, витягуючи всі стріли з колчана. Вони зависли у повітрі за її спиною, готові до пострілу. - Я не хочу

вбивати цих поні. Але я не дозволю вбити своїх дітей. Що ще ми можемо зробити? Як їх зупинити?

- Чи здатна молода королева протиставити їхньому щиту власний? — долинув інший голос. Натане, що заговорила позаду. Як і поньські офіцери, вона трималася подалі від отвору, захищаючись від можливої стрілянини. Але вона все ж була тут.

Тобі не байдуже, хоч ти й не хочеш цього показувати. Ти могла б сховатися на самому дні й перечекати все це. Але ти тут — і саме твій дрон помре першою. Ця жучка — особистість, а не просто працівник. Вес буде убитий горем, якщо з Натане щось станеться.

Хоча Вес теж може мати купу причин бути розбитим — коли добереться до півночі. Можливо, Стелли Лакус більше не існуватиме, коли він повернеться.

- Це заклинання є в моїх записах, як і багато інших, - сказала Натане. - Я бачила, як вона вчилася, доглядаючи за своїми першими яйцями. Вона точно мала побачити якусь корисну магію.

Емі рішуче похитала головою й підняла лук вище.

- Я вивчила кілька заклять. Але не захисних… лише інші.

Її погляд звузився, сфокусувавшись на силуетах єдинорогів у далині. Поньське формування зупинилося за межами ефективної дальності арбалетів, хоча це не врятувало б їх від снайперів. Але Емі не мала снайперів. І жодного вправного стрільця.

Зате вона мала зростаючий бар'єр із мішків з піском, що поступово затуляв прохід. Вони вже сягнули рівня колін і з кожною секундою ставали вищими.

- Думаю, в першій хвилі були загиблі, - прошепотів Тейлслайд. - Було так багато крові. Там усе в багнюці. Ваша зброя… страшна.

Емі слабо кивнула. Вона бачила лише одну смерть — але цього було достатньо, щоб заморозити її зсередини.

- Це спортивна зброя. Тобі краще не знати, якою є справжня зброя людей, Тейлслайде. Це навіть не був би бій, незалежно від кількості єдинорогів.

- І все ж ви піддаєте себе такому насильству, - сказала королева Кая вустами Натане. Вона сіла біля стіни. На очах у Емі її дрон змінив вигляд — перетворився на солдата-поні в еквестрійській броні. З рани у нього стікала блискуча "кров", схожа на гель. Але це не заважало йому розмовляти.

- Ти повинна це відчувати, Емі. Вони не мають наміру чекати. Вони випромінюють підозру та злість. Ці поні хочуть помсти.

Тейлслайд озирнувся між ними, його обличчя ставало дедалі блідішим.

- Ви будете вбивати, щоб захистити свій дім, - нарешті сказав він. - І ми також. Багато хто загине.

Емі знову вийшла вперед і підсилила голос магією. Це заклинання було просте — вона вивчила його, спостерігаючи за навчанням на полігонах Агата.

- Не підходьте ближче, еквестрійці! Ми не хочемо вас вбивати! Але ви напали на нас — ви прийшли до нашої гори, зруйнували наш дім! А тепер шлете солдатів у притулок, повний наляканих дітей! Ми не дозволимо вам убити наших малюків! Надішліть повідомлення до Кантерлота! Покличте переговорника! Ми здамося мирно! Не робіть цього!

Можливо, це була її відчайдушність — можливо, вони й так планували це зробити. Але щось нарешті сталося. З-поміж солдатів з’явився поні, у супроводі пари єдинорогів у золотій броні. Командир Пат ступив уперед, наближаючись до входу.

- Тебе чекає смерть від копит мого війська, комахо. Тож вийди та говори.

Емі мовчки передала думку працівнику, тіло якого позичила. Вони можуть загинути — саме зараз. Але якщо вона не діятиме, загинуть усі інші.

Тейлслайд з’явився поруч. Він поклав зброю, а потім вийшов разом із нею назустріч світлу.

Розділ вісімдесят четвертий.

Емі та Тейлслайд разом пройшли через вхід у тунель і вийшли перед усім військовим загоном ізоляції чейнджлінгів під командуванням Пата.

Вони вишикувались у півколо на місці, де колись був магазин сувенірів. Магією єдинорогів чи грубою силою всі вогнища були погашені. М’які іграшки, холодильники з перекусами та стенди зі

старими шахтарськими інструментами були розкидані навколо. Поні стояли колом, а в центрі — лише пара єдинорогів та сам Пат.

На відміну від Емі та Тейлслайда, усі вони були озброєні та в броні. Вони цілком могли атакувати будь-якої миті.

І все ж Емі досі могла відчувати їхні думки. Пат раніше добре приховував свої емоції, але схоже, що для цього потрібен певний спокій — якого тут уже не було. А може, її здібності зросли разом із титулом королеви.

- Навіть зараз ти прикриваєшся обманом. Думаєш, це зробить мене вразливішим до твоєї брехні? Ми знаємо, хто ти. Ми вже схопили твоїх. Ваш напад на мій дім було зірвано. Якщо ви думали, що це змусить мене відмовитися від атаки, то ви глибоко помиляєтесь. Я ще більше переконаний у правоті нашої справи. Ви не зупинитесь ні перед чим, не гребуватимете жодним злом.

Емі вже мала досвід спілкування з цим поні й знала, як воно працює. Якщо він завів свою промову — краще просто дочекатися кінця. Тож вона мовчала, кидаючи на Тейлслайда багатозначний погляд. Їм потрібна єдність, інакше це коротке перемир’я перетвориться на повномасштабний штурм.

У поні було чисельна перевага, та й невідомо, які ще магічні ресурси Еквестрія могла використати проти притулку. Навіть не розуміючи своїх ворогів, Еквестрія мала тренованих дорослих і досвід боїв із чейнджлінгами. Єдине, що мала Емі — це технології зі свого світу, і більшість із них була знищена під завалами зруйнованого табору.

- Принцеса Луна викликала нашу королеву до Кантерлоту на суд. Вона вже там, у вежі принцеси. Перед від’їздом вона

наказала своїм жукам залишатися на місцях і не вступати в бій. Усе, що треба — надіслати їй повідомлення. Луна це підтвердить. Ми готові здатися Еквестрії.

Звична впевненість командира Пата похитнулась. Він на мить замовк, озираючись на них обох.

- Ви нездатні до цього. Капітуляція — це поняття для сторін, які мають однакові цілі, потреби, бажання. Чейнджлінги — не грифони й не дракони. Вам не потрібна земля — вам потрібні душі поні. Співіснування неможливе. Ми спробували його. Залишили вас у горах, і цього було недостатньо. Ви знову проникли в Еквестрію — надіслали шпигунів, убивць, мисливців. Бо це ваша природа. Ви паразити без душ. Вас веде лише голод.

- Це неправда! - вигукнув Тейлслайд, розправивши крила. - Командире, вони не такі! Ці жуки не від Кризаліс. Вони не нападали на Кантерлот і не вбивали поні. Вони хочуть миру!

- Двоє поні вже загинули, - буркнув Пат, киваючи хвостом у бік медичного намету, який уже стояв на стоянці. Поруч будувалися інші, поки групи поні снували туди-сюди між ними й дирижаблями.

Це лише підтверджувало: відкритий конфлікт стане катастрофою. Населення Емі складалося здебільшого з дітей, без тренування й менш чисельне, ніж одне еквестрійське містечко. Її яйця дадуть сотні нових істот — але з часом. Вони не братимуть участі в цьому бою. І якщо Емі вдасться, то не братимуть участі ніколи.

Не мало значення, що в них була вогнепальна зброя, а в поні — ні. Навіть без єдинорогів вони були безнадійно слабші. Її єдина надія — затягнути час, не перемогти.

- Я благала їх зупинитись, - тихо сказала Емі. - Ваші жеребці самі пішли на смерть. Якщо ви атакуєте цей вулик, загинуть ще сотні. Прошу, надішліть повідомлення принцесі. Оточіть табір і зачекайте відповіді з Кантерлоту. Ми готові здатися.

Та він майже не слухав її.

- Тейлслайде. Ти мав піти, поки була нагода. Тебе зламали ще місяці тому. Це ти все спланував? Тобі було мало переконати мене, що треба діяти інакше — ти вирішив зрадити свою націю. Через тебе загине ще більше.

Тейлслайд подивився на нього з викликом:

- Знаю, у вас нема причин мені довіряти. Може, ви думаєте, що я вже давно замінений чейнджлінгом або під контролем розуму. Але це неправда. Я кажу вам, усім вам: Стелла Лакус — інше. Це не ті жуки, що нападали на Еквестрію. Вони нікого не скривдять, якщо дати їм шанс. Але вони й не дозволять себе вирізати. Ми можемо співіснувати.

- Чи втратимо ми щось, відклавши атаку? - спитав один з єдинорогів. Емі не знала жодного з них, але за формою бачила — це досвідчені офіцери.

- Якщо в них немає якоїсь хитрої пастки. Якщо чекати, вони можуть прорити інший вихід. Якщо вдарити зараз — спалимо гніздо. Не дамо інфекції поширитись.

Ми вже на поверхні, подумала Емі. Але вголос цього не сказала — чим менше знає Пат, тим краще.

- Ця «інфекція» — тисяча дітей, - сказала Емі. - Від дванадцяти до вісімнадцяти. За моїми охоронцями — коридори, повні наляканих груп, що моляться про пощаду. Якщо ви дасте наказ — це буде геноцид. Ваші солдати все життя бачитимуть кошмари, де кричать діти, хапаються за них і благають не вбивати, поки з їхніх списів крапає невинна кров.

Її слова мало вплинули на Пата — зате за його спиною багато поні опустили зброю. Дехто просто опустив погляд, пригнічений тиском.

- Ви здаєтеся як полонені? - запитав Пат. - Ви й зрадник. Якщо будь-хто вистрелить з укриття — ви обоє загинете.

Перш ніж Емі встигла відповісти, земля здригнулася. Вона глянула вгору, крізь пролом у стелі, разом з іншими поні. Всі побачили одне й те саме — світло, що злилося із сонцем, але швидко засяяло яскравіше, засліплюючи.

Емі прикрила очі копитом — вона була не єдина. Багато поні схилились, ховаючись від сяйва, поки воно нарешті не згасло до прийнятного рівня.

Коли світло згасло, на його місці залишилась лише одна істота — сяюче біле тіло алікорна. Поні, яку Емі ще не бачила на власні очі, але впізнала миттєво. Це могла бути лише *принцеса Селестія,* правителька Еквестрії.

- Схоже, затримка більше не потрібна, - сказав Пат, сідаючи з самовдоволеною посмішкою. - Який би обман ти не готувала — він зірваний. Принцеса спалить тебе й очистить Еквестрію від твоєї гнилі. Твої брехні більше не допоможуть.

Емі зробила крок ближче до Тейлслайда. Водночас вона сконцентрувала свою увагу позаду, у напрямку входу. Її вояки вже навалили мішків з піском до рівня пояса — ідеально для стрільби. Вона спрямувала свій розумовий посил назад, загальним сигналом, який, ймовірно, почули десятки багів:

Не піднімайте зброю. Навіть не націлюйтесь на цю поні. Якщо зайде біла — здавайтеся негайно. Вона могутніша, ніж ви здатні уявити.

У Емі не було часу перевірити, хто отримав повідомлення — принцеса Селестія вже прибула. Вона приземлилася перед ними, ближче до півкола озброєних поні, опинившись між маленькою групою перемовників та входом у шахту.

Її велич перевершувала навіть перше враження, яке справила на Емі принцеса Луна. Магія, що випромінювалася з неї, була настільки потужною, що жук, ймовірно, міг би живитися просто стоячи поруч. Вся та любов до свого народу — справжня батьківська ніжність. Ця поні була не просто правителькою — вона межувала з божественністю.

Вона була набагато більшою — настільки ж, наскільки королева Кая перевершувала звичайних чейнджлінгів. Її крила розкривались, немов покривало з декількох поні, а грива розливалася веселковим сяйвом і теплом у повітрі.

Щойно вона приземлилася, всі присутні поні схилили голови в поклоні. Ті, хто досі тримав зброю, тепер опустили її, не наважуючись навіть націлитись у її бік. Її поява принесла спокій — але й певний страх.

Отже, в цьому вона була схожа на королеву чейнджлінгів. Лише одна істота не вклонилася — сама Емі. Натомість вона

змінилася, скинувши понячу маску у спалаху магії. Але всі її копита залишились твердо на землі, рухи — повільні. Якби єдинороги зреагували надто агресивно…

Але якщо у командира Пата й була самовпевненість — вона швидко випарувалася.

- Командире Браво Пат, - промовила принцеса. Її голос був, як і все інше в ній — незбагненно граційний і впевнений, люблячий і владний. Усе, чим має бути королева. Все, до чого має прагнути Емі. - Я звернулася до Військової розвідки. І не знайшла жодного доказу, що вам було наказано цей наступ. Чому поні на цій горі?

Пегас тримав голову схиленою, крила — зімкнутими. Попри слова принцеси, він виглядав впевненим:

- Принцесо. Ми отримали повідомлення з Кантерлоту. Вони напали на мій дім. Їхніх шпигунів виявили в замку. Коли я дізнався це, я…

- Віддали наказ атакувати без підтвердження, - перебила Селестія. Її голос ураз змінився — ніжність загострилася до сталевого леза. - Ви розтратили життя своїх солдатів і завдали… хто знає, скільки жертв. Вам навіть на думку не спало, що в Еквестрії могли бути інші наміри? У наказі чітко сказано: ви мали право на контратаку лише якщо загрожуватимуть Агату. Під час мого польоту я не бачила ні пожеж, ні втрат. Лише поні, що ховаються в домівках, перелякані, що ми знову у стані війні.

Командир Пат підняв на неї очі. Уперше Емі відчула в ньому справжній опір, настільки сильний, що його можна було читати емоційно.

- Хтось мав захистити Еквестрію. Мої хоробрі кобили й жеребці були готові. Дайте їм дозвіл — і вони очистять Еквестрію назавжди. Ця зізналася, що її вояки не готові. Це буде легкий бій. Нарешті настане мир.

Ріг принцеси спалахнув — і командир зник. Телепортація була настільки раптовою, що навіть солдати розгубились, озираючись.

- Тепер я командую цією армією, - оголосила принцеса, підвищивши голос так, щоб почули всі. - Усі — скласти зброю!

Ті небагато поні, що ще тримали списи, опустили їх. Мечі повернулися в піхви, арбалети обвисли на ременях. Поні, що напружено очікували бою, тепер завмерли.

І лише тоді принцеса обернулася до Емі.

- Мені сказали, що серед вас має бути одна — на ім’я Емі Блайт. Ти можеш її знайти?

- Я її голос, принцесо. Її тіло зараз у вежі вашої сестри. Ми можемо поговорити там, якщо бажаєте.

Принцеса легенько потерла підборіддя, наче роздумуючи. Потім її ріг знову засяяв — і світло заповнило зруйнований магазин.

Коли воно згасло, залишило по собі кількох поні — Бет і Айві Пат поруч із лежачою летючою мишкою. Справжнім тілом Емі.

- Краще буде тут, - сказала принцеса Селестія. - Ми й так сьогодні надто дорого заплатили за відсутність делегації. Чи є тут десь місце, де можна випити чаю?

Емі вийшла з тіла робочого мінявця та піднялася, уже як летюча миша. Потім знову перетворилася, набуваючи повного зросту. Дехто з поні зойкнув і потягнувся до зброї — але гострий погляд принцеси змусив їх опустити її знову.

- Проходьте всередину. Я покажу вам тих, кого командир Пат хотів знищити.

Розділ вісімдесят п’ятий.

Емі провела принцесу через своє гніздо, поверх за поверхом. Вона ігнорувала пронизливі погляди Натане — і очі королеви, що дивилися крізь неї. Її неймовірна маскування під поранену поні одразу змінилася, і вона стала звичайною, непомітною кобилкою.

Вона була не одна — сотні мінявців із рою Емі тепер мали інші тіла. Багато хто з них тримав ці образи постійно, хоча підтримка трансформації вимагала трохи магії. Емі не могла їх засуджувати — альтернативою було бачити у дзеркалі відразливого жука.

Там, де проходила принцеса Селестія, страх і паніка відходили на задній план. Неможливо було стояти поруч із такою неймовірною магічною силою й не бути нею охопленим. Багато з тих, хто щойно ридав і тремтів у кутку, тепер підводились і дивились на принцесу з трепетом.

Її присутність несла не тільки тепло магії. З нею прийшло світло — і справжнє сонячне тепло.

- Ми приїхали сюди як літній табір, - пояснила Емі, коли вони досягли першого житлового поверху. - У моєму світі батьки відправляють дітей на тиждень-два. Вони купаються, лазять по горах, подорожують, а потім повертаються додому. Єдині дорослі — виховники кожної хатини: один хлопець, одна дівчина.

Принцеса мовчала, уважно оглядаючи всі умови, в яких жили мешканці гнізда. Вона бачила спальники, меблі з підручних засобів, каламутну воду в каністрах. Емі відчула біль, що струменів від неї, змішуючись із постійним фоном співчуття до поні. Але вона відчувала його не лише до тих, хто був у тілі поні.

- Скільки їх тут? - нарешті запитала принцеса, коли вони дійшли до кінця коридору й повернулися до початку. - Скільки тут переховується?

- Близько восьмисот дітей. Ще дві сотні персоналу. Хоч трохи менше останнім часом. Ми зазнали втрат… поки не знаю скільки.

Принцеса пильно подивилася на неї — так само гостро, як і на всі притулки з наляканими мешканцями. Її ріг випромінював постійний потік світла, й Емі не могла сказати, чи не накладає вона ще якихось заклять — можливо, на правду, чи щось інше, щоб зчитати її, як сама Емі відчувала емоції принцеси.

- Вбиті поні? - запитала принцеса. - Ці… діти. Мій командир окупації позбавив вас стількох життів?

- Під час атаки — можливо. Дехто не був у притулку, коли прибули дирижаблі. Я ще не знаю, що з ними сталося. Але загалом — небагато. Більшість померли від голоду… спричиненого вашою окупацією. Ми не могли покинути гору, бо нас одразу ж вбивали. На горі є цвинтар — більше десятка похованих там. Бо замість того, щоб надіслати переговорників — бодай вивісити таблички з попередженням — ваша окупаційна сила просто вбивала всіх, хто намагався піти.

Обличчя принцеси залишалося незворушним. Емі, ймовірно, ризикувала кожним словом — незалежно від того, якою була

правда, вона все ще залежала від милості Алікорна. Але тепер, коли хтось нарешті слухав, як вона могла мовчати?

- Досвід Еквестрії з тими, хто виглядав як ви, не... викликав думки про переговори. Мені сказали, що вже під час першої зустрічі з вашим видом загинули поні. Як би там не було, жоден з моїх офіцерів не вважав, що ви можете бути іншими. До сьогодні я не сумнівалася в судженнях командира. Я помилялася.

Емі поки що стримала подальші суперечки. Попри свій гнів, вона не була в тому становищі, щоб щось вимагати. Їм потрібна була дипломатія, навіть якщо Еквестрія майже не залишила їм надії.

- Багато з ваших носять інші обличчя, хоча тут немає очей, які можна ввести в оману. Поні, птахи, інші істоти. Чому?

Емі понизила голос до шепоту. У вузьких коридорах гнізда було багато вух, і деякі могли бути надто близько.

- Бо ми — чудовиська. Та відраза, що з’являється в кожного еквестрійця при вигляді нашого справжнього вигляду — ми відчуваємо те саме. Ненормальні, потворні істоти. Ми не повинні так виглядати. Коли ми прибули сюди, ми ще не знали ні своїх сил, ні своїх потреб. Але щойно дізналися — більшість вирішила виглядати ось так.

Принцеса ще трохи йшла поруч, проходячи ще один коридор наляканих мінявців. Очевидно, цього вистачило — вона помахом рога вказала повернутися нагору.

- Але тепер, коли я це побачила, я ще більше збентежена. - Ріг принцеси засяяв яскравіше, утворивши навколо них кокон світла. Те, що Емі намагалася зробити з обережністю, принцеса закріпила магічно. - Я знаю про ваш вид. Чейнджлінги відомі в

Еквестрії. Про паразитів-мисливців ходили чутки поколіннями — але лише нещодавно вони насмілились атакувати відкрито. Я бачу правду слів моєї сестри, хоча не розумію, як це можливо. Ви чейнджлінги, але водночас — ні. Хто ви?

- Люди, - відповіла вона. - Ми виглядаємо як жуки, але повинні були бути іншими. Ось…

У неї не було з собою речей. Її телефон, можливо, розбитий у кабінеті або з іншими речами глибоко внизу в гнізді. Але вона не змогла б ним скористатись.

Емі трансформувалася. Заради порятунку свого виду. Заради життя дітей та всіх ще не народжених багів. У неї було дві ноги, не чотири. Дві руки, м’яка рожева шкіра. Довге світле волосся, груди, маленькі очі, пласке обличчя. На ній була форма вожатої, черевики, бейдж із ім’ям.

Емі впала на коліна за мить, важко дихаючи. Піт стікав її тілом, серце шалено калатало. Але попри біль і зусилля — вона це зробила.

Після місяців у вигнанні на чужому світі, Емі знову була людиною. Вона чекала на полегшення, на заспокоєння — але нічого не прийшло. Замість цього вона відчула нестачу рівноваги, її рухи були незграбні, не було звичного контролю. Без рога вона навіть не могла б левітувати! Може, їй варто було б додати крила...

Вона відкинула думку, витягла руку до принцеси, пальці простягнуті. І заговорила — своїм справжнім голосом, без луни, без стороннього відтінку.

- Так ми маємо виглядати. До того, як нас вигнали сюди.

Принцеса застигла на місці. За весь цей час нічого її не вражало — до цього моменту.

- Отже, це правда. Ви прийшли з-за Зовнішніх Воріт. Ви прийшли з іншої реальності.

Емі кивнула. Ці жести все ще мали сенс, навіть якщо її нове-старе тіло було незграбним.

- Я досліджувала це разом із подругою — Айві Пат, єдиноріжка, яку ви телепортували. Гадаю, вона майже знайшла відповідь. Її нотатки досі в родинній бібліотеці Патів.

Обличчя принцеси залишалось непроникним. Але в цій тиші Емі відчула інше — і її страх зростав. Увесь цей час принцеса ділилася емоціями — але не тому, що не могла їх приховати. Вона хотіла, щоб Емі знала, що вона відчуває. Лише тепер — вона стримувалась.

- Ви були… розумні, - промовила принцеса. - Цивілізовані. Ви будували, любили, ненавиділи, розвивались. У таких формах? Не еквіноїдні?

Емі ледь кивнула.

- Щось не так? Ви хочете… скасувати свою пропозицію миру?

Сльози виступили в неї на очах, хоча Емі й не знала, звідки вони. Її тягнули так далеко за межі звичного, що все стало суцільним туманом. Скільки ще разів вона могла рятувати табір, перш ніж хтось врятує її саму?

- Ні. дитино. Звісно ж, ні, - відповіла принцеса. - Якби Еквестрія знала… якби ми зрозуміли це кілька місяців тому, весь цей біль можна було б попередити. Я не про це. Мене лякає сама думка про повернення. Є речі... - Вона похитала головою, і емоції знову стали зрозумілі для Емі: біль і жаль. - Багато з вас можуть ніколи не побачити рідної землі знову. Але пояснення цього забрало б час, який краще витратити на інше.

Спалахнуло світло — і вони знову опинилися в кімнаті для нарад на верхньому поверсі. За той час тут зібралися поні й мінявці: виховники знизу, кілька співробітників, Тейлслайд, Бет і Айві, один поні у військовій формі, що виглядав нажаханим, і Натане, яка трималася осторонь, у новій випадковій подобі поні.

Попри все, Емі не могла не відчути її присутність. Там, де вона мала відчувати емоції трансформованої дрони, була лише тиша.

- Квартирмейстер Спір! - Емі махнула йому однією з м’яких рук, усміхаючись попри себе. Вона не могла ще осмислити вагу слів Селестії та всю правду, яку вони несли. Правда ще прийде — але спершу треба було зайнятися іншими справами.

- Хто ти? - запитав він, у голосі прорізалась не лише здивованість, а й страх. І не тільки він — кілька жуків повернулися до неї, вказуючи пальцями. Емі чула їхні думки — від обурення до захвату. Багато хто просив зробити їх знову людьми. Всім було відмовлено. І навіть тепер вона була майже впевнена, що не зможе відтворити настільки потужну трансформацію.

- О, точно. Ви мене знаєте як... - Вона змінилася — і цього разу без надмірного напруження й зусиль. Відмова від людської подоби була схожа на те, як опустити руки після довгого утримання — вона повернулась у знайоме, спокійне положення.

У Рейні Флай — єдиноріжку, яка була достатньо дорослою, щоб подорожувати самостійно, струнку й спритну після життя пригодниці.

- Згадуєш мене?

Він ахнув:

- Увесь цей час ти була... ми були інфільтровані! Безпорадна донька командира...

- Не така вже й безпорадна, - урвала його Айві, глянувши на нього злісно. - Емі, тобі не обов’язково було показуватися йому отак.

Світло спалахнуло в кімнаті, й з’явилася ще одна поні. Усі знову вклонилися, бурмочучи вітання принцесі Луні.

Не Емі. Попри всю вдячність Еквестрії, зараз вона представляла Стелла Лакус. Директор Альбрехт більше не міг їй допомогти.

Луна зиркнула на тісну кімнату, її хвіст нервово сіпався:

- Це все? Яке жахливе місце.

- Ми б зустріли вас у будівлі персоналу, - сказала Емі. - Але ваш флот зробив із неї кратер. Це все, що маємо наразі.

Принцеса різко кивнула:

- Ми знаємо. Ще одна ганьба в нашому все довшому списку.

Ріг Селестії засяяв знову, і кілька стільців самі зсунулися до центру кімнати. Там з’явився сувій і витончена пір’їна.

- Приєднуйся до мене, Емі Блайт. Представнице... чи королево? Як ти себе називаєш?

Емі завмерла. Сльози самі виступили в очах, коли вона згадала їхню останню відчайдушну оборону — і жука, який загинув тоді.

- Директор.

Вони говорили дуже довго, у колишній черзі до атракціону шахтарського візочка. Всередині бульбашки тиші Селестії обговорили всі можливі аспекти табору — як його відбудувати, що робити з безліччю мінявців усередині, і як виглядатимуть їхні стосунки з Еквестрією.

Емі не мала нічого, чим могла б шантажувати Еквестрію — жодних погроз, жодних інструментів для торгу. Вся влада була на стороні поні. Вони могли знищити її народ. Вони могли помститися за гріхи ероворів.

Навіть поза бульбашкою, Емі відчувала пильний погляд Каї. Та чекала — коли ж Емі зрадить, коли Алікорни втомляться слухати й розітнуть їй живіт магією.

З варварами не можна домовитись. Миру не буде. Єдина безпека — в тіні. Вони тварини, не люди. Твоя єдина нагорода — болісна смерть племені.

Але ніж не прийшов. Натомість — години переговорів. Сторінки за сторінками офіційного договору, записаного золотим сяйвом Алікорна.

Емі нічого не приховувала — окрім знань про інші племена чейнджлінгів. Вона розповіла про брата, про трансформацію Ріка і Бет, і що, на її думку, стало її причиною. Про стосунки з Тейлслайдом, про яйця глибоко під землею.

Після п’яти сувоїв щільного тексту договір був готовий. Принцеса Селестія поставила підпис, як і її сестра. Нарешті, Емі поставила свій.

- Договір ще потребує ратифікації парламентом, - пояснила Селестія, подаючи їй одну копію, а другу забираючи собі. - Але після цієї атаки фракції «Яструбів» доведеться сперечатися, маючи на руках невинну кров. Дії командира Пата коштували життів солдатів і мирних поні. А сам він гниє у в’язниці — їхні голоси ослабнуть.

- Багато хто жахнеться, дізнавшись про це, - додала Луна. - Серце Кантерлота може бути черствим, але не вся Еквестрія. Тут були істоти, які мали всі підстави воювати — але обрали мир. І діти помирали з голоду.

- Ми не проситимемо прощення, - додала її сестра. - Цей кошмар занадто великий для того. На твоєму місці я не знаю, чи змогла б його пробачити. Але з цим договором ми принаймні зможемо спробувати виправити бодай частину шкоди. Вбивця, що все це організував, буде ув’язнений. А твоє плем’я отримає шанс інтегруватися в нашу країну.

Емі кивнула. Договір був не ідеальний. Не лише Пат винен у їхніх стражданнях. Але саме це й відрізняє справжній компроміс — обидві сторони трохи незадоволені. Якщо це означало, що її вихованці залишаться живими — цього було достатньо.

- Еквестрія не зміниться за одну ніч, - додала Луна. - Повір кобилі, яка знає це краще за інших. Поні змінюються повільно, а пробачають ще повільніше. Минуть роки, перш ніж когось із ваших вітатимуть у Кантерлоті. Але ця спроба... вона може вдатися. У вас буде шанс.

Емі прийняла сувій. Вона знову плакала — але цього разу намагалася стриматись.

- Нам більше й не треба. Лише шанс.

Розділ вісімдесят шостий.

Емі спостерігала, як її рій працював над залишками зруйнованого дому.

Вона все ще пам’ятала перші дні після Транзиту. Тоді вихованці табору вірили, що скоро їх повернуть додому. Вони більше сприймали себе як жертв, а не як тих, хто мусив боротися за виживання.

Цього разу сумнівів не було — не було мінявців, які намагалися уникнути важкої роботи. У Стелла Лакус не залишилось нікого, хто б не хотів долучитися до порятунку табору.

Навколо колишнього центру табору, де колись стояли головні будівлі, розкинули кілька великих брезентових наметів. На жаль, саме це місце було найпомітнішим з повітря — і саме тут завдали найбільшої шкоди. Навколо зібрались візки — рудовози, які мали тягнути поні. На багатьох були позначки компанії ФлімФлам з видобутку корисних копалин з містечка Мазерлоуд.

Кожен жук мав чим допомогти: копати завали магією, переносити речі в сильнішій формі, або просто возити візки. Хоч ніхто про це не казав вголос, усі розуміли: це кінець певної епохи.

Скоро вони залишать табір позаду — а разом із ним і більшість зв’язків із Землею.

Деякі будівлі все ж вціліли після облоги — медпункт, магазин і кілька будинків персоналу. Все інше було повністю втрачено. Без запасу сировини й запасних частин відбудувати Стелла Лакус у його попередньому вигляді було неможливо.

Але навіть якби могли — навіщо? Її народ уже не був просто «вихованцями табору». Вони стали першим поколінням нового племені, викраденого з дому й поставленого перед завданням збудувати новий світ. Їхні потреби більше не мали нічого спільного з оригінальною ідеєю табору.

Багато з її жуків були занадто маленькими або слабкими, щоб брати участь у розборі завалів — вони працювали в допоміжних ролях: тягали візки, носили воду або просто передавали повідомлення. Один з них саме підбіг до неї — суміш лап грифона й копит поні ковзала гравійною стежкою.

- Директорко? Директорко, хтось чекає на вас біля залізниці.

Її не називали «королевою». Багато жуків знали, яку форму вона носить під личиною поні — але попри поширеність цієї інформації, Емі досі обирала тендітне тіло пегаски для щоденного використання. Вона втрачала магію єдинорога, зате практикувала політ. Крім того, деяким її мінявцям потрібен був візуальний доказ того, що руки не потрібні, аби жити повноцінно. Якщо лідерка може — то й вони можуть.

- З транспортної компанії? Знаю, вони хочуть, щоб ми вирушили до Мейнпорту. Але якщо думають, що ми зруйнуємо табір за три дні...

- Не думаю, - перебив малий, розправивши крила і перебираючи передніми лапами. - Вона виглядала набагато... офіційніше. І знала ваше ім’я. А ім’я знають лише важливі чужинці, так?

Це вже не було зовсім правдою — завдяки еквестрійській пресі про неї знала половина нації. Королева, що здалася, правителька дітей і жертв. Захисниця зруйнованої гори. Вона

вже й не пам’ятала всіх прізвиськ, які їй приписували. Нехай пишуть що завгодно, ставлять найстрашніші фото — аби тільки Еквестрія дотримувалась угоди.

- Як вона виглядала?

- Ем... отак, - вказав він ногою туди, звідки щойно прибіг. Звичка багатьох, хто ще не звик до нових тіл — стоячи на лапі, якою вказуєш, легко втратити рівновагу. Він мало не покотився вниз, але встиг змахнути крилами й утриматися.

Емі обернулася й завмерла. Стежкою вгору піднімалася кобила, яку вона вже бачила тут раніше. Жовта шерсть, грива з рожевого й блакитного — агентка Світі Дропс.

Навіть здалеку було видно, що тепер вона виглядає краще: менше болю, менше пригнічення. Відчуття провини все ще йшло за нею шлейфом, достатньо тривожне, щоб мінявці трималися подалі. Позаду йшов ще один поні з луком за плечем — один із «охоронців» Емі. Але вона точно знала, наскільки погано скінчиться для нього будь-яке зіткнення.

Агентка Світі Дропс виглядала як мила, беззахисна поні — але була не менш небезпечною, ніж сама Емі. А може, й більше — адже вона все життя виконувала складну роботу. Вона вже вбивала людей — чого Емі поки не довелося робити.

Може, згодом усе зміниться. Але зараз...

Емі кинулася бігти, випередивши гінця і наблизившись до відвідувачки, що чекала на схилі. Кобила, звісно, помітила її і спокійно присіла, очікуючи. Не тому, що їй було важко підніматися — ця земна поні могла б і на Еверест залізти без проблем.

- З твоєї реакції розумію, що ми знайомі, - сказала Світі Дропс. Її пригнічена втома зникла, залишилася впевненість людини, яка знає, як виконувати свою роботу. — Королева Емі?

- Директорка Емі, - виправила вона, відповідаючи поклоном і розправивши крила. Хоч перед звичайною гостею не обов’язково було проявляти повагу — але їй подобалася драматичність. При таких рухах завжди губилася парочка пір’їн — настільки детальну трансформацію поки мало хто з її мінявців міг повторити. - Я можу змінитися, якщо це полегшить спілкування. Є форми, які ти знаєш краще.

Кобила байдуже знизала плечима. Емі відчула слабку хвилю образи — але це було дрібним, не нав’язливим. Ніякої ненависті.

- Я розумію, з ким розмовляю. Ти вирішуєш, чи показувати мені правду.

Емі напружилась. У словах крився натяк на гнів. Їхня перша зустріч відбулась тоді, коли Емі видавала себе за вагітну кобилу, що везе родину в Мазерлоуд. Вона справді несла яйця — але все інше було брехнею.

Емі змінилася. Блакитна шерсть зникла, змінилася на чорний панцир. Грива лишилася — глибокий зелений колір, довга й заплетена. Навіть стиль зберігся, бо вона завжди дбала про деталі.

У своїй справжній формі Емі була на кілька дюймів вища за кобилу й на цілу голову — за більшість працюючих мінявців. Багато з них зупинилися, втупившись на них, приголомшені напруженістю їхньої розмови. Як би табір не намагався відтворити їхнє колишнє людське життя, неможливо було ігнорувати глибоку різницю між поні й мінявцями. Навіть у гніві

Світі Дропс випромінювала магічну енергію. І хоч вона була непридатна для живлення, всі могли її відчути — наче дощ, що стікає по спині, але не втамовує спрагу.

- Правда, - сказала Емі. - Мені не подобається, як вона виглядає. Я так сильно відрізняюся від інших мінявців — люди можуть подумати, що я підношу себе над ними, що вважаю себе важливішою. У світі, звідки я родом, ми давно відмовилися від знаті й титулів.

Світі Дропс злегка знизала плечима.
- Емі Блайт. Ти можеш передавати думки на цілі континенти, перетворюватися на неймовірні форми, відкладати сотні яєць і носити тіла своїх мінявців, як маріонеток. Ти вже не та сама істота. - Вона знизила голос до шепоту, ковзаючи копитом по гравію. - І добре, бо якби ти була тією самою, табір зараз був би мертвою руїною. Командир Пат був готовий на звірства заради безпеки Еквестрії. І ніхто б не вижив, аби щось відбудовувати.

- Ви не дуже допомогли нам вижити, - визнала Емі. Вона змахнула прозорими крилами у бік руїн — там, де колись був багатофункціональний зал. Гараж із машинами перетворився на обгорілий каркас, що досі димів у деяких місцях. Лише один джип вцілів — той, що стояв біля сувенірної крамниці. Така ж ситуація з більшістю незамінної техніки. Батареї ще працювали, але більшість сонячних панелей — на брухт. - Але якщо ми хочемо рухатися далі — маємо відмовитися від звинувачень і помсти. Єдине, чого я хочу для своїх перемінників, — це шанс рухатися вперед.

- Я читала договір, - сказала Світі Дропс, обійшовши її, щоб опинитися прямо перед Емі. - Він весь такий шляхетний і сповнений надії, уявлення про майбутнє Еквестрії і цивілізованих мінявців. Але тепер треба зробити це реальністю. Записати на папері — легко. Але жити за ним мають справжні поні й справжні мінявці. І не всі будуть готові довіряти.

Емі мовчки вислухала, чекаючи, поки та закінчить. А коли минуло кілька секунд тиші, спитала:

- Що привело тебе до Стелла Лакус? Не те щоб я не рада гостям, але як бачиш, зараз у нас не до візитів. Ми готуємося до переїзду. Два тижні — максимум, і я посаджу всіх мінявців у поїзд до перших снігів.

Світі Дропс знову рушила вперед, прямувавши до одного з багатьох накритих наметів. Там стояло кілька відкритих візків, повних міді — переважно дротів, витягнутих зі стін і техніки. Матеріал був надто цінним, щоб залишати його тут.

- Я не керую переїздом, - сказала Світі. - Ти була на переговорах… мабуть, і писала частину угоди. Я — еквестрійська зв’язкова. Принаймні до того часу, поки ви не облаштуєтесь у Мейнпорті. В Еквестрії немає іншого поні, який би так розумів мінявців, як я. І… який би ще наважився підійти до вас.

Емі напружилася, крила мимоволі змахнули — та в словах не було ворожості. Лише тверда рішучість.

- Я не знаю кобили, якій би більше довірила цю роботу, - сказала вона, вказуючи на працюючих мінян. Звук ламаючого металу й пересування завалів переривався хіба що приглушеною музикою з чийогось Bluetooth-динаміка. Слів було не розібрати. - Я трохи здивована, що ти взагалі хочеш мати з нами справу. Після останнього разу...

Світі Дропс дійшла до місця, де раніше стояв багатофункціональний корпус.

Бомбардування командира Пата перетворило його на руїни. Лише кілька мінявців шукали тут важкі кабелі, які колись з’єднували сонячні панелі.

Вцілів тільки флагшток. Великий американський прапор вже ніхто не підсвічував. Він висів догори дригом — порушуючи безліч пунктів прапорного етикету.

Можливо, були кращі місця для поховання. Але мотузковий парк залишився, і загиблі вихованці спочивали там, під простими дерев’яними хрестами. Меморіал Альбрехта теж був з дерева, поруч із флагштоком. Коли весь табір у руїнах — куди ще?

Його вдова приходила сюди майже щодня, доглядала квіти, виривала бур’яни. І, на честь їй, піклувалася не лише про чоловікову могилу — а й про всі інші. Їх не забули.

Але вже не залишилось нікого, хто чекав на відповідь. Залишився лише останній, відчайдушний заклик по допомогу — на який дім так і не відгукнувся.

- У мене був шанс повернутись, - сказала Світі. - До Понівіля. Чарівне містечко. Якщо матимеш нагоду — відвідай. Це втілення всього доброго в Еквестрії. Думаю, поні там прийняли б тебе краще, ніж тут. Але я відмовилась. Бо думала: якась божевільна мінявка показала мені інший шлях.

- Спершу я вірила, що це неможливо. Що, щойно випаде нагода, ми знову візьмемось за вбивства. Але тепер… думаю, вона мала рацію. Справжнє бачення СМАЙЛ було не в тому, щоб знищувати загрози, а щоб робити Еквестрію безпечною.

- А найкращий спосіб — не зламати ворога, а зробити з нього друга. Після Кантерлота багато хто про це забув. Я — теж. Якщо

у нас усе вийде, одного дня я попрошу в тебе пробачення. І сподіваюся, ти подумаєш, чи варто його дати.

- Якщо все вийде — я довго думати не буду, - відповіла Емі. - Але попереду ще багато роботи. І багато ще треба збудувати. І знайти зниклого брата… - *А ще інші мінявці, які можуть хотіти мене вбити. Навіть помаранчеве плем'я може не залишитися союзниками, коли все закінчиться.*

- Я б запропонувала допомогу, - мовила кобила. - Але ми обидві знаємо, як "добре" ми відслідковуємо мінявців. Напевно, краще тобі йти цим шляхом самій. Але тримай мене в курсі.

- Домовились, - погодилася Емі. - Ми його виконаємо. Якщо поні зможуть — у нас теж усе вийде.

Розділ вісімдесят сьомий.

Скільки було способів збудувати націю? Планета, з якої вона прийшла, мала свою нескінченну кількість відповідей — кожна з яких вела до кардинально різних наслідків. Але в усій історії людства вона не могла уявити жодного, що бодай віддалено нагадував би той шлях, на який її привело життя.

Ніхто й ніколи не намагався побудувати місто з населенням, яке складалося з дітей, перетворених на істот із новими тілами та дивними здібностями, яких ніхто з них до кінця не розумів. І водночас — бути повністю оточеними народом, що боїться й ненавидить тебе. При першому ж натяку на ворожість країна-господар могла б вирішити знищити їх повністю.

Вона, звісно, знала це — як і принцеси Еквестрії, які укладали договір. Усі вони усвідомлювали базові потреби, які необхідно задовольнити, щоби хоча б підтримувати життя, не кажучи вже

про розвиток. Це не мало бути випадкове чи навмисне голодування.

Емі могла б залишити всіх у шахтному укритті, яке вони суттєво розширили з часу першої колонізації. Але оборона під час рейду навчила її важливому уроку: жукам подобалося жити під землею, але людям — ні. А її підлеглі були настільки людьми, наскільки й мінявцями. Але деякі речі — як-от умови для вилуплення яєць — вимагали саме підземного середовища. Вони не могли просто проігнорувати інстинкти й почати будувати звичайні будинки.

Було трохи після першого снігу, коли завершилися останні приготування. Усі мінявці були готові, і настав час вирушати. Майже всі робітники вулика були задіяні в перенесенні її яєць — тепер уже щонайменше вдвічі більших, ніж раніше — до теплоізольованих вагонів. Усі її мінявці прийняли форми поні, ґрифонів та інших істот, і завантажилися в потяг, що віз їх у нову домівку.

Якась маленька частина Емі все ще очікувала зради в кінці поїздки. Еквестрія фактично влаштувала собі безкоштовну робочу силу для демонтажу табору, зібрала всі артефакти та корисні матеріали у вагони. Залишалося лише позбутися кількох набридливих мінявців — і їхню присутність можна було стерти.

В неї було чимало підстав для страху після всього, що довелося пережити. Але цього разу — усе було інакше. Жодних жахіть, лише те, що вимагав договір.

Навіть Емі не знала, чого очікувати, коли прибула. Але точно не того, що побачила. Еквестрія пообіцяла житло, яке відповідатиме їхнім потребам і дозволить розширення — і дотримала слова.

Місто Мейнпорт розташовувалося в місці, яке було до болю знайоме Емі. Вона впізнала вигин річки, що розділяла його. Вона

знала старі бруківки й вулиці, де новобудови вже тягнулися в небо.

Їхній маршрут вів до однієї з таких будівель — готелю, розташованого безпосередньо біля берега. Вивіска проголошувала: «Ґранд Дресаж», вікна сягали в небо, а всередині було все, що очікуєш від розкішного готелю. Важливо: його оточувало нове будівництво, тепер заморожене. Парові екскаватори, мішалки та інша техніка стояли без руху, чекаючи на бригади, які вже не повернуться.

- Сімсот п’ятнадцять гостьових номерів, - сказала Бон Бон, коли вони увійшли в дерев’яний вестибюль. Усе виглядало так, ніби готель покинули після ядерної катастрофи — речі лишилися саме там, де їх поклали. Уніформи висіли на гачках, валізи й сідельні сумки лежали розкидані. Навіть чашки з кавою ще стояли, хоч і холодні.

Але світло горіло, і підлоги блищали від чистоти.

- У листі від принцеси було зазначено, що це найбільша доступна власність, яку вдалося придбати терміново. Але вона відповідає всім вимогам договору: багато простору, можливість будівництва, доступ до води, електроенергії з Мейнпорту й доставки їжі.

Останнє вона сказала з легким занепокоєнням, перегортаючи кілька аркушів, поки не знайшла потрібний:

- Ця ваша угода з… Орендуй Друга … Я досі не розумію, як ви збираєтеся годувати всіх цих мінявців. Я бачила, що зробили загарбники в Кантерлоті. Їх було в сто разів більше, але все ж. Скільки любові ви зможете зібрати?

Емі пройшла через лобі до ліфта. Це був старомодний пристрій, з ручним управлінням, що потребував оператора. Вона увійшла з ескортом і різко потягнула важіль угору.

Кабіна рушила з таким прискоренням, що вона навіть розгорнула крила — про всяк випадок. Але триматися не довелося: вони були захищені стінами ліфта.

- Існують різні племена мінявців. Про інших я мало знаю, але вони харчуються різними емоціями. Ті, що атакували Еквестрію, були ероворами — споживачами любові. Ми теж можемо харчуватися любов'ю, але також — радістю, задоволенням, надією, співчуттям…

Вона зменшила швидкість, коли ліфт підходив до верхнього поверху. Двері були металевими гратами, тож вона бачила, як наближається отвір. Як і в шахтному ліфті в старому притулку, пристрій можна було легко зламати неправильним використанням. Вона мусила дуже обережно вибирати, кому довірити його управління.

- Це не схоже на якусь одну емоцію, - сказала Бон Бон, ховаючи папери під копитом. - Це просто… дружба. Ви їсте дружбу? Тоді… усе, що ви отримаєте через Орендуй Друга, зможе вас прогодувати.

Верхній поверх мав значно менше кімнат. Лише кілька люксів, розташованих по периметру. Емі планувала зробити тут офіси й оселити головний персонал. А себе — набагато нижче, в глибинах підвалу. І ще нижче — коли її мінявці почнуть копати.

- Можна й так сказати. Але звучить трохи… наче ми висмоктуємо все до краплі. А це вже… руйнівно. Це як вирубати апельсинове дерево, яке ще плодоносить, щоб нарубати дров.

Вона вибрала двері в кінці коридору, відкрила замок магією. У Еквестрії були спеціальні заклинання для цього, але навіщо, якщо кожен замок — це просто механізм, який можна відчинити поштовхом. Це простіше, ніж багато відео про злом замків на YouTube.

Усередині був просторий номер, з усіма зручностями — червоний килим, кухня зі старовинною технікою, вітальня і рояль.

Ми повинні переглянути все приміщення й визначити, що нам дійсно потрібно. Все інше — продати. Нам вистачить одного-двох номерів такого рівня.

- Я не знаю, як маю це сприймати, - нарешті сказала Бон Бон. - Добре, що ви не висмоктуєте з поні все до краплі. Ви не монстри. Але ви говорите про дружбу як про ресурс. Як про нафтову свердловину чи шахту.

- Я б не обрала саме такі слова. Але якщо звести все до суті… дружба трохи і справді така для всіх, - сказала Емі, підходячи до найбільшого панорамного вікна, з якого відкривався краєвид на місто. Річка за вікном була вкритою льодом, розбитим лише в центрі швидкою течією. Усе місто вкрите легким шаром снігу, хоча дороги залишалися чистими. Готель оточувала величезна колона мінявців — і діти, і дорослі лідери чекали її дозволу зайти всередину.

- Тобі ж стає краще, коли ти поруч із друзями? Тобі хочеться, щоб їм було добре, щоб ваші стосунки зміцнювались? Колись це так і працювало. І зараз працює — просто з деякими… езотеричними побічними ефектами. Поні не повинні страждати через те, що вони наші друзі. Можуть виграти обидві сторони.

Вона не могла змушувати їх чекати надто довго. Майже кожен був у якійсь формі хутряної маскування — і задля спокою мешканців міста, і для власного. Але маскування чи ні, ніхто не любить стояти в снігу. Тим більше ті, хто бачив, як їхній дім знищили, і мусив збирати уламки власними копитами.

- Якби все було так просто, мінявці давно б це зрозуміли, - відповіла Бон Бон, поглянувши вниз на табір. Хоча, звісно, не всі перемінники Емі були там. Дехто залишився з Орендуй Друга — офіційно визнаним і схваленим владою Еквестрії. Інші переносили врятовані ящики та вози до вантажного входу під готелем, де колись розвантажували розкішні меблі та делікатеси для заможних гостей.

Там, де труби були гарячими, а повітря вологим, вона облаштує нове гніздо для яєць. Вони мали ось-ось вилупитися.

Це свідчило про масштаби як самої будівлі, так і пережитого спустошення — щоб всі змогли вміститись усередині.

- Чому жоден із мінявців досі не пробував жити поруч із поні? Якщо вони можуть існувати поряд, не шкодячи…

Емі злегка знизала крилами.

- А ти б узагалі дізналася, якби вони це зробили?

Бон Бон не мала відповіді. Хвилину потому вона просто обернулася до виходу.

- Сподіваюсь, ти не проти, якщо я облаштую офіс на першому поверсі. Я ніколи не любила висоту, — і зникла, залишивши Емí наодинці з думками.

І періодичним потріскуванням рації. Нарешті вона підняла її в повітря.

- Мона, починай запускати всіх всередину. Нехай ідуть у бальний зал, він виглядає величезним. Не хочу, щоб хтось побіг займати кімнати — усе буде впорядковано. Використовуємо систему, за яку проголосували в потязі. Ті, хто намагатиметься проскочити без черги, будуть пересунуті.

Рація зашипіла, і голос Мони пролунав у відповідь:

- Зрозуміло, Емі. Тут уже всі підмерзають. Сподіваюсь, Еквестрія залишила опалення ввімкненим.

Емі мала б спуститися до них — але залишилася біля вікна. Вона відчувала щось нагорі цієї вежі — напругу, мовби хтось прицілюється з нестріляного ще рушниці. Нарешті з темряви з’явилась постать.

Натане — без поні-маскування, і не як наляканий дрон.

- Королева Емі — капітулювала. Окупована. Завойована ворогами, - промовила вона.

Емі розгорнула крила, розправивши їх на повну — напоготові. Хоч летіти їй не було куди. Вона не бачила зброї в магічному полі суперниці, але це нічого не значило. Якби хотіла, Кая могла б використати цього мінявця для спрямування значної магічної сили. На відстані сила була обмежена, але кількість можливих заклять — ні. Вона могла б навіть убити королеву.

- Я так не думаю. Це я писала договір. Я сама просила про це, і вони дали. Як це робить мене підкореною?

Мінявка підлетіла ближче, приземлилася на килим у кількох кроках.

- Не обманюй, королево. Ти знаєш правду так само, як і я. Ти повністю пожертвувала невидимістю. Поні знають кожен твій крок. Вони знають, де твої мисливці, знають, що ти плануєш для міста. У тебе вже немає плану втечі. Вони дали тобі майстерно оформлену клітку — але це все ще клітка. І ти сама в неї залізла.

Емі подивилась їй просто в очі — не кліпаючи, з викликом.

- Я знала ризики. Я знала, що на нас може чекати. Але подумай про можливості. Еквестрія дозволяє моїм мисливцям увійти в кожне велике місто. Під наглядом, так. Але хіба це має мене турбувати? Ми матимемо більше ґлемуру, ніж знатимемо, куди його подіти. Ґлемур, яким зможемо торгувати з вашим племенем. Нас небагато, але ми можемо стати багатими. Еквестрія навіть не уявляє, скільки емоцій потрібно — і як швидко справжня дружба може їх створювати. Хіба це не вартує ризику?

- Вартує, якщо хочеш стати їхніми рабами? - запитала Натане. - Це твій вибір. Можливо, не сьогодні. Не завтра. Але згодом. Щось зміниться — і їхня провина зміниться на відразу. Я сподівалася, що моя участь вбереже тебе від болю. Але ти сама все ускладнюєш. Чому ти не слухала?

- Я тебе чула, королево Кая. І вдячна за всі поради. Але не погоджуюсь. Ти вперто бачиш в еквестрійцях примітивних ворогів. А я вірю, що вони можуть стати нашими друзями.

- А я вірю, що твоє плем’я приречене на повільну, болісну смерть, - відповіла королева зі сміхом. - Побачимо, хто з нас правий.

Емі махнула копитом і рушила в коридор. Їй потрібно було поговорити з набагато важливішими поні. Якщо графік не змінився — поїзд Айві з Кантерлота мав прибути щойно. Їм було багато про що поговорити.

Розділ вісімдесят восьмий.

- Ти справді впевнена цього разу, Емі? Мені не доведеться йти? - Рік зручно вмостився в інвалідному візку. Йому справді мало бути зручно — Бет ніжно штовхала візок уперед. Змінник не носив маскування, щоб приховати свою справжню суть. Але враховуючи, наскільки сильно він змінився, йому було найменше чого приховувати.

Його чорний панцир зник, натомість тіло вкривали відтінки синього, що переходили в зелений біля копит. Не такі яскраві кольори, як у Веса, але безсумнівно — того ж виду. Його крила мали знайому форму й ховалися під панциром на спині, коли не використовувались. Не всі зміни були видимі — грудну клітку туго стягували бинти.

Емі кивнула з готельного номера. Це була одна з менших кімнат — лише одне ліжко замість двоспального. Але зважаючи на те, кому вона її виділила, Емі була впевнена, що ті не заперечуватимуть. Почуття мінявця неможливо приховати від королеви.

- Абсолютно впевнена. Ти, Бет і всі інші, хто ризикував, як ти — ви вже зробили більше ніж достатньо для Стелли Лакус. Якщо захочеш знову вийти на полювання, ми радо приймемо все, що принесеш. Але це не є обов’язковим. До того ж…

Вона клацнула вимикачем, показуючи на стіну. За дверима до суміжної кімнати виглядали коробки й ящики з комп’ютерними деталями — більшість поламані, але деякі цілі.

Це одразу привернуло його увагу. Панцир Ріка розкрився, крила зажужжали, і він спробував підвестися з крісла, та Бет схопила його за плече й опустила назад.

- Спокійно, Рік. Ще два тижні не можна ходити, пам’ятаєш? Панцир не затвердіє правильно, якщо не будеш обережним.

Він буркнув, але підкорився, знову зручно вмостившись.

- Гаразд. Що це за мотлох?

- Усяка техніка. Все, що не є чийсь особистий пристрій, і що, можливо, ще вдасться увімкнути. Внутрішню мережу вже перенесли в шахту, але тут не було нікого, хто б зміг її налаштувати...

Він простогнав, опустив голову, поки Бет закатувала його крізь двері в іншу кімнату. Емі увімкнула світло — кімната була майже порожня. Лише стіл, кілька полиць і ящики з обладнанням, яке чекало, поки його зберуть.

Рік тихо вилаявся. Він потягнувся до чогось — річ сама піднялась у повітря. Навіть після трансформації він залишився з такими ж фізичними можливостями, як інші мінявці. Добре хоч ріг не пошкодив, коли ризикував усім, щоб дістатись до Бет.

- Те, що ти просиш, раднице… Не знаю, як ти собі це уявляєш. Ми ж не збудуємо цивілізацію з купи мотлоху.

Вона озирнулась і опустилась на одне коліно перед ним.

- Я знаю. Ми повинні визначити пріоритети — зосередитись на ідеях, які реально втілити невеликою групою. Я не очікую, що ти

зробиш усе. Але в більшості досі є телефони. Було б дуже важливо для табору — повернути хоча б внутрішню мережу. Допомогло б людям хоч трохи розважитись, поки ми перетворюємо цей табір біженців на місто.

Він знову буркнув, кинув зламану деталь убік магією.

- Сьогодні — може. Завтра — ще можливо. Але саме така техніка — незамінна. Даю їй… п’ять років максимум, і жодна мережа вже не працюватиме. Батареї в телефонах здохнуть до того часу…

Він замовк і втупився в підлогу.

- Скажи мені, що до того часу ми вже будемо вдома. Мені не подобається, що ти вже говориш про «будівництво міста», а не про втечу.

Емі підвелась і відвернулась. Вона не могла повністю приховати свої почуття — принаймні не від перемінників, готових їх відчути. Але могла ще тримати обличчя перед тими, хто не готовий.

- Еквестрія допомагає з дослідженням. Принцеса Селестія вже зібрала спеціальну команду. Їхні результати мають бути до весни.

- Три місяці… - пробурмотіла Бет. - І ти навіть не віриш, що їм вдасться. Раніше ти була така оптимістична, раднице. Щось сталось?

Тепер уже Емі закотила очі.

- Жахливі речі відбувались із нами з моменту, як ми сюди потрапили. Але тепер, коли ми співпрацюємо з Еквестрією, а не

ховаємось від неї — думаю, все почне налагоджуватись.

Вона відступила до дверей.

- Я домовилася, щоб ви обидва отримували нормальну їжу.

Бет трансформувалась, ставши більшою — у формі гіпогрифа. Вона була значно більша, ніж раніше, хоч усе ще менша за Емі. Королівський статус мав свої переваги.

- Частина мене буде сумувати за тим, що не треба ходити в туалет.

Емі знизала плечима й пішла. Вона ще повернеться до Ріка за кілька днів — якщо мережа до того не запрацює. Враховуючи, що йому все ще потрібно було спати, часу в нього буде значно менше, ніж у решти.

За винятком одного. Того, кого вона прагнула побачити найбільше. Але вона не побачила Веса того дня. І наступного — теж. Вона не могла вирушити на його пошуки: перед нею була ціла нова колонія, з тисячею дрібних проблем. І мисливці в трьох різних містах — усі залежали від неї, чекали на інформацію та оновлення, що надходили через працівників-комунікаторів.

Директор Альбрехт зник — разом зі своїм досвідом і лідерством. Мінявці все ще поважали Емі — вона ж уклала мир. Але вона також була тією, хто втратив табір. Їй доведеться докласти чимало зусиль, аби відновити довіру й відбудувати втрачене.

Зрештою, вона побачила брата через одного зі своїх мисливців. Пізнього вечора в Агаті, коли Орендуй Друга майже закрився, а мисливці повернулись відпочивати перед новим завданням.

Більшість поні, з якими вони працювали, досі не знали про їхнє справжнє походження — це була велика торгова таємниця, яка й дозволяла Орендуй Друга пропонувати настільки «цікавих» поні. Лише одиниці спеціально просили побачити мінявця.

Ці клієнти приносили найбільше ґламуру — так само, як Айві, коли дізналась, ким є Емі, і все одно її прийняла. Як і Тейлслайд, зі своїм прийняттям і коханням.

Частина Емі все ще нервувала, коли почула шкряботіння у вікно балкона і підвелась. Її мисливець цього разу був у знайомій формі кажанки — зручній і впізнаваній для всіх. До того ж, це не створювало дистанції.

Вона не потягнулась за зброєю — її магія була радше захисною, ніж атакувальною. Але Маркус підняв одну з будівельних кувалд зі столу.

Попри те, що зустріч проходила в кухні, «їжі» тут не було — лише банки з ґлемуром, які готували мінявці.

Емі першою виглянула у вікно. І мало не зомліла.

На балконі стояв Вес — поруч із кристальним пегасом. Навіть здалеку вона зрозуміла: пегас мав бути мінявцем. Жоден поні не виглядав би настільки чужо й недоречно, нічого при цьому не роблячи. А от Вес — той і справді міг би бути звичайним пегасом, судячи з того, як легко він літав і приземлився.

Принаймні, поки він не побачив її — і не кинувся крізь відчинене вікно їй назустріч.

- Емі! Я чув неймовірні історії…

- Деякі з них — правда, - відповіла вона і обійняла його так міцно й щиро, що на мить втратила відчуття часу. Якби її сила була слабшою, вона могла б узагалі втратити зв’язок із ним. Такі раптові сплески магії, спрямовані на робітника, майже пробуджували його — вона відчувала, як людина всередині намагається пробитись крізь тягар. Але потім він знову згасав, і його пальці ковзали крізь її.

Емі розповіла йому все — про напад, смерть Альбрехта та переселення до Мейнпорту. Вона розповіла про співпрацю з Еквестрією, про договір і про обмеження, яких вони мають дотримуватись, щоб зберегти мир.

Спочатку вона не хотіла все це викладати, аж поки він не пообіцяв, що його супутник заслуговує на довіру.

- Це Торакс — мій новий друг. Я зустрів його в Імперії. Він такий, як ми, але...

- З іншого племені, - завершила за нього Емі. - Не страшно. Я вже бачила два племені. Ти, мабуть, з Ґаудіворів? *Loquerisne Latinam?*

Жук подивився на неї з порожнім, нічого не виражаючим поглядом. Вес взяв його за плече, не даючи відступити.

- Не вони. Інші жуки.

Він трансформувався просто на місці — тіло спалахнуло й повернулося до знайомого яскравого вигляду.

Не те щоб ці жуки особливо намагалися бути потайливими — вони працювали з баночками ґлемуру просто на столі, хоча

жоден із них не був справжнім збирачем, щоб самостійно поширювати чи накопичувати його.

Емі зітхнула, потім теж змінилась — зменшилась до розміру меншого за брата. Але це не було важко, зважаючи на те, що її працівники походили з найслабших у таборі.

- От. Тепер ми всі друзі.

- Друзі, - повторив Торакс. - Жуки-друзі. Як у вас вистачає глемуру, щоб ділитись?

Він трансформувався миттєво — значно швидше, ніж Емі могла б. Цей жук був майстром у своєму ремеслі — він змінював тіла з юного віку.

Він був вищим за більшість дронів, більшим за всіх, окрім кількох її дорослих лідерів. Але не «старим», що б це не означало для жука. Його сині гребені сяяли яскраво.

Синій. Це означає…

Емі миттєво напружилась і відступила назад.

- Ти… Ти один із Ероворів. Через вас еквестрійці нас і зненавиділи спочатку. Вес, ти…

- Я знаю, - перебив він, хапаючи її копито й м’яко опускаючи. Жук поруч відійшов на кілька кроків, розправивши крила, готуючись злетіти. Але ті крила виглядали дивно — вони ловили повітря, як скляні пластини, а не тонка комаха. Але він не втік — можливо, саме через Веса, який стояв на шляху.

- Емі, він не винен у тому, що вони зробили. Більшість із них майже не має власної волі. Він не вибирав нападати — так само, як і ми не обирали нападати на ті країни вдома. Його просто потягли за собою.

Емі склала крила, пильно подивилась на чужинця. Звісно, вона була не єдина, хто це помітив — Маркус уже стояв позаду. А кілька молодших жуків на іншому боці тимчасово покинули свої баночки з «їжею».

- Сподіваюся, ти добре подумав, перш ніж привезти його сюди, - сказав Маркус. - Вся ця тема з дружбою тримається на секретності. Якщо всім стане відомо, ким ми є насправді, ми втратимо все. Вони ще не готові просто так стати друзями з чейнджлінгами.

- Це дивно, - озвався гість, підійшовши до столу й оглянувши все довкола. - Стільки їжі. А мисливців майже нема! Як ви здобули стільки любові?

- Любов — це не зовсім моя тема, - відповів один із молодших. - Ми переважно говоримо про технічні речі. Їй просто хочеться, щоб хтось слухав.

- Думаю, мій клієнт знає, що я не справжній поні. Але йому мене шкода — те, що ми робимо, більше про те, щоб навчити мене бути «нормальним». Він ніколи б цього не визнав, але… я це відчуваю.

Інші поділились своїми думками про роботу — кожен на основі того, яку «їжу» збирає. Чим більше вони говорили, тим більше Торакс виглядав розгубленим.

- Ви… жахливо це робите, - нарешті сказав він і сів на задні ноги. Страх зник, залишилась цікавість. Можливо, навіть захоплення — зважаючи на багатство ґламуру на столі. - Такі мисливці не повинні були б навіть себе прогодувати, не те що увесь рій.

Вес випростався — очевидно, пишаючись своїм маленьким колективом.

- Бо ми справді друзі з поні. І, мабуть, тому, що ті, хто приходить у Орендуй Друга, дуже самотні й пригнічені. Вони далеко від дому й хочуть комусь відкритися. Але таке саме трапляється і з поні, які не в компанії, хіба ні, Емі? Твій хлопець…

- Я врятувала йому життя, - сухо сказала вона.

На цьому слові Емі відчула раптову напругу від Маркуса. Жук не міг не відчувати емоцій, коли вони були поруч. Але він також ще не здався. Якби вона поводилась як типова королева, йому, мабуть, не довелось би…

Та поки — ні.

- Але так, поні — це просто люди. Все, що працювало б вдома, працює і тут. Будь собою, будь добрим, уважним — і вони захочуть бути поруч. Збір ґлемуру — це мета, але ми не прийшли силою його добувати. Воно само трапиться дорогою.

- Я хотів би… залишитись і поспостерігати ще кілька днів, - мовив Торакс, нахиляючи голову. - Ти, мабуть, говориш від імені королеви. Можеш попросити в неї дозволу?

Вес розсміявся. Декілька інших — теж. Але не Емі. Вона зберегла спокійне обличчя.

- Звісно. Лише за умови, що ти потім повернеш мого брата в Мейнпорт. Мені буде значно спокійніше, знаючи, що він під тим самим дахом. Або… було б. Якби я спала.

Розділ вісімдесят дев’ятий.

Тижні перейшли в місяці, і зима пройшла за стінами готелю Дресадж. У тій величезній будівлі змінилось чимало — не лише перейменування на *Стелла Лакус* , а й розширення у сусідні покинуті будівлі. Деякі з них стали новими об’єктами, які були необхідні: склад, центр обробки, а також найбільший у Еквестрії *Орендуй Друга* .

Там, під новим брендом, створіння всіх видів могли зустрічатися з перемінниками — і з будь-ким, кого вони хотіли б побачити. За зібрані біти та вільний час, декому з особливо талановитих жуків вдалося відтворити прості людські будинки, створивши живий музей.

Але небагато поні взагалі цікавилися тим, як виглядають «люди». Вони віддавали перевагу маленьким жукам, які розповідали їм історії про трагедію вигнання з рідного світу.

У поні було багато корисних емоцій для збору, але найбільш розвиненою з них було співчуття. Варто лише зняти потворну оболонку — і поні вже відчували емпатію. Якби вони опинилися в людському світі, чи вдалося б їм зробити краще?

Емі, на щастя, не довелося занурюватися в ці страхітливі роздуми — вона мала вдосталь справ, щоб підтримувати колонію. Допомагали друзі — старі й нові, її хлопець і її

працівники. І добре, бо початкова команда *Стелла Лакус* нізащо не впоралася б з таким масштабом.

Еквестрія надала багато підтримки — вчителів для школи, постачання їжі для тих жуків, які надавали перевагу звичайній їжі, а не ґлемуру, і контрольований доступ до міста для полювання та відпочинку.

Емі доводилося заповнювати безліч паперів: де знаходиться кожен жук, як він виглядає, чим займається. Зрештою вона створила окремий офіс, як і Еквестрія — призначила одного відповідального поні як дипломатичного представника.

Жодних нових яєць не з’явилося, попри її зв’язок із Тейлслайдом. Всі знання помаранчевого племені підтверджували: їхня спілка не мала принести потомства. Вона не переймалась. Королевам теж потрібне товариство. Тим більше, коли яйця почали вилуплюватися, це вимагало уваги всіх працівників, і навіть звичайні таборяни стали допомагати. Ці личинки — кволі, схожі на личинок мухи істоти — мали так мало спільного з дітьми, як їх уявляла Емі, що перша зустріч мало не викликала в неї відразу.

Та ця відраза миттєво зникла, коли вона відчула їхні емоції. Попри зовнішність, маленькі жуки любили її — як матір. Навіть Тейлслайд не втік, хоч і виглядав пригніченим, зважаючи на кількість потомства.

- Коли вони стануть... більшими, - сказав він одного вечора, коли вилупилось останнє яйце. - Я повинен забезпечити їх? Це ж обов’язок жеребця, так?

Вона засміялась:

- Ні. Але якщо ти поруч, якщо зможеш навчити їх бути сміливими, добрими, літати — цього буде більш ніж досить.

До весни вони прорили під землею ще чотири рівні — вузькі тунелі та комірки для працівників і решти жуків. Бути в тісному просторі — це давало комфорт. Навіщо змушувати дітей вішати штори й тягати подушки, якщо можна одразу створити простір під себе?

Добре, що більшість із них майже не потребувала сну й води. Було вдосталь часу на навчання, роботу та догляд за житлом. Незабаром молодь почала нарікати на замкненість — але Емі не поступалася: ніхто молодше шістнадцяти не міг іти на віддалені мисливські виїзди. Якщо ж мир із Еквестрією збережеться — зможуть подорожувати далі.

Коли запитували, коли вони повернуться додому, вона завжди відповідала ухильно: *Еквестрія працює над цим. Скоро ми матимемо всю магію світу, щоб з’єднати реальності. Якщо повернення можливе — ми це зробимо.*

Та настав день, коли їй довелося повідомити правду. Дослідження завершилися. І відповідь була жахлива. Той день ледь не зламав дух колонії — зникла остання надія, до якої вони всі тягнулися.

Але надія не вмерла повністю. Протягом наступних тижнів Емі та її найвірніші жуки записували кожному мешканцю табору звернення на камеру. Пам’яті було обмаль — але вона наполягла, щоб це були аудіозаписи, а не сухий текст. Крім, звісно, листів Альбрехта для загиблих — їм уже нічого не записати, але його слова були найкращим прощанням для їхніх родин.

Зрештою все було готове. У руках Емі — крихітний футляр із мікро-SD картами, склеєний і запечатаний.

Вона принесла його на місце першого табору — тепер майже порожнього, лише кілька імпровізованих пам’ятників. Найбільший — директору Альбрехту: хрест із поламаного дерева, біля якого завжди лежало кілька квітів.

Навіть експедиція з Еквестрії додала кілька. Хоча, чи хтось із них узагалі розумів, що означає хрест — Емі не знала. І не питала.

Велич завдання була очевидна: ряди металевих пристроїв з кристалами гули, випромінюючи магію, яка зводила з розуму. Вона пробуджувала дерева, змушувала листя та квіти палати барвами.

Скільки ж вона могла б нагодувати табір такою енергією? Хоча це не та енергія, якої потребували жуки. Це все одно що припаркувати бензинову автівку під високовольтною лінією — потужність є, але не в тій формі.

- Перехід відкриється на світанку, - крикнула *Сансет Шиммер* , еквестрійський експерт з міжвимірних подорожей. На ній — каска й магічно ізольований жилет. Емі йшла за нею, в такому ж одязі, лише по м’яких ізоляційних плитах.

З нею була представниця *Стелла Лакус* — Іві Пат. Емі обійняла її.

- Ти прийшла! Не віриться, що таке справді можливо.

- Залежить від того, як це визначити, - сказала Емі. - Але повір — якщо я здаюся дивною, то ті, що по інший бік, були б налякані,

побачивши перемінника.

Вона ступила вперед — босоніж, не на копитах.

Сьогодні — один з найважливіших днів, коли їй треба було мати людське тіло. Це викликало погляди, спалахи камер. Якби все залежало від неї — преси б тут не було.

Кожен жук не міг бути присутнім — тож кожна група обрала одного, з камерою, щоб усе зафіксувати.

Сансет не знітилася. Вона вела себе так, ніби вже бачила людей.

- У тебе буде не більше десяти хвилин. Можливо, й менше. Було б довше, якби ти не передавала матеріали.

Емі стисла футляр із картами:

- Я не могла не взяти його. Їхні родини заслуговують на прощання. Одне повідомлення від табору — це замало.

Сансет знизала плечима:

- Я не засуджую. Просто попереджаю: готуйся до десяти хвилин. Далі — вже на волю принцеси Селестії.

Вона вказала на металеву коробку, обмотану дротами. Дверцята відчинились — місця всередині вистачало лише для пластмасового контейнера. Емі поклала його туди і відступила.

- Сподіваюсь, ти не очікуєш, що я теж туди влізу, - сказала вона. - Я не настільки вправна. І не знала жодного жука, який би був.

Іві засміялась:

- Та це ж ілюзія, ти ж не справді туди йдеш!

- Знаю, - Емі підняла руку. - Але давай не пропустимо схід сонця.

Сансет провела її до платформи — магічні кристали світилися довкола.

- Ставай сюди й тримайся. Навіть для істоти, стійкої до магії, це буде важко. Відновлення може зайняти тижні.

- Я готова, - сказала Емі і ступила на платформу. Її ілюзорне взуття ковзнуло по скляній поверхні. Але сьогодні — саме ілюзія була їй потрібна. Вона зняла жилет і повісила його на гачок: той хоч і захищав, але заважав закляттю.

Сансет грюкнула дверцята металевої клітки, замикаючи її магією.
- Ось так, не рухайся! Ми запускаємо...

Емі більше не була в клітці. Її вже не оточували поні й дроти — вона навіть не стояла на знайомій горі.

Вона опинилася на ідеально рівній поверхні, ніби шмат землі вирізали ножем. Але це була не порожнеча — кілька споруд височіли довкола, утворюючи нерівне коло. У центрі — шпиль з білого каменю, що здіймався на кілька поверхів у небо. Його оточували сади в невеликих грядках-коробках.

Емі побачила, як кілька скаутів працюють з рейнджеркою — молодою жінкою, схожою або на співробітницю лісової служби,

або на військову.

За її наказом прапор піднявся вгору, майже до вершини монумента. Але тоді з’явилася вона.

Усі погляди звернулися до неї. Барабанщик випустив інструмент із рук, хоча двоє хлопців із прапором його не впустили. АЕмі широко усміхнулась і замахала рейнджери:
- Гей! Гей! Це… Це *Стелла Лакус* ?

Вона була тут першою — можливо, найстаршою, хоча це незабаром могло змінитись. Невелика автостоянка вже зайняла частину цієї дивної платформи, й десятки автомобілів чекали. Люди визирали з вікон, спрямовуючи камери на постать Емі.

- Як ти… як ти це зробила? Хто ти така?

- Моє ім’я Емі Блайт. Я була вожатою у *Стелла Лакус* . - Вона простягнула руку, і повітря навколо неї затремтіло, згустилось і перетворилося на шматок пластику. Навколо спалахнуло світло — блискавки вдарили в камінь, розбивши його на шматки, а на місцях ударів проросли яскраво-зелені рослини, всипані жовтими й помаранчевими квітами.

Потім пластик вислизнув із пальців і з глухим звуком впав на землю. Вона зиркнула вниз, сердито на нього подивившись.

Тоді знову підняла погляд:
- Послухайте, підніміть його, будь ласка. Це… найважливіша річ у світі для тисячі дітей. Будь ласка, передайте їхнім родинам.

Рейнджер вийшла наперед, відділившись від скаутів. Вона трималася на відстані, з піднятою рукою — ніби це могло зупинити магічну атаку.

- Емі Блайт, - промовив хтось ззаду. Один зі скаутів стояв біля меморіальної дошки. - Вона є тут, останнє ім’я у списку персоналу.

Останнє? Я ж була не найменш досвідченою вожатою!
Але вона не прибула сюди, щоб оцінити якість меморіалу. Вона уявила, як зрадіють її жуки, коли дізнаються. Можливо, їй і не варто було б нічого казати.

- Так. Я зв’язуюсь із вами з того місця, куди потрапила *Стелла Лакус* . У мене є відео — повідомлення від табору і персоналу. Вони тут, на землі, якщо піднімете.

- Візьми це, - сказала рейнджер, піднімаючи рацію ближче до вуха, з натиснутою кнопкою передавача. Вона не говорила до неї напряму — просто тримала, щоб чути все, що відбувається. - Якщо тобі так треба, щоб я це взяла — віддай мені в руки.

Емі відступила від коробки, піднявши обидві руки:
- Не можу. Я не насправді тут. Це просто трансляція. Голограма чи щось подібне. Не можу дати більше технічних деталей.

- Ти привид? - запитав один із хлопців. Вони були юні — легко могли б бути її таборними вихованцями. І, як усі тут, вони були людьми. Дві справжні ноги, справжні машини, справжні рослини — це був її дім! Вона не поверталась повністю — але ніби заглядала через край, як Мойсей у Землю обітовану.

- Можна й так сказати. Але я жива. І *Стелла Лакус* — теж. Ми… просто поза досяжністю. Бо… усе в тих файлах. Якщо зможете передати їх владі — хай прочитають. Ми в безпеці, але не зможемо повернутись. Ніколи.

Нарешті рейнджерка підійшла ближче, нахилилась і підняла пластикову коробочку. Вона струснула її, подивилась на світло:
- Картки пам’яті?

Емі кивнула:
- Вони пронумеровані. Схоже, ви так і не дізнались, що з нами сталося. Але зараз — дізнаєтесь! Передача матерії була дуже складною. Але ми протестували — дані мали зберегтися. Ніякої електрики чи магнетизму.

Вже чулося виття сирен. Вперше це не викликало в неї тривоги. Цього разу, ймовірно, їхала допомога.

Емі повільно обернулась, вбираючи в себе тепло рідного дому востаннє. Вона була однією з небагатьох, хто міг витримати таку магічну проекцію. Можливо, через кілька років вона знову зможе повторити це. Але навряд чи щедрість Еквестрії триватиме довше, ніж її почуття провини. Пройде багато років, перш ніж перемінники самі матимуть силу передавати щось назад.

- Що з вами сталося? - спитала рейнджер, провівши пальцем по пластиковому замку. Коробка була запечатана — аби нічого не загубилось. Щоб відкрити — доведеться розрізати.

- Більше, ніж ви можете собі уявити, - сказала вона, не задумуючись. - Але ми вижили. І це головне. Деталі — там. Передайте родинам. Нехай знають: з нами все гаразд. Ми створили нове життя. Знайшли друзів. І нас добре доглядають.

Вона подивилася прямо в камеру, яку тримав скаут.
- Мамо, тату — з Весом усе гаразд. Зі мною теж. Вибачте, що ми більше не побачимось. Я мала дозволити йому залишитись.

Вона витерла сльози рукавом, але це мало чим допомогло. Вона плакала. І на записі — теж. І хтозна, скільки людей побачить це відео.

Нічого. Є гірші долі.

Емі не почула відповіді. Закляття тривало набагато менше, ніж десять хвилин.

Вона повернулася — в буквальному вибуху. Впала на землю, втративши маскування миттєво. Відчула запах гару — це палала її грива. Вона обпекла її вщент, залишивши короткою, ледве до плечей.

Емі згорнулась набік, тіло диміло від магічного навантаження.

Двері розчинились, і вбігли поні. Іві Пат була попереду — з тривогою й страхом в очах.

- Ти в порядку?

Вона кивнула, дозволивши допомогти їй піднятись:

- Т-так. Там був хтось... хтось взяв записи. Я зробила це.

- Що ти їм сказала?

- Що ми більше не побачимось, - відповіла вона. - Але що з нами все гаразд. Ми знайшли нове місце. І одного дня... ми все-таки повернемось додому.

Примітка від автора:

І ось кінець *Don't Bug Me* . Щиро дякую кожному читачеві, хто дістався до цієї миті — сподіваюся, вам сподобалося читати цю історію так само, як мені її розповідати.

Писати фанфіки для Fimfiction, а не традиційні романи, дозволяє використовувати зовсім інший масштаб і формат, яких ніколи не досягти в межах звичайної книги. Але навіть так я часто стикаюся з обмеженнями реального життя. Як би мені не хотілося продовжувати розповідати подібні історії — рано чи пізно кожна з них має завершитися.

Залишається багато моментів, яким я хотів би присвятити цілі глави. І саме ця історія здається мені особливо жорстокою в цьому сенсі — в іншу епоху вона могла б мати обсяг на рівні *Message in a Bottle* , і, можливо, отримала б шанс дослідити свій світ так, як насправді заслуговувала.

Дві речі особливо не дають мені спокою: Торкс і відсутність глибшого вивчення інших племен перемінників. Коли пишеш серійну історію, а не все одразу, часто під кінець з’являється бажання повернутись назад і зробити щось інакше. Але, на жаль, часу на це немає. Рано чи пізно кожна історія має бути — якщо не завершена, то принаймні відпущена.

Вес заслуговував на власну сюжетну лінію — дослідження Кристальної Імперії, зустріч із Торксом, їхню подорож назад. Мені також хотілося б показати, якими були римляни та інші племена перемінники, можливо, навіть зазирнути на їхні батьківщини. *Нажаль* .

Та попри все, я задоволений результатом і пишаюсь цією подорожжю. Як там кажуть: «Досконалість — ворог добра».

Щиро дякую, що були зі мною. Сподіваюся, ви приєднаєтеся до мене в наступній захопливій пригоді, яка вже чекає за рогом.

— *Starscribe*